

НОРА РОБЪРТС ЛЕДЕНА СТРАСТ

Превод от английски: Ива Балканска, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ОСКЪРБЛЕНИЕТО

*„Жените са твоите ниви. Тогава върви и ги
ори на воля!“*

Из Корана

*„Той беше неин съпруг, но ѝ бе причинил
много болка.“*

Из „Франки и
Джони“

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк, 1989

Стюарт Спенсър не понасяше хотелската стая. Единственото преимущество на пребиваването му в Ню Йорк бе, че жена му не го преследваше да спазва диета. Бе си поръчал огромен сандвич и се наслаждаваше на всяка хапка.

Беше внушителен, оплешивяващ мъж, без добродушния нрав на човек с неговата външност. Имаше пришка на петата и упорита хрема. Изпи половин чаша чай и с типичния си британски шовинизъм реши, че колкото и да се опитват, американците не могат да приготвят чай.

Мечтаеше за гореща вана, чаша чай „Ърл Грей“ и един час спокойствие, но се страхуваше, че неуморният мъж, който стоеше до прозореца, щеше да го принуди да отложи всичко това за... неопределено време.

— Е, слушам те. — Той гледаше намръщено как Филип Чембърлейн дърпа завесата.

— Хубав изглед. — Младият мъж се взираше в стената на сградата отсреща. — Кара те да се чувстваш приятно тук.

— Филип, принуден съм да ти припомня, че не обичам да летя над Атлантическия океан през зимата. А и в Лондон имам недовършена работа, по-голямата част от която е заради теб и твоите гафове. Ако имаш информация за мен, моля те да ми я предоставиш веднага.

Продължи да гледа през прозореца. Беше нервен заради резултата от неофициалната среща, която бе поискал, но нищо в поведението му не намекваше за обзелото го напрежение.

— Стюарт, непременно трябва да те заведе на мюзикъл. Ставаш кисел с възрастта.

— Карай нататък.

Филип пушна завесата и спокойно се приближи до мъжа, на когото даваше сведения през последните няколко години. Работата му изискваше да е самоуверен и строен като атлет. Беше трийсет и пет годишен, с четвърт век професионален опит зад гърба си. Макар и

роден в лондонските бедни квартали, винаги можеше да си осигури покани за най-добрите приеми в обществото. Това не беше малко постижение по времето преди разпадането на безкомпромисното класово съзнание на британците под яростната атака на рокерите. Знаеше какво е да си гладен, така както и да се наядеш до насита с черен хайвер. Тъй като предпочиташе второто, си осигури начин на живот, в който хайверът бе нещо обичайно. Беше добър, много добър в това, което правеше, но успехът не дойде лесно.

— Очертава се работа за теб, Стюарт. — Той седна и си наля чай. — Искам да те попитам дали бях полезен през последните няколко години.

Спенсър отхапа от сандвича. Надяваше се, че храната и Филип няма да му причинят стомашно разстройство.

— Увеличение на заплатата ли искаш?

— Добра идея, но нямам предвид точно това. — Филип имаше чаровна усмивка, която използваше, щом искаше да получи нещо, и сега се усмихна. — Въпросът ми е дали за вас в Интерпол има крадец, на когото си струва да плащате?

Спенсър подсмръкна, извади носна кърпа и се издуха.

— От време на време.

Питаше се дали Стюарт е обърнал внимание, че не употреби определението „оттеглил се“ пред „крадец“ и че не го поправи за допуснатия пропуск.

— Скъпиш комплиментите си, без съмнение!

— Филип, не съм тук да те лаская, а да науча защо, по дяволите, мислиш нещо за толкова важно, че да ме караш да летя от Ню Йорк по средата на проклетата зима?

— Би ли искал двама?

— Двама?!

— Крадци, Стюарт. — Предложи му сандвич с триъгълна форма. — Опитай този с пълнозърнест хляб.

— Накъде биеш?

Следващите няколко мига бяха много важни. През целия си живот Филип винаги бе разчитал само на себе си. Беше крадец, превъзходен крадец, преследван от капитан Стюарт Спенсър и другите като него по задънени улици от Лондон до Париж, от Париж до Мароко, от Мароко до друг град, където чакаше следващата плячка.

После неочаквано започна да работи за Спенсър и за Интерпол вместо против тях.

„Въпрос на бизнес — припомни си той, — въпрос на преценяване на шанса и на облагите. Това, което сега ще предложи, засяга само мен.“

— Да предположим, че познавам изключително ловък крадец, който в продължение на години е съумявал да подхлъзва Интерпол, но е решил да се оттегли от активна дейност и би предложил услугите си срещу „опрощаване на греховете“.

— Говориш за *Сянката*.

Филип педантично почисти трохите от пръстите си. Бе спретнат мъж по навик и по необходимост.

— Вероятно — отвърна той.

Сянката! Спенсър забрави за болката в петата и закъснението на самолета. Милиони долари в скъпоценности бяха откраднати от безликия крадец, известен само като *Сянката*. Той го бе следвал и изпускарал в продължение на десет години. През последните осемнайсет месеца Интерпол засили издирванията си и стигна до там да възложи на крадец да залови друг крадец — Филип Чембърлейн — единственият, чиито подвизи надминаваха тези на *Сянката*.

„Човекът, на когото имах доверие!“ — помисли Спенсър с внезапна ярост.

— Знаеш кой е той. Знаел си и къде можем да го намерим. — Стюарт склучи ръцете си на масата. — Десет години. Десет години търсихме този човек. Да те вземат дяволите, от месеци ти плащаме да го намериш! Значи си ме будалкал? Знаел си самоличността и местонахождението му през цялото време!

— Може би съм знаел — Филип се загледа в дългите си изящни пръсти, — а може и да не съм.

— Ще ми се да те затворя в клетка и да хвърля ключа в Темза.

— Но няма да го направиш, защото съм като сина, който никога не си имал.

— Аз имам син, да те вземат дяволите!

— Не като мен. — Облегна се назад и продължи: — Това, което предлагам, е същото, направено от нас преди пет години. Тогава ти бе достатъчно проникателен да осъзнаеш, че е по-полезно да наемеш най-добрия, отколкото да го преследваш.

— Беше ти възложено да го заловиш, не да преговаряш с него. Ако знаеш името или разполагаш с описанието му, незабавно ми го съобщи. Факти, Филип, не предложения.

— След десетгодишно разследване отново си в задънена улица — рязко отговори Филип. — Ако изляза от тази стая, ще останеш с празни ръце.

— Ще имам теб! — Гласът на Спенсър беше глух, но така категоричен, че младият мъж присви очи. — За човек с твоя вкус затворот е много неприятно място.

— Заплашваш ли ме? — Филип потръпна. Скръсти ръце и не отмести поглед, уверен, че капитанът блъфира. — Имам твоята дума. Нали се споразумяхме?

— Ти си този, който промени правилата. Дай ми името и ме остави да си гледам работата!

— Мислиш на дребно, Стюарт. Ето защо успя да откриеш малко от откраднатите диаманти, а аз получих по-голямата част от тях. Ако вкараш *Сянката* в затвора, няма да вземеш дори частица от откраднатото през последните десет години?

— Въпрос на принцип.

— Да.

Спенсър усети промяната в гласа му и видя, че той за пръв път сведе очи. Но не от срам. Познаваше го твърде добре, за да повярва, че е смутен.

— Повтарям, че е въпрос на принципи. — Филип отново стана. Бе твърде неспокоен. — Заех се с възложения ми случай, защото този крадец ме интересуваше. И сега е така. Интересът ми даже се е увеличил. — Не би могъл да притиска Стюарт много. Въпреки че изпитваха взаимно уважение, все пак Спенсър бе представител на закона. — Да речем, че знам кой е *Сянката* и че разговорите ми с него са ме накарали да повярвам във възможността да използваш таланта му срещу незначителното възнаграждение да започне нов живот.

— Незначително възнаграждение?! Мръсникът е откраднал много повече от тебе.

Филип се намръщи и почисти троха от ръкава си.

— Трябва ли да се обиждаме? Никой не е откраднал скъпоценности с по-голяма стойност от мен.

— Горд си, нали? — Лицето на Спенсър почервения от гняв. — Да си крадец, едва ли е достойно за похвала.

— Ето по какво се различаваме.

— Да се промъкваш през прозорци, да правиш сделки в тъмни улички.

— Моля те, ще ме разчувстваш. По-добре брой до десет. Не искам да съм виновен за покачането на кръвното ти налягане. — Младият мъж отново повдигна чайника. — Може би моментът е подходящ да ти кажа, че докато отварях брави, растеше уважението ми към теб. Все още щях да бъда дребен крадец, ако не успях заради теб да се справя с всичко, което захващах. Не се разкайвам за начина си на живот.

Стюарт спокойно отпиваше от чая си.

— Това няма значение. — Беше му приятно от признанието на Филип. — Истината е, че сега работиш за мен.

— Не съм забравил. — Той извърна глава и погледна през прозореца. Денят бе ясен и мразовит и това го накара да закопнее за пролетта. — Да продължа. — Напрегнато погледна Стюарт. — Като предан служител се чувствам задължен да вербувам за теб всеки подходящ.

— Крадец?

— Да, при това изключително ловък. — Усмивката му разцъфна още веднъж. — Освен това, обзалагам се, че няма да имаш полза от истинската самоличност на този крадец. — Филип стана сериозен. — Нито сега, нито когато и да е, Стюарт.

— Той ще се премести отново.

— Няма да се мести повече.

— Как можеш да си сигурен?

Филип скръсти ръце. Годежният му пръстен проблесна.

— Ще се погрижа за това лично.

— Какъв е според теб?

— Трудно е да се каже. Слушай, Стюарт. От пет години работя за теб, работя заедно с теб. Повечето от аферите бяха мръсни и опасни. Не съм ти искал нещо, но сега те моля за снизхождение към моя вероятен крадец.

— Едва ли мога да гарантирам...

— Думата ти е достатъчна гаранция — прекъсна го той. — Срещу това ще ти върна Рубенс. Нещо повече, вярвам, че ще мога да ти осигуря печалба, с която да си политически значим в особено гореща ситуация.

— В Средния изток?

Сви рамене, допивайки чая си.

— Вероятно. — Възнамеряваше да заведе Стюарт до Рубенс и Абду. Никога не разкриваше картите си докрай. — Може да се каже, че с информацията, която ти давам, Англия ще упражнява натиск там, където ползата е най-голяма.

Спенсър строго го погледна. Неочаквано бяха стигнали до нещо много по-важно от диаманти и рубини, престъпление и наказание.

— Не е по възможностите ти, Филип.

— Оценявам важността. — Седна отново, защото долови промяната в гласа му. — Давам ти дума, че знам точно какво правя.

— Деликатна е играта, която играеш.

„Най-деликатната, най-важната“ — помисли Филип.

— Игра, която можем да спечелим двамата, Стюарт.

Спенсър изхриптя и стана да отвори бутилка скоч. Напълни една чаша, поколеба се, после наля в друга.

— Филип, кажи какво знаеш. Ще направя каквото мога.

— Поверявам ти единственото нещо, което има значение за мен. Запомни това, Стюарт. — Отмести чая си настрана и пое чашата. — Видях Рубенс в съкровищницата на шейх Абду в Джакир.

Очите на Спенсър се разшириха.

— По дяволите, какво си правил в съкровищницата на шейха?

— Дълга история. — Филип вдигна чашата си за тост и я изпразни. — Най-добре да започна от началото, от Фоуб Спринг...

ВТОРА ГЛАВА

Джакир, 1968

Адриан не можеше да заспи от възбуда. Лежеше свита на една страна и гледаше тиктакация будилник. Нейният рожден ден! Навършваше пет години. Обърна се по гръб. В двореца всички спяха. След няколко часа слънцето ще изгрее и мюезинът ще прикани правоверните за молитва. Ще започне най-прекрасният ден в живота ѝ.

Следобед ще има музика, подаръци и подноси със сладкиши. Жените ще облекат най-хубавите си дрехи и ще танцуват. Баба ще разказва приказки. Леля Латифа, която винаги е усмихната и никога не се кара, ще дойде с Дуджа, жизнерадостната Фавъл ще доведе децата си. Адриан се усмихна. Помещенията за жени ще ехтят от смях и всички ще ѝ казват колко е красива.

Майка ѝ обеща да бъде много специален ден. Нейният ден! Баща ѝ разреши следобед да отидат до крайбрежието. Тя имаше красива рокля от раирана коприна във всички цветове на дъгата. Адриан се обърна да погледне майка си.

Фоуб спеше, лицето ѝ бе спокойно и бледо на лунната светлина. Адриан обичаше да спи до нея в огромното легло. Лежеше сгущена в ръцете на майка си и слушаше историите, които тя ѝ разказваше за Ню Йорк и Париж. Понякога двете се смееха.

Внимателно, като се стараяше да не събуди майка си, момиченцето протегна ръка и погали косата ѝ. Тя пламтеше като буен огън. Бе удивена от косата на майка си. Косата на Адриан бе гъста и черна като на другите жени в Джакир. Само Фоуб имаше червена коса и бяла кожа. Тя бе американка. Адриан беше наполовина американка. Майка ѝ го казваше само ако бяха сами, тъй като баща ѝ се сърдеше.

Бе се научила да избягва темите, които можеха да го ядосат. Не разбираше защо той стискаше устни и очите му ставаха студени само при напомнянето, че Фоуб е американка. Тя беше кинозвезда. Това определение объркваше Адриан, но ѝ харесваше начина, по който звучеше: „Кинозвезда“. Думите извикваха у нея представата за ярки светлини на фона на тъмно небе.

Майка й е била звезда, а сега бе първата жена на Абду ибн Файзал Рахман ал-Джакир, владетел на Джакир, шейх на шейховете. С големите си сини очи и пълни устни беше толкова красива, превъзхождаше всички жени в харема. Сравнени с нея, те приличаха на малки натруфени птички. Единственото желание на Адриан беше майка й да е щастлива. Сега, когато навършваше пет години, се надяваше да разбере защо толкова често, мислейки, че е сама, тя гледаше тъжно и плачеше.

Жените в Джакир бяха охранявани. В двореца не се допускаше те да работят или да бъдат обезпокоявани. Беше им дадено всичко, от което се нуждаеха — хубави стаи, най-благоуханни парфюми. Майка й имаше красиви дрехи и бижута. Нейна беше огърлицата „Слънцето и Луната“.

Затвори очи и си представи огърлицата на шията на Фоуб. Как проблясваше големият диамант „Слънцето“ и как светлееше безценната перла „Луната“. Фоуб бе обещала, че един ден ще я носи Адриан. Когато стане голяма. Момиченцето се унесе в мечти: „Когато стана голяма, ще нося фередже. Някой ден ще ми изберат съпруг и ще се омъжа. На сватбата си ще нося «Слънцето и Луната». Ще бъде добра и вярна съпруга. Ще давам приеми за другите жени, ще им сервирам сладкиши, слугите ще разносят подноси с шоколад. Съпругът ми ще е красив и могъщ като татко, може също да е шейх, и ще ме цени повече от всичко“.

Адриан навиваше кичур от дългата си коса около показалеца и заспиваше. „Той ще ме обича така, както искам да ме обича татко. Ще му родя прекрасни синове, много синове, та другите жени да ме гледат със завист и уважение, а не със съжаление. Не със съжалението, с което се отнасят към мама.“

Изведнъж се стресна. Някой отвори вратата и на пода падна светлина. През тънкия тюл, обгръщаш леглото като пашкул, видя сянка.

Първа избликна обичта, след това я обзе страхът, който изпитваше, щом видеше баща си.

„Ако ме намери тук, в леглото на мама, ще се разсърди. В харема се говори, че татко рядко идва при нея, още преди лекарите да кажат, че тя няма да има повече деца. Навярно иска само да погледа мама, защото тя е толкова красива“ — помисли Адриан.

Когато баща ѝ приближи, тя се скова от страх. Бързо и безшумно се плъзна от леглото и се скри в сянката.

Абду дръпна завесата с очи, приковани във Фоуб. Дори не затвори вратата. Никой не би посмял да го безпокои.

Луната огряваше косата и лицето ѝ. Приличаше на богиня, както когато я видя за пръв път. Тя го привличаше от екрана със смайващата си красота и силен сексапил. Фоуб Спринг, американската актриса, жената, която мъжете желяеха заради съблазнителното ѝ тяло и същевременно се бояха от невинните ѝ очи. Абду бе мъж, свикнал да притежава най-доброто, най-голямото, най-скъпото. Пожела я така, както не бе желал друга жена. Запозна се с нея и я ухажваше така, както би предпочела жената от Запада. Направи я своя кралица.

Беше омаян. Заради нея измени на традицията, не зачете обичаите. Ожени се за жена от Запада, актриса, християнка. И бе наказан за това. Тя му роди само едно дете, и то момиче.

Желаше я както преди. Утробата ѝ беше неплодна, но не можеше да устои на красотата ѝ. Желаше я дори тогава, когато възхищението му се превърна в отвращение. Тя го опозори, оскверни *sharaf* и неговата чест с това, че не зачиташе исляма, но тялото му винаги копнееше за нейното.

След като доказва мъжествеността си с друга жена, продължаваше да се люби с Фоуб, да усеща мириса на кожата ѝ, да чува нейните стенания. Това бе тайният му срам, заради който я ненавиждаше. Но имаше и публичен, предизвикан от раждането на дъщеря му. Презираше я за това. Искаше тя да страда и да плаща така, както сам бе страдал и плащал. Дръпна чаршафа.

Фоуб се събуди объркана, с разтуптяно сърце. Най-напред помисли, че сънува как Абду се връща при нея, изпълнен с любов както преди. После видя очите му и разбра, че не е сън и няма любов.

Сети се за детето и бързо се огледа. Леглото бе празно. „Адриан си е отишла.“ Благодарни на Бога за това.

— Късно е — прошепна тя. В желанието си да се защити се изтегляше назад, а сатенените чаршафи шумоляха. Абду мълчаливо съблече робата си! — Моля те, недей! — Фоуб заплака.

— Жената няма право да отказва на мъжа си.

При вида на красивото ѝ треперещо тяло Абду се почувства силен, господар на съдбата си отново. Независимо от всичко, тя беше

негова собственост, също както скъпоценностите и конете в оборите му. Сграбчи я за нощницата и я дръпна към себе си.

Свита до леглото, Адриан се разтрепери. Майка ѝ плачеше. Двата се бореха и високо изговаряха някакви думи, които тя не разбираше. На лунната светлина голото тяло на баща ѝ блестеше от пот. Никога не беше виждала мъжко тяло, но гледката не я притесни. Знаеше за секса и това, че мъжествеността на баща ѝ, която изглеждаше толкова твърда и застрашителна, можеше да прониква в майка ѝ и да създава дете. Знаеше, че има удоволствие в акта и жените го желаят повече от всичко. Беше чувала това хиляди пъти в харема, където непрестанно се говореше за секс.

Но майка ѝ не можеше да има повече деца и ако ѝ беше приятно, защо плачеше и го молеше да си отиде?

„Жената с удоволствие трябва да посреща съпруга си в брачното легло — мислеше Адриан и очите ѝ се пълнеха със сълзи. — Трябва да му даде това, което иска, да се радва, че е желана и може да има деца.“

Чу думата „блудница“. Беше непозната и звучеше грозно от устата на баща ѝ. Никога нямаше да я забрави.

— Как можеш да ме наричаш така? — ридаеше Фоуб. Опитваше се да се освободи. Някога бе жадувала за ръцете му, очарована от блясъка на кожата му на лунната светлина. Сега изпитваше само страх. — Никога не съм била с друг мъж, освен с теб. Ти се ожени за друга, след като имахме дете.

— Нищо не ми даде. — Той навиваше косата ѝ около ръката си, омаян от огнения цвят, но изпълнен с презрение. — Момиче. По-лошо от нищо. Щом я погледна, изпитвам срам.

Блъсна го силно, но не можеше да избяга. Удари я с опакото на ръката си така, че тя залитна. Раздра нощницата ѝ, заслепен от ярост и страст.

Беше като богиня — мечта за всеки мъж. Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха, а сърцето ѝ биеше ужасено. По бледата ѝ кожа на лунната светлина се виждаха следите от ръцете му. Бедрата на Фоуб бяха закръглени. Обзета от страст, тя можеше да ги движи светкавично, посрещайки тласъците на мъжа.

Желанието му беше като болка в него. Докато се бореха, лампата падна и подът се осея със стъкла.

Вцепенена от ужас, Адриан гледаше как той забива пръстите си в гърдите на Фоуб. Майка ѝ се съпротивляваше, умоляваше го. Мъжът имаше право да бие жена си. Тя не можеше да му отказва в съпругеското легло. Така беше. И все пак... Детето притисна ушите си с ръце, за да не чува писъците на майка си, докато баща му се надигаше и проникваше в нея отново и отново.

Адриан пропълзя под леглото. Лицето ѝ бе мокро от сълзи. Притискаше ушите си до болка, но въпреки това чуваше сумтенето на Абду и плача на Фоуб. Леглото над нея се тресеше. Сви се на топка: искаше да бъде малка, толкова малка, че да не чува.

Думата „изнасилване“ ѝ бе непозната, но след тази нощ не беше необходимо да ѝ обясняват какво означава.

— Много си тиха, Ади. — Фоуб бавно разресваше дългата коса на дъщеря си. „Ади“ — Абду ненавиждаше галеното ѝ име и тъй като първородното му дете бе момиче със смесена кръв, понасяше по-официалното „Адриан“. Нареди дъщеря му да бъде наречена с подходящо арабско име. Ето защо на всички официални документи Адриан се записваше „Ад Риахд Ан“, последвано от множеството фамилни имена на Абду.

— Ади, не харесваш ли подаръците си? — попита майка ѝ.

— Много ми харесват.

Бе облякла новата си рокля, но тя вече не я радваше. В огледалото виждаше лицето на майка си. Фоуб умело бе прикрила с грим удареното място, но дъщеря ѝ го забеляза.

— Красива си. — Майка ѝ я обърна към себе си и я задържа. Друг път Адриан не би усетила нотките на отчаяние в гласа ѝ и не би обърнала внимание на това колко силно я притиска. — Моята малка принцеса! Много те обичам, Ади. Повече от всичко на света.

Тя ухаеше така, както разкошните свежи цветя в градината отвън. Момичето вдъхна аромата на майка си и притисна лице в гърдите ѝ. Спомни си грубостта на баща си през изминалата нощ и ги целуна.

— Няма да си отидеш и да ме оставиш, нали?

— Как ти хрумна това? — Фоуб се засмя, отдалечи я от себе си и я погледна. Като видя сълзите, смехът ѝ секна. — Какво се е случило, детето ми?

Отчаяно отпускна глава на рамото на майка си.

— Сънувах, че те е изпратил далече, ти ме остави и повече не те видях.

Фоуб застина, после продължи да я милва.

— Било е само сън, миличко. Никога няма да те оставя.

Адриан с облекчение се притисна към майка си. През решетките на прозорците в стаята проникваха благоухания и слънчевата светлина огряваше шарките на килимчето.

— Той щеше да ни обича, ако бях момче.

Жената бе обзета от гняв, който почти веднага премина в отчаяние. Но тя все още беше актриса. Ако не за друго, можеше да използва таланта си да защити своето дете.

— Какви са тези настроения точно на рождения ти ден! С какво е интересно едно малко момче? То не носи хубави рокли.

Адриан се изкикоти и се сгуши в майка си.

— Ако облека рокля на Фахид, той ще заприлича на кукла.

Фоуб стисна устни и се опита да потисне болката. Фахид бе синът от втората жена на Абду, за която той се ожени, след като тя се провали. „Не, не провали — каза си. — Започвам да мисля като мюсюлманка. Как съм се провалила, щом в ръцете си държа това красиво дете?“

„Нищо не ми даде. Момиче. По-лошо от нищо.“

„Всичко — помисли яростно, — дадох ти всичко!“

— Мамо?

— Бях се замислила — усмихна се тя и отдалечи дъщеря си от себе си. — Мислех си, че ти трябва още един подарък. Изненада!

— Изненада? — Детето плесна с ръце, забравяйки за сълзите.

— Седни и затвори очи.

Очарована, Адриан се сви на стола, едва сдържайки нетърпението си. Фоуб бе скрила между дрехите малката стъклена топка. Не беше лесно да се внесе тайно в държавата, но тя ставаше все по-изобретателна. Трудно се доставяха и хапчетата — малките розови хапчета, които ѝ помагаша да издържи. Те притъпяваха болката и облекчаваха сърцето. Бог — най-добрият приятел на жената, знаеше, че в тази страна жената се нуждае от какъвто и да е приятел. Знаеше, че я очаква публично наказание, ако откриеха хапчетата, но без тях не

би могла да оцелее. Омагьосан кръг! Единствено Адриан я изваждаше от него.

— Заповядай. — Коленичи до стола. Надяваше се, че малкият подарък, който даваше на дъщеря си, значеше повече от блестящите обици и сапфирената огърлица на шията на детето. — Отвори очи!

Беше нещо обикновено, много обикновено. За няколко долара можеше да се купи в магазините в Щатите по празниците. Очите на Адриан се разшириха, сякаш в ръцете си държеше вълшебство.

— Това е сняг. — Майка ѝ обърна топката така, че снежинките започнаха да танцуват. — В Америка през зимата вали сняг. Е, на повечето места. На Коледа украсяваме дърветата като това, което виждаш тук, с цветни лампички и топки. С моя дядо някога се пързях на шейна като тази. — Опря глава до Адрианата и се загледа в миниатюрното конче и шейната в стъклената топка. — Един ден ще те заведе там, Ади.

— Боли ли?

— Снегът! — Фоуб се засмя и разклати топката. Снегът се посипа върху украсеното борче, малкия в червената шейна и стройния кафяв кон. Беше илюзия. Останаха ѝ само илюзиите и детето, което закриляше. — Не, той е студен и мокър. От него можеш да правиш човеци, топки и крепости. Толкова е красив по дърветата. Също като тук вътре.

Адриан наклони топката към себе си. Малкият кафяв кон бе вдигнал единия си крак и белите снежинки танцуваха около главата му.

— Красиво е, по-красиво от новата ми рокля. Искам да го покажа на Дуджа.

— Не! — Фоуб знаеше какво ще се случи, ако Абду научи за това.

Топката бе символ на християнски празник. След раждането на Адриан той бе станал фанатик по въпросите на религията и традициите.

— Запомни! Това е нашата тайна. Можеш да гледаш топката само когато сме сами. — Взе играчката и я скри в чекмеджето. — Време е за приема.

В харема беше топло въпреки вентилаторите и спуснатите решетки на прозорците. От филигранните лампи струеше мека светлина. Жените бяха облечени в ярки красиви рокли. Без черните си

фереджета и наметала, оставени до вратата, се бяха преобразили от гарги в пауни. Заедно с фереджетата оставиха и мълчанието си и започнаха да бърбят за деца и секс, за мода и плодовитост. За кратко време харемът с матовите лампи и разкошните възглавници се изпълни с тежки благоухания и тамян.

Адриан поздравяваше гостите с целувки по двете бузи, както изискваше рангът ѝ. Сервираха зелен чай и кафе с ароматични подправки в малки фини чаши без дръжки. Бяха дошли лели, братовчеди и двайсетина по-маловажни принцеси, които, както другите жени, гордо се перчеха с бижутата и с бебетата си — двата белега на успеха в техния свят.

Момичето ги харесваше в разноцветните им дълги шумолящи дрехи. Фоуб виждаше парад на костюми, който би подходдал на осемнайсети век. Тя стоически понасяше както самодоволните, така и изпълнените със съжаление погледи, които ѝ хвърляха. Добре осъзнаваше, че е натрапницата в техния свят, жената от Запада, която не успя да дари шейха с наследник.

„Няма значение дали ме възприемат или не — помисли Фоуб. — Само да са любезни с Адриан.“

Дъщеря ѝ бе една от тях по начин, по който тя никога не можеше да бъде.

Лакомо се нахвърляха на храната, като вземаха всичко с пръсти, а тя използваше малките сребърни лъжички. „Ако роклите им станат тесни, ще си купят други. За тях пазаруването е това, което са розовите хапчета за мен. Никой мъж, освен съпруг, баща и брат, няма да види смешните им дрехи. Щом напуснат харема, отново ще се прикрият с наметалата си, ще забулят лицата и ще скрият косите си. Има неща, които не се показват навън. За какво са им къната, парфюмите и пищните им пръстени? Мислят си, че са щастливи, но дори аз, която съм безразлична, забелязвам досадата по лицата им. Моля се на Господ никога да не я виждам върху лицето на дъщеря си.“

Адриан вярваше, че гостите се забавляват и се чувстват добре. Тя говореше на арабски гладко и звучно. Не би могла да признае пред майка си, но този език ѝ бе по-близък от английския. Мислеше на арабски, чувстваше на арабски и чувствата и емоциите често трябваше да бъдат преведени на английски, преди да ги сподели с Фоуб.

Момичето беше щастливо тук, в тази стая, изпълнена с женски гласове и аромати. Светът, за който майка му разказваше понякога, не бе нищо друго, освен приказка за нея. Снегът беше нещо, което просто танцуваше в малката стъклена топка.

— Дуджа! — Притича през стаята, за да целуне любимата си братовчедка. Дуджа бе десетгодишна, почти жена, и будеше у Адриан зависи възхищение. Прегърна я. — Роклята ти е красива.

— Знам.

Адриан прокара ръка по ръкава на дрехата ѝ.

— Кадифе — важно поясни Дуджа. Отражението ѝ в огледалото я караше да пренебрегне непоносимата горещина. — Татко ми я донесе от Париж. — Тя се завъртя — стройно мургаво момиче с правилни черти и големи очи. — Обеща ми следващия път, когато отиде, да ме вземе със себе си.

— Наистина? — Адриан прикри завистта. Не беше тайна, че братовчедка ѝ е любимката на баща си — брата на шейха. — Мама е била там.

Дуджа се радваше на кадифената си дреха и бе великодушна. Погали косата на братовчедка си.

— Един ден и ти ще отидеш. Може би ще отидем двете, когато пораснем.

Адриан усети, че някой я дърпа за полата. Погледна надолу и видя природения си брат Фахид. Грабна го, покри лицето му с целувки и го накара да се залива от смях.

— Ти си най-хубавото бебе в Джакир.

Макар и само с две години по-малък от нея, той бе тежък и тя трябваше да се подпре. Залитайки леко, го понесе към масата да му намери любим сладкиш.

Момичетата на нейната възраст, а и по-малките от нея се суетяха около момчетата, като ги галеха и глезеха. От раждане бяха приучавани да бъдат робини на мъжете. Адриан знаеше само, че обожава малкия си брат и иска да го накара да се засмее.

Фоуб мразеше това. Тя наблюдаваше как дъщеря ѝ обслужва детето на жената, която бе заела нейното място в леглото и в сърцето на съпруга ѝ. Не можеше да ѝ служи като утеха това, че според местния закон мъжът можеше да има четири жени. Това не бе неин закон, това не бе нейният свят. Живееше тук от шест години и би

живяла още шейсет, но това никога нямаше да стане нейния свят. Ненавиждаше тежките и наситени миризми на тамян, цветя и парфюм. Фоуб прекара ръка по слепоочието си, там вече пулсираше болката.

Не понасяше и безмилостната горещина. Искаше питие, не обичайния чай или кафе, а вино. Само една чаша студено вино. Но то не бе разрешено в Джакир. „Изнасилването е позволено — помисли тя и докосна с пръст ударената си буза, — но виното не е. Бичуването с камшик от камилска кожа, фереджетата, виковете на молещите се и множеството, но не и капка леко бяло бургундско вино или глътка сухо вино.“

Когато дойде тук за пръв път като булка, какво я накара да реши, че страната е красива. Тогава беше погледнала пустинята, морето и високите бели стени на двореца и това ѝ се стори най-загадъчното, най-екзотичното място на света.

„Преди шест години бях влюбена. Господи, все още го обичам!“

През първите дни Абду ѝ показва красотата, богатството и културата на неговата страна. Тя се отказа от своята родина и обичаи и опита да бъде такава, каквато той искаше. Оказа се, че е искал героинята от екрана, която излъчваше едновременно сексапил и невинност. А Фоуб бе човешко същество.

Абду желаше син. Тя роди дъщеря. Той искаше жена му да стане дете на Аллах, но Фоуб бе и щеше да си остане християнка.

Не искаше да мисли за всичко това: за него, за живота си и за болката. Нужно и бе да избяга поне за малко. „Ще взема само едно хапче повече — реши тя, — за да издържа до края на деня.“

ТРЕТА ГЛАВА

На тринайсет години Филип Чембърлейн беше ловък крадец. Десетгодишен обираше издутите джобове на преуспяващи бизнесмени по пътя им до банките, на брокерите и на адвокатите и режеше чантите на безгрижните туристи по Трафалгар Скуеър. Бе красиво, спретнато, малко, слабо момче.

Имаше ловки ръце, проницателни очи и инстинкт на крадец. Със сръчност, измама и юмруци, готови за бой, той съумяваше да не бъде въвлечен в уличните банди, които скитаха из Лондон през мрачните дни на шейсетте. Не се впускаше в любовни увлечения. На четиринайсет години Филип не бе нито хулиган, нито рокер, работеше за себе си и искаше да е независим. Беше крадец, а не джебчия. Презираше тези, които нападаха възрастни жени и задигаха портмонетата им. Той беше делови и се забавляваше да гледа как неговите връстници говореха за колективен начин на живот или дрънкаха на купени на старо китари, а мечтаеха за величие.

За себе си имаше планове, големи планове. В центъра им бе майка му. Възнамеряваше да се измъкне от несигурното си съществуване. Мечтаеше за голяма къща в провинцията, за скъпа кола, за елегантни дрехи и приеми. През последната година започна да бленува и за елегантни жени. Засега единствената жена в живота му бе Мери Чембърлейн — тази, която го роди и отгледа с двете си ръце. Желаше да ѝ даде най-доброто в живота, да замени фалшивото стъкло бижу, което носеше, с истинско, да сменят малкия апартамент с луксозен в модния напоследък квартал Челси.

В Лондон бе студено. Докато вървеше към кино „Фарадей“, където работеше Мери, вятърът изпращаше в лицето на Филип мокър сняг. Обличаше се добре. Полицаят на ъгъла рядко поглеждаше два пъти спретнатото момче с чиста яка. Филип ненавиждаше кърпи панталони и оръфани маншети. Амбициозен, независим и винаги с поглед към бъдещето, той намери начин да постигне това, което иска.

Беше роден в бедност и без баща. На четиринайсет години би могъл да гледа на това като на приключение или да си мисли, че този

факт ще му помогне да стане издръжлив. Възмущаваше се от бедността, но повече се възмущаваше от мъжа, който бе влязъл и излязъл от живота на майка му и бе станал негов баща. Според Филип Мери не заслужаваше такава участ. Той — също. От ранно детство започна да използва ловките си пръсти и своя ум.

В джоба си имаше гривна с перли и диаманти и клипсове за уши. След като ги прегледа с лупата си, бе малко разочарован. Диамантите не бяха качествени, а най-големият от тях бе по-малък от половин карат. Все пак перлите имаха хубав блясък и се надяваше, че неговият бижутер на Брод Стрийт ще му даде добра цена. Филип бе така добър в преговорите, както и в отварянето на ключалки. Знаеше точно колко да иска за дреболиите в джоба си. Щеше да купи на майка си ново палто с кожена яка за Коледа и да остане за „фонда за бъдещето“, както го наричаше.

Пред будката за билети на кино „Фарадей“ се извиваше змиеобразна опашка. Специално за празника прожектираха „Пепеляшка“ на Уолт Дисни. Имаше много хленчеци и възбудени деца, придружени от изнервени бавачки и майки. Филип се усмихна, като мина през вратата. Би се обзаложил, че майка му вече няколко пъти е гледала филма. Тя обичаше мелодрами.

— Мамо. — Той влезе в будката и я целуна.

Вътре в стъклената кутия не бе по-топло, отколкото навън на вятъра. Помисли си за червеното вълнено палто, което видя на витрината на „Хародс“. Майка му би изглеждала страхотно в него.

— Фил!

Щом го погледна, очите ѝ светнаха от радост. „Толкова е красив с тясното си одухотворено лице и златна коса“ — каза си тя. За разлика от други жени, не изпитваше остра болка, като виждаше в лицето на сина си чертите на мъжа, когото така силно и кратко бе обичала. Филип бе неин, изцяло неин. Никога не бе ѝ създавал грижи, дори като бебе. Нито веднъж не се разкая за решението си да го има, въпреки че бе сама, без съпруг и семейство. Всъщност дори не помисли да търси една от онези малки, изцапани с кръв стаи, където жената се освобождава от проблема.

Филип бе нейната радост от момента на зачеването му. Съжаляваше само за това, че той се възмущава от бащата, когото никога не бе видял и когото търсеше в лицето на всеки мъж.

— Ръцете ти са студени. Трябва да слагаш ръкавиците си.

— Не мога да връщам рестото с тях. — Мери се усмихна на млада жена с момче, сгущено на рамото ѝ. Никога не бе носила Фил така. — Заповядайте, мила. Приятно гледане!

„Работи прекалено много — помисли си синът ѝ. — Прекалено много и прекалено дълго за нищо.“

Мери не говореше за възрастта си, но Филип знаеше, че е едва трийсетгодишна. И хубава. Гордеше се с приятната младежка външност на майка си. Не можеше да си позволи дрехи от „Мери Куонт“, но малкото, което имаше, избираше внимателно и в ярки цветове. Обичаше да разглежда списания за мода и кино и точно да възпроизвежда показаните в тях фризури. Можеше да е със закърпени чорапи, но не и старомодно облечена.

Той чакаше друг мъж да влезе в живота ѝ и да го промени. Огледа малката будка, вечно миришеца на изгорели газове от улицата. Пръв той щеше да промени нещата.

— Трябва да кажеш на Фарадей да смени тази стара разнебитена печка тук.

— Не се безпокой, Фил. — Майка му отброяваше рестото на две кискащи се девойки, които безуспешно се опитваха да флиртуват с него. Пусна монетите по улея и потисна смеха си. Не можеше да ги упрекне. Бе хванала племенницата на своя съсед — най-малко двайсет и пет годишна — да проявява интерес към Филип. Предлагаше му чай, молеше го да оправи скърцащата ѝ врата. Как не, скърцаща врата! Мери така шумно пусна рестото, че накара една кръглолика бавачка да измърмори.

Навреме прекрати всичко това. Тя знаеше, че синът ѝ един ден ще я напусне заради жена, но не заради крава с огромен бюст, по-възрастна дванайсет години от него. Не и докато Мери Чембърлейн диша.

— Случило ли се е нещо, мамо?

— Какво? — Сепна се и се изчерви. — Не, няма нищо. Искаш ли да гледаш филма? Господин Фарадей не би имал нищо против.

„Докато не ме види“ — помисли момчето и се ухили. Бе благодарен на Бог, че отдавна елиминира Фарадей като един от възможните му бащи.

— Не, благодаря. Дойдох само да ти кажа, че трябва да изпълня няколко поръчки. Искаш ли да купя нещо от пазара?

— Да, може да купиш хубаво пиле. — Тя разсеяно духна в ръце, облягайки се назад. „В будката е студено и с напредването на зимата ще става още по-студено. През лятото е като в онези турски бани, за които четох. Все пак имам работа. Когато жената сама отглежда сина си и няма добро образование, трябва да се задоволи с това, което ѝ се предоставя.“ Пресегна се за портмонето си от изкуствена кожа. Никога не би ѝ дошло наум да вземе пари от чекмеджето.

— Имам още малко пари.

— Добре тогава. Виж дали билетът е прясно. — Подаде четири билета на една неспокойна жена, която водеше две дърпащи се момчета и младо момиче с големи насълзени очи. Проекцията започваше след пет минути. Трябваше да остане в будката още двамадесет минути, в случай че има закъснели зрители.

— Когато отидеш къщи, вземи пари за билетът от тенекиената кутия — напомни му тя, но знаеше, че той няма да го направи. Момчето слагаше пари в кутията, вместо да взема оттам. — Сега не трябва ли да си на училище?

— Събота е, мамо.

— Събота? Да, разбира се, че е събота. — Опита се да не изпъшка, като се наведе да вземе едно от лъскавите списания, вече позацапано от прелистване. — Господин Фарадей ще организира следващия месец панорама, посветена на Кари Грант. Помоли ме да му помогна в избора на филмите.

— Това е хубаво. — Малката кожена кесия започна да натезжава в джоба на Филип и той бързаше да излезе.

— Ще започнем с любимия ми филм „Да заловиш крадеца“. Ще ти хареса.

— Може би — отвърна, загледан в очите на майка си. Чудеше се какво ли знае тя. Мери никога не попита за парите, които донасяше къщи. „Тя не е глупава. Просто е оптимистка“ — помисли си момчето и отново я целуна. — Да те взема ли след вечерната проекция?

— Би било чудесно. — Устоя на силното желание да погали косата му, защото знаеше, че това ще го смуги.

— Участва и Грейс Кели. Представи си, истинска принцеса. Мислех за това тази сутрин, когато четях в списанието статия за Фууб

Спринг.

— Коя?

— О, Филип! — възкликна тя и му показа списанието. — Фоуб Спринг, най-красивата жена в света.

— Моята майка е най-красивата жена в света — отговори той, сигурен, че това ще я накара да се засмее и изчерви.

— Ласкател си, момчето ми. — Наистина се разсмя силно, както той искаше. — Само я погледни. Тя беше актриса, чудесна актриса, после се омъжи за шейх. Сега живее с мъжа на мечтите си в приказен дворец в Джакир. Добре е и извън киното. Това е дъщеря им, принцесата. Едва петгодишна, а е истинска красавица, нали?

Филип погледна с безразличие снимката.

— Тя е още дете.

— Чудно ми е защо горкото дребосъче има най-тъжните очи.

— Отново съчиняваш. — Ръката му хвана кесията в джоба. Щеше да остави майка си с нейните мечти за Холивуд, за кралски особи и бели лимузини. Но един ден тя щеше да се вози в такава кола. По дяволите, ще ѝ купи! Сега тя можеше само да чете за кралици, но някой хубав ден, скоро, Мери ще живее като тях. — Тръгвам.

— Приятен ден, мили. — Тя отново бе погълната от списанието. „Колко красиво момиченце!“ Почувства майчино влечение към детето.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адриан обичаше да ходи на пазар. На осемгодишна възраст различаваше диамантите от блестящото стъкло, бирманските рубини от камъните с по-лошо качество и цвят. Баба й Джидах я научи да преценява формата, чистотата и цвета с вещината на бижутер. Двете бродеха с часове и се любуваха на камъните, които предлагаха там.

„Бижутата са гаранцията, която жената носи. Съхранените в банки кюлчета злато и книжни пари не й дават нищо. Диаманти, смарагди и сапфири се закачват на карфици, монтират се на клипсове и се нанизват, така че тя да покаже скъпоценностите си на света“ — казваше Джидах.

За Адриан бе голямо удоволствие да наблюдава как баба й се пазари, докато горещият въздух наоколо трепти. Жените, покрити с черни наметала като ята косове, често ходеха на пазара на групи. Там опипваха нанизи злато и сребро, пробваха пръстени с полирани камъни или изучаваха блясъка на скъпоценностите по прашни стъкла. Миризми на животни и ароматични подправки изпълваха неподвижния въздух, а *matawain*, с техните рошави къносани бради, обикаляха, готови да накажат всяко нарушение на религиозния закон. Когато бе с Джидах, Адриан не се страхуваше от *matawain*. В Джакир почитаха майката на шейха. Тя бе родила дванайсет деца. На пазара бе шумно — чуваха се подвиквания при пазарлъци, рев на магарета, плясване на сандали върху твърдата земя.

След като ги призовяха за молитва, пазарът се затваряше. Жените чакаха, а мъжете навеждаха лица към земята. Адриан слушаше тракането на молитвените броеници с наведена глава като другите жени. Още не носеше фередже, но вече не беше дете. Очакваше промяната в последните дни на средиземноморското лято.

Така живееха в Джакир. В държавата цареше бедност, а в двореца — охолство. Като първородна дъщеря на шейха Адриан имаше право на символите и знаците на нейния сан, но сърцето на Абду никога не се отвори за нея.

Втората му жена роди две дъщери след Фахид. Говореше се в харема, че след второто момиче той изпаднал в ярост и почти се развел с Лайха. Престолонаследникът бе силен и красив и според предположенията, втората му съпруга скоро пак можеше да забременее. За да гарантира родословието си, шейхът се ожени за трети път и бързо пося саеето си.

Всяка сутрин Фоуб вземаше по едно хапче. Търсеше спасение в сънищата.

Сложила глава върху коляното на майка си, с притворени заради виещия се дим очи, Адриан наблюдаваше танца на своите братовчедки. Преваляше дългият горещ следобед. Беше се надявала да отиде на пазара да купи коприна или златна гривна като тази, която Дуджа й показва предишния ден, но Фоуб от сутринта изглеждаше зле.

Щяха да пазаруват утре. Вентилаторите раздвижваха натежалия от тамян въздух, а навън биеха барабаните. Латифа тайно бе внесла каталог от Холивуд. Жените се бутаха и кикотеха над него. Както винаги говореха за секс. Адриан вече бе свикнала с техните откровени разговори и не изпитваше интерес. Тя обичаше да гледа танците, бавните гъвкави движения, потока тъмни коси, извиването и въртенето на телата.

Наблюдаваше Мирай, третата жена на баща си, която, самодоволна с издутия си корем, седеше наблизо и обсъждаше раждането. Лайха кърмеше най-малката си дъщеря и гледаше изпод вежди Мирай. Фахид — здраво, петгодишно момче, припикаше наоколо и искаше да му се обръща внимание, и Лайха без колебание подаде бебето да го изнесат. Прегърна сина си и победоносно се усмихна.

— Продължават да ни оскърбяват — промълви Фоуб.

— Мамо?

— Нищо — разсеяно погали косата й. Ударите на барабана отекваха в главата й — монотонно, безпощадно, също като дните, които прекарваше в харема. — В Америка обичат децата, независимо дали са момчета или момичета. Там не се очаква от жените да раждат цял живот.

— Как се запазва родът?

Фоуб въздъхна. Имаше дни, когато мисълта й не течеше ясно. Знаеше, че това се дължи на хапчетата, и същевременно беше благодарна на тях. Последната доставка й струваше пръстен със

смарагд, но в замяна получи и половин литър руска водка. Скъта я по най-скъпернически начин и всеки път, след като Абду си отиваше от стаята ѝ, изпиваше по една малка чашка. Повече не се бореше с него, беше ѝ безразлично, търпеливо понасяше всичко, като се утешаваше с мисълта за питието, на което ще се радва, след като той се оттегли.

Тя трябваше да си отиде. Ако имаше кураж, щеше да вземе Адриан и да избяга в истинския свят, където жените не бяха унижавани и не трябваше да се подчиняват на бруталните капризи на мъжете. Можеше да се върне в Америка, там хората я обичаха и се тълпяха в кината да я гледат. Тя още можеше да играе. Нима не играеше всеки ден? В Америка би предложила по-добър живот на Адриан.

Не можеше да си отиде. Фоуб затвори очи и се опита да не слуша тътена на барабаните. Жената можеше да напусне Джакир само с писмено разрешение на мъж от нейното семейство. Абду никога нямаше да ѝ го даде, защото колкото я мразеше, толкова желаше тялото ѝ. Вече бе молила за разрешение да си отиде, но той отказваше. За да избяга, ѝ трябваша хиляди долари. Беше риск, който тя едва ли можеше да поеме, а и бе невъзможно да го направи с Адриан. Нямаше подкуп, който да съблазни някой контрабандист да осигури нелегалното преминаване на дъщерята на шейха.

Страхуваше се от това, което Абду можеше да причини на дъщеря ѝ. „Ще я вземе“ — мислеше Фоуб. Тя не можеше да го спре. Нямаше друг съд, който да я защити, освен неговия, нито друга полиция, към която да се обърне за помощ. Никога нямаше да изложи Адриан на риск.

Много пъти мислеше за самоубийство. Последното спасение! Мислеше за него така, както някога мислеше за правенето на любов — като нещо желано, изпълнено с наслада. Понякога в горещите безкрайни следобеди втренчено гледаше шишето с хапчета и се питаше как ли ще се чувства, ако погълне всичките и заспи завинаги. Възхитително! Изсипваше ги на дланта си, преброяваше ги и ги погалваше.

Но съществуваше Адриан. Единствено Адриан.

Фоуб трябваше да остане. Щеше да остане и да се спасява с наркотиците. И ще даде на детето нещо от себе си.

— Искам слънце — рязко каза тя, — да отидем в градината.

Замаяна от звуците и миризмите, Адриан предпочиташе да остане в харема, но послушно стана и тръгна с майка си.

Слънцето блесна в очите им, облъхна ги сухият горещ въздух. Фоуб замечта за тихоокеанския бриз. Някога имаше къща в Малибу, обичаше да седи до големия широк прозорец и да гледа водата с надигащите се вълни.

В градината имаше уханни екзотични цветя. Стените се издигаха нависоко, та разхождащата се жена да не изкушава минаващите мъже. Ислямът повеляваше така. Сексуално уязвима, лишена от сила и интелект, тя не можеше да опази своята добродетел. Мъжът я пазеше вместо нея.

В градината се носеха птичи песни. Когато за пръв път я видя с плетениците пищни цветове и упойващи аромати, помисли, че е като на филм. Наоколо се придвижваха пустинните пясъци, а тук имаше жасмин, олеандри и хибискус. Добре вирееха миниатюрни лимониви и портокалови дръвчета, но плодовете им бяха с остър вкус като очите на съпруга ѝ.

Непреодолимо я привлече фонтанът. Подари ѝ го Абду в деня на сватбата. Беше символ на непрестанната му любов. Любовта отдавна пресъхна, но фонтанът бе все същият.

Още беше негова жена, първата от четирите, които позволяваше законът. В Джакир женитбата ѝ я превърна в затворничка. Въртеше пръстена на ръката си и гледаше как водата пада в малкото изкуствено езеро.

Адриан хвърляше камъчета, за да раздвижи лъскавите шарани.

— Мирай не ми харесва — започна детето. В ограничения свят на харема обикновено се говореше за другите жени и деца. — Перчи се с корема си и се хили така — тя изкриви лицето си и накара Фоуб да се разсмее.

— Колко си добра! — целуна я по главата. — Моята малка актриса. — „Има очите на баща си“ — помисли майката, като отмести косата от лицето ѝ. Те ѝ напомняха за времето, когато той я гледаше с любов и топлота. — В Америка ще се тълпят, за да те видят.

Зарадвана, Адриан се усмихна.

— Както са правили и за теб?

— Да. — Тя погледна към водата. Понякога бе мъчително да си спомня за предишната Фоуб. — Така беше. Винаги исках да правя

хората щастливи, Ади.

— Репортерката, която дойде, каза, че им липсваш.

— Репортерката ли? — Бе преди две-три години. Не, може би преди четири. Странно, с времето всичко избледняваше. Абду даде съгласието си за интервюто, за да спре клюките за женитбата им. Фоуб не очакваше, че детето ще го запомни. Ади беше на не повече от четири-пет години тогава. — Какво мислиш за нея?

— Говореше особено и понякога прекалено бързо. Косата ѝ бе късо подстригана като на малко момче, с цвят на слама. Беше ядосана, защото ѝ разрешиха да направи само няколко снимки.

Фоуб седна на мраморната пейка, а Адриан продължи да хвърля камъчета.

— Каза, че си най-красивата жена в света, на която всички завиждат. Попита дали носиш фередже.

— Нищо не забравяш, нали? — Тя също си спомняше как съобрази да отговори, че използва фередже да защити кожата си от горещината и прахоляка.

— Беше ми приятно, когато тя говореше за теб. — Адриан си спомни как майка ѝ плака, след като репортерката си отиде. — Дали ще се върне?

— Навярно ще се върне един ден. — Но Фоуб знаеше, че хората забравят. В Холивуд имаше нови лица и имена и за някои беше научила от писмата. Абду разрешаваше да ѝ предават част от кореспонденцията, която получаваше. Фей Дънауей, Джейн Фонда, Ан Маргрет. Красивите млади актриси правеха впечатление и заемаха нейното място.

Докосна лицето си. Знаеше, че вече има бръчки около очите. Някога бе на корицата на всяко списание. Жените боядисваха косите си в нейния цвят. Сравняваха я с Монро, Гарднър и Лорен. По-късно не я сравняваха с никого — другите сравняваха с нея.

— Веднъж почти спечелих „Оскар“. Това е най-голямата награда за една актриса. И макар че не го взех, имаше чудесен прием. Всички се смееха, говореха и правеха планове. Беше толкова различно от Небраска. Живеех там, когато бях на твоята възраст.

— Там има ли сняг?

— Да — засмя се Фоуб и хвана ръцете ѝ. — Има сняг. Живеех там с баба и дядо, защото родителите ми бяха починали. Бях много

щастлива, но не го съзнавах. Исках да бъда артистка, да нося красиви дрехи и хората да ме обичат.

— И така стана кинозвезда.

— Да, станах. — Фоуб притисна лицето си до косата на Адриан. — Беше много отдавна. В Калифорния няма сняг, но има океан. За мене това бе приказка, а аз — принцесата, за която бях чела в детските книги. Макар и трудна, работата ми харесваше. Имах своя къща на брега.

— Щеше да си самотна.

— Не, имах приятели. Посетих места, за които не бях мечтала — Париж, Ню Йорк, Лондон. В Лондон срещнах баща ти...

— Къде е Лондон?

— В Англия, Европа. Забравяш уроците си.

— Не обичам уроците. Обичам приказките. — Но Адриан учеше упорито, защото знаеше, че Фоуб държи на това. Още една тайна между двете. — В Лондон живее кралица, чийто мъж е само принц. — Чакаше, уверена, че майка ѝ ще я поправи. Беше толкова смешно — жена да управлява държава. Фоуб едва се усмихна и кимна. — В Лондон е студено и вали. В Джакир слънцето винаги свети.

— Лондон е красив. Мислех, че е най-хубавото място, което съм виждала. Там снимахме филм и хората се катереха по оградите да гледат. Викаха ме и понякога раздавах автографи или позирах. След това срещнах баща ти. Беше толкова красив и елегантен.

— Елегантен?

Фоуб затвори очи и замечтано се усмихна.

— Притеснявах се, защото той бе шейх, трябваше да спазва протокола и навсякъде имаше фотографии. Но после, когато говорехме, не обръщах внимание на това. Покани ме на вечеря, танцувахме.

— Танцува за него?

— С него. — Фоуб привлече Адриан до себе си на пейката. Наблизо лениво жужеше пчела. Звукът бе приятен, под въздействието на наркотика тя го възприемаше като музика. — В Америка и Европа мъжете и жените танцуват заедно.

Детето присви очи.

— Това разрешено ли е?

— Да, разрешено е да танцуваш с мъж, да говориш, да шофираш, да ходиш на театър. Можеш да вършиш толкова много неща. Хората

ходят на срещи.

— Ходят? — Адриан се бореше с нейния английски. — Фурмите^[1] са за ядене.

Фоуб отново се засмя. Спомни си как танцуваха с Абду и той я гледаше усмихнат. Колко мъжествено беше лицето му, колко вежливо се държеше.

— Това е друго. Мъжът кани жената да излязат. Идва да я вземе от дома ѝ. Понякога носи цветя. — „Рози“ — спомни си тя. Абду ѝ изпрати дузина бели рози. — После отиват на вечеря или на представление и след това на вечеря. Могат да потанцуват в някой малък клуб.

— Ти танцуваше с татко, защото беше омъжена за него. Така ли?

— Не. Танцувахме, влюбихме се, после се оженихме. Различно е, Адриан, и е трудно за обяснение. В много части на света не е като в Джакир.

Детето отново бе обзето от страха — постоянен неин спътник от нощта, когато присъства на изнасилването на майка си.

— Ти искаш да се върнеш там.

Фоуб не усети страха в думите на дъщеря си, бе завладяна от собственото си разкаяние.

— Дълъг е пътят назад, Ади, много дълъг. Когато се омъжих за Абду, оставих всичко зад себе си. Но тогава не го съзнавах. Обичах го и той ме желаше. Денят на женитбата ни бе най-щастливият в моя живот. Подари ми „Слънцето и Луната“. — Тя прокара ръка по корсажа си, сякаш усещаше тежестта на огърлицата. Когато я сложих, се почувствах като кралица, сбъдваха се мечтите ми от младини. Той ми даде част от себе си, част от своята страна. Тя бе всичко за мен.

— Това е съкровището с най-голяма стойност в Джакир. Показал ти е, че те цени повече от всичко.

— Да, някога. Вече не ме обича, Ади.

Адриан отдавна знаеше това, но каза:

— Ти си неговата съпруга.

Фоуб погледна годежния си пръстен — някога той значеше много.

— Да, една от трите.

— Не, ожени се за другите само защото иска синове. Мъжът трябва да има синове.

Фоуб взе в ръце лицето на Ади. Видя сълзите и болката. Навярно бе казала повече от необходимото, но беше късно да вземе думите си назад.

— Знам, че той те пренебрегва и това те наранява. Опитай се да разбереш, че е заради мен.

— Той ме мрази.

— Не, не е така. — „Абду действително мрази дъщеря си“ — помисли тя и притисна детето към себе си. Плашеше я студеният поглед, с който той гледаше Адриан. — Не те мрази. Чувства се обиден от това, което съм и не съм. Ти си моя. Когато те погледне, вижда само мен, без да осъзнава, че ти си част от него, най-доброто от него.

— Мразя го.

Ужасена, Фоуб се огледа наоколо. Бяха сами в градината, но се чуваха гласове и за всичко имаше уши.

— Не трябва да казваш това, дори не трябва да го мислиш. Не разбираш отношението на баща ти, Ади. Не се отнася за теб.

— Той те бие! — Тя се отдръпна назад, очите ѝ сега бяха сухи и внезапно състарени. — Затова го мразя! Гледа ме и не ме вижда. Затова го мразя!

— Шшт! — Объркано Фоуб я взе в ръце и я залюля.

Повече нищо не каза. Не бе възнамерявала да разстрои майка си. Едва когато произнесе думите, разбра, че те изразяват чувствата, които изпитва към баща си. Омразата бе покълнала още преди нощта, когато Абду оскърби майка ѝ. Засилваше се, подхранвана от неговото безразличие и пренебрежение — изтънчени обиди, които я отделяха от другите му деца.

Мразеше го и се срамуваше от това. Знаеше, че детето трябва да почита родителите си. Вече никога не спомена за омразата си.

През следващите седмици прекарваше дълго време с майка си. Докато се разхождаха в градината, Адриан слушаше нейните разкази за други светове. Струваха ѝ се нереални, но ѝ доставяха удоволствие, така както приказките на нейната баба за пирати и дракони.

Когато Мирай роди момиче и Абду се разведе с нея, Адриан се зарадва.

— Щастлива съм, че тя си отиде.

Тя играеше с Дуджа на джакове. Играта бе разрешена в харема след много дискусии и дебати.

— Къде ли ще я изпратят? — попита Дуджа.

Макар и по-малка, Адриан умееше да измъква информация.

— Трябва да й намерят къща в града. Малка къща. — Злорадо се усмихна и чевръсто загреба три джака. Можеше и да съжاليا Мирай за участта ѝ, но бившата съпруга на шейха отблъскваше другите жени с поведението си.

— Радвам се, че ще живее на друго място. — Братовчедка ѝ отметна косата си, докато чакаше своя ред. — Няма да слушаме хвалбите ѝ за това колко често я посещавал шейхът и колко пъти посаддал семето си.

Адриан пропусна топката. Бързо се огледа за майка си, но реши, че Фоуб няма да разбере, защото говореха на арабски.

— Искаш ли да правиш секс?

— Разбира се. — Дуджа остави джаковете да паднат и видя резултата. — Когато се омъжа, съпругът ми ще ме посещава всяка нощ. Ще му създам такова удоволствие, че няма да се нуждае от друга жена. Кожата ми ще бъде нежна, бюстът — стегнат и краката — разтворени. — Засмя се и придърпа джаковете.

Адриан забеляза, че един от джаковете затрепери, но не отбеляза нарушението. Ръцете ѝ бяха по-ловки и по-бързи от Дуджините, а и беше ред на братовчедка ѝ да спечели.

— Аз не искам да правя секс.

— Не ставай глупава. Всички жени искат. Законът ни разделя от мъжете, защото сме прекалено слаби да устояваме на изкушението. Спираме, когато остареем като баба.

— Тогава аз съм стара като баба.

Засмяха се и продължиха да играят.

„Дуджа няма да разбере — мислеше Адриан. — Мама не иска секс, а е млада и красива. Лайха се страхува от секса, защото роди две дъщери. А аз не искам, защото видях, че е грозно и брутално.“

За съжаление обаче това бе единственият начин да има бебе, а тя много обичаше бебетата. Може би съпругът ѝ ще е внимателен и вече ще е имал други жени и деца. Няма да иска да прави секс с нея, а тя ще се грижи за другите бебета.

Щом им омръзна играта, Адриан отиде при баба си и седна в скута ѝ. Джидах беше вдовица. Зъбите ѝ бяха развалени заради слабостта ѝ към сладкишите, но очите ѝ бяха тъмни и ясни.

— Ето моята хубава Адриан. — Разтвори ръката си и ѝ предложи обвит в станиол шоколад.

Детето се засмя, и го взе. Разви го внимателно, защото харесваше хубавата опаковка толкова, колкото и лакомството.

Джидах започна да разресва косата ѝ.

— Ще отидеш ли да видиш новото бебе, бабо?

— Разбира се. Обичам всичките си внучета. Даже тези, които ми измъкват шоколада. Защо е тъжна моята Адриан?

— Мислиш ли, че шейхът ще се разведе с мама?

Старата жена бе забелязала, че Адриан вече не нарича Абду „татко“, и това я безпокоеше.

— Не знам. Не са минали девет години.

— Ако се разведе с нея, ние ще си отидем и ти ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш. — „Тя вече не е дете“ — помисли Джидах, оставяйки четката настрана. — Не бива да се тревожиш за това, Адриан. Ти растеш. Скоро ще се омъжиш. След това ще имам правнучета.

— И ти ще им даваш шоколад, ще им разказваш приказки.

— Да. Иншаллах! — Целуна косата ѝ. Беше тъмна като нощ и леко ухаеше. — И ще ги обичам, както обичам теб.

Адриан се обърна и обви с ръце шията на баба си. Беше ѝ приятно да притиска слабото тяло на старата жена и да вдъхва благоуханието, което се носеше около нея.

— Винаги ще те обичам, бабо!

— Адриан, ела! — Фахид я теглеше за полата. Устата му бе изцапана с шоколад. Тук-там по копринената му роба имаше петна. — Хайде — повтори на арабски като не преставаше да я дърпа.

— Къде? — Винаги готова да го забавлява, тя седна до него и започна да го гъделичка.

— Искам пумпала. — Пискаше и се гърчеше, после шумно я целуна. — Искам да видя пумпала.

Сложи в джоба си шоколада, преди да му позволи да я повлече след себе си. Те се смееха, тичайки в коридора. Адриан пресилено охкаше и дишаше тежко, а Фахид я дърпаше за ръката. Стаята ѝ бе помалка от другите — едно от изтънчените оскърбления, нанесени от Абду. Единственият ѝ прозорец гледаше към градината. По нейно желание стаята бе в розово и бяло. В единия ъгъл бяха лавиците с

игралки, много от които изпратени от Америка, от Селест — най-добрата приятелка на Фоуб.

Пумпалът получи преди години. Беше обикновена, ярко оцветена играчка. При натискане на ръчката се чуваше приятен звук и от бързото въртене цветовете се преливаха. Бързо стана любимата играчка на Фахид и тя се принуди да я скрие.

— Искам пумпала.

— Знам. Последния път, когато си го искал и не съм била тук, ти си се опитал да се качиш и си ударил главата си — припомни му тя. — Щом шейхът научи за това, цяла седмица Адриан стоя в стаята си. — Затвори очи.

Той се усмихна и поклати глава. Смеейки се, сестра му се наведе така, че носовете им се докоснаха.

— Затвори очи, братче, или няма да ти дам пумпала.

Детето се подчини.

— Ако си добър, ще ти разреша да играеш с него целия ден.

Както говореше, се отдръпна назад и се мушна под леглото, където пазеше своите богатства. Докато се протягаше за пумпала, той се промъкна до нея.

— Фахид!

Ощипа го по бузата, както майката наказва любимото си дете.

— Ти си много лош.

— Аз обичам Адриан.

Трогнато тя погали рошавата му коса и го потупа по бузката.

— Обичам Фахид и тогава, когато е лош. — Взе пумпала и понечи да се измъкне изпод леглото, но момчето видя коледната топка.

— Колко е хубава! — Бе очарован. Сграбчи я с лепнещи от бонбоните ръце. — Моя е.

— Не, не е твоя. — Хвана го за глезените и го издърпа изпод леглото. — И е тайна.

Сгушиха се на килима. Момичето хвана ръцете му и ги раздруса. Щом видяха как пада снегът, забравиха за пумпала.

— Това е най-голямото ми съкровище. — Държеше я така, че светлината преминаваше през стъклото. — Топката е вълшебна.

— Вълшебна? — Устната му увисна от учудване. — Дай ми я! — Взе я и се изправи на крака. — Вълшебна. Искам да я покажа на мама.

— Не, Фахид, не!

Той се затича към вратата и Адриан се втурна след него.

Развълнуван от новата играчка, бързо изтопурка със здравите си крачета. Смехът му огласяше коридора, докато тичаше, размахвайки победоносно стъклената топка. За да продължи играта, той зави в прохода, свързващ женските помещения с покоите на шейха.

За пръв път у Адриан се породил интерес към тази част на двореца и се поколеба дали да влезе. Като дъщеря нямаше право на това. Пристъпи напред, надявайки се да примаме обратно момчето с обещание за някакво ново забавление. Смехът му рязко спря и тя се втурна навътре.

Бе се проснал с треперещи устни в краката на Абду. Шейхът изглеждаше толкова висок и могъщ. Стоеше разкراчен и втречено гледаше сина си. Бялата му роба се стелеше на пода, където бе паднал Фахид. В прохода светлините бяха мъждиви, но Адриан видя гневния блясък в очите му.

— Къде е майка ти?

— Извинете, сър. — Тя се втурна напред. Покорно бе навела глава, а сърцето ѝ биеше до пръсване. — Аз се грижех за брат си.

Погледна я — разрошена коса, прах по роклята, влажни треперещи ръце. С един замах можеше да я събори, но тя не бе достойна дори за гнева му.

— Не е хубаво ти да се грижиш за принца.

Нищо не отговори. Знаеше, че трябва да мълчи. Ниско бе навела глава и той не видя яростта в очите ѝ.

— Сълзите не са за мъжете, още по-малко за владетелите. — Наведе се да изправи Фахид. Едва тогава забеляза топката, която синът му здраво стискаше. — Откъде взе това? — Гневът му бе неочакван, режещ като сабя. — Това е забранено. — Грабна топката. Момчето заплака. — Ти ли ще позориш мен и дома ни!

Адриан знаеше, че баща ѝ удря бързо и силно, и застана между двамата.

— Моя е. Аз му я дадох.

Очакваше удара, но не стана така. Вместо с ярост се сблъска с лед. Разбра, че най-жестокото наказание е хладното безразличие. Очите ѝ се наляха със сълзи, но щом погледна баща си, плачът ѝ секна. Чувстваше, че той иска да я разплаче. Ако единственият начин да му се противопостави беше този, тя нямаше да пророни и сълза.

— Ти искаш да поквариш сина ми! Даваш му християнски символи във вид на играчка! Трябваше да очаквам предателство от такива като теб. — Запрати топката в стената и тя се разби.

Ужасено, момченцето се сви в краката на Адриан.

— Върви при жените, където ти е мястото. Отсега нататък ти забранявам да се грижиш за Фахид.

Грабна сина си и се обърна. Детето с мокро и подуто от плач лице протегна към нея ръце и извика името ѝ.

[1] Date (англ.). — Среца, фурма. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Наказанието я направи силна. Тя стана мълчалива и горда. През следващите месеци Фоуб се тревожеше за Адриан. От години живееше със своето нещастие и се примиряваше с него, защото нямаше друг избор. С пристигането ѝ в Джакир американският ѝ начин на живот свърши. Законите и традициите в страната на Абду бяха против нея. Като жена бе принудена да се подчинява.

През годините единствената утеха бе дъщеря ѝ. Мислеше, че Адриан харесва живота в Джакир. Имаше наследство, титла, положение, които дори неблагоприятността на шейха не можеше да ѝ отнеме. Имаше семейство, другари в игрите, сигурност.

Фоуб знаеше, че бизнесмените от Запада вече идваха на тълпи в Джакир и Средния изток, примамени от петрола. Отново се срещаше с репортери и играеше ролята на приказната кралица в пустинята. Абду искаше парите и технологиите, които Западът носеше, и го ненавиждаше за това, че ги осигурява. С тях в Джакир щеше да дойде прогресът, а след време и освобождението. Фоуб се вкопчи в надеждата не за себе си, а за дъщеря си. След време осъзна, че свободите щяха да дойдат твърде късно, за да може момичето да се възползва от тях.

Адриан бе смирена и нещастна. Играеше с другите момичета и слушаше разказите на баба си, но вече не беше малка. Фоуб закопня за вкъщи по-силно от преди. Искаше да се върне заедно с дъщеря си и да ѝ покаже света отвъд ограниченията и законите на тази страна. Но не смееше дори да се надява. Спасение от действителността намираше в транквилантите и в алкохола.

Тя не беше светска жена. Въпреки принадлежността ѝ към бляскавия артистичен свят, тя си остана наивното момиче от малката ферма в Небраска. Когато работеше в киното, се сблъска с пиянство и наркомания. Но вроденият ѝ оптимизъм я караше да отминава неприятното и да вярва в доброто.

Стана наркоманка едва в Джакир, въпреки че не го съзнаваше. Опиатите правеха поносими дните и нощите ѝ. Толкова години

живееше в Средния изток, но с дрогите блажено губеше представа за времето и не осъзнаваше, че тук бе станала илюзия също като героините, които бе пресъздавала във филмите си.

Когато я викаха в покоите на Абду, тя се страхуваше. Вече не водеха лични разговори. Когато бе необходимо, се представяха като романтична двойка — ослепителната филмова звезда и елегантният шейх. Абду ненавиждаше камерите, но позволяваше да ги фотографират заедно за пресата. Той олицетворяваше умелото съчетаване на традициите с прогреса. Към държавата му потекоха долари, марки и йени от продажбата на петрол.

Образованието си бе получил на Запад и можеше да вечеря с президенти и министър-председатели, като демонстрираше блестящ ум и широки възгледи. Бе възпитан в Джакир според ислямските традиции. В младостта си вярваше, че би могло традициите и прогресът да си взаимодействат. Сега виждаше Запада като заплаха, като нещо противно на Аллах. И Фоуб бе олицетворение на това. Тя бе неговият символ на поквара и позор.

Гледаше я пред себе си в черна рокля, която я покриваше от шията до глезените. Покривалото скриваше огнения цвят на косата ѝ. Кожата на лицето ѝ бе бледа, не бяла и свежа както някога, очите ѝ вече не блестяха.

„Наркотици“ — помисли с отвращение Абду. Знаеше за тях, но предпочиташе да си затваря очите.

Почукваше с пръст по абаносовото си бюро, уверен, че като я принуждава да чака, страхът ѝ ще расте.

— Поканена си на благотворителен бал в Париж.

— В Париж?

— Имало е панорама на твоите филми. Навярно за хората е забавно да гледат жената на шейха на Джакир.

Разбра, че я предизвиква. Подиграваше ѝ се и очакваше нейния протест като възможност да накаже неподчинението ѝ. Тя отговори тихо:

— Имаше време, когато и шейхът на Джакир изпитваше удоволствие да гледа Фоуб Спринг.

Усмивката му помръкна. С отвращение си спомни как часове наред я бе наблюдавал и изгарял от страст.

— Предполага се, че твоето присъствие ще привлече повече гости на благотворителния бал.

Фоуб се опитваше да запази спокойствие и да не променя гласа си.

— Разрешаваш ми да отида в Париж?

— Имам работа там. Ще е добре съпругата ми американка да ме придружи и да покаже връзката на Джакир със Запада.

— Да, да, разбира се. — Не биваше да показва радостта си, но не можеше да не се усмихне. — Бал. В Париж?

— Роклята е поръчана. Ще сложиш „Слънцето и Луната“ и ще се представиш така, както подобава на съпругата на шейха на Джакир. Ако ме изложиш, ще бъде обявено, че си неразположена и веднага ще бъдеш върната.

— Разбирам. — Мисълта за Париж я направи по-силна. — Адриан...

— За нея са направени приготовления — прекъсна я той.

— Приготовления? — Обзе я страх. Нима бе забравила, че когато Абду даваше с едната ръка, вземаше с другата. — Какви приготовления?

— Не те засягат.

— Моля те! — Трябваше да бъде внимателна, много внимателна. — Искам да покажа, че тя е на почит в Двореца. — Фоуб наведе глава: ръцете издаваха безпокойството ѝ. — Аз съм само жена и тя е единственото ми дете.

Абду се отпусна назад, но не ѝ направи знак да седне.

— Тя ще отиде да учи в Германия. Това е добра подготовка за момичета с ранг, преди да се омъжат.

— Не! Боже мили, Абду, не я изпращай толкова далече да учи. — Забравяйки гордост, забравяйки предпазливост, тя се втурна към бюрото и падна в краката му. — Не я вземай! Тя е всичко, което имам. Ти не се интересуваш от нея. Няма да ти пречи, ако остане с мен.

Отстрани ръцете ѝ от дрехата си.

— Тя се числи към Двореца. Фактът, че във вените ѝ тече твоя кръв, е още една причина да бъде отделена и приучена на добри навици преди годежа ѝ с Кадийн ал Миша.

— Годеж? — Отново го сграбчи, обезумяла от страх. — Тя е още дете. Даже в Джакир не женят деца.

— Ще се омъжи на петнайсетия си рожден ден. Приготовленията почти са завършени. Ще ми бъде полезна като съпруга на мой приятел. — Отново хвана ръцете ѝ и я отдалечи от себе си. — Бъди благодарна, че не я давам на враг.

Фоуб дишаше тежко. Бе готова да го убие с голи ръце, да одере лицето му и да гледа как тече кръвта. Ако това би спасило Адриан, щеше да го направи. Но тя знаеше, че трябва да действа по друг начин.

— Прости ми. — Отпусна се, очите ѝ се напълниха със сълзи и заблестяха. — Аз съм слаба и егоистка. Мислех само за това, че ще загубя детето си, и не съзнавах колко великодушен си, като уреждаш тази сполучлива женитба. — Падна на колене, колкото се може пораболепно, после изтри очи, сякаш идваше на себе си. — Глупава жена съм, Абду, но не и неблагодарна. В Германия ще научи как да бъде истинска съпруга. Надявам се да се гордееш с нея.

— Ще изпълня задълженията си към нея. — Нетърпеливо ѝ направи знак да стане.

— Навярно ще размислиш дали да ѝ позволиш да ни придружи в Париж. — Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Много мъже предпочитат за съпруга жена, която е пътувала, може да ги придружава и по-скоро ще им помага, отколкото да пречи. Много ще се очаква от Адриан заради ранга ѝ. Не бих искала тя да те затруднява. Образованието, което ти получи в Европа, и преживяванията ти там са ти помогнали по-добре да разбереш света и мястото на Джакир в него.

Бе готов да отхвърли идеята ѝ, но последните думи на Фоуб го накараха да размисли. Вярваше, че времето, прекарано в Париж, Лондон и Ню Йорк, е допринесло да бъде по-добър шейх и непорочен син на Аллах.

— Ще помисля за това.

Тя не се поддаде на желанието си да моли и наведе глава.

— Благодаря.

Когато се върна в стаята си, сърцето ѝ все още биеше силно. Искаше да пие, да вземе хапче, да забрави. Вместо това легна и започна да обмисля какво да прави.

Бе прахосала годините си в очакване Абду да стане такъв, какъвто беше някога, за да заживее отново. Остана в Джакир, защото той искаше това, защото дори ако успееше да избяга, щеше да ѝ вземе детето.

Почти десет години живя в робство, защото бе слаба, объркана и страхлива. Но Адриан... не, никога! Нямаше да види как вземат дъщеря ѝ и я дават на някакъв непознат, за да живее като затворник.

„Париж е първата стъпка“ — помисли тя и изтри потта от челото си. Ако вземат Адриан в Париж, двете никога няма да се върнат тук.

— Когато отида в Париж, ще купя много красиви дрехи. — Дуджа гледаше как Адриан слага златна гривна и се опитваше да потисне завистта си. — Татко казва, че ще се храним в „Максим“ и ще имам всичко, което искам.

Адриан се обърна. Дланите ѝ бяха влажни от нервното напрежение, но не смееше да ги изтрие в роклята си.

— Ще ти донеса подарък.

— Само един ли? — Засмя се Дуджа, забравила завистта.

— Специален подарък. Ще се качим на върха на Айфеловата кула и ще ходим на едно място, където има хиляди картини. И после... — Притисна стомаха си с ръка. — Повръща ми се.

— Ако не заминеш, няма да ти се повръща. Лайха се цупи — каза това с надеждата, че ще накара Адриан да се почувства по-добре. Слугите вече бяха изнесли чантите. Дуджа прегърна братовчедка си през рамо и я поведе навън. — Тя иска да отиде, но кралят взема само тебе и майка ти. Лайха трябва да е доволна, че пак е бременна.

— Ако купя подаръци за Фахид и сестрите ми, ще им ги дадеш ли?

— Ще им ги дам. — Целуна Адриан по бузата. — Ще ми липсваш.

— Скоро ще се върнем.

— Досега не си ходила никъде.

Харемът беше пълен с жени, възбудени от пътуването на двете. Прегръщаха ги и се смееха. Фоуб стоеше с покривало и фередже, с ръце на талията и безстрастно лице. Благоуханията в харема я потискаха и ѝ се струваха почти осезаеми. Ако имаше Господ, никога повече нямаше да види това място. За пръв път бе благодарна за фереджетото. Трябваше да контролира само очите си.

Изненада я съжалението, което чувства, когато целуна снахите, братовчедките и свекърва си — всички жени, с които бе живяла почти

десет години.

— Адриан трябва да седне до прозореца — посъветва Джидах, като ги прегърна и ги целуна. — Така ще види Джакир от високо. — Усмихна се, доволна от интереса, който синът ѝ най-после прояви към детето. Въпреки че не го показваше, Адриан бе нейната любимка. — Не яж много френски крем, сладко мое момиче!

Детето се засмя и се надигна на пръсти да целуне баба си за последен път.

— Ще ям толкова много, че ще напълнея. Няма да ме познаеш, като се върна.

Джидах се засмя и потупа бузката ѝ с къносаната си ръка.

— Винаги ще те позная. Върнете се живи и здрави. Иншаллах!

Излязоха от харема, минаха през градината и отвъд стената, където чакаше кола. Адриан бе твърде възбудена, за да забележи колко мълчалива е майка ѝ. Детето разпитваше за пътуването със самолет, за Париж, какво ще видят, какво ще купят. Задаваше въпросите един след друг, без да чака отговор.

Когато отидоха на летището, на Адриан ѝ беше лошо от възбуда, а на Фоуб — от страх.

Пристигането на западни бизнесмени в Джакир затрудняваше работата на летището. Самолети кацаха и излитаха по-често. Единственият транспорт до летището бяха таксиметровите коли, чиито шофьори бяха твърде неопитни и не говореха английски. Малкото летище вече бе пълно, жените се редяха на една страна, мъжете — на друга. Объркани американци и европейци се бореха да опазят багажа си от носачите, докато, отчаяно чакаха полети, често отлагани с дни. Тези царе на капитализма често загазваха и ставаха жертви на пропастта, която разделяше двете култури.

Наоколо се носеше ревят на самолетите, дочуваха разговори на различни езици. Адриан видя жена, която седеше върху купчина багаж с мокро от сълзи и побледняло от изтощение лице. Друга водеше три малки деца, силно впечатлени от покривалата и фереджетата на арабките.

— Колко са много — промълви Адриан, докато телохранителите ги водеха през тълпата. — Защо идват?

— За пари. — Фоуб се оглеждаше наоколо непрекъснато. Беше горещо, толкова горещо, че се страхуваше да не припадне. Но ръцете ѝ

бяха ледени. — Побързай. — Хвана Адриан за ръка и я изтегли навън. Луксозният частен самолет на Абду, закупен наскоро, чакаше.

При вида на самолета устата на Адриан пресъхна.

— Много е малък.

— Не се бой, аз съм с теб.

Въпреки малкия размер, кабината беше в плюш. Седалките бяха тапицирани с оловносива тъкан, на пода имаше кървавочервен килим. Малките лампи, монтирани до всяко място, бяха с кристални абажури. Прохладният въздух миришеше на сандалово дърво — предпочитания от шейха аромат. Мълчаливо наведени слуги чакаха да сервират храна и напитки.

Абду вече беше в самолета, наведен със секретаря си над куп книжа. Робата му бе заменена с костюм, ушит в Англия, носеше шапка, типична за мъжете от Изтока. Не ги погледна, докато се качваха и заеха местата си. Небрежно даде знак на един от мъжете. Моторът заработи. Стомахът на Адриан се сви, докато самолетът се издигаше нагоре.

— Мамо.

— Скоро ще бъдем над облаците — Фоуб говореше тихо, доволна от това, че Абду не им обръща внимание. — Като птиците, Ади. Виж! — Допря бузата си до нейната. — Джакир си отива.

Повръщаше ѝ се, но се страхуваше от баща си. Стисна зъби, преглътна и погледна отдалечаващата се земя. След малко неразположението ѝ премина. Беше ред на Фоуб да говори. Шепнеше и това приспа Адриан. Детето дремеше на рамото ѝ, а тя се взираше в сините води на Средиземно море и се молеше.

Адриан бе очарована от Париж. Стиснала ръката на майка си, удивено гледаше, докато минаваха през летището. Винаги бе възприемала разказите на Фоуб за другите места като приказки. Обичаше ги като приказки и мечтаеше за тях. Сега влизаше през вратата в света, съществувал само в нейното въображение.

Дори майка ѝ беше различна. Нямаше фередже и наметало. Носеше стегнат западен костюм с цвета на очите ѝ. Великолепната ѝ червена коса падаше свободно на раменете. Даже говори с непознат

мъж, когато минаха през митницата. Адриан страхливо погледна баща си в очакване да я накаже, но той не реагира.

Разхождаха се жени, сами или под ръка с мъже. Носеха тесни поли и панталони, които очертаваха краката им. Ходеха с вдигнати глави и полюшваха бедрата си, но никой не се взираше в тях. За нейно учудване видя двойка да се прегръщат и целуват, докато другите си пробиваха път с лакти. Нямаше полицаи с камшици от камилска кожа и къносани бради, които да ги арестуват.

Когато излязоха от летището, слънцето залязваше. Адриан очакваше да чуе призива на мюезина, но нищо подобно не се случи. И тук имаше много хора, но всичко ставаше по-бързо и по-организирано, отколкото в Джакир. Хората се качваха в таксито, заедно мъже и жени, без да се крият и срамуват. Бе проточила шия да види повече и Фоуб я дръпна, за да седне в лимузината.

За пръв път видя Париж при залез-слънце. Винаги, когато след това мислеше за града, си спомняше вълшебството на сумрака между деня и нощта. Старите сгради се издигаха суетни, някак женствени, греещи в розово, златно и бяло на фона на залязващото слънце. Голямата кола бързо се спусна по булеварда към сърцето на града. Бе зашеметена и останала без дъх, но не от скоростта.

Струваше ѝ се, че чува музика. Трябваше да има музика на такова място. Не помоли за разрешение да свали прозореца на колата. Докато се движеха покрай Сена, музиката звучеше в главата ѝ.

Хората се разхождаха по двойки, ръка за ръка, лекият ветрец развяваше косите и късите поли на жените, въздухът бе свеж и ухаеше на цветя. Така миришеше Париж. Видя кафенета, където хора, насядали около кръгли маси, пиеха от чаши, светещи в червено и златно като слънчева светлина.

Ако някой ѝ кажеше, че самолетът ги е оставил на друга планета, в друго време, щеше да повярва.

Колата спря пред хотела. Адриан изчака да слезе баща ѝ.

— Ще гледаме ли още?

— Утре. — Фоуб стисна ръката ѝ така здраво, че тя трепна. — Утре.

Стана ѝ хладно от нежния вечерен вятър. Хотелът приличаше на палат, а тя имаше представа от дворци.

Заедно със слугите, телохранителите и секретарите заеха цял етаж в „Крилион“. Адриан бе разочарована от това, че двете с майка ѝ бяха въведени в апартамента и оставени сами.

— Не можем ли да отидем да вечеряме на това място, което се нарича „Максим“?

— Тази вечер не, скъпа. — Жената надникна през пролуката на вратата. Отвън вече имаше пазач. Трябваше да е в харем дори в Париж. Когато се обърна, лицето ѝ бе бледо. Усмихна се, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Ще ни сервира тук. Можеш да ядеш всичко, каквото искаш.

— Тук не е по-различно от Джакир. — Огледа елегантния апартамент. Бе тапициран в плюш и изолиран, както отделенията за жени. Но имаше прозорци, през които можеше да види как изглежда вечер градът. Трепкащите светлини му придаваха празничен, приказен вид. Тя бе в Париж, но не ѝ се разрешаваше да е част от него. Сякаш ѝ подариха най-великолепното бижу на света, позволиха ѝ да го погледа само няколко мига, преди да го грабнат и да го заключат в трезора.

— Ади, трябва да си търпелива. — Фоуб също бе застанала до прозореца, привлечена от светлините и оживените улици. Нейните копнежи бяха по-силни, защото някога тя бе свободна. — Утре. Утре ще бъде най-вълнуващият ден в живота ти. — Привлече Адриан към себе си и я целуна. — Вярваш ми, нали?

— Да, мамо.

— Кълна се, че ще направя това, което е най-добро за теб. — Стисна я по-силно, после рязко я пусна и се засмя. — Наслаждавай се на гледката сега. Скоро ще се върна.

— Къде отиваш?

— В съседната стая. Обещавам. — Усмихна се с надежда да успокои и двете. — Гледай през прозореца, детето ми. Париж е красив по това време.

Фоуб затвори вратата между салона и нейната спалня. Бе рисковано да използва телефона. Търсеше по-добър и по-сигурен начин. И макар че се нуждаеше от спокойствие, след като Абду я уведоми за пътуването, тя не се докосна до транквилантите и алкохола. Мисълта ѝ бе ясна. Не измисли никакъв друг начин, освен телефона. Единствената ѝ надежда бе, че съпругът ѝ дори не би си представил, че

жената, която толкова време е понасяла оскърбленията му, ще го измами.

Взе слушалката. Стори ѝ се толкова странно, като нещо от друг век. Засмя се. Бе зряла жена, живееше в двайсети век, а почти десет години не бе докосвала телефон. Докато набираше, пръстите ѝ трепереха.

Когато се обадиха, тя попита:

— Говорите ли английски?

— Да, госпожо. С какво мога да ви помогна?

„Има Господ!“ — помисли Фоуб, сядайки на леглото.

— Искам да изпратя телеграма. Спешно. В САЩ. Ню Йорк.

Адриан стоеше до прозореца с ръце на стъклото, сякаш вярваше, че със силното си желание може да го разтопи и да стане част от забързания свят навън. Нещо ставаше с майка ѝ. Най-много се страхуваше от това, че Фоуб ще се разболее и ще ги върнат обратно в Джакир. Знаеше, че ако това се случи, повече никога нямаше да види място като Париж. Нямаше да види жените с боси крака и гримирани лица и високите сгради с хиляди светлини по тях. Баща ѝ ще се радва на това, че е видяла, но не е докоснала, че е помирисала, но не е опитала. И пак щеше да я накаже за това, че е момиче със смесена кръв.

Извикан сякаш от мислите ѝ, той прекрачи прага на апартамента. Адриан се обърна. Бе дребна за възрастта си, нежна като кукла. Чертите ѝ загатваха за екзотичната красота на бедуинската ѝ кръв. Абду виждаше само слабо момиче с големи очи и упорита уста. Както винаги я гледаше с ледени очи.

— Къде е майка ти?

— В съседната стая.

Той тръгна към вратата и Адриан бързо пристъпи напред.

— Може ли да излезем довечера?

Погледна я бързо, с безразличие.

— Ти ще останеш тук.

Бе малка и упорстваше в случаите, когато другите безпрекословно се подчиняваха.

— Не е късно. Слънцето току-що е залязло. Баба ми каза, че през нощта в Париж има много неща.

Той спря. Рядко се осмеляваше да му говори, а още по-рядко Абду си даваше труд да я слуша.

— Ти ще останеш тук. Ти си тук само защото аз разреших.

— Защо го направи?

Дързостта ѝ го накара да присвие очи.

— Това не те засяга. Предупреждавам те, че ако често ми напомняш за присъствието си, ще се освободя от него.

Очите ѝ заблестяха от гняв и мъка.

— Аз съм твоя кръв — тихо каза тя. — Защо ме мразиш?

— Ти си нейна кръв.

Обърна се да отвори вратата. Фоуб бързо излезе. Бе зачервена, с широко отворени очи, като сърна, усетила ловеца.

— Абду, искаше да ме видиш ли? Трябваше да се измия след пътуването.

Видя, че е напрегната. Усети страха ѝ. Стана му приятно от мисълта, че тя не се чувства сигурна и извън стените на харема.

— Утре сутринта ще имаме интервю. Ще закусим тук в девет часа с репортера. Облечи се подходящо за случая и пригответи и нея.

Фоуб погледна Адриан.

— Разбира се. Бих желала след интервюто да пазарувам и да заведа Адриан в някой музей.

— Свободна си между десет и шестнадесет часа. После ще ми бъдеш необходима.

— Благодаря. Признателни сме за възможността да посетим Париж.

— Погрижи се момичето да си държи езика, иначе ще гледа Париж през прозореца.

Когато той излезе, тя се отпусна разтреперана на дивана.

— Ади, моля те, не го ядосвай!

— Не може да ме понася.

Фоуб видя сълзите ѝ и разтвори ръце.

— Толкова си малка. — Залюля Адриан в скута си. — Твърде малка за това тежко бреме. Обещавам да направя всичко за теб. — Погледът ѝ стана съсредоточен и непреклонен. — Кълна се!

Никога не беше се хранила с баща си. С непредубедеността на осемгодишно дете бързо забрави думите му и очакваше първия си ден в Париж.

Бе разочарована от това, че се хранеха в апартамента, но не каза нищо. Прекалено много харесваше новата синя рокля и подходящото палто, за да се оплаква. След час щеше да започне седмицата ѝ в Париж.

— Не мога да кажа колко високо ценя възможността за това интервю, Ваше Височество. — Репортерката, вече очарована от Абду, седна на масата.

Адриан бе с ръце в скута си и се опитваше да не я заглежда.

Репортерката имаше много дълга права коса с цвят на зряла праскова. Маникюрът и устните ѝ бяха червени. В същия цвят бе и роклята, скроена по тялото. Когато кръстоса крака, бедрата ѝ се очертаха. Говореше английски с френски акцент. За Адриан тя бе очарователна и екзотична като птичка от джунглата.

— Удоволствието е наше, мадмоазел Грандо. — Абду даде знак да поднесат кафето. Слугата незабавно се подчини.

— Надявам се, че Париж ще ви хареса.

— Този град винаги ми е харесвал. — Адриан никога не бе виждала баща си да се усмихва така. Изведнъж бе станал достъпен. После погледът му се плъзна покрай нея, сякаш столът ѝ бе празен. — Двамата със съпругата ми очакваме бала довечера.

— Обществото в Париж ще се радва да поздрави вас и красивата ви съпруга. — Мадмоазел Грандо се обърна към Фоуб. — Почитателите ви се вълнуват, Ваше Височество. Вие ги изоставихте заради любовта.

Горещото кафе ѝ загорча, но тя се усмихна. В този момент би заменила всичките си бижута за чаша уиски.

— Всеки, който някога се е влюбвал, знае, че любовта изисква жертви.

— Може ли да попитам дали съжалявате, че се отказате от блестящата си кариера в киното?

Фоуб погледна Адриан и изражението ѝ се смекчи.

— Как бих могла да съжалявам, когато имам толкова много?

— Както в приказките, нали? Красивата жена е отнесена от шейха в загадъчна, екзотична страна. Страна — добави мадмоазел Грандо, — която всеки ден става все по-богата заради петрола. Как възприемате хората от Запада, които се стичат в страната Ви? — попита тя Абду.

— Джакир е малка държава, която с отворени обятия посреща прогреса. Като шейх съм отговорен да съхраним нашите традиции заедно с навлизането на прогреса.

— Очевидно вие сте благоразположен към Запада, щом като сте се влюбили и сте се оженили за американка. Вярно ли е, Ваше Височество, че имате и друга жена?

Той вдигна кристална чаша с плодов сок. Изглеждаше угоднически развеселен, но пръстите му здраво стискаха чашата. Не понасяше да бъде разпитван от жена.

— Според моята религия мъжът може да има четири жени и да се държи с тях еднакво.

— Смятате ли, че засилващото се женско движение в САЩ и Европа ще породят конфликти и у вас и ще последват нови проблеми за решаване в страните от Средния изток?

— Мадмоазел, ние сме различни по убеждения и облекло. Хората в Джакир ще са шокирани от това, че жената във вашата страна може да е в интимни отношения с мъжа преди брака. Но тези различия няма да повлияят на финансовите интереси на двете страни.

— Не.

Мадмоазел Грандо не беше тук да разисква политиката. Нейните читатели искаха да знаят дали Фоуб Спринг е все така красива и дали бракът ѝ е щастлив. Тя се усмихна на Адриан. Детето поразяваше със страстните черни очи на шейха и със сочната изваяна уста на Фоуб Спринг. Цветът на кожата ѝ говореше за бедуинските праотци, но приличаше на майка си. Чертите бяха умалени и по-фини от тези на жената, наречена някога „Царицата амазонка на филмите“. Правеха впечатление чистотата, чудесният профил и уязвимостта.

— Принцеса Адриан, как се чувствате, като знаете, че майка ви е най-красивата жена от екрана?

Позабави се с отговора. Строгият поглед на баща ѝ я накара да се стегне.

— Гордея се с нея. Мама е най-красивата жена на света.

Мадмоазел Грандо се засмя и взе хапка от масата.

— Ще ми е трудно да намеря човек, който да не е съгласен с вас. Навярно един ден ще тръгнете по пътя ѝ в Холивуд. Ваше Височество, имате ли възможност да участвате в друг филм?

Фоуб глътна повече кафе и се молеше да издържи докрай.

— Семейството ми е над всичко. — Докосна ръката на Адриан под масата. — Разбира се, трогната съм от поканата да дойда тук, да се видя със старите си приятели. Но аз направих своя избор. — Срещна погледа на Абду и го издържа. — Любовта е всичко за жената.

— Очевидно загубата за Холивуд е придобивка за Джакир. Говори се, че довечера ще носите „Слънцето и Луната“ — едно от съкровищата с най-голяма стойност в света. Както всички бижута, то е свързано с легенди, загадъчност и романтика и хората са нетърпеливи да видят приказната огърлица. Ще бъдете ли с нея?

— „Слънцето и Луната“ е подарък от съпруга ми за нашата сватба. В Джакир се смята, че това е цената на булката, нещо като обратна зестра. След Адриан това е най-големият подарък, който Абду ми е правил. — Погледна го предизвикателно. — Гордея се, че я имам.

— Довечера всички жени ще ви завиждат, Ваше Височество.

Все още хванала ръката на дъщеря си, Фоуб се усмихна.

— Мога да кажа само, че с нетърпение очаквам тази вечер. — Отново срещна погледа на Абду. — Иншаллах.

Както и предполагаше, двама телохранители ги придружаваха навсякъде. Фоуб бе щастлива от първата си победа. На рецепцията помоли за паспорта си, според който Адриан пътуваше като нейна непълнолетна дъщеря. Телохранителите бърбеха, уверени, че тя пита за някаква дребна услуга, и не забелязаха кога служителката се върна и пхна подвързания с кожа документ в ръката ѝ. Бе готова да заплаче от радост и първата искрица гордост, почувствала след толкова години, но се овладя. Нямаше действителен план, а само яростна непоколебимост. В лимузината до нея Адриан подскачаше от възбуда. Те наистина бяха в Париж сега и имаха часове на разположение, преди да се върнат в хотела. Искеше да се качи на върха на Айфеловата кула, да поседи в кафене, да се разхожда и да слуша музиката на града, която само си беше представяла.

— Ще пазаруваме — каза Фоуб с пресъхнала уста. — Тук са „Шанел“, „Диор“. Почакай да видиш какви красиви дрехи има: цветовете, материите. Не бива да се отделяш от мен. Не искам да те изгубя. Обещай ми.

— Обещавам. — Адриан усещаше, че майка ѝ е нервна. Винаги, когато говореше много бързо, тя изпадаше в депресия. Тогава ставаше толкова тиха и отнесена, така затворена в себе си и небрежна към другите, че детето се ужасяваше. Изплашено бърбеше, притиснато до Фоуб. Охраната ги придружаваше при обиколката на най-прочутите магазини в Европа.

Беше друг град, различен от Париж в сумрака на предишната вечер. Салоните блестяха с позлатени маси и кадифени столове. Навсякъде ги въвеждаха с уважение, каквото не беше получавала в своята страна. Говореха ѝ жени с поддържани лица, сервираха ѝ лимонада или чай и малки вкусни бисквити, а елегантни манекенки им показваха най-новите модели.

Фоуб поръчваше дузина дрехи за коктейли с тънки колани и гертани, костюми от сурова коприна и лен. Ако планът ѝ успееше, тя никога нямаше да облече нищо от това, което безразсъдно купуваше. Бе вид справедливост към нея самата, най-малкото и най-сладкото отмъщение. Тя влизаше от един салон в друг и товареше мълчаливите телохранители с чанти и кутии.

— Преди обяд ще отидем в Лувъра.

Отново се качиха в лимузината. Погледна часовника си, облегна се назад и затвори очи.

— Може ли да обядваме в кафене?

— Ще видим. — Пипнешком потърси ръката на Адриан. — Искам да бъдеш щастлива, скъпа. Щастлива и в безопасност. Само това има значение за мен.

— Харесва ми, че съм тук с теб. — Беше гладна, въпреки бисквитите, чая и лимонадата, но не искаше да признае. — Има толкова неща за гледане. Когато ми разказваше за места като това, мислех, че си съчиняваш. Всъщност е още по-хубаво.

Фоуб отвори очи и погледна втренчено през прозореца. Движеха се покрай реката в най-романтичния град на света. Свали стъклото и пое дълбоко въздух.

— Ади, усещаш ли мириса?

— На водата ли?

— На свободата — промълви майка ѝ. — Искам да запомниш този миг.

Когато колата спря, Фоуб слезе бавно, царствено, като не удостои с поглед охраната. Влезе в Лувъра, хванала Адриан за ръка. Детето толкова бе впечатлено от тълпите студенти, туристи и влюбени, колкото и от произведенията на изкуството. Гласове отекваха във високите тавани. Видя мъж с коса, дълга като на жена, и със скъсани джинси на коляното. Носеше смачкана раница. Когато срещна втрещения ѝ поглед, той се усмихна, намигна и вдигна два пръста — знака на победата. Смутена, Адриан сведе поглед.

— Всичко е толкова променено — облеклото, начина на изразяване — изрече Фоуб. — Като че ли е друг свят. Чувствам се като Рип ван Уинкъл.

— Като кого?

Майка ѝ издаде звук, подобен на ридание, и се наведе да я прегърне.

— Така се казва. — Изправи се и погледна телохранителите, които стояха отегчени на няколко крачки от тях. — Искам да правиш това, което ти кажа — прошепна тя. — Не задавай въпроси. Дръж се здраво за мен.

Преди Адриан да отговори, Фоуб я повлече към група студенти. Промъкна се бързо, като си проправяше път с лакти, и затича по дългия коридор.

Зад нея подвикваха. Грабна Адриан и се спусна по стълбището. Трябваше ѝ врата, някаква врата, водеща навън. Ако можеше някак да стигне до улицата и да хване такси, имаше шанс да успее. Щом видеше коридор, се втурваше по него, отминавайки посетители и персонал. Нямаше значение дали отиваше навън или навътре в сградата. Трябваше само да избяга от телохранителите. Чу стъпки зад себе си и затича напосоки като заек, който отчаяно се опитва да избяга от лисица.

Картините бързо минаваха покрай нея. Дишането ѝ ставаше все по-шумно, докато тичаше покрай най-ценните произведения на изкуството в света. Гледаха я втрещено. Елегантната прическа бе развалена и косата ѝ падаше в безпорядък на раменете. Видя врата. Сграбчила Адриан и със сърце, биещо до пръсване, изскочи от сградата. Продължи да тича.

Отново можа да помирише реката и свободата. Спря да поеме дъх — красива, ужасена жена, притиснала дете. Вдигна ръка и едно

такси се отклони и спря.

— Летище „Орли“ — успя да изрече, като се огледа неспокойно, докато набутваше Адриан в колата. — Побързайте, моля ви, побързайте!

— Да, мадам. — Шофьорът килна назад фуражката си и натисна педала за газта.

— Мамо, какво е това? Защо избягахме? Къде отиваме?

Фоуб хвана лицето ѝ с ръце. Нямаше връщане назад.

— Ади, имай ми доверие. Все още не мога да ти обясня. — Започна да трепери и детето се сгуши до нея. Излизаха от Париж, притиснати една до друга.

Устната на Адриан трепна, щом чу бученето на самолетите.

— Да не се връщаме в Джакир?

Жената започна да рови в портмонето си и без да мисли, заплати двойно повече на шофьора. Все още се страхуваше. Ако я хване, Абду ще я убие и ще отмъсти на детето.

— Не. Никога няма да се върнем в Джакир. — Погледна през рамо, за да се увери, че Абду не скача от съседната кола. — Заминаваме за Америка. За Ню Йорк. Повярвай ми, Ади, постъпвам така, защото те обичам. Сега да побързаме.

Дръпна Адриан навътре. За момент се обърка от шума и наплива на хора. От години не бе ходила никъде сама. Даже преди да се омъжи, пътуваше придружавана от журналисти, секретари и камериери. Обземаше я паника, когато почувства малките напрегнати пръстчета на дъщеря си, вкопчени в нейните.

„Пан Американ“. Бе помолила Селест билетите да са запазени на гишето на „Пан Американ“. Докато бързаше, се молеше приятелката ѝ да е успяла. Извади паспорта от чантата си и го подаде на служителя на касата за билети с възможно най-чаровната си усмивка.

— Добър ден. Имам два билета за Ню Йорк, предплатени.

Усмивката ѝ го заслепи и той премигна.

— Да, госпожо. — Удивен, че я вижда, той се бавеше с документите. — Гледал съм вашите филми. Изключителна сте.

— Благодаря. — Това ѝ вдъхна смелост. Не бяха я забравили. — В ред ли са билетите?

— Моля? О, да, да. — Подпечата и написа нещо. — Номерът на вашия полет. — Той посочи билетите. — Вашият изход. Имате

четирийсет минути.

Дланите ѝ бяха потни, когато взе билетите и ги пъкна в дамската си чанта.

— Благодаря.

— Моля ви, почакайте.

Тя замръзна, готова да побегне, и ръката ѝ се вкопчи в Адрианината.

— Ще ми дадете ли автограф?

Притисна очите си с пръсти и се засмя.

— Разбира се. Ще ми бъде приятно. Как се казвате?

— Анри, мадам. — Подаде ѝ лист. — Няма никога да ви забравя.

Подписа се с характерния си закръглен почерк.

— Повярвайте, Анри, аз няма да ви забравя. — Подаде му автографа, и се засмя. — Хайде, Адриан, не искаме да изпуснем самолета, нали? Бог да благослови Селест! Тя ще ни чака в Ню Йорк, Ади. Тя е най-близката ми приятелка.

— Като Дуджа?

— Да. — Мъчеше се да бъде спокойна, погледна и успя да се усмихне. — Да, каквато е Дуджа за теб. Тя ще ни помогне.

Момичето не се интересуваше повече от летището. Побелялото лице на майка ѝ и треперещата ѝ ръка караха да се страхува.

— Той ще се ядоса.

— Той няма да те наранява. — Фоуб спря отново и я хвана за раменете. — Обещавам ти, че въпреки всичко, той никога няма да те наранява.

От напрежението на последните дни и нощи ѝ прилоша. С ръка на свития си стомах тя се втурна в женската тоалетна и започна да повръща.

— Мамо, моля те! — Ужасена, Адриан се притискаше към майка си, докато тя бе наведена над тоалетната чиния. — Трябва да се върнем, преди да е узнал. Ще кажем, че сме се загубили. Той няма много да се сърди. Ще кажа, че аз съм виновна.

— Не можем. — Облегна се на вратата и изчака да премине гаденето. — Никога вече не можем да се върнем. Той щеше да те изпрати далече от мен, детето ми.

— Далече?

— В Германия. — С трепереща ръка Фоуб извади носна кърпа и изтри потното си лице. — Няма да му позволя да те изпрати далече, да те омъжи за такъв като него. — Поуспокоена, тя коленичи и прегърна дъщеря си. — Не искам да те сполети моята участ. Това би ме убило.

Страхът в очите на Адриан бавно изчезна. В тясната кабина, където още миришеше на повръщано, те прекрачиха прага на новия си живот.

Детето помогна на Фоуб да се изправи на крака.

— По-добре ли си? Опри се на мен.

Когато най-сетне се качиха на самолета, затегнаха коланите и се заслушаха във виенето на моторите, Фоуб се бе поуспокоила. Все още бе бледа, главата ѝ бучеше и това ѝ напомняше за харема и за угнетяващата топлина. Затвори очи.

— Госпожо, желаете ли да сервирам на вас и госпожицата нещо за пиене?

— Да. — Дори не отвори очи. — Донесете на дъщеря ми нещо студено и сладко.

— А за вас?

— Уиски — промълви тя. — Двойно уиски.

ШЕСТА ГЛАВА

Селест Майкълс обичаше театъра. Като дете реши да стане актриса — не обикновена актриса, а звезда. Моли се на родителите си, убеждава ги, цупи се, придумва ги за уроци по актьорско майсторство. Майката и бащата мислеха, че това е временно увлечение. Продължаваха да мислят така, дори когато я водеха на прослушвания, репетиции и представления в градския театър. Ендрю Майкълс бе експерт-счетоводител и гледаше на живота като на лист с баланс за загуба и печалба. Нанси Майкълс бе красива домакиня, с удоволствие правеше фантастични сладкиши за църковните сбирки. Даже след като театърът бе започнал да диктува живота им, и двамата вярваха, че малката Селест ще изживее обичта си към театралния грим и аплодисментите.

На петнайсет години дъщеря им реши, че е родена да бъде блондинка, и превърна баналната си кестенява коса в златен ореол, който стана нейната запазена марка. Майка ѝ бе ужасена, баща ѝ я мъмри. Косата на Селест остана руса. Тя получи ролята на Марион в представлението на „Музикалният мъж“ в средното училище.

Веднъж Нанси призна пред Ендрю, че би могла да се справи по-добре, ако дъщеря им се бе забъркала в някаква история с момчета и алкохол, отколкото с Шекспир и Тенеси Уилямс.

На следващия ден след като получи дипломата си от средното училище, Селест се премести от уютното предградие на Ню Джърси, където бе прекарала детството си, в Манхатън. Родителите ѝ я изпратиха на влака с чувство на поражение.

Тя се явяваше на прослушвания. За да плаща уроците си по актьорско майсторство и наема на мизерния си апартамент, се хранеше само с хамбургери и пържени яйца. Омъжи се на двайсет години — връзка, която започна бурно и след година свърши със сълзи. От тогава започна нов живот.

Десет години по-късно се наложи като най-добрата театрална актриса, с три награди „Тони“ и апартамент на Сентръл Парк Уест. Подари на родителите си линкълн по случай годишнината от сватбата

им. Те още вярваха, че тя ще приключи с актьорството, ще се върне в Ню Джърси и ще свие гнездо с някой симпатичен методист.

Докато вървеше през чакалнята на летището, тя се радваше на относителната анонимност на театралната актриса. Ако хората я забелязваха, виждаха привлекателна добре сложена блондинка. За тях оставаше скрита страстната Маги — котката или амбициозната лейди Макбет. Освен ако Селест не искаше.

Погледна часовника си, като се питаше дали Фоуб ще бъде в самолета.

„Минаха почти десет години“ — помисли тя, като седна и потърси цигара в чантата си. Станаха близки приятелки, когато Фоуб дойде в Ню Йорк на пробни снимки за първия си филм. Селест току-що се бе развела и се чувстваше ужасно. Фоуб бе като глътка свеж въздух, толкова забавна и сладка. И двете нямаха сестра и всяка бе станала сестра на другата. Гостуваха си, когато бе възможно, а ако не можеха, трупаха огромни сметки от телефонни разговори.

Никой не се вълнуваше повече от Селест, когато Фоуб бе номинирана за „Оскар“. Никой не викаше по-силно от Фоуб, когато на Селест за пръв път бе връчена наградата „Тони“.

Характерите им бяха напълно противоположни. Селест бе упорита и енергична, Фоуб — отстъпчива и доверчива. Уравновесяваха се една друга, без да го осъзнават, и имаха приятелство, което всяка ценеше.

След това Фоуб се омъжи и отлетя в пустинното си царство. Кореспонденцията бе непостоянна и след първата година спря. Болеше я. Никога не би си признала, но страдаше от това, че приятелката ѝ я бе забравила. Казваше си, че животът ѝ е съдържателен, богат, постигнала е мечтата си, но дълбоко в сърцето си скърбеше. Селест продължи да праща подаръци на детето, което считаше за кръщелница, и се забавляваше от приповдигнатия стил на официалните бележки, с които Адриан изказваше своята благодарност.

Бе готова да обикне детето. Отчасти защото се омъжи за театъра и от тази любовна афера нямаше да се родят деца и за това, че Адриан бе дъщеря на Фоуб.

Когато съобщиха за пристигането на самолета, стана и се раздвижи. Още малко. Кацането на самолета, минаването през митницата. Тревожеше се. В телеграмата бе казано толкова малко.

Селест помнеше всяка дума:

„Селест. Помогни ми. Моля те да осигуриш два билета за Ню Йорк с «Пан Американ» от летище «Орли» с полета в два часа утре. Посрещни ме, ако можеш. Фоуб.“

Видя ги, когато минаваха през вратите — висока, удивително красива червенокоса жена с момиченце като кукла. Изглеждаха уплашени. Селест не можеше да прецени кой кого окуражава. После Фоуб погледна. Лицето ѝ изразяваше най-различни чувства, като облекчението доминираше. Преди облекчението обаче приятелката ѝ забеляза ужас. Бързо се приближи към двете.

— Фоуб. — Силно я прегърна. Сега само старата дружба имаше значение. — Толкова е хубаво да те видя отново.

— Селест, благодаря на Бога! О, благодаря на Бога, че си тук!

Обезпокои се повече от отчаянието в гласа ѝ, отколкото от факта, че сливаше думите от изпития алкохол. Продължи да се усмихва и погледна Адриан.

— Това е твоята Ади. — Докосна леко главата на детето. Забеляза сенките под очите и изтощението. Приличаше на човек, преживял бедствие, безразличен, унил и шокиран. — Пътували сте дълго, но вече свърши. Колата ми е отзад.

— Никога няма да мога да ти се отплатя — започна Фоуб.

— Не ставай смешна. — Бързо стисна ръката ѝ, после подаде чантата на Адриан. — Купих ти подарък, за да отпразнуваме идването ти в Америка.

Детето погледна куклата и поглади ръкава на роклята ѝ. Кадифето ѝ напомни за Дуджа, но бе твърде уморена да заплаче.

— Красива е. Благодаря.

Селест се изненада. Гласът на детето звучеше така екзотично и чуждоземно, какъвто бе и видът му.

— Нека да получим багажа и отиваме вкъщи, там ще починете.

— Нямаме багаж. — Фоуб се олюля, но се подпря на рамото на Селест. — Нищо нямаме.

— Добре. — Реши, че въпросите можеха да почакаат, и прихвана приятелката си през кръста. Погледна детето и разбра, че то също се нуждае от помощ. — Да вървим.

За разлика от Париж, Адриан почти нищо не забеляза по време на пътуването от летището до Манхатън. В лимузината бе тихо и топло, но тя не можеше да се отпусне. Както и при полета им над Атлантика, внимателно наблюдаваше майка си. Пъхна куклата под мишница и постоянно стискаше ръката на Фоуб. Бе много отпаднала, за да задава въпроси, но бе готова да избяга.

— Колко време мина! — Фоуб гледаше наоколо, като че ли излизаше от транс. Около устата ѝ пулсираше вена, очите ѝ шареха от единия до другия прозорец. — Променило се е и не е.

— Винаги можеш да разчиташ на Ню Йорк. — Селест издиша дима от цигарата си и забеляза, че Адриан смаяна я наблюдава с тъмните си очи. — Навярно Ади ще пожелае утре да се разходи в парка или да иде на пазар. Качвала ли си се на въртележка, Ади?

— Какво е това?

— Дървени кончета, които яздиш в кръг. Има въртележка в парка срещу моя дом. — Усмихна се на момиченцето.

Всеки път, щом спираше колата, Фоуб подскочаше. Колкото майката бе възбудена, толкова детето се владееше. Какво, за бога, щеше да каже на дете, което не знае какво е въртележка?

— Избрали сте най-подходящото време да дойдете в Ню Йорк. Всички магазини са украсени за Коледа.

Адриан помисли за малката стъклена топка и за брат си. Изведнъж ѝ се прииска да легне в скута на майка си и да заплаче. Искеше да си отиде вкъщи, да види баба си и лелите си, да усети миризмата на харема. Но връщане назад нямаше.

— Ще вали ли сняг? — попита тя.

— Да, рано или късно ще вали. — Изненада се от силното си желание да вземе детето и да го успокои. Никога не бе смятала, че има майчинско чувство. Имаше нещо много тъжно и същевременно много силно в начина, по които Адриан стискаше ръката на Фоуб. — Сега времето е топло, но сигурно няма да продължи дълго. — Господи, тя говореше за времето! С облекчение се наведе напред, когато колата забави ход. — Стигнахме — каза Селест, щом спряха до бордюра. — Фоуб, преместих се тук преди пет години. Не бих напуснала това жилище.

Последваха я във фоайето на елегантната стара постройка на Сентръл Парк Уест. Влязоха в облицования с ламперия асансьор и се

понесоха нагоре. За Адриан изкачването бе като лека разходка, едва се държеше на крака от умора. В самолета бе се борила със съня, за да е сигурна, че няма да я разделят от Фоуб.

— Когато си починете, ще направим голяма обиколка. — Селест метна палтото си върху облегалката на един стол, като се питаше: „Какво, по дяволите, следва да направя сега?“. — Сигурно сте гладни. Да изпратя ли за храна или да разбия яйца за омлет?

— Не мога да ям. — Фоуб внимателно седна на дивана. Струваше ѝ се, че всяка нейна кост би се счупила при по-рязко движение. — Ади, гладна ли си?

— Не. — Само при мисълта за храна ѝ се гадеше.

— Горкото дете! Толкова е уморено. — Селест я прегърна през раменете. — Искаш ли да поспиш?

— Иди със Селест — каза майка ѝ, преди Адриан да се възпротиви. — Тя ще се погрижи за теб.

— И ти няма да си отидеш?

— Не, ще бъда тук, когато се събудиш. — Целуна я по двете бузки. — Обещавам.

— Ела, миличко. — Селест почти понесе детето нагоре по извитите стълби. Съблече палтото на Адриан и свали обувките ѝ, като не спираше да говори. — Имала си дълъг ден.

— Ако той дойде, ще ме събудиш ли, за да се погрижа за мама?

Ръката на жената трепна, докато галеше косата на момиченцето. Детето имаше сенки от умора, но очите му бяха будни и настоятелни.

— Да, не се безпокой. — Целуна я по челото. — Аз също я обичам, миличко. Двете ще се погрижим за нея.

Успокоена от думите ѝ, Адриан затвори очи.

Селест пушна завесите и остави вратата откритата. Когато излезе от стаята, детето спеше. Фоуб също спеше долу.

Събуди се от кошмар. Често сънуваше едно и също нещо от петия си рожден ден: влизането на баща ѝ в стаята на Фоуб, плача, виковете, счупените стъкла и себе си — свита под леглото с ръце на ушите.

Събуди се с мокро от сълзи лице и със сподавени викове, за да не събуди другите жени в харема. Не беше в харема. Трябваше да минат

няколко минути, докато си спомни къде е и какво се бе случило.

Заминаха за Париж с малък самолет и тя се страхуваше. Градът приличаше на приказка за деца със странно облечените хора и купищата цветя. След това магазините, цветовете, коприните, сатените. Фоуб ѝ купи розова рокля с бяла яка. Не се качиха на върха на Айфеловата кула, но отидоха в Лувъра. И избягаха. Майка ѝ бе изплашена и повърна.

Сега бяха в Ню Йорк с русата жена със звучния глас.

Не искаше да е в Ню Йорк. Искаше да е в Джакир с Джидях, леля Латифа и братовчедите. Адриан заподсмърча и потърка очи. Измъкна се от леглото. Искаше да си отиде къщи, където миризмите ѝ бяха познати и където се говореше на език, който разбираше. Взе куклата, подарена от Селест, и тръгна да търси майка си.

Когато стигна до витата стълба, чу гласове. Заслиза надолу и видя майка си и Селест, седнали в голяма бяла стая с черни прозорци. Седна на стъпалото, прегърна куклата и се заслуша.

— Никога няма да мога да ти се отплатя.

— Не ставай глупава. — Селест махна с ръка. — Ние сме приятелки.

— Не можеш да си представиш колко самотна бях през изминалите години. — Прекалено напрегната, за да седи, Фоуб стана с чаша в ръка и започна да обикаля стаята.

— Не, не мога — бавно отговори Селест, обезпокоена от нервното напрежение, което усещаше във всяко рязко движение. — Но бих искала да мога.

— Не знам откъде да започна.

— Последния път, когато те видях, ти сияеше в бяла коприна и тюл и носеше огърлица от „Приказките от хиляда и една нощ“.

— „Слънцето и Луната“. — Фоуб затвори очи и отпи. — Тя е най-красивото нещо, което някога съм виждала. Мислех, че е дар, най-изящният символ на любовта, за който всяка жена би мечтала. Но не знаех, че с нея той ме е купил.

— За какво говориш?

— Ти никога няма да разбереш живота в Джакир. — Обърна се. Очите ѝ бяха зачервени. Пиеше, откакто се бе събудила от неспокойния си сън, но алкохолът не отпускате нервите ѝ.

— Опитай се да ми обясниш.

— В началото наистина бе хубаво. Поне искам да вярвам, че е било. Абду беше внимателен. И там аз, момичето от Небраска, бях кралица. Опитах да спазвам местните обичаи — облекло, взаимоотношения, всичко това, защото знаех, че Абду държи на тези неща. Когато за пръв път сложих фередже, се почувствах сексапилна и екзотична.

— Като в „Аз мечтая за Джини“ ли? — попита Селест с усмивка, но Фоуб я изгледа с празен поглед. — Не ми обръщай внимание. Лоша шега.

— Нямах предвид фереджето всъщност. Това бе най-малкото, а и Абду държеше да го нося само когато бяхме в Джакир. Първата година пътувахме много и беше като приключение. Когато забременях, се отнасяше с мен като с някакво скъпоценно бижу. Имаше усложнения и той бе възможно най-любящият и загрижен съпруг. После родих Адриан. — Погледна чашата си. — Искам още едно питие.

— Налей си.

Фоуб отиде до бара и напълни чашата.

— Изненадах се, че Абду е разстроен. Тя беше толкова хубаво и здраво бебе и бе цяло чудо, че се роди, защото имах два спонтанни аборта. Той постоянно говореше за син, но никога не допусках, че ще се разгневи, ако има дъщеря. Заболя ме. Раждането бе трудно и дълго и отношението му към бебето ме нарани. Имахме ужасен конфликт още в болницата. После стана по-лошо. Лекарите ни казаха, че не мога да имам повече деца.

Фоуб отново отпи. Алкохолът я накара да потръпне.

— Той се промени, Селест. Обвиняваше ме не само за това, че съм родила дъщеря, която не иска, но и за това, че съм го съблазнила да се отклони от задълженията му и традициите.

— Съблазнила си го? Какъв глупак! — Селест изрита обувките си. — Той не ти даде възможност, непрекъснато те отрупваше със стотици бели рози, наемаше ресторантите за интимни вечери. Той те желаше и беше сигурен, че ще те има.

— Това вече нямаше значение. Гледаше на мен като на тест, някакъв тест, на който се е провалил, и ме мразеше. За него Адриан не беше дар, а наказание, наказание за това, че се е оженил за западнячка, християнка, актриса. Бях свалена в харема и трябваше да съм благодарна за това, че не се е развел с мен.

— Харем? Имаш предвид само жени, фереджета и нарове?
Фоуб отново седна, обхванала чашата с ръце.

— Няма нищо романтично. Това са помещенията за жени. Седиш там ден след ден и слушаш приказките им за секс, за деца и за мода. Положението ти зависи от това, колко момчета си родила. Жена, която не може да роди, е отделена настрана и съжалявана.

— Очевидно не са чели Глория Стайнъм — възкликна Селест.

— Жените изобщо не четат. Не работят, не карат коли. Няма какво друго да правиш, освен да седиш, да пиеш чай и кафе и да чакаш свършването на деня. Или да отидеш на пазара с други жени, забулена в черно от глава до пети, за да не изкусиш някой мъж.

— Фоуб, почакай да отдъхна!

— Така е. Навсякъде сноват полицаи, които бдят за спазване на религията. Бият с камшик заради погрешно изказване, грешна постъпка или нетрадиционно облекло. Не можеш да говориш с мъж, който не е от твоето семейство. Нито дума.

— Фоуб, сега е 1971.

— Не и в Джакир — засмя се и притисна очите си с ръка. — Там времето е спряло. Селест, казвам ти, че изгубих десет години от своя живот. Струва ми се понякога, че са минали сто години, а друг път — само няколко месеца. Там е така. Не можех да имам други деца и Абду се ожени за втори път. Законът позволява. Законът на мъжа.

Селест извади цигара от порцелановия цигаретник върху ниската маса. Гледаше приятелката си и се опитваше да разбере това, което тя й разказваше.

— Чела съм някои статии. През последните две години често пишеха за вас с Абду. Никъде не говориш за това.

— Не можех. Разрешаваше ми да правя изявления само защото искаше публичност заради петролния бум в Средния изток.

— Чувала съм — сухо отговори Селест.

— Би трябвало да си там, за да го разбереш. Дори и на пресата не се разрешава да изнася цялата истина, за да не бъдат прекъснати взаимоотношенията. Билиони долари са изложени на риск. Абду е хитър и амбициозен. Бях там, защото имаше полза от мен.

Селест запали цигарата. Бавно изпусна дима. Не беше сигурна дали половината от казаното не е плод на богатото въображение на

приятелката ѝ. Ако част от това бе вярно, имаше едно нещо, което не разбираше.

— Защо остана? Ако си била нещастна, по дяволите, защо не си събра багажа и не си тръгна?

— Страхувах се. След раждането на Ади вярвах, че ще променя положението, ако остана. Той ме биеше.

— Боже господи, Фоуб! — Потресена, Селест се приближи до нея.

— Кошмарите ми не бяха толкова ужасни. Пицях, но никой не ми помагаше. — Поклати глава и изтри сълзите. — Никой не се осмеляваше да помогне. Удряше ме, докато станех безчувствена, и после ме изнасилваше.

— Той е луд. — Прегърна я и я отведе на дивана. — Сигурно си могла да направиш нещо, за да се защитиш. Ходи ли в полицията?

Фоуб тъжно се усмихна и глътна малко от питието си.

— В Джакир е позволено мъжът да бие жена си, ако има основание. Жените се грижеха за мен. Бяха много внимателни.

— Фоуб, защо не ми писа? Защо не ме уведомяваше какво става там? Сигурно съм могла да помогна. Бих помогнала.

— Дори да бях успяла да изнеса писмото тайно, нищо не би могла да направиш. В Джакир Абду е абсолютната сила — религиозна, политическа, юридическа. Никога не си преживявала нещо подобно. Знам, че не можеш да си представиш живота ми там. Започнах да мечтая да си отида. Трябваше ми разрешението на Абду, за да напусна страната легално. Мислех и за бягство. А Адриан? Не можех да си отида с нея, а не можех да живея без нея. Тя е всичко за мен, Селест. Ако не беше детето, отдавна бих сложила край на живота си.

— Колко знае тя?

— Не съм сигурна. Малко, надявам се. Знае какво изпитва баща ѝ към нея, но съм се опитвала да ѝ обясня, че отношението му е повлиян от чувствата му към мен. Жените я обичаха и мисля, че беше щастлива. Освен това тя не знаеше нищо друго. Той възнамеряваше да я изпрати далече.

— Далече? Къде?

— В Германия. На училище. Трябваше да направя нещо. Искаше да я омъжи на петнайсетия ѝ рожден ден.

— Господи! Горкото дете.

— Не можех да понеса това, не можех да понеса мисълта, че тя би живяла така, както аз живях. Пътуването до Париж бе като знамение. Сега или никога. Нямах да успея без теб.

— Бих искала само да мога да направя още нещо. Бих искала да го намеря и да го кастрирам.

— Никога няма да се върна, Селест.

Приятелката ѝ я погледна изненадана.

— Разбира се, че няма да се върнеш.

— Никога. — Фоуб препълни чашата си. — Ако той ме намери, ще се самоубия, преди да се върна.

— Не говори така. Ти си в Ню Йорк, в безопасност.

— Ами Ади?

— Тя също е в безопасност. — Селест помисли за тъмните, напрегнати очи. — Той ще си има работа с мен. Първото нещо, което трябва да направим, е да се обърнем към пресата, може би към Държавния департамент.

— Не, не, не искам публичност. Не мога да поема този риск заради безопасността на Ади. Тя вече знае повече, отколкото би трябвало.

Бе готова да ѝ възрази, но се отказа.

— Ти трябва да решиш.

— Трябва и двете с Ади да го забравим. Искам да се върна на работа, да започна отново да живея.

— Защо не започнеш първо с живота? Когато позакрепнеш малко, ще можеш да мислиш за работа.

— Трябва да осигуря на Ади дом, училище, дрехи.

— Има време за всичко. Сега можеш да останеш тук, да се съвземеш и двете да се адаптирате.

Фоуб кимна. Сълзите ѝ потекоха отново.

— Знаеш ли, Селест, най-лошото е, че аз все още го обичам!

Момичето безшумно се върна нагоре по стълбите.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Адриан отново се събуди, слънцето проникваше през пролуките на завесите. Очите ѝ бяха подути от плач, главата я болеше. Като на всяко дете първата ѝ мисъл бе за храна. Отново облече роклята, която бе носила в Париж, и слезе долу.

Апартаментът бе малко по-голям, отколкото ѝ се стори предишната нощ. Аркообразни входове водеха в хола. Бе доста гладна, за да разглежда, и тихо слезе долу с надеждата да намери плодове и хляб.

Чу гласове на мъж и на жена, след това — смях. Отново говориха, спориха, жената бе с висок, заядлив глас, мъжът странно говореше на английски. Говореха и се смееха. Бе любопитна и като се промъкваше към мястото, откъдето идваха гласовете, се намери в кухнята на Селест.

Нямаше никой в стаята, но гласовете се чуваха. Адриан разбра, че идваха от една малка кутия и в кутията имаше малки човечета. Омаяна, пристъпи да я докосне. Хората не я забелязаха и продължиха да спорят.

„Това не са хора“ — помисли тя и се усмихна. Бяха изображения — движещи се, говорещи изображения. Това означаваше, че хората в кутията бяха филмови звезди като майка ѝ. Забрави за глада си, облегна се на плота и се загледа съсредоточено.

— Сложете всичко тук. О, Адриан, ти си станала!

Бързо се изправи в очакване да ѝ се скарат.

— Добре. — Селест почака, докато момчето, което разносяше стоки по домовете, остави чантите на плота. — Ще се радвам на по-приятна компания от „Обичам Люсил“. — Подаде на момчето някакви банкноти. — Благодаря.

— Благодаря, мис Майкълс. — Намигна на Адриан и излезе.

— Майка ти още спи, но предположих, че празният ти стомах може да те събуди. Страхувам се, че нямам представа какво обичат да ядат малките момиченца, затова оставих избора на продавача. — Извади кутия оризови ядки. — Започва добре.

По телевизията излъчваха реклами — разнообразие от звуци и цветове. Устата на Адриан остана отворена.

— Хубаво забавление, нали? — Селест постави ръка на рамото ѝ. — Няма ли телевизия в Джакир?

Прекалено впечатлена, за да говори, тя едва поклати глава.

— Добре, можеш да гледаш всичко, което пожелаеш, през следващите дни. В другата стая има по-голям телевизор. Този тук го държа за развлечение на икономката ми. Гладна ли си?

— Да.

— Искаш ли оризови ядки?

Адриан погледна кутията. На нея имаше весели малки човечета с големи бели шапки.

— Обичам ориз.

— Това е малко по-различно. Ще ти покажа.

Детето седна на посочения стол. От масата можеше да гледа телевизора и Селест едновременно.

— Изсипваш ги в купа. После... — Тя сипа мляко. — Сега слушай.

Доближи ухото си.

— Съска.

— Праци, пука. — Поправи я Селест и поръси със захар. — Думата „съска“ не е подходяща в случая. Опитай.

Колебливо гребна с лъжицата. Не разбираше защо трябва да яде храна, която шуми, но възпитанието ѝ не позволяваше да попита. Лапна, после пак и за пръв път ѝ отпрати истинска усмивка.

— Хубаво е. Благодаря. Харесва ми американския ориз.

— Не ориз, а оризови ядки. — Прокара ръка по косата си. — Мисля и аз да закуся същото.

Чувстваше се толкова добре. Не бе по-различно, отколкото в харема. Селест бе жена и те говореха за женски работи: за пазаруването, за храната. Имаше неща като масло, направено от фъстъци, супа от букви. Имаше и шоколад.

Селест бе различна с късата си руса коса и панталоните, които носеше. Момичето харесваше начина, по който се издигаше и спадаше гласът ѝ в съчетание с грациозното движение на ръцете и тялото.

Детето седеше на дивана и гледаше за пръв път рекламна телевизионна пиеса.

— Господи, не си спомням някога да съм спала толкова дълго. Здравей, миличка.

— Мамо! — Адриан скочи и обви ръце около нея.

Въпреки махмурлука си, Фоуб я прегърна.

— Най-доброто начало на деня. — Отдръпна се от детето с усмивка. — Как започна твоят ден?

— Ядох оризови ядки и гледах телевизия.

Домакинята влезе и остави цигарен дим след себе си.

— Както виждаш, Ади вече се американизира. Как е главата ти?

— Било е и по-зле.

Селест погледна към телевизора, за да види дали програмата е подходяща за едно осемгодишно дете. От това, което приятелката ѝ бе казала, заключи, че Адриан ще е шокирана повече от „Улица Сезам“, отколкото от страстите в „Обикновена болница“.

— Сега, след като си станала, бих ти предложила чаша кафе и лека закуска, преди да излезем.

Очите я боляха от светлината и Фоуб се обърна с гръб към прозореца.

— Ще излизаме ли?

— Скъпа, знаеш, че бих ти предложила всичко от гардероба си, но нищо от това, което имам, няма да стане нито на теб, нито на Ади. Имаме много работа и можем да се заемем с първото по ред.

Фоуб притисна с пръсти очите си, като се бореше с желанието да изтича обратно в леглото и да се пъхне под завивките.

— Права си. Ади, защо не се качиш горе да се срещеш и да се оправиш? После ще излезем да видим Ню Йорк.

— Би ли искала да излезем?

— Да. — Майка и я целуна по нослето. — Върви, ще те повикам, щом се приготвим.

Селест изчака, докато момичето се заизкачва по стълбите.

— Детето те обожава.

— Знам. — Главата я болеше и се принуди да седне. — Понякога мисля, че тя е наградата ми за всичко, което преживях.

— Мила, ако не желаш да излизаме...

— Не — прекъсна я Фоуб. — Не, права си, че трябва да започнем от основните неща. Освен това не искам да държа Ади затворена тук. Била е затворена през целия си живот. Причината е в парите.

— О, това да е!

— Вече взех достатъчно от теб. Нямам много и трябва да се съобразявам с това.

— Добре, ще ти дам назаем.

— Когато заминах, двете с теб бяхме еднакви във финансово отношение. — Огледа апартамента с въздишка. — Ти си се издигнала, а аз пропаднах.

Приятелката ѝ седна на дивана.

— Ти се заблуди. Случва се.

— Да. — Изпитваше силно желание да пие. „Трябва да го преодолея“ — помисли за Адриан и за живота, който искаше да ѝ създаде. — Имам няколко бижута. Другите останаха там. Ще ги продам, а след приключването на развода издръжката от Абду ще ни е достатъчна. Разбира се, ще се върна на работа и парите няма да са проблем.

Обърна се към прозореца и се взря в чистото небе.

— Ще ѝ дам всичко. Най-доброто! Трябва да го направя.

— По-късно ще мислим за това. Смятам, че точно сега Ади има нужда от джинси и маратонки.

Адриан стоеше на ъгъла на Пета и Петдесет и втора улица, с една ръка стискаше ръката на майка си, а с другата неуморно си играеше с копчетата на новото палто с кожена яка. Ако Париж ѝ се струваше друг свят, то Ню Йорк беше друга планета и тя — част от нея.

Навсякъде имаше хора, толкова хора и все различни. За разлика от Джакир облеклата не бяха еднакви. Често трудно различаваше мъжа от жената. Всички бяха с дълги коси. Някои жени носеха панталони. В Ню Йорк нямаше закон срещу тях, нито срещу другите дрехи, които носеха — късите поли. Видя мъже с гердани и ленти на главите, мъже с делнични костюми и връхни дрехи. Някои жени биха загърнати в скъпи кожи, други носеха тесни панталони...

Всички бързаха. Адриан пресичаше улицата с майка си и Селест и се опитваше да види всичко. Хората изпълваха града и бе шумно като на празник. Движеха се на групи или поединично. Бяха облечени като просяци и като крале. Хиляди думи и гласове звучаха в ушите ѝ.

А сградите! Те се издигаха право в небето — високи, по-тънки от която и да е джамия, по-грандиозни от дворец. Питаше се дали са построени в чест на Аллах, а и не бе чула поканата за молитва. Хората бързо влизаха в тях и излизаха, и не видя нито една, в която не се допускат жени.

Някои собственици на магазини бяха изнесли стоките си на тротоара, но когато Адриан се спря да погледа, майка ѝ я дръпна.

Търпеливо влизаше в магазините, но за пръв път не ѝ бе интересно да купува. Искаше да е навън и да поглъща всичко. Имаше миризми, които трябваше да запомни. Миризмата на изгорели газове от хилядите коли, камиони и автобуси. По-късно научи, че от стелешите се газове умират кестените.

Беше мръсен, често и безпощаден град, но Адриан не видя нечистотиите и мизерията в предградията. Видя живот, разнообразен и забързан, напълно непознат за нея. И искаше да види повече.

— Маратонки. — Селест се отпусна на един стол в отделението за обувки на „Лорд и Тейлър“. Усмихна се на Адриан. „Лицето на детето — мислеше тя — казва хиляди неща. Само по себе си е чудо.“ Беше радостна, че предпочетоха да ходят пеша, въпреки болките в краката ѝ. — Какво мислиш за нашия голям и лош град, Ади?

— Може ли да видим повече?

— Влюбена вече! — Селест оправи косата на момичето. — Може да видим всичко, което искаш. Как си, Фоуб?

— Добре съм. — Тя се усмихна насила и разкопча палтото си. Бе напрегната. След толкова години тишина и самота шумът и тълпите я изнервяха. И решенията. Трябваше да вземе хиляди решения, а от толкова време не бе взела нито едно. Искаше да пие. „Господи, бих убила само за едно питие. Или хапче.“

— Фоуб?

— Да, какво? — Пое дълбоко дъх, съвзе се и спокойно се усмихна. — Извинявай, бях се замислила.

— Изглеждаш уморена. Искаш ли да се прибираме?

Тя понечи да се съгласи с благодарност, но видя разочарованото лице на Адриан.

— Не, само трябваше да си отдъхна. — Наведе се да целуне дъщеря си. — Забавляваш ли се?

— По-приятно ми е, отколкото на прием.

Селест се засмя.

— Миличко, Ню Йорк е най-голямата забава, която тази страна е имала. — Кръстоса крака и кокетно се усмихна на продавача. — Бихме искали да видим маратонки, подходящи за малко момиче. Забелязах розовите, ей там, с цветята. Или може би бели?

— Разбира се. — Той се наведе и се усмихна на Адриан. Миришеше на ментовия крем, който Джидях понякога ядеше, и имаше тънък кичур посивяла коса. — Какъв размер носите, млада госпожице?

Той ѝ говореше. Обръщаше се направо към нея. Момичето го гледаше втренчено, без да знае как да постъпи. Не бе член на нейното семейство. Безпомощно погледна майка си, но тя се бе зареяла нанякъде.

— Защо не измерите крака ѝ? — предложи Селест, като се приближи до нея и бързо стисна ръката ѝ. Изпита едновременно съчувствие и удоволствие, като видя как очите на детето се разшириха, щом продавачът хвана крака му да свали обувката. — Той ще измери крака ти, за да види кой номер обувки носиш.

— Така е добре. — Сложи крака на Адриан на дъската с мерките. — Стани, сладурче.

Тя преглътна и стана. Гледаше право над главата му и лицето ѝ почервения. Питаше се дали този човек не е нещо като лекар.

— Аха, добре. Ще отида да видя какво имам.

— Защо не събуеш другата си обувка, Ади? Така после ще можеш да походиш с новите и да видиш дали ти харесват.

Адриан се наведе да разкопчае катарамата.

— Позволено ли е продавачът на обувки да докосва крака ми?

Жената прехапа устни, за да не се засмее.

— Да, работата му е да ти продаде обувки, които ти стават. Трябва да премери крака ти, за да е сигурен в размера. Като част от услугата сваля старите ти обувки и обува новите.

— Това ритуал ли е?

Затруднена, Селест седна.

— В известен смисъл, да.

Доволна от отговора, Адриан скръсти ръце и седна, когато служителят се върна с кутии. Тържествено гледаше как той развърза розовите обувки и ги нахлузи на крака ѝ.

— Походи малко, сладурче. — Продавачът потупа крака ѝ. — Изпробвай ги.

Селест ѝ кимна. Тя стана и направи няколко крачки.

— Различни са.

— Добре или зле? — попита Селест.

— Добре. — Усмихна се при мисълта, че ще носи цветя на краката си. Нямахше нищо против, когато продавачът натисна с палец пръста на крака ѝ.

— Добре приляга.

Адриан пое дълбоко дъх и му се усмихна.

— Много ми харесват. Благодаря. — Издиша и се изкикоти. За пръв път в живота си говореше с мъж, който не е от нейното семейство.

Трите седмици, които тя прекара в Ню Йорк, бяха едни от най-щастливите и най-тъжните в живота ѝ. Толкова много имаше да научи, толкова много да види. Този град предизвикваше противоречиви чувства у нея.

Бе възхитена от него. Същевременно строгите догми на исляма ѝ пречеха да възприеме много от нещата, които виждаше. За Адриан Ню Йорк бе Америка. Винаги щеше да остане Америка с най-доброто и най-лошото.

Правилата бяха променени.

Живееше при други условия. Имаше собствена стая, по-голяма и по-светла от тази в двореца. Тук не бе принцеса, но я обичаха. Все още често отиваше в леглото на майка си през нощта, за да полежи до заспалата Фоуб или да я утеши, ако плаче. Разбираше, че с младата жена става нещо, и се плашеше. Понякога майка ѝ бе весела, бодра и изпълнена с оптимизъм. Говореха за миналото и за бъдещето. Правеха планове, даваха обещания и се смееха. След ден или два оживлението изчезваше, Фоуб се оплакваше от главоболие и умора и прекарваше времето си сама в стаята. Тогава Селест извеждаше Адриан на разходка в парка или отиваха в театъра.

Дори храната беше различна. Позволяваха ѝ да яде каквото и когато поиска. Бързо свикна с вкуса на шумящата пепси-кола. Изяде първия хотдог, без да знае, че в него има от забраненото от исляма свинско месо.

Телевизията стана едновременно учител и средство за развлечение. Бе объркана и очарована, когато видя жени открито да прегръщат мъже. Историите често имаха щастлив край като в приказките. Жените избираха своя съпруг или предпочитаха да не се омъжват. Гледаше притихнала и удивена Бет Дейвис в „Изабел“, Кетрин Хепбърн във „Филаделфийска история“ и Фоуб Спринг в „Страстни нощи“. Възхищаваше се от силните жени, които умееха да се борят и да печелят в света на мъжете.

Телевизионните реклами я очароваха повече от драмите и комедиите. В тях странно облечените хора за секунди решаваха своите проблеми. Рекламите ѝ помогнаха в овладяването на езика.

За три седмици научи повече, отколкото за три години в училище. Нямахше търпение да узнае всичко.

Бе с повишено или потиснато настроение в зависимост от състоянието на Фоуб.

После дойде писмото. Адриан знаеше за него. Все още имаше навик тайно да се промъква по стълбите през нощта и да подслушва разговорите на Селест и майка си. Така разбра, че тя ще се разведе с Абду. Зарадва се. След развода нямаше да има повече побой и насилие.

Фоуб получи писмото от Джакир и се затвори в стаята си. Стоя там през целия ден, не слезе да се храни и молеше да не я безпокоят, когато Селест чукаше на вратата.

Същата нощ Адриан спа неспокойно. Малко преди дванайсет бе събудена от смеха на майка си. Скочи от леглото и изтича на пръсти до вратата на стаята ѝ.

— Безпокоях се за теб. — Селест крачеше из стаята. Копринената пижама шумолеше около тялото ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Трябваше да бъда сама.

Момичето погледна през пролуката на вратата. Видя майка си изтегната на стола с разрошена коса и блестящи очи.

— Известието от Абду ми причини болка. Знаех, че ще се случи, но още не бях готова да го понеса. Поздрави ме, Селест, аз съм свободна жена.

— За какво говориш?

Фоуб рязко стана и напълни чашата си отново. Усмихна се, вдигна тост и отпи жадно.

— Абду се е развел с мен.

— За три седмици?

— Би могъл да го направи за три секунди и така е станало. Има още някои формалности, разбира се, но почти е свършено.

Селест забеляза, че в бутилката почти не е останало уиски.

— Хайде да слезем долу и да прием кафе.

— Това е празник. — Фоуб притисна чашата до челото си и заплака. — Мръсникът не ми даде възможност да приключа процедурата. Нямах право на избор нито веднъж през всичките тези години.

— Нека седнем. — Селест протегна ръка към нея, но тя тръсна глава и отново взе бутилката.

— Не, добре съм. Искях да се напия. Проява на малодушие.

— Човек, постъпил като теб, не може да е малодушен. — Взе чашата от ръката ѝ и я притегли да седне на леглото. — Знам, че е тежко. Разводът те кара да се чувстваш в безтегловност. Рано или късно отново стъпваш на земята, повярвай ми!

— Нямам никого.

— Това са глупости. Млада си, красива си. За теб разводът е начало, не край.

— Той ме ограби, Селест. Не мога да върна обратно това, което ми взе. — Зарови лице в ръцете си. — Няма значение. Само Ади е важна за мен.

— Тя е добре.

— Има нужда от много неща. — Фоуб търсеше носна кърпа в джоба си. — Искам да е добре.

— Ще бъде.

Избърса очите си и дълбоко въздъхна:

— Няма да сме осигурени.

— Какво имаш предвид?

— Той няма да направи нищо във финансово отношение за Ади. Нищо. Нито попечителство, нито издръжка. Всичко, което има, е една титла без стойност, която дори той не може да ѝ отнеме. Задържа всичко, което съм имала, преди да се оженим, и направените от него подаръци. Няма да ми даде „Слънцето и Луната“ — огърлицата, с която ме купи.

— Няма право да постъпва така. Фоуб, имаш добър адвокат. Може да отнеме време и усилия, но Абду е отговорен за теб и за

детето.

— Не, условията му са много ясни. Ако опитам да се боря с него, ще вземе Адриан. — Езикът ѝ се заплиташе от уискито, а тя продължаваше да пие с надеждата да ѝ стане по-добре. — И ще го направи, вярвай ми! Той не я иска и Господ знае, че ще ѝ съсипе живота. Обаче знае, че тя е всичко за мен, много повече от „Слънцето и Луната“.

За втори път Селест отмести чашата ѝ настрана.

— Съгласна съм, че благополучието на Ади е най-важното. Какво възнамеряваш да правиш?

— Вече го направих. — Стана и закрочи из стаята в дългата бяла нощница. — Напих се, повърнах, после се свързах с Лари Къртис.

— Твоят агент?

— Точно така. — Обърна се. Лицето ѝ отново се оживи. Бе все още бледо, но великолепно. — Той лети насам.

„Великолепна е, като буен огън“ — помисли си приятелката ѝ.

— Скъпа, сигурна ли си, че си готова за това?

— Да, свикнала съм.

— Добре. — Селест я хвана за ръката. — Но защо Лари Къртис? Говорят се лоши неща за него.

— В Холивуд винаги говорят.

— Така е, но... слушай, той има приятна външност, но е ловък мръсник. Спомням си, че ти беше забавно да го зарежеш, преди да се оттеглиш от киното.

— Минало е. — Взе чашата си отново. Чувстваше се на върха. И ѝ се повръщаше. — Лари някога беше добър с мен. Ще бъде добър и сега. Връщам се в киното, Селест. Отново ще бъда известна.

Адриан не можеше да каже защо се почувства неловко, като видя Лари Къртис за пръв път, и с какво той ѝ напомняше за нейния баща. Между тях нямаше физическа прилика. Къртис бе набит и с петдесет сантиметра по-нисък от Фоуб. Имаше къдрава руса коса, която достигаше до яката му и подчертаваше неговото гладко, четвъртито и мургаво лице. Постоянно се усмихваше, при което се показваха белите му равни зъби.

Момичето хареса носията му. То възприемаше облеклото на хората като носия. Бе със светлолилава риза с дълги ръкави, разкопчана, за да се вижда златната му верижка. Разширяващите се в

глежена карирани панталони бяха стегнати в кръста с широк черен колан.

Майка ѝ се зарадва, че го вижда, и го прегърна. Адриан видя как мъжът небрежно я потупа по задника и смутено наведе очи.

— Добре дошла, скъпа.

— Радвам се да те видя, Лари — засмя се Фоуб.

Той веднага усети отчаянието в гласа ѝ и реши да се възползва от него.

— И аз се радвам, скъпа. Я да те огледам. — Отдалечи се и огледа майка ѝ така, че бузите на Адриан пламнаха. — Видът ти е доста добър. Отслабнала си малко, но стройните са на мода. — Същевременно си помисли: „Лошо е, че има бръчки около очите и устата, но с малко грим и подходящ начин на заснемане ефектът ще бъде добър“.

Фоуб Спринг беше златна мина, когато напусна Холивуд. Отново щеше да бъде с малко усилия и много умение.

— Селест, имаш хубаво жилище. — Той се огледа наоколо, като не сваляше ръката си от рамото на Фоуб.

— Благодаря. — Селест си припомни, че приятелката ѝ има нужда от него. — Как мина полетът?

— Гладко като коприна. — Усмихна се, като не преставаше да гали ръката на Фоуб. — Бих пийнал нещо.

— Ще донеса. — Тя така бързо се втурна да сервира, че Селест трепна. — Ще пиеш ли бърбън, Лари?

— Да, скъпа. Кое е това хубаво малко човече? — Той се усмихна на Адриан, която седеше сковано на стол до прозореца.

— Това е дъщеря ми. — Подаде му чашата и седна до него. — Адриан, ела да се запознаеш с господин Къртис. Той е много мил стар мой приятел.

Детето се приближи с неохота.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Къртис.

Той се засмя и взе ръката ѝ, преди тя да избегне това.

— Не ме наричай повече „господин Къртис“, сладурано. Ние сме близки, както е в семейството. Аз съм просто чичо Лари.

Момиченцето присви очи. Неговото докосване ѝ бе неприятно. Не беше същото като на продавача на обувки. В жеста на Лари имаше нещо горещо и алчно.

— Вие сте брат на мама?

Къртис седна и се разсмя, сякаш тя бе казала сполучлива шега.

— Застреля ме.

— Ади е много педантична — обясни Фоуб и се усмихна напрегнато.

— Скоро ще се разбираме добре. — Отпи от уискито и погледна детето така, сякаш пред себе си имаше нова кола или скъп костюм. „Има качества. След няколко години с нея ще се сключи интересно споразумение“ — реши той.

— С Адриан мислехме да приключим с покупките за Коледа. — Селест подаде ръка и детето я хвана с благодарност. — Ще ви оставим сами да обсъдите деловите си проблеми.

— Благодаря, Селест. Приятен ден, миличко.

— Облечи се топло, сладурче. — Лари намигна на момиченцето. — Навън е студено. — Почака да се затвори вратата след тях и се облегна на възглавниците. — Както казах, скъпа, хубаво е, че се върна, но не си отишла там, където трябва.

— Трябваше ми време. Селест е чудесна. Не знам какво щях да правя без нея.

— Приятелите са за това. — Потупа я по бедрото, доволен от това, че тя не се възпротиви, като не махна ръката си. — Каж ми колко дълго ще останеш?

— Върнах се завинаги. — Лари изпи уискито и тя стана да напълни чашата му. Наля и за себе си. Той я изгледа учудено. Спомни си, че тя никога не пиеше нещо по-силно от вино.

— Какво стана с шейха?

— Развеждам се. — Облиза устни и се огледа, сякаш очакваше някой да я удари за това изказване. — Не мога повече да живея с него. — Отпи от чашата си, уплашена от това, че няма да може да живее и без него. — Той се промени, Лари. Не знаеш колко се промени. Ако започне да ме преследва...

— Ти си в САЩ, скъпа. — Притегли я към себе си и отново плъзна поглед по тялото ѝ. „Изглежда добре за трийсетгодишна“ — заключи той. Избираше си по-млади жени. Фоуб бе уязвима. Той предпочиташе клиентите и жените, с които беше, да са уязвими. — Винаги съм се грижил за теб, нали?

— Да. — Беше готова да заплаче от облекчение. Знаеше, че красотата ѝ е започнала да повяхва. „Това няма значение — окуражи се тя, когато Лари я погали по гърба. — Той ще се погрижи за мен.“ — Искам роля, Лари. Нещо, с което да започна. Трябва да се грижа за Адриан. Тя има нужда от много неща.

— Остави всичко на мен. Ще започнем с интервю, преди да отидеш на Западния бряг, с нещо такова като „Кралицата се завърна“. — Леко притисна гърдите ѝ, преди да вземе чашата си. — Бъди сигурна, че ще ви снимат с малката принцеса. С децата стават интересни материали. Ще уреждам нещата, ще водя разговори. Имай ми доверие. Всичко ще се уреди за шест седмици.

— Надявам се да е така. Дълго време не бях тук, станали са толкова промени.

— Събери си багажа и тръгвай до края на седмицата. Аз ще действам там. — „Тя е толкова известна, че само името ѝ е достатъчно за сключване на сделка“ — помисли Лари. Дори ако се провали, той пак щеше да се оправи. Предчувстваше, че детето също ще помогне.

— Нямам много пари. — Стисна зъби, решена да не се притеснява. — Продадох някои бижута и засега ни стигат, но ще трябва за училището на Адриан. Знаем колко е скъп животът в Лос Анжелис.

„Да, детето ще свърши работа“ — помисли той. Фоуб щеше да се съгласи на всичко, докато работи във филмовата индустрия.

— Не ти ли казах, че ще се погрижа за теб? — Дръпна ципа на роклята ѝ.

— Лари...

— Хайде, мила. Покажи, че ми имаш доверие. Ще ти осигуря роля, къща, хубаво училище за детето. Най-доброто. Нали това искаш?

— Да, искам Ади да има най-доброто.

— Както и ти. Ще те направя отново център на внимание. Дотогава, докато ми съдействаш.

„Колко голяма е разликата? — мислеше Фоуб, докато Къртис я разсъбличаше. — Абду се възползваше от тялото ми винаги, когато искаше, и не даваше нищо нито на мен, нито на Адриан. Лари обещава закрила и сигурност.“

— Още имаш големи цици, скъпа.

Фоуб затвори очи и го остави да прави каквото иска.

ОСМА ГЛАВА

Филип Чембърлейн слушаше свистенето на топките за тенис и пиеше джин с тоник от висока чаша. През триседмичния си престой в Калифорния беше получил равномерен загар и изглеждаше изключително добре в белия екип за тенис. Седеше с кръстосани крака и наблюдаваше кортовете през огледални слънчеви очила.

Не бе очарован от сприятеляването си с Еди Трийуолтър III, но в замяна бе поканен в тенис клуба му извън града. Дойде в Бевърли Хилс по работа и прекарваше свободното си време на слънце. Остави Еди да го победи в два гейма и младият американец бе щастлив.

— Сигурен ли си, че не искаш да обядваш, старче?

Филип дори не трепна, чувайки думата „старче“. Еди мислеше, че най-близките приятели в Англия се обръщат така един към друг.

— С удоволствие, но имам уговорена среща и трябва да побързам.

— Досадно е да се занимаваш с бизнес. — Еди сложи очилата си. Масивен златен часовник блесна на китката му. Усмихна се, показвайки белите си зъби, стегнати до преди две години в скоби. В кожената му чанта за тенис имаше кесийка с първокачествена колумбийска марихуана.

Като син на един от най-известните пластични хирурзи в Калифорния никога не беше работил. Докато Трийуолтър, бащата, разкрасяваше звездите, синът му не се напрягаше много в колежа, взимаше наркотици за развлечение и играеше тенис в клуба извън града.

— Ще бъдеш ли довечера на приема на Стоунуей?

— Да. Не бих го пропуснал. — Еди гаврътна водката си и си поръча още една. — Той прави отвратителни филми, но умее да организира партита. Ще има кокаин за цяла армия. — Засмя се. — Забравих. Не си се пристрастил, нали?

— Предпочитам да се пристрастявам към други неща.

— Както искаш. Стоунуей сервира кокаин в сребърни подноси. Много е шик. — Погледът му се спря на слаба блондинка в тесни

шорти. — Винаги можеш да се пристрастиш към това. Дай на малката Марци само да помирише и тя ще е съгласна на всичко.

— Тя е девойка. — Филип отпи от джина, за да отмие отвращението, породено от арогантността и глупостта на Еди.

— В този град няма девойки. Говоря за леснодостъпни жени. — Кимна на жената с буйна червена коса в плажна рокля и се ухили. — Старата Фоуб Спринг^[1]. Само дето няма нищо свежо в нея. Мисля дори, че даже моят старец я е изпробвал. Поостаряла е малко, но има големи цици.

Филип помисли, че ползата, която би имал от приятелството си с Еди, едва ли си заслужава цената.

— Трябва да тръгвам.

— Сигурно. Хей, с нея е и дъщеря ѝ. — Облиза устни. — Ето едно момиченце, което ще стане много хубаво, старче. Непокварено и сладко. Скоро ще бъде готова. Майка ѝ едва ли ще я доведе на партито довечера, но няма цял живот да я държи заключена, я.

Филип прикри раздразнението си. Почувства интерес към младото момиче. Видя лицето с правилни черти и разкошната черна коса. И краката. Неволно се загледа във великолепните крака на момичето. Отврати се от себе си. Тя беше толкова млада, че в сравнение с нея Марци изглеждаше на средна възраст. Рязко стана и обърна гръб.

— Млада е за мен, старче. Ще се видим довечера.

„Мръсник“ — помисли Филип за Еди, като се отдалечаваше от масите. След ден или два нямаше повече да го търпи и щеше да си отиде къщи. Отново в Лондон. Там ще е хладно, ще се е раззеленило и нямаше да вижда смога на Лос Анжелис. Трябваше да избере подаръци за майка си. Знаеше, че Мери ще се зарадва на карта с къщите на звездите.

Тя щеше да остане с романтичната си представа за Холивуд. Не бе необходимо да ѝ казва, че блясъкът прикриваше толкова грозота: наркотици, секс, предателство. Не навсякъде, разбира се, но достатъчно, за да е доволен от факта, че майка му не осъществи мечтата си да стане актриса. Един ден ще я вземе със себе си, ще я заведе на обяд в Китайския ресторант на Граман, тя ще постави крака си в отпечатъка от стъпалото на Мерилин Монро. Ако майка му дойде, ще направи така, че тя да остане доволна.

Наведе се да върне търкулналата се пред него топка. Момичето с дългите крака и огромните слънчеви очила се усмихна. Отново бе впечатлен от нея. Хвърли топката обратно.

— Благодаря.

— Няма нищо. — Бръкна в джобовете си и престана да мисли за твърде младата дъщеря на Фоуб Спринг. Имаше работа, която трябваше да свърши.

След дваайсет минути той караше по „Бел Еър“ бяла товарна кола с надпис „Почистване на килими“. Майката на Еди щеше да е много нещастна, когато открие, че бижутата ѝ също са прочистени. Безплатно.

Когато скочи от колата, беше с мустаци, кафява перука прикриваше русата му коса. Бе облечен в бял работен комбинезон, подпълнен с лека материя, за да изглежда по-едър. Две седмици оглежда къщата на Трийуолтъррови и изучи навиците в семейството и в работата на прислугата. За дваайсет и пет минути трябваше да влезе и да излезе, преди икономката да се завърне от обичайната си седмична обиколка на пазара.

Беше лесно. Преди седмица взе отпечатък от ключовете на Еди, когато той бе твърде пиян. Когато влезе в къщата, Филип изключи аларменото устройство и счупи прозореца на вратата откъм вътрешния двор, за да създаде впечатление за влизане с взлом.

Бързо отиде до спалнята на домакинята и се зае със сейфа. Беше същият както във Венеция. Тогава за дванайсет минути го отвори и избави чувствената италианска матрона от една от най-скъпите колекции смарагди в Европа. Бе преди шест месеца, а Филип не почиваше на лаврите си.

Всичко беше въпрос на концентрация. И макар че бе само дваайсет и една годишен, той знаеше как да се съсредоточи изцяло върху сейф, върху алармено устройство или върху жена. Всяко имаше свое очарование.

Чу изщракването на първото езиче. Беше спокоен, сякаш имаше коктейл пред себе си или почиваше в леглото.

Умееше да се облича, да говори и да съблазнява жените. Неговите способности му отваряха вратите в обществото и в трезорите. Беше купил на майка си просторен апартамент. Вместо да трепери или да се поти в будката за билети на Фарадей, Мери

прекарваше следобедите си в игра на бридж или обикаляше по магазините. Искаше тя да продължи да живее така. Имаше връзки с жени, но все още обичаше само нея.

Чу през стетоскопа, че езичето се превърта.

Беше се замогнал, но възнамеряваше да постигне повече. Живееше в малка красива къща в Лондон. Скоро щеше да потърси такова жилище и в провинцията. С градина. Имаше слабост към цветята.

С едната си ръка внимателно местеше циферблата. Очите му бяха като на човек, който слуша музика или оценява общуването с умна жена.

Знаеше, че невинаги това, което блести, е злато или диаманти. Този път бижутата бяха истински, руски без съмнение. Разгледа най-големия сапфир. В средата имаше малка пукнатина — нещо естествено за камък с такъв размер. Беше красив и скъп, с цвят на метличина. Търпеливо, като лекар по време на преглед, проучи всяка гривна, всеки пръстен, всяка дрънкулка. Според него рубинените обици бяха грозни и с изтънчения си вкус заключи, че е престъпление да се създава нещо толкова неестетично от такъв страстен камък. Бижутата бяха на стойност около четирийсет и пет хиляди долара. Независимо от артистичния си вкус, той бе преди всичко делови човек. Сложи скъпоценностите на килима и го нави на руло.

Двайсет минути след влизането си Филип изнесе килима на рамо и го сложи в колата. Седна зад кормилото и потегли, като си подсвиркуваше с уста. На ъгъла се размина с икономката на Трийуолтъррови.

„Еди е прав — помисли той, като включи радиото. — Досадно е да се занимаваш с бизнес.“

Отначало всичко в Холивуд ѝ изглеждаше чудесно, но после разбра, че първите впечатления са били погрешни. Америка тук бе различна от Америка в Ню Йорк. Хората се обличаха по-изискано, не бързаха и като че ли всички се познаваха. Приличаше ѝ на малко село, в което кореняците жители не бяха така приятелски настроени, както се опитваха да се представят.

Въпреки своите четиринайсет години, разбираше, че взаимоотношенията са фалшиви както декорите и че завръщането на майка ѝ в киното е провал.

Имаха къща, ходеше на училище, но кариерата на Фоуб претърпя поражение. Красотата ѝ бе повехнала още в Джакир, бързо губеше таланта и достойнството си.

— Готова ли си? — Тя се върна в стаята на Адриан. Блестящите очи и силно възбуденият глас показваха, че отново е взела амфетамин. Момичето се мъчеше да потисне чувството на безпомощност и успя да се усмихне. Нямаше сили да понесе поредната битка довечера, сълзите и празните обещания на майка си.

— Почти. — Пристегна колана на костюма си. Искаше да ѝ каже, че е красива, но вечерната рокля на майка ѝ я накара да замълчи. Беше твърде къса и прилепваше към тялото като кожа от златни пайети.

„Това е идея на Лари“ — помисли си тя. Той бе още агентът на майка ѝ, от време на време и любовник, възползващ се от слабостта ѝ.

— Имаме още време.

— Да, знам. — Фоуб обиколи стаята, блестяща, заредена с енергия от хапчетата. — Премиерите са толкова вълнуващи. Хората, камерите. — Спря пред огледалото и се видя такава, каквато бе някога — без пораженията на болестта и постоянните си разочарования. — Всички ще бъдат там.

Отново се унесе в мечти: осветена от прожектори, заобиколена от почитатели и колеги. Всички я обичат и искат да бъдат близо до нея, да говорят с нея, да слушат гласа ѝ, да я докоснат.

— Мамо! — Уплашена от внезапното ѝ мълчание, Адриан я докосна по рамото. Имаше дни, когато Фоуб се откъсваше от действителността и не можеше да се съвземе с часове. — Мамо — повтори тя, като я стисна леко, уплашена от това, че майка ѝ отново е в плен на фантазиите си.

— Какво? — Жената се сепна и се усмихна. — Моята малка принцеса. Пораснала си.

— Обичам те, мамо! — Момичето преглътна сълзите си и я прегърна. През изминалата година резките промени в настроението на майка ѝ наподобяваха все повече на ролера, на който се пързалиха веднъж в Дисниленд. Никога не бе сигурна дали Фоуб ще се смее и ще дава прибързани обещания, или ще плаче и ще съжaliaва.

— Обичам те, Ади! — Погали дъщеря си по косата, която твърде много ѝ напомняше за Абду. — Ще се забавляваме, нали? — Започна да обикаля из стаята. — След няколко месеца ще бъде моята премиера. Знам, че филмът не е скъп като този, но филмите с малко средства са нещо обичайно. Лари казва, че не трябва да отказвам предложенията. А за широката публика възнамерява... — помисли си за епизода, в който се снима гола. Не бе време да казва това на Адриан. „Бизнес, просто бизнес“ — припомни си Фоуб. — Сигурна съм, че филмът ми ще е чудесен.

„Но другите не са“ — помисли Адриан. Рецензиите бяха оскърбителни. Мразеше да гледа как майка ѝ се обърква на екрана и използва тялото вместо таланта си. След петгодишен престой в Калифорния момичето знаеше, че тя е заменила едно робство за друго.

— След успеха на филма ще заменим тази къща за друга, на брега на океана, обещавам ти.

— Къщата ни е хубава.

— Толкова е малка... — Фоуб погледна през прозореца към градината. Нямаше внушителна каменна ограда, нито хубава врата, нито поляна с буйна трева. Бяха в края на Бевърли Хилс, на ръба на успеха. Фоуб вече не бе сред най-известните холивудски дами. Големите продуценти не ѝ изпращаха сценарии.

Мислеше за разкоша в двореца на Абду. С течение на времето забрави за ограниченията в Джакир и си спомняше за богатството.

— Домът ни не е такъв, какъвто искам за теб и какъвто ти заслужаваш, но възстановяването на кариерата ми отнема много време.

— Знам. — Често бяха говорили за това. — След две седмици свършвам училище. Можем да отидем в Ню Йорк при Селест. Там ще починеш.

— Хм, ще видим. Лари води преговори да получи роля.

Дъхът ѝ секна. Знаеше, че ролята ще е посредствена, майка ѝ ще закъснява и ще я манипулират мъже, възползващи се от нейното тяло. Колкото повече се опитваше да докаже, че може отново да се изкачи на върха, толкова се хлъзгаше към дъното.

Фоуб копнееше да има къща на брега на океана и името ѝ да е обляно в светлина. Адриан би могла да се почувства обидена от амбицията на майка си, би се борила, ако мотивите ѝ бяха егоистични. Но постъпките ѝ бяха продиктувани от обич и от потребност да се

раздава. Не можеше да я накара да осъзнае, че изгражда същата здрава клетка като тази, от която беше избягала.

— Мамо, не си почивала от месеци. Можем да видим Селест в новата ѝ роля, да обиколим музеите. Ще ти се отрази добре.

— По-добре ще ми се отрази да гледам довечера как всички се суетят около принцеса Адриан. Красива си, скъпа. — Прегърна дъщеря си през раменете и двете тръгнаха към вратата. — Обзалагам се, че ще разбиеш сърцата на момчетата.

Момичето сви рамене. Момчетата и техните сърца не я интересуваха.

— Довечера ще празнуваме. Жалко, че Лари не е в града и няма да ни придружава красив мъж.

— Щом сме двете, нямаме нужда от никого.

Адриан бе свикнала с тълпите, със светкавиците на фотоапаратите и с камерите. Фоуб често се притесняваше, че дъщеря ѝ е твърде сериозна, но нямаше основание да се безпокои за нейното самочувствие. Макар и млада, тя се справяше с журналистите като кралска особа — усмихваше се, отговаряше сдържано и ставаше непристъпна, когато въпросите ставаха прекалено интимни. В резултат на това в пресата я обожаваха. Отношението към дъщерята влияеше върху мнението за Фоуб и отзивите за актрисата бяха по-ласкави, отколкото трябваше. Адриан го знаеше и съумяваше да използва положението с опитността на човек, два пъти по-възрастен от нея. Майка ѝ първа слезе от колата, която бяха наели, и двете стояха ръка за ръка, когато блеснаха светкавиците. На всяка снимка щяха да са заедно.

Фоуб се оживи. Така ставаше и преди. В такъв момент Адриан забравяше силното си желание майка ѝ да напусне киното. Лицето ѝ сияеше от щастие и радост, които дъщерята толкова рядко виждаше. Сега не се нуждаеше от хапчета, от алкохол или от блянове.

Тълпата викаше около нея, музиката и светлините се усилваха. Макар и за миг, отново беше звезда.

Притиснати към преградите, почитателите търпеливо очакваха своите любимци. Докато приветстваха появата на всяка звезда, нечий

джобове се обираха и много пакетчета с наркотици сменяха притежателите си.

Фоуб видя усмивките и спря да маха. После леко тръгна към театъра и се наслади на аплодисментите. Адриан дискретно я въведе във фойето, където вече имаше мъже и жени от филмовия свят, много блясък, много разкош и много клюки.

— Скъпа, колко се радвам да те видя. — Алтея Грей, приятно закръглена актриса, която се наложи с телевизионни сериали, целуна въздуха на разстояние няколко сантиметра от бузата на Фоуб. Адриан бе удостоена с усмивка и снизходително потупване по главата. — Както винаги хубава. Смокинг — добра идея! — Чудеше се за колко време би могла да си ушие такъв тоалет.

При такъв приятелски поздрав Фоуб забрави обидата. Последния път, когато я срещна, Алтея се държа подчертано презрително.

— Изглеждаш чудесно, Алтея.

— Благодаря ти, мила. — Тя почака, докато един от допуснатите вътре оператори насочи камерата към тях, и свойски потупа Фоуб по бузата. — Толкова се радвам да видя две приятелски лица на този цирк. — Щракна запалката си на края на дълга цигара, така че смарагдът на пръста ѝ блесна. — Щях да прескоча довечера, но моят журналист получи пристъп. Какво правиш тия дни, мила? Не съм те виждала скоро.

— Току-що приключих с един филм. — Поласкана от проявения интерес, Фоуб се усмихна, без да обръща внимание на дима, който дразнеше очите ѝ. — Трилър. Трябва да бъде пуснат по екраните тази зима.

— Чудесно. Ще започвам филм сега, след като съм свободна от ангажменти в телевизията. По пиеса на Дан Битерман. Може и да си чула за нея — „Мъка“. — Погледна Фоуб изпитателно. — Подписах договор да играя Мелани. — Изчака момент, за да се увери, че стрелата е улучила право в целта, и отново се усмихна. — Толкова се радвам, че те видях. Хайде скоро да обядваме заедно.

— Мамо, какво се е случило? — попита Адриан.

— Нищо.

Някой я извика по име и Фоуб механично се усмихна. „Мелани“ — Лари ѝ обеща, че ролята ще е нейна. Било въпрос на уреждане на

някои неща в преговорите. Обеща ѝ, че с този филм ще се върне там, където някога е била.

— Искаш ли да си отидем у дома?

— У дома? Не, разбира се. Бих искала да пийна нещо, преди да влезем. О, и Майкъл е тук!

Тя привлече вниманието на актьора, изпълнил главната роля в първия ѝ филм, Майкъл Адам. Косата по слепоочията му бе посивяла, но той не я боядисваше. Имаше бръчки по лицето от честите промени на телесното тегло. Знаеше, че успехът му се дължи на актьорското му майсторство и на трезвата му самопреценка. Все още играеше главни роли, макар че вече приближаваше петдесетте и беше понатрупал килограми.

— Фоуб. — Наведе се и я целуна. — Коя е тази красива млада дама? — Усмихна се на Адриан, която явно не бе познал.

— Здравсти, Майкъл! — Момичето се надигна на пръсти да го целуне — жест, който мразеше. Но Майкъл целуна с удоволствие. Беше единственият мъж, когото уважаваше.

— Това не може да е нашата малка Ади. Ще засрамиш всичките ни новоизлюпени звездици. — Засмя се и я щипна по брадичката. Лицето ѝ грейна в усмивка. — Тя е най-хубавото нещо, което си създаде, Фоуб.

— Знаем! — Прехапа устната си, за да не трепери, и успя отново да се усмихне.

„Има проблеми“ — помисли той. Бе проникателен и отгатна причината по блестящите очи на Фоуб. Тя винаги имаше проблеми.

— Не ми казвайте, че никой не ви придружава.

— Лари не е в града.

— Аха. — Моментът не бе подходящ отново да ѝ говори за Лари Къртис. — Не знам дали ще желаете компанията на един самотен мъж?

— Никога не си самотен — отговори Адриан. — Четох, че си ухажвал Джинджър Фрай миналата седмица в Аспен.

— Преждевременно развито дете. Всъщност бях на ски през уикенда и имах късмет, че се върнах със здрави кости. Джинджър дойде като медицинско лице.

Адриан се ухили.

— Имаше ли нужда?

— Ето. — Майкъл извади една монета. — Иди да си купиш сода като добро момиче.

Тя се отдалечи, усмихвайки се дяволито.

Майкъл я проследи как се движи из тълпата. След година или две мъжете в този град щяха да бъдат в краката ѝ.

— Тя е съкровище, Фоуб. Дъщеря ми Марджори е на седемнайсет години. Досега не съм я видял в нищо друго, освен в скъсани сини джинси. Прави всичко възможно животът ми да е отвратителен. Завиждам ти.

— Ади никога не ми е създавала грижи. Не знам какво щях да правя без нея.

— Посветила се е на теб. — Той продължи тихо: — Мисли ли за преглед при доктора, който ти препоръчах.

— Нямах време. — Фоуб искаше да остане сама, да се вмъкне в женската тоалетна и да вземе още едно хапче. — И да ти кажа истината, чувствах се по-добре. Преувеличава се въздействието на психоанализата, Майкъл. Понякога мисля, че филмовата индустрия е създадена да издържа психиатрите и пластичните хирурзи.

Сподави въздишката си. Сигурен бе, че е взела наркотик, чието действие вече преминава.

— Няма вреда от това, че ще поговориш с някого.

— Ще помисля.

Адриан не бързаше да се върне, защото знаеше, че Майкъл ще се опита да говори с майка ѝ за лечението. Вече бяха обсъждали това. Един следобед той се отби у тях. Адриан бе изпаднала в истерия заради Фоуб, която седеше в стаята си безмълвна и втренчено гледаше през прозореца.

Когато дойде на себе си, се извини с умората, с прекомерната работа и с транквилантите. Майкъл говори с тях за евентуално лечение, но тя все отлагаше. По тази причина Адриан отчаяно се опитваше да върне майка си в Ню Йорк, далече от Лари Къртис и от хапчетата, с които я снабдяваше.

Бързо разбра, че Южна Калифорния е затрупана с кокаин — предпочитан наркотик във филмовите среди. Твърде често го сервираха на снимачните екипи така, както им поднасяха обяда. Досега Фоуб бе отказвала, защото предпочиташе хапчетата, но Адриан

знаеше, че все някога ще посегне към него. Трябваше да отведе майка си, преди да е станало късно.

Момичето пиеше пепси и бавно обикаляше залата. Не можеше да каже, че не харесва никого в света, избран от майка ѝ. Много от тези хора бяха като Майкъл Адамс, действително надарени, лоялни с приятелите и отдадени на работа, изискваща изтощителен труд.

Харесваше вечерите в скъпи ресторанти и елегантните дрехи. Разбираше, че на Фоуб ѝ е трудно да се задоволи с нещо обикновено. Но тя не искаше необикновеното да бъде за сметка на душевното равновесие на майка ѝ.

— Господи, видя ли роклята ѝ? — Алтея Грей бавно изпусна цигарения дим и кимна с глава към Фоуб. Адриан спря зад нея. — Иска всеки да види какъв бюст има.

— След двата ѝ последни филма никой няма да се съмнява. Сигурно са ѝ платили двойно повече — коментираше събеседникът ѝ.

Алтея се засмя.

— Прилича на застаряваща амазонка. Знаеш ли, беше убедена, че ще ѝ предложат ролята на Мелани? Повече няма да получи святна роля, всеки го знае. Би било смешно.

— Някога беше изключителна — отбеляза мъжът до Алтея. — Никога не е имало актриса като нея.

— О, скъпи! — Тя изгаси цигарата си. — Досадно е да си припомним миналото.

— Не е толкова досадно, колкото хленченето на второкласна актриса. — Чу се ясният глас на Адриан. Тя не трепна, когато присъстващите наоколо се обърнаха към нея.

— О, мила. — Алтея докосна долната ѝ устна. — Децата всичко чуват.

Момичето продължи:

— Малките таланти имат големи претенции.

Събеседникът на Алтея се усмихна, тя го погледна гневно и тръсна косата си.

— Хайде, мила. Това е разговор между възрастни.

— Наистина ли? — Адриан се владееше и вместо да лисне колата в лицето на тази жена, отпи от нея. — Прозвуча забележително незряло. Мила!

— Невъзможно малко копеле! — Мъжът се опита да възпре Алтея, но тя бутна ръката му и пристъпи напред. — Някой трябва да те научи как да се държиш.

— Не се нуждая от уроците на жена като теб. — Прикова погледа си в нея, после огледа присъстващите продължително и така сериозно, че те се смутиха. — Не виждам тук кой би ме научил на друго, освен на лицемерие.

— Малка вълчица — измърмори жената, когато Адриан се обърна и се отдалечи.

— Тихо, Алтея. Ти я превъзхождаш — успокои я придружителят ѝ.

— Мила, ще ми кажеш ли какво те притеснява?

Адриан бутна вратата към малката им градина. Обичаше слънцето в Калифорния.

— Нищо не ме притеснява. Имах голямо домашно. — Бе потисната и премисляше това, което чу в нощта на премиерата. Вече знаеше, че Фоуб е позирала гола за някакво списание за мъже. Две хиляди долара бе цената, заплатена за достойнството на майка ѝ.

Въпреки обичта си, не можеше да ѝ прости срама. Години бяха необходими на Адриан, докато свикне с новия начин на живот. С цялата си душа възприемаше равноправието на жената, свободата ѝ на избор, правото ѝ да бъде личност, а не само символ на безпомощност и обект на желание. Искаше да вярва, трябваше да вярва в това. А майка ѝ се беше съблякла, беше продала тялото си и всеки мъж можеше да разгърне страниците на списанието и да я притежава.

Обучението ѝ бе твърде скъпо. Адриан гледеше как падат листата на прецъфтелите рози и мислеше за таксата, която майка ѝ плащаше, за да посещава частното училище. Фоуб продаваше достойнството си за обучението на своята дъщеря. Ами дрехите, които майка ѝ настояваше да носи? И шофьорът телохранил, който я пазеше от терористи и от... Абду. Средният изток бе постоянно арена на насилие и дали Абду я признаваше или не, Адриан бе дъщеря на владетеля на Джакир.

— Мамо, догодина мисля да уча в държавно училище.

— Държавно училище? — Фоуб провери дали е сложила кредитната карта в дамската си чанта. Нямахте да ѝ стигнат парите, докато дойде Лари. — Не ставай смешна, Ади. Искам да получиш най-доброто образование. — Объркана, спря за момент. Какво търсеше в чантата си? Погледна пластмасовата кредитна карта, поклати глава, после я пъкна в портмонето. — Не си ли щастлива там? Преподавателите ти са във възторг от теб, но ако имаш проблеми с момичетата, можем да потърсим друго училище.

— Не, те не ми пречат. — Според Адриана повечето от тях бяха егоистки, но безобидни сополанки. — Излишно пилеем пари, щом мога да науча същите неща някъде другаде.

— Това ли е всичко? — Майка ѝ се приближи до нея и я целуна. — Парите са последното нещо, за което трябва да мислиш. Ади, за мен е важно да получиш възможно най-доброто образование. Без това... е, няма значение. — Отново я целуна. — Догодина ще гледаш океана през прозореца на стаята си.

— Вече имам най-доброто — отговори момичето. — Имам теб.

— Толкова си добра. Искаш ли да дойдеш с мен да направиш маникюра си?

— Не, имаме контролно по испански в понеделник. Трябва да уча.

— Работиш упорито.

Адриан ѝ отвърна с усмивка.

— Така прави и моята майка.

— Заслужаваме да се почерпим. — Отвори чантата си. „Какво стана с кредитната ѝ карта?“ — Ще отидем в италианския ресторант, който харесваш, и ще ядем спагети, докато ни прилошее.

— С чесън?

— Разбира се, така никой няма да посмее да ни доближава. После ще отидем на кино. Ще гледаме „Звездни войни“, за който много се говори. Ще се върна около пет часа.

— Добре, ще бъда готова.

„Всичко ще е наред“ — реши Адриан, когато остана сама.

Двете заедно се чувстваха чудесно. Пусна радиото. Намери станция с рок музика. Американска музика. Усмихна се и изпя няколко куплета с Линда Ронщат.

Харесваше американската музика, американските коли и дрехи. Фоуб се погрижи дъщеря ѝ да получи гражданство, но Адриан не се възприемаше като американка.

Боеше се от момчетата, докато нейните връстнички упорито ги преследваха. Подсмиваха се и си шушукаха как са се целували „истински“. Едва ли някое от тези момичета бе видяло майка си изнасилена. Дори близките ѝ приятелки въставаха срещу родителите си. Как можеше Адриан да има такова отношение към жената, която рискува живота си, за да бъде дъщеря ѝ в безопасност.

Някои от тях внасяха тайно марихуана и пушеха в тоалетната. Приемаха наркотиците като нещо обикновено, а Адриан се ужасяваше от тях.

Титлата ѝ също я дистанцираше от тях. Връзката със света, в който живя до осемгодишна възраст беше в кръвта ѝ. И нито едно от привилегированите американски момичета нямаше да разбере този свят.

Споделяше тяхната култура и бе благодарна, че те приемаха на доверие много неща. Но имаше моменти, когато ѝ липсваха харемът и семейството.

Мислеше за Дуджа, омъжена за богат американец — търговец на петрол. Тя бе толкова далече, колкото Джидах, Фахид или братът и сестрата, родени, след като напусна Джакир.

Прогони спомените и отвори учебниците си. Седна на масата до прозореца към градината. Приятно прекара следобеда. Слуша музика малко по-силно, отколкото Фоуб предпочита, и изяде цял плик чипс за обяд.

Отличаваше се от своите приятелки по отношението си към учението. Те смятаха, че то е тяхно право, дори досадна необходимост, а не привилегия. Адриан прекара девет години от живота си, без да може да чете, но навакса пропуснатото и зарадва Фоуб с това, че стана старателна ученичка. Ученето я привличаше така, както рокендрола.

Мечтаеше да стане инженер. Математиката ѝ се удаваше. С помощта на добър учител овладя висшата математика. Интересуваше се от компютри и електроника.

Решаваше трудно уравнение, когато вратата се отвори.

— Рано се връщаш. — Усмивката ѝ се стопи, щом видя Лари Къртис.

— Липсвах ли ти, сладурано? — Хвърли пътната чанта настрана и се ухили. Бе взел кокаин в тоалетната на самолета преди кацане. Чувстваше се добре. — Ще целунеш ли чичо Лари?

— Мама не е тук.

Спря да се люлее на стола и се изправи. Той видя късите ѝ шорти и очерталите се малки гърди под тениската.

В негово присъствие тя искаше да се покрие с наметало и фередже.

— Майка ти те е оставила сама, така ли? — Рядко бяха оставали с Адриан сами. И тъй като се чувстваше у дома си, извади от шкафа бутилка бърбън. Момичето го наблюдаваше с неодобрение.

— Тя не те очаква.

— Приключих по-рано. — Отпи и се загледа в стройните ѝ загорели крака под масата. От месеци желаше да пъхне ръцете си между красивите ѝ бедра. — Поздрави ме, сладурче. Направих нещо, което ще ме държи на върха през следващите пет години.

— Поздравявам те — вежливо отвърна и започна да подрежда учебниците си един върху друг. Искаше да избяга и да се заключи в стаята си.

— Това ли правиш в събота следобед? — Хвана ръката ѝ върху учебника по испански. Адриан притихна в очакване да отслабне напрежението в тила ѝ. Усецаше желанието на мъжа. Бе напрегнат. Щом го погледна, стомахът ѝ се сви.

Той промени външния си вид, откакто го видя за пръв път. Косата му бе по-къса. Замени ризите в пастелни цветове и верижките със спортно облекло и обувки. Но същността му остана непроменена. Веднъж Селест го нарече „мазник“. Адриан го възприемаше като нещо лигаво и слузесто.

— Искам да прибера книгите си. — Гледаше го сериозно, но гласът ѝ издаваше обзелото я напрежение.

Лари се засмя.

— Красива си с всичките натрупани наоколо книги. Колко си прилежна. — Допи бърбъна, без да пуска ръката ѝ. По учестения ѝ пулс разбра, че е изплашена и възбудена. Точно както той обичаше.

— Аз те отгледах, сладурано. — „Така е“ — помисли Лари. Черната ѝ права коса стигаше до кръста. Кожата ѝ бе свежа и златиста, а очите — черни като косата и широко отворени от страх. Тя знаеше

какво мисли той. И това го възбуждаше така, както и нейното стегнато младо тяло. — Наблюдавам те от години, малката. Ще си паснем двамата. — Облиза устните си и бавно разтърка със свободната ръка чатала си. — Мога да те науча на повече неща, отколкото ще намериш в тези книги.

— Ти имаш интимни отношения с мама.

Зъбите му блеснаха. Харесваше му начина, по който казваше истината право в лицето.

— Точно така е. И ще продължа с теб.

— Ти си отвратителен! — Изтръгна ръката си и вдигна книгите като щит. — Когато кажа на мама...

— Нищо няма да казваш на твоята стара дама. — Продължи да се усмихва. Наркотикът го караше да се чувства невероятно силен и мъжествен, а алкохолът засилваше неговата самоувереност и решителност. — Аз осигурявам храната, запомни това.

— Ти работиш за мама, не тя за теб.

— Бъди реалистка. Без мен Фоуб Спринг ще продава торби за боклук. Тя се е изчерпала и ние двамата го знаем. Аз осигурих покрива над главата ти, сладурано. Отново й намерих работа и съумях да скрия от пресата факта, че е съсипана от хапчета и е алкохоличка. Трябва да си благодарна.

Втурна се така бързо, че Адриан не можа да извика. Дръпна я през масата и книгите паднаха. Тя го блъскаше с глава, риташе, избутваше го, но успя само да одраска лицето му, преди той да притисне ръцете ѝ.

— Ще ми благодариш за това — рече той и захапа устните ѝ.

Повръщаше ѝ се, усещаше в гърлото си горчивина и топлина, не можеше да поеме дъх. Наведе се над нея. Устните ѝ бяха стиснати. Той се премести и засмука гърдата ѝ през блузата. Тя изгаряше от болка и срам.

Започна да пици, да се гърчи и извива, решена да се освободи. Чашата, която бе оставил на масата, се пръсна на пода. Звукът от счупеното стъкло я върна в Джакир в спалнята на майка ѝ.

Ужасена, сякаш видя баща си да се издига над нея. Усети как Лари необуздано разкъсва ризата ѝ. Письците ѝ се превърнаха в ридания, когато ръцете му се плъзнаха по краката ѝ под шортите.

Съпротивата ѝ го възбуждаше. За него тя бе млад плод — корав, гладък и влажен, със стройно като на момче тяло и меко като масло. Чувстваше се силен и тежък като камък. „Нищо не може да се сравни с девственото момиче“ — мислеше той, като се опитваше да я събори на пода. Пъхтеше, стискаше малките ѝ гърди и гледаше как сълзите се стичат по лицето ѝ. Адриан не можеше повече да се бори. Опита се да изпъзни, но той я дръпна обратно към себе си.

Едва го усещаше. Сякаш тялото и съзнанието ѝ бяха разделени. Чу плач, но сякаш ридаше някой друг. Изпитваше тъпа болка.

Жената е по-слаба от мъжа, задължена е на мъжа и е създадена да бъде водена от него.

После той я остави. Тя чу писъци, трясък, но това не я засягаше. Завъртя се настрана и се сви на топка.

— Мръсник! — Фоуб го стискаше за гърлото с див поглед.

Лари политна назад. Откопчи се от ръцете ѝ и пое въздух, преди да одере лицето му с маникюра си.

— Полудяла развратница! — Отблъсна я назад, като виеше от болка. — Тя го искаше.

Фоуб се бе нахвърлила върху него като тигрица, удряше с юмруци и забиваше нокти и зъби в него. Дереше и късаше дрехи и плът. Яростта ѝ бе толкова силна, че само убийство би могло да я угаси.

— Ще те убия. Да докосваш детето ми с мръсните си ръце! — Захапа го за рамото и усети вкуса на кръвта му.

Като ругаеше и удряше, той съумя здраво да я хване за челюстта и я зашемети. Викаше, хълцаше и се чудеше как може да го нарани жена. Лицето му кървеше, не усещаше гърдите и ръцете си. Пареща болка прониза крака му, когато успя да се надигне.

— Ревнуваш, защото исках да опитам как е с момичето. — Прокара ръка под носа си и бръкна за носна кърпа да спре кръвта. — Счупила си ми носа.

Дишайки тежко, Фоуб залитна. Видя отворената бутилка бърбън. Счупи я. Красивото ѝ лице бе изкривено от ярост и на устната ѝ имаше петно от неговата кръв.

— Махай се! Махай се, преди да съм те направила на парчета.

— Отивам си. — Закуцука към вратата. Към лицето си притискаше напоената с кръв кърпа. — Свършихме с теб, скъпа. Не си

въобразявай, че ще си намериш друг агент. Ти си изчерпана, мила. Целият град ти се смее. Не ме търси, когато свършиш хапчетата и парите.

Затръшна вратата. Фоуб хвърли бутилката след него. Искаше да пищи, да застане в средата на стаята, да вдигне лице, и да пищи. Но Адриан бе тук. Наведе се над нея и внимателно я притегли към себе си.

— Не се плаши, детето ми. Тук съм.

Треперещо, момичето се сви.

— Тук съм Ади, той си отиде и никога няма да се върне. Повече никой няма да те наранява.

Блузата ѝ беше разкъсана. Фоуб прегърна дъщеря си. Нямахте кръв по нея. Не бе изнасилена. Ужасяваше се при мисълта какво можеше да се случи, ако не се бе върнала навреме.

Адриан заплака. Майка ѝ затвори очи и продължи да я люлее. Сълзите щяха да ѝ помогнат.

— Всичко ще се оправи, Ади. Обещавам. Ще направя така, както е най-добре за теб.

[1] Spring (англ.). — Пролет. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше осемнайсетгодишна. Стоеше в тихия, боядисан в пастелни тонове кабинет на доктор Шрьодер, един от най-известните психиатри в страната. Беше рожденият ѝ ден, но това не я радваше.

През прозореца се виждаше широка поляна, пресечена от павирани пътеки. Пациентите се разхождаха сами или в колички, бутани от облечени в бяло сестри и санитарии. Имаше цъфнала череша и жив плет от азалии. Пчели се въртяха около цветовете. Слънцето осветяваше водата в мраморното шадраванче, но червеношийките и лястовичките, които виеха гнездата си в близката дъбова горичка, днес не бяха там.

През прозореца отвъд поляната и дърветата на север се виждаше Катскил. Създаваше усещането за свобода и простор.

Адриан се питаше дали впечатлението е същото и при затворен прозорец.

„Мамо! — Притисна чело до стъклото, отпусна рамене и затвори очи. — Как стигнахме дотук?“

Чу вратата да се отваря и бързо се изправи. Когато доктор Шрьодер влезе, видя спокойна, слаба млада жена в светлосин костюм. Бе прибрала косата си и това я правеше да изглежда по-възрастна.

— Принцеса Адриан. — Отиде до нея и пое подадената му ръка. — Простете, че Ви накарах да чакате.

— Не чаках дълго — отвърна тя, въпреки че пет минути в тази болница ѝ се струваха твърде много. — Искали сте да ме видите, преди да изпишете майка ми.

— Да, седнете, моля Ви. — Предложи ѝ едно от креслата, които превръщаха кабинета му в уютен салон.

Адриан седна до малката антична масичка с дискретна кутия и си спомни как при първото си посещение преди две години се наложи да използва кърпичките в нея. Скръсти ръце в скута си и леко се усмихна на доктор Шрьодер. Издължената му челюст и дълбоките кафяви очи я караха да го оприличава на голямо тъжно куче.

— Искате ли чай или кафе?

— Не, благодаря. Трябва да знаете, че много съм ви задължена за всичко, което направихте за моята майка... и за мен. — Той махна с ръка, но момичето продължи: — Да, така е. С вас тя се чувства добре, а това означава много за мен. Знам също, че сте направили всичко възможно да не се появява в пресата информация за нейното заболяване.

— Пациентите ми имат право да запазят своите тайни. — Предпочете да седне в креслото до нея, вместо зад бюрото си. — Знам какво е майка Ви за вас. Бих желал отново да обмислите решението си да я отведете вкъщи.

Адриан се напрегна. Стисна пръстите в скута си, но очите ѝ не трепнаха.

— Искате да кажете, че състоянието ѝ отново се е влошило?

— Не, напротив. След лечението тя се чувства добре. — Почака малко, после въздъхна. — Не искам да обременявам разговора ни с медицински термини или да прогнозирам.

— Разбирам. Доктор Шрьодер, знам какво е състоянието ѝ и как да се грижа за нея.

— Мила, маниакалната депресия е тежко и мъчително заболяване за пациента и неговото семейство. Знаете, че след периодите на депресия следва хиперактивност. Състоянието на Фоуб е добро през последните два месеца, но това е малък период.

— Времето на престоя ѝ в клиниката — напомни Адриан. — Последните две години прекара в клиниката и вкъщи. Досега нищо не можех да направя, за да променя състоянието ѝ. Днес навършвам осемнайсет години. Според закона съм пълнолетна. Мога да поема отговорността за майка си и възнамерявам да постъпя така.

— И двамата знаем, че отдавна се грижите за нея. Възхищавам се от Вас.

— Няма място за възхищение. — Стана. Искаше да види слънцето и планината. Да усети свободата. — Тя е моя майка. Нищо друго няма значение за мен. Никой не знае за нашия живот повече от Вас. Кажете, докторе, нима на мое място Вие не бихте постъпили така?

Наблюдаваше я. Очите ѝ бяха тъмни, много сериозни и решителни.

— Не, предполагам. Доста млада сте, принцеса Адриан. Истината е, че майка Ви ще се нуждае от постоянни грижи до края на

живота си.

— Ще ги има. Наех сестра от списъка на кандидатките, който ми дадохте. Подредила съм нещата си така, че майка ми никога да не е сама. Апартаментът ни е в съседство с този на най-близката нейна приятелка.

— Обичта и приятелството са важни за душевното състояние на Фоуб.

Тя се усмихна.

— Да. Няма проблеми в това отношение.

— Лечението ѝ трябва да продължи.

— Ще уредя това.

— Не настоявам майка Ви да остане тук за месец или два, но го препоръчвам с оглед на нейната и вашата сигурност.

— Не мога да я оставя. — Уважаваше го и искаше той да я разбере. — Последния път, когато я доведох тук, ѝ се заклех да я взема вкъщи през пролетта.

— Нали знаете, че когато пристигна тук, майка Ви бе в кома и няма да си спомни вашето обещание.

— Да, знам. — Подаде му ръка. — Благодаря за всичко, което направихте и което ще продължите да правите. Ще взема майка си вкъщи.

Знаеше, че напразно се опитва да я убеди. Задържа ръката ѝ.

— Повикайте ме, дори само ако желаете да поговорите с някого.

— Ще Ви повикам... — Страхуваше се да не заплаче отново, както когато го срещна за пръв път. — Добре ще се грижа за нея.

„Кой ще се погрижи за теб?“ — помисли докторът и я изведе в коридора.

Тя вървеше мълчаливо до него.

Припомни си други посещения и други разходки в широките коридори. Невинаги беше тихо. Понякога се чуваше плач или още по-лошо — смях. Когато майка ѝ постъпи в клиниката за пръв път, приличаше на счупена кукла с отворените си неподвижни очи и с отпуснатото си тяло. Тогава Адриан бе само шестнайсетгодишна, но нае стая в мотел на около трийсетина километра, за да идва тук всеки ден. Фоуб проговори едва след три седмици.

Побиха я тръпки, като си спомни какво преживя тогава. Мислеше, че майка ѝ умира в тясното бяло легло, заобиколена от

непознати. Промълви само една дума: „Адриан“.

Оттогава животът им се промени. Момичето направи всичко, за да може Фоуб да получи най-доброто лечение. Всичко, дори писа на Абду, умолявайки го за помощ. И когато той отказа, тя намери друг начин. Въздъхна дълбоко. Все още се справяше.

В института „Ричардсън“ пациентите, които не буйстваха, бяха настанени в просторни стаи, обзаведени като апартаменти в луксозни хотели. Сигурността не биеше на очи, за разлика от източното крило с решетки, ключалки и армирано стъкло, където преди година Фоуб прекара две мъчителни седмици.

Адриан я намери седнала до прозореца в стаята си с измита и прибрана назад коса. Носеше яркосиня рокля със златна пеперуда, забодена на яката.

— Мамо.

Тя бързо извърна глава. Лицето ѝ засия. Бързо успя да прикрие отчаянието, което я обземаше, стана и широко разтвори ръце.

— Ади.

— Изглеждаш чудесно. — Дъщеря ѝ я притисна и вдъхна благоуханието, което се носеше около нея. Искаше да се сгуши в майка си и да бъде отново дете. Отдръпна се и се усмихна, прикривайки вниманието, с което изучаваше лицето на Фоуб. „Изглежда добре“ — отбеляза тя с облекчение.

— Чувствам се отлично, особено сега, след като си тук. — Не можеше да се сдържи. — Отиваме си, нали?

— Да. — Адриан докосна бузата на майка си, уверена, че решението ѝ е правилно. — Искаш ли да видиш някого, преди да тръгнем?

— Не, вече се сбогувах. — Подаде ръка. Копнееше бързо да излезе навън. Знаеше, че добрата актриса избира момента, когато ефектно да влезе или да излезе от сцената. — Доктор Шрьодер, добре е, че сте тук. Искам да Ви благодаря за всичко.

— Ще ми благодарите, като се грижите за себе си. — Задържа ръката ѝ. — Вие сте изключителна жена, Фоуб. И имате забележителна дъщеря. Ще се видим следващата седмица.

— Следващата седмица? — Тя се хвана за Адриан.

— Лечението ще продължи амбулаторно — спокойно обясни момичето.

— Но ще живея вкъщи с теб.

— Да. Ще идваме тук за сеансите и ще говориш с доктор Шрьодер за каквото искаш.

— Добре. — Усмихна се успокоена. — Готови ли сме?

— Само да взема чантата си. — Адриан вдигна малкия куфар, после отново взе ръката ѝ, защото почувства, че майка ѝ се нуждае от това. — Благодаря Ви, докторе. — Излязоха в коридора. — Днес е хубав ден. Докато идвах насам, забелязах, че дърветата и цветята са напъпили.

Обля ги слънчевата светлина навън. Въздухът леко ухаеше.

— Винаги, когато идвам тук, си мисля колко хубаво би било да имаме къща в провинцията. Благодаря ти, Робърт — каза на шофьора, който пое чантата. Двете седнаха отзад. — После се връщам в Ню Йорк и не мога да си представя как някой живее на друго място.

— Ти си щастлива там. — Фоуб преглътна с облекчение, щом колата потегли от клиниката. Отново се отърваваха.

— Ню Йорк винаги ми е харесвал. Спомняш ли си първия следобед, когато със Селест обиколихме половината град? Мислех, че това е най-странното място на земята.

— Селест ще ни чака ли?

— Каза, че ще дойде по-късно. Подготвя нова роля.

Фоуб се взря в лицето на Адриан. Малкото ѝ момиче бе пораснало. Отиваха си вкъщи, а не бягаха от Абду. Никой повече нямаше да нарани дъщеря ѝ.

— Много се радвам, че тя е била с теб, докато боледувах. — Погледна през прозореца. Адриан бе права. Денят бе хубав. Може би най-хубавият ден. — По-добре съм сега. — Целуна бързо дъщеря си и се засмя. — Всъщност, никога не съм се чувствала по-добре. Нямам търпение да се върна на работа.

— Мамо... — Адриан започна да се безпокои.

— Не ми казвай пак, че трябва да почивам. Достатъчно почивах. Нуждая се от добър сценарий. — Жестът ѝ показваше нейната увереност, че сценарият е налице: — Време е да се върна и да се погрижа за моето малко момиче. Предложенията ще дойдат. Няма да се притесняваш.

Заля я с оптимистични изявления за очакващите я роли, за обедите с продуценти, за пътешествията, които двете ще правят.

Адриан почти не говореше. Тя знаеше, че възбудата, нереалните замисли и мъчителните депресии са проява на болестта. Споменът за окаяното състояние, в което бе виждала майка си, я възпираше да разбие нейните илюзии.

— Измъчвах се от мисълта, че живееш тук сама — каза Фоуб, когато влязоха в апартамента.

— Рядко съм била сама. — Остави чантата и свали жакета си. — Селест стоя тук почти през цялото време. Взе на сериозно думите ти, че ме оставяш на нея.

Фоуб с тревога забеляза, че без самото дъщеря ѝ прилича на уязвимо дете.

— Знаех, че ще постъпи така. Разчитах на нея — отговори тя.

— Повече няма да се безпокоим. Селест вече няма да ме пази. Мамо, толкова е хубаво, че отново си вкъщи.

Прегърна я.

— Дете! — Фоуб обгърна лицето ѝ с ръце и се отмести. — Не, не си вече дете. Вече си осемнайсетгодишна. Не съм забравила. Нямах възможност да ти купя нещо, но...

— Имам подарък от теб и го харесвам. Искаш ли да видиш?

Зарадвана от смеха в очите на Адриан, тя промълви:

— Мила, надявам се да е хубав.

— Най-хубавият!

Отидоха в дневната. На малката камина имаше портрет.

Бе нарисуван по снимка на Фоуб, правена, когато е била на двайсет и две години, в разцвета на нейната красота с лице, пораждащо трепет у мъжете, и с невинни очи. Приличаше на богиня с кралските скъпоценности. „Слънцето и Луната“ блестеше на шията ѝ. Портретът олицетворяваше огън и лед.

— О, Ади!

— Нарисува го Либериц — най-добрият в тази област. Малко е ексцентричен и набляга на драматизма, но е майстор. Не искаше да го продаде, след като бе готов.

— Благодаря ти.

— Това е моят подарък. Единственото нещо, което бих искала да имам, е огърлицата — мъчително промълви Адриан.

— „Слънцето и Луната“. — Фоуб прокара ръка от шията до бюста си. — Още си спомням какво изпитвах, когато я носех. Бе

вълшебство, Ади!

— Все още ти принадлежи. — Погледна портрета и спомените нахлуха в главата ѝ. — Един ден отново ще я имаш.

— Един ден... — Усмихна се радостно. — Ще направя нещо по-добро. Никакъв алкохол, никакви хапчета и повтаряне на старите грешки. Обещавам.

— Точно това искам да чуя. — Отиде да отвори на позвъняването на домофона. — Здравейте. Да. Нека се качи. — После усмихната продължи: — Сестрата е. Нали ти обясних, че доктор Шрьодер препоръча временно да се възползваме от услугите ѝ.

— Да. — Фоуб се обърна с гръб към портрета и седна.

— Мамо, моля те не го изживявай така.

— А как? — Сви се в стола. — Не искам да облича проклетата си бяла униформа.

— Добре. Ще го уредя.

— И не искам да се взира в мен, когато спя.

— Никой няма да се взира в теб, мамо.

— Може и да се върна в клиниката.

— Не. — Протегна ръка към нея, но Фоуб се отдръпна. — Това е стъпка напред, не назад. Тя е много приятна жена и мисля, че ще ти хареса. Моля те, не се дърпай — безпомощно каза Адриан.

— Ще се опитам.

Опита се. През следващите две години и половина тя се бореше с болестта. Копнееше да е здрава и силна, но толкова по-лесно бе да затвори очи и да се върне към предишния си живот и дори по-лошо — да се задълбочи в илюзията за това какво би могло да бъде.

Отпускаше се и си представяше, че е отрупана с предложения за работа, че е завършен филм с нейно участие и е замислен нов. С дни можеше да живее в една измислена действителност. В мечтите си виждаше Адриан щастлива и безгрижна дама от висшето общество, сред богатство и престиж, които ѝ се полагаха.

След това изпадаше в дълбока депресия. Имаше усещането, че е в харема с неговите натрапчиви миризми и приглушени светлини и стоеше там безкрайни часове в горещина и безсилие. Чуваше как Адриан я вика и умолява, но нямаше сили да ѝ отговори.

Бореше се с желанието си да заживее както преди и всеки път бе по-трудно и по-болезнено да устоява.

— Весела Коледа! — Селест влезе, наметнала палто от руски рис, носеше кутии, обвити в сребриста хартия.

Адриан се втурна да поеме кутиите, като не откъсваше поглед от палтото.

— Тази година Дядо Коледа е дошъл рано при теб.

— Направих си подарък за успешното осеммесечно представяне на „Прозорци“. — Докосна яката, после свали палтото и го преметна на стола. — Фоуб, изглеждаш чудесно. — Беше лъжа, но невинна. Селест мислеше, че видът на приятелката ѝ е по-добър, отколкото преди няколко седмици. Не бе така бледа. Адриан бе довела фризьорка и сега косата на Фоуб изглеждаше пищна и гъста както някога.

— Толкова е хубаво да си с нас. Знам, че си получила много покани за тази вечер.

— Да, и всичките неприятни и досадни. — Селест въздъхна, отпусна се на дивана и протегна стройните си крака. — Знаете, че освен вас двете, нямам никого, с когото бих предпочела да прекарам коледната вечер.

— Дори, с Кенет Туй? — попита приятелката ѝ с усмивка.

— Стара история, скъпа. Кенет е прекалено сериозен. — Усети, че Адриан е зад нея, и вдигна ръката си. — Коледното дърво е толкова красиво.

— Исках да е нещо по-специално. — Пое протегнатата ръка.

Селест почувства, че момичето е напрегнато.

— Успяла си. — Внимателно разгледа дървото. На всяко клонче имаше различни ръчно изработени предмети. Танцуваха елфи, тичаха северни елени, ангели блестяха в позлата.

— Това ли са играчките, които си поръчала във връзка с кампанията за набиране на средства в детския фонд?

— Да. Мисля, че са хубави.

— Като че ли си изкупила всичките.

— Не съвсем. — Засмя се Адриан и отиде да оправи една играчка. — Проектът надмина очакванията. Всъщност стана толкова

добре, че мисля да го правим всяка година. — Върна се. Зад нея по дръвчето проблясваха светлини. — Искате ли пунш?

— Скъпа, прочете мислите ми. — Селест събу обувките си. — Дали мисис Грейнж не е оставила от празничните бисквити?

— Изпече цяла фурна тази сутрин.

— Донеси тогава. — Селест потупа плоския си корем. — Поднових членството си в гимнастическата школа.

— Ще дойда след минута. — Погледна тревожно майка си и бързо излезе от стаята.

— Адриан се надява да вали сняг. — Фоуб се взря в прозореца. Рамката му бе украсена с разноцветни лампи. — Помниш ли първата Коледа, точно преди да заминем за Холивуд? Никога няма да забравя изражението на лицето ѝ, когато запалихме елхата.

— Нито пък аз.

— Веднъж ѝ дадох топка, малка стъклена топка, която разклащаш, за да предизвикаш снеговалеж. Не знам какво стана с нея... — Разсеяно потърка челото си, където усещаше болка. Там винаги я болеше. — Искях тази вечер тя да излезе и да бъде с младежи.

— Коледа е семеен празник.

— Права си. — Фоуб отметна косата си назад. Реши да бъде весела. — Толкова е заета тези дни с нейната благотворителна и обществена дейност. Освен това прекарва часове с компютъра. Не знам какво прави с него, но е щастлива.

— Ако можехме само да ѝ намерим подходящ и дяволски красив мъж.

Фоуб се засмя и протегна ръце.

— Би било чудесно, нали? Преди да усетим, ще станем баби.

— Говориш за себе си. — Селест повдигна вежди и подпря брадичката си с ръка. — Млада съм, за да бъда баба.

— Весела Коледа на всички! — Адриан носеше голям поднос. — На какво се хилите двете?

— Не бива да се изразяваш така. С майка ти водим изтънчен разговор. Господи, какви бисквити!

— Бисквити за изтънчени вкусове. — Тя ги поднесе и разля питието в чашите. Бе подправено само с индийско орехче. — До следващата Коледа с моите най-близки хора.

— И още много други — добави Селест.

„Много други“ — думите подигравателно пищяха в главата на Фоуб.

Усмихна се насила и допря чашата до устните си. Как щеше да празнува Коледа още много години, когато за нея бе мъчително да издържа всеки ден? Но Адриан не трябваше да разбере това. Забеляза, че дъщеря ѝ тревожно я наблюдава. Усмихна се по-ведро, но ръката ѝ леко потрепери, когато остави чашата.

— Да послушаме музика — каза, като стисна треперещите си пръсти. Не се отпусна, дори когато Адриан стана, за да включи стереоуредбата. Чувстваше се така, сякаш я наблюдаваха стотици очи в очакване да сгреша. Ако имаше малко алкохол, ударите в главата ѝ щяха да спрат.

— Фоуб?

— Какво? — Стресна се, ужасена, че Селест е прочела мислите ѝ. Тя винаги виждаше и изискваше твърде много. Защо всеки изискваше толкова много от нея?

— Попитах те какво мислиш за плановете на Адриан за благотворителния бал в навечерието на Нова година? — Протегна се и стисна ръката на приятелката си. — Ади си създава име на чудесен организатор, нали?

— Да.

„Тиха нощ“? Не звучеше ли „Тиха нощ“ по радиото? Спомни си как учеше момиченцето на коледната песен в горещите, тихи стаи в Джакир. Бе тяхна тайна. Имаха твърде много тайни там. Сега също имаше свои тайни. „Всички са спокойни. Всички са будни.“ Тя трябваше да е спокойна, защото я наблюдаваха.

— Сигурна съм, че ще има страхотен успех. — Селест погледна Адриан и двете безмълвно се разбраха.

— Разчитам на това. — Адриан седна до Фоуб и взе ръката ѝ. В добри дни това бе всичко, от което майка ѝ се нуждаеше. — Надяваме се да съберем около две хиляди долара за бездомните. Безпокоя се, че галавечеря с трюфели и шампанско всъщност не е подходяща заради бездомните в Ню Йорк.

— Подходящо е всичко, чрез което се събират пари за добро дело — заяви Селест.

Адриан шеговито се усмихна и погледна майка си.

— Сигурно е така. Целта оправдава средствата.

— Уморена съм. — Фоуб не се интересуваше от това, дали долавят раздразнението в гласа ѝ. Копнееше да се скрие от наблюдаващите я очи. — Мисля да си лягам.

— Ще те заведа.

— Не ставай глупава. — Подразни се, но бе достатъчно само да погледне лицето на дъщеря си, за да превъзмогне яда си. — Останете тук със Селест и се радвайте на коледното дърво. — Прегърна я. — Ще се видим утре. Ще станем рано и ще отворим подаръците, както правехме, когато беше малка.

— Добре. — Адриан я целуна. Здравото някога тяло на Фоуб сега изглеждаше толкова крехко. — Обичам те, мамо!

— Обичам те, Ади. Весела Коледа. — Обърна се и хвана ръцете на приятелката си. — Весела Коледа, Селест.

— Весела Коледа, Фоуб. — Целуна я по бузите и я прегърна. — Приятни сънища.

Тръгна към стълбите, спря се и погледна назад. Дъщеря ѝ стоеше пред нейния портрет. Усмихна им се отново и тръгна по стълбите сама.

— Искаш ли още пунш? — бързо попита Адриан.

Селест хвана ръката на момичето.

— Седни, скъпа. Не трябва да се преструваш и пред мен.

Бе мъчително да гледа как постепенно Адриан губеше контрол над себе си. Потрепнаха устните, замъглиха се очите ѝ. Самообладанието ѝ я напуснаше. Отчаяна, седна и заплака.

Селест мълчаливо се премести до нея. „Детето не плаче достатъчно“ — помисли тя. Имаше случаи, когато сълзите помагаха много повече от окуражителните думи или успокояващите ръце.

— Не знам защо правя това.

— Защото е по-добре, отколкото да пициш. — В къщата нямаше капка ликьор, нито глътка коняк. — Ще ти направя чай.

Адриан изтри очите си с ръка.

— Не, добре съм. — Бавно се отпусна назад. Знаеше как да се освобождава от напрежението, за нея това бе въпрос на оцеляване. — Не мога да се радвам на празника.

— Тогава поговори с мен.

Без да отваря очи, тя се протегна и хвана ръката ѝ.

— Какво щяхме да правим без теб?

— През последните няколко месеца няхахте голяма полза от мен. Ролята ме бе обсебила. Но сега съм тук.

— Трудно е да гледаш всичко това. — Отпусна главата си назад. Сълзите ѝ донесоха облекчение. — Знам признаците. Мама отново изпада в депресия. Опитва да се съпротивлява, но усилията ѝ са напразни. От седмици безуспешно се бори с депресията.

— Какво казва доктор Шрьодер?

— Иска отново да постъпи в клиниката. — Адриан рязко стана от дивана. Не желаше повече да се самосъжалява. — Споразумяхме се това да стане след първи януари, защото мама винаги отдава голямо значение на празниците. Но сега... — Отиде до портрета и го погледна. — Ще я откарам вдругиден.

— Толкова съжалявам, Ади.

— Говореше за него. — Селест разбра, че имаше предвид баща си. — Два пъти миналата седмица я намерих да плаче за него. Сестрата ми каза, че мама попитала кога пристига той. Искаше да оправи косата си, за да бъде хубава за него.

Селест изруга по адрес на Абду.

— Тя е толкова объркана.

Момичето се засмя и я погледна.

— Объркана? Да, тя е объркана. От години взема наркотици, за да се справи с чувствата си. Връзвана е с ремъци и е хранена на системи. Била е на сцената, дори когато не е могла да се облече, и е била готова на всичко. Защо? Защо е объркана, Селест? Заради него. Всичко е заради него. Кълна се, че един ден той ще плати за всичко, което ѝ е причинил.

Омразата в очите на Адриан накара Селест да стане.

— Знам как се чувстваш. Да, знам — повтори тя, когато момичето поклати глава. — Аз също я обичам и ненавиждам това, което е преживяла. Но да мислиш за Абду и за някакво отмъщение е безполезно. Така няма да ѝ помогнеш.

— Когато целта е много важна — повтори Адриан, — средствата са оправдани.

— Мила, думите ти ме плашат. — Отвращаваше се от мисълта да защитава Абду, но усещаше нещата по-добре от Адриан и Фоуб. — Знам, че е виновен за много от проблемите на майка ти, но през

последните няколко години той осигури достатъчно средства за лечението и ежедневните ѝ нужди.

Момичето мълчаливо се обърна към портрета. Все още не бе дошъл моментът да каже на Селест, че всичко това е лъжа... Нейната лъжа. Абду не даде нито цент. Все някога щеше да ѝ каже, но засега не бе сигурна дали приятелката на майка ѝ може да понесе истината за това откъде идваха парите.

— Той ще плати само с едно нещо, което ще ме задоволи. Обещах ѝ, че един ден ще получи обратно „Слънцето и Луната“. Мога да се успокоя само тогава, когато имам огърлицата и той разбере колко го ненавиждам.

ВТОРА ЧАСТ СЯНКАТА

„Сянка, преследваща сенки.“

Омир

*„Само крадецът може да залови друг
крадец.“*

Томас Фулър

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк, октомври 1988

Две гъвкави ръце в черни ръкавици здраво се хващаха една след друга за възлесто тънко въже, яко като стомана. Трябваше да бъде устойчиво. Петдесет етажа надолу бяха улиците на Манхатън, измити от ранния утринен дъжд. Всичко зависеше от времето.

Алармената система бе много сполучлива, но не неразгадаема. Нищо не е неразгадаемо. Вече бе свършена предварителната работа след няколко часа изчисления с компютър. Най-елементарното — изключването на алармата, бе осъществено. Камерите, заснемащи коридорите, определиха начина на проникване. В най-добрия случай влизането отвътре щеше да е неудобно. Винаги имаше други възможни начини.

Ръмеше и бе хладно. Добре, че не духаше вятър, защото висящата на въжето фигура щеше да се удари в тухлената фасада на сградата. Светлината на уличните лампи се отразяваше в мазните локви. Облаци закриваха звездите. Облечената в черно фигура не поглеждаше нито надолу, нито нагоре.

По челото под плътно прилепващия чорап изби пот, но не от страх, а от напрежение. Фигурата се плъзна надолу, а силните крака се изпъваха и опираха в тухлите. Глезените трябваше да са здрави и гъвкави като на бегач или танцьор. Тялото и умът на крадеца са толкова важни, колкото чантата с инструменти за отваряне на брави или за изключване на алармени устройства.

Улиците бяха безлюдни. От време на време преминаваше такси и криволичеше пияница, попаднал по погрешка тук. Дори Ню Йорк бе пуст в четири часа сутринта. Но тя едва ли би се трогнала, дори ако около нея звучеше маршова музика. За фигурата в черно имаше значение само спускането по въжето. Едно неумело хващане или моментно невнимание би означавало жестока смърт.

Но успехът би бил... всичко.

Сантиметър след сантиметър приближаваше тясната тераса с подредени по нея саксии с цветя и със стабилен парапет. Ясно се

виждаха малките дефекти в хоросана, шуплите и пукнатините в тухлите. Ако пияният успееше да погледне нагоре и да се съсредоточи, щеше да види черната фигура като насекомо, пълзящо по фасадата на сградата. Никой нямаше да му повярва, а и сам не би повярвал.

Изкушаваше се да побърза, за да отпусне схванатите си рамене и болящите ръце и да преодолее оставащото разстояние със скок.

Фигурата висеше непоколебимо и търпеливо във въздуха, водена от инстинкта си.

Черните маратонки се плъзнаха по парапета, тялото се люшна назад, намери опорна точка и застана в равновесие, стройно и напрегнато. Никой не чу смеха.

След като краката бяха здраво стъпили на терасата, имаше време да погледне Ню Йорк от високо и да помисли за преодолените трудности. Бе огромен гостоприемнен град — дом за този, който никога не е намирал пристан. Имаше издръжливост и великолепие и предлагаше възможности за компенсирание на липсата на състрадание.

По това време на годината Сентръл Парк приличаше на разноцветен килим. Короните на дърветата бяха обагрени в златно, бронзово и алено, величествени, преди студеният вятър да помете листата.

Това бе тиха уличка в аристократичен квартал. Въпреки че бе в Ню Йорк, от трескавото оживление на града сякаш я делеше цял свят.

Отвъд дърветата и езерото се издигаха високи и модерни сгради, различаващи се от елегантните къщи в този старомоден квартал. Небостъргачите бяха въплъщение на настоящето и вероятно на бъдещето. Извисяваха се в мрака, сякаш изпълнени с обещания. В тях имаше всичко, което може да се купи, продаде, размени или пожелае. Разкошът и страстта имаха своята цена. Ню Йорк безсрамно приемаше този факт.

Градът бе потънал в дрямка, сякаш се подготвяше за настъпващия ден, но пулсиращата му енергия се чувстваше във въздуха. Тук победата и провалът вървяха ръка за ръка. Крадецът бе изпитал и двете.

Облечената в черно фигура се отдели от парапета, тихо премина през терасата и коленичи до вратите. Оставаше само една ключалка, а ключалките бяха само илюзия. Извади от тъмна кожена чанта комплект инструменти. Лесно се справяше с брави като тази. Отвори я за две

минути. След щракването на бравата внимателно прибра инструментите. Добрата организация, самообладанието и предпазливостта спасяваха крадците от затвора. А този не възнамеряваше да ходи зад решетките. Имаше да свърши още много работа.

Тази вечер бъдещето щеше да почака. Искаше да открадне диаманти с леден блясък и кървавочервени рубини. Скъпоценните камъни според него бяха единствената плячка, която си заслужава риска. Имаха живот, очарование и история. Нещо повече, излъчваха благородство. Дори в мрака камъните кокетираха, проблясваха и предизвикваха като любовница. Човек може да съзерцава една красива картина и да ѝ се възхищава отдалече. Парите са студени, безжизнени и прозаични. А бижутата — лични. За този крадец всяко ограбване бе лично.

Тихо стъпваше по излъскания под. Усещаше леката миризма на восъчна паста от сутрешното почистване на пода, примесена с уханието на есенни цветя. Ароматът му хареса, усмихна се и за момент спря да поеме дълбоко дъх. В чантата имаше джобно електрическо фенерче, но тук то не бе необходимо. Помнеше всеки сантиметър от стаята. Три стъпки, след това — обръщане надясно. Седем стъпки, после наляво. До втория етаж водеше стълбище с перила, украсени с месингови листа и херувими. В нишата имаше висок пиедестал и върху него стоеше безценна скулптура от преди Колумбово време. Крадецът не ѝ обърна внимание и тихо влезе в библиотеката.

Сейфът бе зад събраните произведения на Шекспир. Бутна назад тома с „Отело“ и се завъртя, когато стаята бе обляна от светлина.

— Както се казва — прозвуча спокоен, добре модулиран глас, — хванах те на местопрестъплението.

Жената на вратата носеше лъскав розов пенъоар, бледото ѝ слабо лице бе покрито с дебел пласт крем и нейната сребристоруса коса бе вдигната нагоре. На пръв поглед изглеждаше четирийсетгодишна, признаваше четирийсет и пет, което бе пет години по-малко от действителната ѝ възраст. Беше дребна и невъоръжена, ако не се смяташе бананът в ръката ѝ. С драматичен жест тя насочи банана към крадеца.

— Бум!

Крадецът се отпусна в коженото кресло и възкликна:

— По дяволите, Селест, какво правиш тук?

— Ям. — Отхапа от банана. — Какво правиш в библиотеката?

— Тренирам. — Гласът бе пресипнал, нисък, определено женски. Тя започна да сваля ръкавиците си. — Почти те обрах до шушка.

— Добре, че нападнах хладилника. — Селест бързо прекоси стаята, като че ли бе на сцената. Никога не можеше да се освободи напълно от героините, които пресъздаваше. В нея имаше по нещо от лейди Макбет до Бланш дьо Боа. Упоритостта помогна на момичето от Ню Джърси да превземе Бродуей.

— Адриан, мила, не искам да те критикувам, но не е честно да се промъкваш като крадец, когато имаш ключ.

— Не го използвах — промърмори тя и дръпна скиорската шапка. Черната ѝ коса се разпиля на раменете. — Дойдох от покрива.

— Ти... — Жената пое дълбоко дъх, убедена, че е безполезно да вика. Седна срещу Адриан. — Луда ли си?

В отговор само сви рамене. Всъщност този въпрос бе чувала и преди.

— Почти успях. Ако ти не беше дошла, щеше да стане.

— Значи аз съм виновна.

— Сега няма значение. — Наведе се напред и хвана ръцете на по-възрастната жена. На лявата ръка Селест носеше пръстен със сапфир, а на дясната — с диамант. Адриан нямаше пръстени, защото бижутата, които притежаваше, бяха продадени, преди да започне кариерата си. — Не можеш да разбереш какво изпитваш, когато висиш над града. Толкова е тихо и самотно.

— И глупаво!

— Скъпа, знаеш, че съм предпазлива. — Адриан облиза устни. Устата ѝ бе голяма и благородна като на Фоуб. — Не се ли учудваш защо алармената система не сигнализира?

Селест оправи пенъоара си.

— Не искам да знам.

— Селест!

— Е, добре. Защо?

— Днес, когато обядвахме, я изключих.

— Благодаря ти. Оставила си ме незащитена от престъпниците.

— Знаех, че ще се върна. — Стана и закрочи из стаята. Бе дребна, нежна жена, която се движеше като танцьорка или... като

крадец. Косата ѝ обгръщаше раменете, права като стрела, трепкаща при всяко нейно движение. — Бе толкова лесно, след като го обмислих. Нагласих алармата така, че когато я пуснеш, да стане съединение при вратите за терасата. Завъртях го преди няколко часа и приятелски разговарях с човека от охраната. Артритът отново мъчи съпругата му.

— Колко жалко!

— Казах му, че не се чувстваш добре, и оставих цветя за теб. Докато го разпитвах за наемателите, успях да се промъкна по стълбите.

Селест повдигна вежди. Този изкусен жест бе създавала у себе си преди десетилетия.

— Чувствах се доста добре до преди няколко минути.

— Взех асансьора от петия етаж до покрива — продължи Адриан. — Имах въже в чантата си. После се спуснах през покрива и влязох вътре.

— Петдесет етажа, Адриан! — С яда си Селест прикри ужаса. — Как бих обяснила, че принцеса Адриан е тренирала, когато е паднала от покрива на сградата, в която живея, и се е размазала на Сентръл Парк Уест?

— Не паднах — възрази момичето. — И ако ти не тършуваше в кухнята, щях да изчистя сейфа, да се върна на покрива и да се измъкна.

— Съвсем глупаво според мен.

— Както и да е, Селест. — Тя потупа ръката ѝ, преди да седне на страничната облегалка. — Съжалявам, че не успях да се насладя на изражението ти, когато изтърся пред тебе рубинената ти огърлица. Ще трябва да се отърва от това. — Извади кожена кесия от чантата, отвори я и изсипа диаманти.

— О, господи!

— Великолепни са, нали? — Момичето вдигна огърлицата срещу светлината. Представляваше ред диаманти, които увеличаваха големината си към огромен централен камък, попадащ във вдлъбнатината в средата на женската шия. Огърлицата олицетворяваше студения, арогантен живот. Адриан умело завъртя бижутото в ръце.

— Около шейсет карата, с лек розов оттенък. Отлична изработка. Красеше шията на старата гарга.

Селест бързо стана и отиде в кабинета в стил рококо, за да си сипе бренди.

— Коя е тази стара гарга, Ади?

— Доротей Барнсуърт. — Отново бръкна в чантата и извади обиците към огърлицата. — Хубави са, нали?

Селест едва погледна бижутото, струващо няколко хиляди долара.

— Доротей, да. — Предложи й бренди. — Тя живее в крепост в Лонг Айлънд.

— В алармената й система има няколко основни недостатъка. — Адриан изпи една глътка. След пътешествието в студа конякът й подейства добре.

— Искаш ли да видиш гривната?

— Вече я видях миналата седмица на Есенния бал.

— Бе хубава вечер. — Адриан залюля обиците и те издадоха приятен звук. Според нея и двете бяха десет каратови. В чантата й имаше бижутерска лупа. Използва я в кабинета на Барнсуърт, за да се увери, че няма да си отиде от Лонг Айлънд с чанта, пълна с красиви стъкълца. — След като бъдат продадени, тези дрънкулки ще донесат около две хиляди долара.

— Тя има кучета — пет добермана.

— Три са — поправи я Адриан и погледна часовника си. — Сигурно вече са се събудили. Селест, гладна съм. Имаш ли друг банан?

— Трябва да поговорим.

— Ти говори, а аз ще ям.

Когато момичето излезе от библиотеката и се запъти към кухнята, жената изруга.

— От свежия въздух, който дишах тази вечер, огладнях. На Лонг Айлънд бе студено. Вятърът ме пронизваше. О, да ме подсетиш, че съм оставила норката си на твоя покрив.

Покрила лицето си с ръце, Селест се отпусна на стола до кухненския прозорец, докато Адриан тършуваше в хладилника.

— Ади, колко дълго ще продължи това?

— Какво е това? А, пате форестер! Точно това ми се яде. — Чу мъчителната въздишка зад себе си и се усмихна. — Обичам те, Селест.

— И аз те обичам. Скъпа, вече остарявам. Мисли за сърцето ми.

Момичето крепеше чиния, пълна с пате, зелено грозде и фини маслени бисквити.

— Имаш най-силното и най-доброто сърце от всички, които познавам. — Целуна я по бузата и усети приятната миризма на нощния

й крем. — Не се безпокой за мен. Това, което правя, ме кара да се чувствам добре.

— Знам. Кой би повярвал?

Селест пое дълбоко дъх. Гледаше момичето срещу себе си. Принцеса Адриан от Джакир — дъщеря на шейх Абду ибн Файзал Рахман ал-Джакир и на Фоуб Спринг, филмова звезда — на възраст двайсет и пет години, заемаща видно обществено положение, участничка в много благотворителни акции, любимка на клюкарските издания... и крадла, която влиза нощем през горните етажи на къщите.

Кой би се усъмнил?

Успокояваше се с тази мисъл, въпреки че в изражението на Адриан имаше нещо циганско. Смайващото малко момиче бе станало смайваща жена. Имаше златистата кожа, тъмните очи и косата на бащините си праотци и тялото на майка си. В изразителните ѝ черти се съчетаваха нежното и екзотичното. Устата бе на Фоуб и винаги, когато я погледнеше, Селест изпитваше внезапна остра болка. Очите ѝ, въпреки желанието на Адриан да не прилича по нищо на баща си, бяха очите на Абду — черни и проникателни, с форма на бадем.

Бе наследила сърцето, добротата и великодушието от своята майка, а от баща си — жаждата за власт и склонността да отмъщава.

— Адриан, няма нужда да продължаваш по същия начин.

— Трябва — отвърна тя и пхна бисквита в устата си.

— Фоуб си отиде, скъпа. Не можем да я върнем.

За момент само изражението ѝ бе по детски болезнено уязвимо. След това погледът ѝ стана твърд. Бавно намаза пате на друга бисквита.

— Селест, знам това по-добре от всеки друг.

— Мила моя. — Постави ръката си върху нейната. — Тя бе най-близката, най-добрата ми приятелка, каквато си ти сега. Знам колко страда с нея и как упорито се опитваше да ѝ помогнеш. Но не е необходимо повече да рискуваш така. Не е трябвало да го правиш и преди. Аз винаги съм била до теб.

— Да. — Адриан обърна ръката си така, че дланите им се срещнаха. — Винаги беше до мен. Ако бях позволила, ти щеше да плащаш всичко — сметките на лекарите, лекарствата. Никога няма да забравя какво направи за мама и за мен. Без теб тя нямаше да издържи толкова дълго.

— Тя издържа заради теб.

— Да, така е. И това, което правех, което правя и възнамерявам да правя, е за нея.

— Ади... — Уплаши се не от думите, а от начина, по който бяха изречени. — Ади, минаха шестнайсет години, откакто напусна Джакир, и пет от смъртта на Фоуб.

— И всеки ден нараства дългът. Селест, не гледай така. — Адриан се усмихна. — Какво щях да правя без това... това мое хоби? Щях да съм такава, каквата ме представя пресата — богата титулувана пеперуда, която се занимава с благотворителност и прелита от едно парти на друго.

Адриан направи гримаса и отново се зае с патето.

— Според клюкарските колони аз съм отегчена прахосница, която няма какво да прави с парите си. Нека да мислят така, тук и в Джакир. Нека той да мисли така. — Погледът ѝ доказваше, че говори за баща си. — Така по-лесно се вижда какви са.

— Сега не са ти необходими пари, Ади.

— Не, вложила съм парите си добре и мога да живея доста комфортно от това, което имам. Въпросът не е в парите, Селест. И никога не е бил. — Отново погледна нагоре. От очите ѝ бликаше топлината на диамантите, които бе откраднала. — Бях деветгодишна, когато пристигнахме в Америка, и още тогава знаех, че един ден ще се върна и ще взема това, което бе нейно. И мое.

— Той сигурно съжалява.

— Дойде ли на нейното погребение? — Стана и закрачи из стаята. — Показа ли, че знае за смъртта ѝ? През всичките тези ужасни години интересувахте ли се дали е жива? — В стремежа си да се овладее тя се наведе над плота. Когато отново заговори, гласът ѝ бе спокоен и уверен. — Всъщност тя не бе жива. Той я убиваше, Селест, през всичките тези години, когато бях твърде малка, за да го спра. Скоро, много скоро ще плати за това.

Селест усети, че я побиват тръпки. Спомни си я на осем години. Очите ѝ бяха тъмни, измъчени, очи на възрастен човек.

— Мислиш ли, че Фоуб би искала това?

— Би оценила иронията. Ще взема „Слънцето и Луната“. Обещах ѝ. Зарекох се пред себе си. И той скъпо ще плати, за да получи огърлицата обратно. — Обърна се, усмихна се и вдигна тост. —

Междувременно не мога да се отпускам. Знаеш ли, че лейди Фюм дава празненство следващия месец в Лондон?

— Ади...

— Лорд Фюм, старият козел, е платил повече от четвърт милион за смарагдите ѝ. Всъщност лейди Фюм не трябва да ги носи. Изглежда бледа с тях! — Адриан се засмя, наведе се и целуна Селест. — Върви и си лягай. Аз ще си отида.

— През входната врата?

— Естествено. Да не забравиш, че ще закусваме в „Палм Корт“ в неделя. Аз черпя.

Момичето излезе. Спомни си, че трябва да отскочи до покрива за своята норка.

Още като дете Адриан научи от майка си изкуството да се гримира. Винаги бе очарована от това как гримът подчертаваше красотата на лицето, подмладяваше го или го състаряваше.

Селест обогати познанията ѝ. След четвърт век на сцената тя все още се гримираше сама и знаеше всеки трик. Момичето използва наученото от двете си учителки и се преобрази на Роуз Спероу — приятелка на *Сянката*.

Отне ѝ четирийсет и пет минути. Постигнатият резултат я задоволи. Контактните лещи оцветиха очите ѝ в мътносиво, а от малките удебелявания с четката се образуваха торбички под тях. Удължи носа си и закръгли бузите си. Тенът ѝ стана блед. Червената перука бе ръчно изработена, скъпа. Провеси евтини стъклени топки на ушите. Пъхна в устата си тампон, напоен с ягодов аромат, докато стоеше пред огледалото и търсеше дефекти в грима.

„Твърде безвкусно“ — помисли Адриан и се усмихна. Не можеше да е по-добре. Бе закръглила бедрата си с подплънки, а тънките точета я правеха по-висока. Преметна евтина изкуствена кожа през раменете си. Сложи слънчеви очила, осеяни с изкуствени диаманти, и излезе, доволна от постигнатия резултат.

Качи се в служебния асансьор. Малка предпазливост. Никой нямаше да види в нея принцеса Адриан. Както и никой нямаше да види *Сянката* в принцеса Адриан. Освен това тя не искаше Роуз да бъде забелязана, че напуска апартамента на принцеса Адриан.

На улицата не се качи в такси, както би предпочела, а закрачи към метрото. Носеше шепя диаманти в чантата от изкуствена кожа. Миришеше така, като че ли се бе къпала в евтин парфюм. Всъщност бе точно така.

Обичаше да пътува в метрото като Роуз. Никой от нейните познати не използваше този вид транспорт. Тук бе само тяло сред други тела, анонимна, каквато никога не беше от деня на раждането си. Токчетата ѝ почукваха по бетонните стъпала, докато слизаше. Спомни си първия път, когато остави улиците, за да отиде под земята. Бе шестнайсетгодишна, едновременно отчаяно уплашена и възбудена.

Бе сигурна, че нечия ръка ще я хване за рамото и нечий глас — студеният глас на полицаия ще я накара да отвори чантата си. Тогава носеше наниз перли, млечни японски перли. С петте хиляди долара, които получи за тях, плати лекарствата и едномесечното лечение на майка си в института „Ричардсън“.

Сега спокойно мина през турникета. Никой не я погледна. През дългата си практика Адриан бе стигнала до извода, че тук, долу, хората рядко се заглеждат един друг. В Ню Йорк всеки бързаше да урежда деловите си въпроси и не се интересуваше от другите. Разнасяше се слаб мирис на масло и влага. Адриан се присъедини към хората, които чакаха влакът да ги отведе под града. До нея две жени, свили се от студа, се оплакваха от своите съпрузи.

— Казах му: „Хари, имаш съпруга, а не домашна прислужница. Дала съм обет да обичам, почитам и уважавам, но не и да слугинствам. Следващия път, когато намеря миризливите ти чорапи на килима, ще ги натъпча в голямата ти уста“.

— Браво, Лорейн!

Искаше ѝ се да извика: „Браво, Лорейн! Нека мръсникът сам се грижи за чорапите си“. Затова харесваше американките. Те не се свиваха от страх и не бяха раболепни, когато влизаше всемогъщият мъж. Даваха му торба с боклук и му казваха да я изхвърли.

Влакът спря пред тях. Хората слизаха и се качваха.

Пристъпи след двете жени. Огледа вагона и седна до мъж с верижки на коженото си яке. Предпочиташе да се настани до човек, под чието сако можеше да има скрито оръжие.

Влакът потегли и постепенно усили скоростта. Адриан огледа рекламните обявления, после хората. Мъж с костюм, вратовръзка и

куфарче под ръка четеше последния роман на Лъдълъм. Момиче в кожена пола и уокмен се бе втренчило в тъмния прозорец. На пода, изтегнал се под три седалки, спеше мъж, покрил глава с палтото си. Двете жени все още говореха за Хари. Мъжът до нея си играеше с верижките.

На следващата спирка слезе мъжът с куфарчето и се качиха три оживени момичета, които се връщаха от училище. Слушаше ги да спорят какъв филм ще гледат и им завиждаше. Тя никога не бе безгрижна и свободна като тях.

На нейната станция стана, здраво стисна чантата си и слезе. Бе глупаво да съжالياва за това каква не е била.

Леденият вятър навън я пронизваше и си играеше с изкуствената кожа на раменете ѝ. Тук бе районът на диамантите. Топлината, която се излъчваше през стъклото над изложените бижута, бе достатъчна да стопли и най-студената кръв.

Принцеса Адриан можеше да се разхожда тук, да разглежда витрините и да кара сърцата на търговците да туптят с надеждата, че ще купи някои дреболии. Но Роуз бе дошла тук по работа.

Голяма част от работата бе вършена по улиците от Четирийсет и осма до Четирийсет и шеста между Пето и Шесто Авеню. Мъже, придавайки си безразличен вид, разнасяха улова от предишната нощ. Скъпоценни камъни, достатъчно горещи да запалят джобовете им, чакаха да бъдат продадени, демонтирани от бижутата и отново продадени. Евреи с шапки и дълги черни палта препускаха от магазин в магазин с кожени куфарчета, пълни с камъни.

По тесния тротоар мъже разнасяха съкровища и се стараеха да избегнат случайните срещи с уличните търговци.

Адриан също постъпваше така. Никога, дори шестнайсетгодишна, не правеше сделките си на улицата. Предпочиташе да урежда деловите си проблеми в магазините.

Всяка витрина привличаше вниманието. В „Тифани“ и „Картие“ щяха да ги класифицират и подредят с изтънченост, но без предизвикателството, което би привличало хората в магазина. Блестящи камъни, положени върху черно кадифе, изобилие от пръстени и огърлици. Обици, брошки и гривни бяха излъскани и поставени така, че да привличат слънцето и очите. Сваляха двацет и пет процента. Страхотна сделка!

Тя зави по Четирийсет и осма и влезе в магазин.

Тук винаги цареше полумрак, а обстановката бе неприветлива. Човек оставаше с убеждението, че магазинът е пред фалит. Според Джек Коухън харченето на пари за обзавеждане на помещението бе загуба на средства. Ако клиентът не харесваше малкото полепнал прах, нека отиде в „Тифани“. Но там нямаше да свалят двайсет процента и да вземе двайсет всеки месец. Един служител с прегърбени рамене и със следи от акне по лицето погледна Адриан, когато влезе, и продължи да говори.

— Пръстен като този ще я събори и ти няма да залагаш през следващите десет години. Изработен е с вкус, както знаем, но е достатъчно крещящ, така че тя ще иде да се похвали с него на своите приятелки.

Докато говореше, погледна към вратата в дъното на помещението. Адриан едва доловимо му кимна в знак на потвърждение и отиде до нея. От тихото бръмчене разбра, че продавачът е отключил. От другата страна на вратата бе помещението, което минаваше за кантора. Върху старо метално бюро имаше натрупани папки. Щайги и кутии бяха наредени до стените. Миришеше на чесън и пастърма.

Джек Коухън бе нисък мъж с издут гръден кош. Имаше гъсти мустаци и оредяла коса. В търговията с бижута бе наследил баща си. Той го бе научил как да води преговори в задната стаичка. Гордееше се със способността си веднага да разпознава полицая, който се представя за клиент, така както различаваше кубичния циркон от диаманта. Знаеше кой спешно се нуждае от пари и кои търговци са заинтересувани от бърза сделка.

Когато Адриан пристъпи, той държеше хартиен плик за пренасяне на скъпоценни камъни. Кимна ѝ и изсипа на писалището дузина малки излъскани диаманти. Започна да ги отделя с пинсета и да ги разглежда.

— Руски са — констатира той. — Добро качество. — Взе лупа и последователно изучи всеки един. — А, красиви, просто красиви! Ви Ес Ай. — Имаше предвид много малки дефекти по тях. — Така искрят. — Измърмори нещо и отдели два камъка настрана. — Добре, добре... Общо взето, пратката си заслужава. — Доволен, изсипа диамантите в

плика и небрежно го пъхна в джоба си. — С какво мога да ти помогна днес, Роуз?

Тя бръкна в чантата си, извади голяма кожена торбичка и изпразни искрящото ѝ съдържание на писалището. Малките очи на Коухън светнаха като сапфири.

— Роуз, Роуз, Роуз, винаги, когато идваш, денят става по-хубав!

Тя се усмихна, свали слънчевите си очила и се приближи до бюрото.

— Действително са красиви, а? Примрях, като ги видях. Казах: „Мили, тия са най-хубавите, които някога съм виждала“. — Пълните ѝ устни се нацупиха. — Искях да ми ги остави.

— Те са достатъчно горещи, за да те изгорят Роуз. — Взе лупата и започна да изследва огърлицата камък по камък. — От кога ги има?

— Знаеш, че не ми казва такива подробности. Не, не е от дълго. Истински са, нали, господин Коухън? Тези камъни са толкова големи, сякаш не са истински.

— Истински са, Роуз. — Той би могъл да я заблуди, но не и мъжа, който постоянно го снабдяваше със стока.

— Ви Ви Ес Ай, фантастични камъни с отблясъци в розово. Отлична изработка. — Внимателно остави огърлицата и взе гривната.

— Това няма нищо общо с огърлицата. Интересуват ни само диамантите.

Тя внимателно пипаше огърлицата заради наситено розовия изкуствен маникюр.

— Харесвам красивите неща.

— Всички ние ги харесваме. Това ни задържа в бизнеса. — Разгледа обиците. — Великолепен комплект. — Обърна се настрана, избута папките и откри след дълго търсене сметачната си машина. Тихо изреждаше някакви цифри и щракаше на бутоните. — Сто двайсет и пет, Роуз.

Тя издаде брадичката си напред.

— Той каза да взема за тях двеста и петдесет.

— Роуз! — Коухън скръсти ръце на гърдите си. Със спокойните си сини очи и оредяваща коса приличаше на търпелив чичо. Под измачканото му сако имаше трийсет и осемкалибров автоматик. — И двамата знаем, че трябва да ги съхранявам, докато ги продам.

— Той каза, че иска двеста и петдесет. — Започна да хленчи: — Ако се прибера с половината от определената сума, няма да е доволен.

Коухън отново започна да изчислява със сметачната машина. Той можеше да плати двеста и да предвиди съответната комисиона, но му харесваше да играе с Роуз. Ако не се страхуваше от човека, когото тя представяше, би предпочел играта между тях да придобие личен характер.

— Всеки път, когато идваш тук, губя пари. Не знам какво витае около теб, Роуз, но те харесвам.

Изведнъж лицето ѝ светна. И друг път се шегуваха така.

— И аз те харесвам, господин Коухън.

— Какво ще кажеш за сто седемдесет и пет и два от тези хубави малки камъни, които гледах, когато влезе? Ще бъде тайна между нас.

Престори се, че се изкушава да приеме предложението, а след това отказа със съжаление:

— Той ще разбере. Винаги разбира и не му е приятно, когато получавам подаръци от други мъже.

— Добре, Роуз. Ще се споразумеем за двеста, макар че аз съм ощетенят. Кажи му, че комплект като този разгаря страстите и вдига цената. Ще имам парите в брой след няколко часа.

— Добре. — Стоеше и подръпваше палтото си. — Ще го успокоя, ако се разяри. Бързо му минава. Мога ли да ги оставя тук, господин Коухън? Не искам да ги нося по улицата.

— Естествено. — И двамата знаеха, че той няма да посмее да открадне от най-добрия си снабдител. Внимателно написа бележка, която служеше за квитанция във всяка законна или незаконна сделка, и ѝ я подаде. — Разходи се по магазините, Роуз. Аз ще се погрижа за всичко.

Три часа по-късно Адриан хвърли чантата, палтото и перуката на голямото месингово легло в спалнята си. Свали, почисти и прибра контактните лещи и отлепи изкуствения маникюр. Свали перуката и позвъни в „Кендъл и Кендъл“.

— Свържете ме с Джордж, ако обичате. Обажда се принцеса Адриан.

— Веднага, Ваше Височество.

Въздъхна с облекчение, когато събу обувките на Роуз, и седна на леглото.

— Ади, приятно ми е да те чуя.

— Здравей, Джордж, няма да те задържам. Знам колко сте заети вие, адвокатите.

— Никога не съм прекалено зает за теб.

— Добре звучи.

— И е истина. Всъщност, надявам се да обядваме заедно някой път тази седмица.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Адриан. Говореше сериозно. Джордж бе приятен мъж и влюбен в нея.

— Прочетох, че се сгодяваш за някакъв немски барон фон Вайсбург.

— Така ли? Миналия месец разговаряхме пет минути. Не си спомням да е ставало въпрос за женитба.

Бръкна в чантата си и извади сноп банкноти от по сто долара, увити в хартия. Не бяха нови, нито с последователни серийни номера. Имаха характерната миризма на доста употребявани пари.

— Джордж, искам да направя дарение за „Жени в нужда“.

— За женския приют ли?

— Точно така. Джордж, желая дарението да е анонимно и чрез твоята кантора. Днес ще преведа сто седемдесет и пет хиляди по моята специална сметка. Ще се погрижиш ли за останалото?

— Разбира се, Ади. Много си щедра.

Адриан прокара пръст по ръба на банкнотите. Спомни си за други нуждаещи се жени.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лъвът зад него изрева повече от досада, отколкото от свирепост. Филип взе няколко фъстъка и не погледна назад. Зоологическите градини го потискаха. Изпитваше състрадание към всяко същество, затворено в клетка. Въпреки това обичаше да се разхожда в Лондонския зоопарк. Навярно решетките му напомняха, че докато бе крадец, не успяха да го хванат и да го пратят в затвора, и това му въздействаше добре.

Не изпитваше влечение към предишния си занаят. Поне не много. Краденето бе добра, сериозна професия, с която си осигури охолоен живот. Обичаше удобствата и се ласкаеше от разкоша като всеки мъж.

Мислеше да пресъздаде в трилър някой от по-елегантните си грабежи, като случая със сапфирите на Трафелджи. Имаше приятни спомени от този обир. Щеше да се възприеме навярно като измислица. Понякога истината бе много по-неправдоподобна и по-мъчителна. Жалко бе, че сегашният му работодател едва ли щеше да усети хумора и иронията в ситуацията. Този проект можеше да остави за времето, когато ще се усамоти в Оксфордшир, ще отглежда хрътки и ще ходи на лов за фазани. След няколко десетилетия се виждаше като земевладелец в провинцията с кални ботуши и доверен персонал.

Взе си още няколко фъстъка и се запъти към клетката на пантерите. Неспокойни и сърдити, те горделиво крачеха напред-назад в отреденото им пространство. Не приемаха своето пленничество философски, като другите животни от рода на котките. Съчувстваше им. Харесваше лъскавите им тела и настървени очи. Другите крадци, жените и полицаите го оприличаваха на пантера. Предполагаше, че сравнението се отнася за телосложението и за ходовете му.

Продължи да яде фъстъци. Помисли си, че когато мъжът приближава трийсет и пет, трябва да се погрижи за своето здраве. Пушенето е лош навик и постъпи добре, като се отказа от цигарите. Бе доволен от постигнатия резултат.

Седна на пейка и наблюдаваше как хората се разхождат наоколо. Времето бе изключително топло за октомври и зоопаркът бе пълен с бавачки и детски колички. Срещна погледа на млада красива брюнетка, която се разхождаше с малко дете, облечено в късо палтенце. Тя не се смути, усмихна му се и бе разочарована, когато той не я последва.

Ако нямаше среща, навярно би я последвал. Жените винаги го интересуваха не само като притежателки на повечето от скъпоценните дреболии, но и като жени. Бяха едно от удоволствията на живота със своята мека кожа и благоуханна коса. Погледна часовника си, точно когато голямата стрелка се премести на дванайсет. Бе един часа. Не се изненада, когато представителен, оплешивяващ мъж се отпусна на пейката до него с думите:

— Не виждам защо не можем да се срещнем при „Уайтс“.

Филип му подаде пликчето с фъстъци.

— Задушно е. Свежият въздух ще ти се отрази добре, старче. Бледен си.

Капитан Стюарт Спенсър измърмори нещо, но взе един фъстък.

Съпругата му го подлагаше на убийствена диета. Бе доволен всъщност, че не е в канцеларията си, не се рови в документи и е далече от телефона. Имаше дни, когато му липсваше работата, свързана със събиране на материали на терен, но за щастие рядко се налагаше да я върши.

Макар и никога да не признаваше, капитанът бе привързан към елегантния мъж до него, независимо от факта или навярно благодарение на факта, че от десетилетие Спенсър се опитваше да го прати в затвора. Имаше нещо неприятно и същевременно вълнуващо в съвместната работа с човек, който ловко бе заобикалял правосъдието.

Когато Филип реши да работи на страната на закона, а не против него, Спенсър не се заблуждаваше, че крадецът изведнъж се е разкалял за престъпленията си. Отношенията им бяха служебни. Но не можеше да не се възхищава от човека, който винаги избира най-подходящия момент за вземане на важни решения.

Въпреки следобедното слънце, Спенсър се сгуши в палтото си. Имаше мехур на лявата си пета, сenna хрема и приближаваше петдесет и шестия си рожден ден. Не можеше да не завивда на Филип за неговата младост, здраве и приятен външен вид.

— Глупаво място за среща — промърмори той, само защото се чувстваше по-добре, като се оплаква.

— Вземи си още фъстъци, капитане. — Филип бе свикнал и не се безпокоеше от мрачното му настроение. — Можеш да гледаш наоколо и да мислиш за всички закоравели престъпници, които си вкарал зад решетките.

— Имаме по-важна работа, отколкото да ядем фъстъци и да гледаме маймуни. — Отново бръкна в плика. Вкусът на фъстъци и миризмата на животни напомняха за посещенията му в зоопарка като дете. Прогони спомените. — Имаше друг обир миналата седмица.

Заинтригуван, Филип се облегна назад и си представи, че спокойно пуши цигари.

— Пак ли нашият приятел?

— Да, ако се съди по почерка. Имение в Лонг Айлънд, Ню Йорк. Ограбени са Барнсуърт — богаташи, от каймака на обществото. Притежават универсални магазини или нещо подобно.

— Да не говориш за Фредерик и Доротей Барнсуърт? Те действително имат верига универсални магазини в Щатите. Какво им е взето?

— Диаманти.

— Винаги избирах диамантите — припомни си миналото Филип.

— Огърлица, гривна. Застраховани за половин милион.

Младият мъж кръстоса крака.

— Добре направено.

— И досадно, по дяволите! — Спенсър взе още един фъстък, после удари дланта си с износените кожени ръкавици, които държеше в другата ръка. — Ако не знаех със сигурност къде беше миналата седмица, сега щеше да отговаряш на някои въпроси.

— Ласкаеш ме, Стюарт, след всичките тези години.

Капитанът извади лула. Нямаше голямо желание да пуши, но знаеше, че Филип е спрял цигарите. Бавно изпускаше дима, облегнат назад.

— Приятелят е ловък. Влязъл и излязъл, без да остави следа. Упоил е кучетата, зли добермани. Брат ми имаше някога такова куче — мразех го. Алармената система е първокласна, но въпреки това се е промъкнал. Взел е само диамантите. Оставил е бонове, ценни книжа, рубинена брошка и изключително грозна рубинена огърлица.

— Не е алчен — подметна Филип. Знаеше колко безразсъден може да бъде човек от занаята. През последните шест месеца изпитваше възхищение от този особен крадец. „Класа — помисли си той, — класа, стил и мозък.“ Усмихна се. Имаше много общо между тях. — Нямахте толкова да ме заинтригува, ако беше ненаситен. От колко време го търсят твоите приятели от Интерпол?

— Почти десет години. — Не му беше приятно да го признае. И макар че невинаги успяваше да залови този, когото търсеше, репутацията му бе отлична. — Не подражава на никого. Пет удара за един месец, после — нищо за половин година. Но ще го хванем. Все някога ще сгреши и ние ще го хванем.

Филип почисти ревера си.

— Това ли казваше и за мен преди?

Спенсър бавно издуха дима в лицето му.

— Все някога щеше да сгрешиш — и двамата го знаем.

— Навярно. — Точно заради това прекъсна дейността си в най-подходящия момент, когато бе неуловим. — Смяташ ли, че е в Америка? — С удоволствие би заминал за Щатите.

— Не, предполагам, че ще се отдалечи от мястото на обира. Имаме човек в САЩ за всеки случай.

„Жалко“ — помисли Филип и попита:

— Какво искаш от мен?

— Изглежда, че той предпочита да прави обирите си в богатите семейства и не се колебае да взема известни бижута. Общото във всички кражби е предпочитанието му към скъпоценности, за които е писано — Страдфърдските перли, сапфирите на лейди Керълайн.

— Завиждам му за сапфирите на лейди Керълайн — отвърна Филип с въздишка.

— Ще наблюдаваме по-големите приеми в Европа. Добре ще е да имаме агент, когото приемат в тези среди.

Филип се усмихна и погледна ръцете си.

— Струва ми се, че лейди Фюм ще организира тържество — продължи Спенсър.

— Да, получих покана.

— Прие ли?

— Още не. Не знаех дали ще съм в града.

— Тук ще бъдеш — отвърна полицаят и засмука лулата си. — Ще има много скъпоценности. Бихме искали ти да си там, да следиш и да не пипаш.

— Капитане, знаеш, че можеш да ми имаш доверие. — Усмивна се. Усмивката му караше жените да губят ума си. — Как е твоята сладка дъщеря?

— Тя е от нещата, които не трябва да пипаш.

— Чисто платоничен въпрос.

— Никога през живота си не си мислил платонически за жена.

— Отгатна. — Филип сви на топка празния плик и го хвърли в кошчето за боклук. — Бих искал да имам доклада за последния инцидент.

„Мошеник“ — помисли Спенсър и за да скрие усмивката си, стисна лулата със зъби:

— Утре ще го имам.

— Добре. Знаеш ли, започвам да разбирам как си се чувствал преди няколко години. То е като краста. — Погледна към решетките. — Улавям се, че от време на време мисля за него, за следващия му ход, къде живее, какво яде, кога прави любов. Бил съм като него и все пак... добре. — Филип тръсна глава и стана. — Ще чакам деня, в който ще се срещнем.

— Може и да не си допаднете, Филип — Спенсър също се изправи. — Той може да е много опасен мъж.

— При определени обстоятелства всички можем да станем опасни. Приятен следобед, капитане.

Няколко дни преди празненството на лейди Фюм, Адриан отседна в „Риц“ в Лондон. Предпочете този внушителен хотел, защото Фоуб го избра по време на едно щастливо пътуване, което предприеха. „Конот“ бе по-изискан, „Савой“ — по-величествен, но в позлатените ангели по фасадата на „Риц“ имаше нещо изключително.

Хората от персонала я познаваха добре и я обслужваха с удоволствие, защото се държеше любезно и щедро раздаваше бакшиши. Нае апартамент с изглед към Грийн Парк и подхвърли на нощния пазач, че ще прекара няколко дни, като ходи по магазините и почива.

Щом остана сама, не влезе в банята, за да се отпусне във ваната, нито се преоблече за чай. Разопакова само една сребриста рокля от „Валентино“ с дълбоко деколте.

В копринената хартия, с която бе загърната роклята, имаше надиплени хелиографски копия, разпределения на етажите и план на алармена система. За тях бе платила повече, отколкото за роклята. Влезе в дневната, разгъна ги на масата и започна да ги разглежда, за да се увери, че не е хвърлила парите си на вятъра.

Градското жилище на семейство Фюм бе елегантна сграда в стил от епохата на крал Едуард, закътана в Гровнър Скуеър с красив изглед. Адриан съжаляваше, че празненството няма да е във вилата им в Кент, но просяците и крадците не избират. Прекара една изключително скучна седмица в Кент с лорда и съпругата му и сама можеше да начертае подробен план на етажите. Не познаваше къщата им в Лондон, ето защо трябваше да разчита на информацията, която бе купила, и на наблюденията си по време на празненството.

„Смарагдите на лейди Фюм ще донесат добри пари“ — размишляваше тя. Лордът и жена му — сноби и скъперници — косвено щяха да подпомогнат фондовете за сираци и вдовици в няколко града. А и смарагдите не бяха подходящи за бледата кожа на лейди Фюм.

Бе чудесно, че лордът и жена му са стиснати и за своята безопасност са похарчили минимални средства. Нямаха нищо повече от стандартна жична система, опасваща прозорците и вратите. Адриан се зае със спецификациите и заключи, че всеки крадец със средни възможности може да проникне в жилището, без да се притеснява от алармената система.

А нейните възможности бяха много над средните.

Трябваше най-напред да започне от съседите, да разбере на какво разстояние са околните къщи и какви са навиците на обитателите им. Адриан отново постави книжата в копринената хартия, извади черна пелерина и излезе, за да огледа жилището.

Добре познаваше улиците, клубовете и движението в Лондон. Ако отиде в „Анабел“ или в „Ла Кейдж“, ще я познаят и ще ѝ окажат добър прием. Някоя друга нощ с удоволствие ще слуша там музика и клюки. Сегашното ѝ пътуване до Лондон бе делово. Трябваше обаче да

се появи тук-там, преди да напусне града. Това се очакваше от принцеса Адриан, а тази вечер тя имаше работа.

Докато шофираше, обръщаше внимание на движението на автомобилите и пешеходците, на близостта на къщата до съседите и до осветената улица. Светеше само във фоайето и тя предположи, че домакините са отишли някъде, навярно на театър. Направи една обиколка и реши как да стигне до къщата. Най-добре бе да мине през поляната. Паркира колата си на Бонд Стрийт и продължи пеша.

Краткото рязко затопляне, на което се радваше Лондон, свърши. Бе хладно и влажно. Адриан обичаше такова време. Повечето лондончани бяха по домовете си или се тълпяха в клубовете. Разхождаше се сама по почти безлюдните улици. Вечерният вятър духаше в голите клони на дърветата и разнасяше опадалите листа.

Под краката ѝ леко се стелеше сива мъгла. Ако имаше късмет, тя щеше да е по-плътна и да я прикрие, когато предприеме повторната си обиколка. Сега през мъглата виждаше портите и градините на къщите и прозорците, по които би могла да се изкачи. Бяха ѝ необходими три минути и половина при спокоен ход. Ако бързаше, щеше да приключи за по-малко от две минути. Доближи, за да провери дали има кучета или любопитни съседи. Тогава забеляза мъжа, който се шляеше по улицата и я наблюдаваше.

Нещо накара Филип да излезе навън. Нямахше никаква гаранция, че домът на Фюм ще бъде на прицел. Но ако къщата бе обект на наблюдение и ако той самият щеше да оглежда, със сигурност би пожелал да пообиколи съседите и да се запознае с навиците на жителите на квартала.

Бе неспокоен. Нямахше желание да излиза с приятели. Имаше моменти, както сега, когато му липсваха тръпката и очакването на замисления обир. Работата бе напрегната и съсредоточена и нямахше място за емоции, но преди кражбата и след нея го обземаше трепет. Завиждаше на мъжа, когото търсеше, за това, че ще изпита тези трепети.

И въпреки всичко, хладнокръвно бе решил да се откаже от своя занаят. Не съжaliaваше, освен във влажна хладна нощ, когато почти усещаше топлината, излъчвана от камъните в кадифени кутии.

Тогава забеляза жената. Бе дребна и загърната в черна пелерина. Не можа да види лицето ѝ, но по плавната походка усети, че е млада. Небрежното движение на ръцете в гънките на пелерината подчертаваше нейната самоувереност. Не откъсваше поглед от жената: мъглата се стелеше в краката ѝ, а листата, носени от вятъра, се надбягваха около нея. Изведнъж забеляза, че тя е обърнала главата си към къщата на Фюм. Същата сграда наблюдаваше и той.

Щом го видя, жената се поколеба за миг, само за миг, и това не би му направило впечатление, ако не очакваше да стане точно така. Остана неподвижен, пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке, любопитен да види какво ще направи тя. Жената продължи да се движи със същото темпо. Когато наближи, извърна лицето си към него.

Чертите ѝ бяха екзотични. Имаше чувството, че я познава.

„Не е англичанка“ — помисли Филип.

— Добър вечер — поздрави той в очакване да чуе гласа ѝ.

Спокойно го погледна с тъмните си като пелерината очи.

„Изумителни очи — бадемообразни, с гъсти мигли, помрачени от нощта“ — помисли младият мъж.

Тя само кимна и продължи. Адриан устоя на изкушението да погледне назад. Силното ѝ желание да се обърне я обезпокои. Навярно той стоеше тук по редица приемливи причини, но от това напрежението в тила ѝ не намаляваше. Очите му бяха като мъглата — сиви и потайни. Неговата стойка, макар и небрежна, ѝ изглеждаше твърде бдителна.

„Глупости“ — помисли момичето и придърпа пелерината около врата си. Може би се беше заблудил в тъмнината или чакаше жена. Акцентът му показваше, че е англичанин. Изключително привлекателен, със сиви очи и светла коса. Нямаше причина да се обезкуражава от тази случайна среща, освен... освен истинската причина.

Реши да направи обира привечер.

Навярно сбърка, че си легна гладна. Щеше да е по-добре да отиде в „Анабел“ да вечеря, да се срещне с познати и да се измори достатъчно, преди да заспи. Тогава можеше и да не сънува, но вече бе твърде късно.

Миризмите остават с нас най-дълго, забравен аромат ни връща отдавна погребани спомени и чувства.

Усещаше миризмата на подправено с кардамон кафе и тежкото, наситено благоухание на парфюм. Ароматът в съня ѝ бе достатъчен, за да я върне безпогрешно назад в навечерието на петия ѝ рожден ден.

Събуди се от риданието си. Седна в леглото, притисна очите си с длани и опита да се освободи от съня. По гърба ѝ се стичаше пот. Опитваше се да осъзнае коя е в момента.

Вече не беше дете, свито под леглото, което се молеше баща ѝ да остави майка ѝ на спокойствие. Това бе отдавна.

Стана, напипа копчето и запали лампата. Облече робата си. Не можеше да понася тъмнината, след като бе имала кошмар. Наплиска лицето си със студена вода.

Скоро треперенето щеше да спре. Добре, че този път не повърна.

Бе висяла на въже над Манхатън от петдесетия етаж, бе тичала из тесните улички на Париж и бе прегазила едно блато в Луизиана. Нищо не я плашеше повече от спомените, които се връщаха в сънищата.

Стоя наведена над мивката, докато ръцете ѝ престанаха да треперят. Вълнението ѝ постепенно премина, тя повдигна глава и се погледна в огледалото. Все още бе бледа, но в очите ѝ вече нямаше страх. Това бе първото нещо, което трябваше да провери.

Лондонските улици бяха тихи. Опря челото си до хладния прозорец. Наближаваше моментът да осъществи своя план.

Мисълта за предстоящото я развълнува и ужаси. Датата бе избрана. Скоро щеше да се върне в Джакир, за да отмъсти на мъжа, който оскърби и унизи майка ѝ. Щеше да вземе това, което ѝ принадлежеше — „Слънцето и Луната“.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Скъпа, съжалявам, че закъснях. — Адриан леко докосна нежната като на дете буза на Хелън Фюм.

— Не си закъсняла. — Лейди Фюм носеше плътно прилепнала рокля по тялото от зелена коприна с дълбоко деколте, за да покаже смарагдите си и колко е отслабнала през последния месец в Швейцария. — Но имам да уреждам сметки с теб.

— О? — Адриан разкопча пелерината си.

— Разбрах, че от няколко дни си в Лондон, а нито веднъж не ми позвъни.

— Криех се. — Усмихна се, докато сваляше пелерината и я подаваше на чакация прислужник. — Не ставах за компания.

— О, мила, да не сте се спречкали с Роджър?

— С Роджър ли? — Тя хвана домакинята под ръка и двете заслизаха към просторния хол. Хелън смяташе, че настроението на жената зависи от мъжа. — Изостанала си, Хелън. Това е минала история. Свободна съм тези дни.

— Ще го наредим. Тони Фицуолтър се раздели със съпругата си.

— Пощади ме. Няма нищо по-лошо от мъж, който наскоро се е освободил от свещен брак.

Балната зала с излъскан под и тапети в цвят слонова кост бе изпълнена с хора. Звучеше музика. Виното искреше в кристалните чаши. Ухаеше на мъжки и дамски парфюми. Блестяха бижута. „Милиони лири в скъпоценни камъни и метал“ — помисли Адриан. Тя щеше да открадне нищожна част от всичко това.

Познаваше повечето лица. Това бе един от недостатъците на тези приеми — едни и същи хора, едни и същи разговори, все същата досада.

Забеляза един граф, когото бе освободила от пръстен с рубин и диамант преди шест месеца, и Мадлен Моро — францужойка, бивша съпруга на филмова звезда. Мислеше да я ограби следващата пролет. Усмихна им се и взе чаша шампанско от подноса на минаващ сервитьор.

— Както винаги, всичко е толкова хубаво, Хелън.

— Трябваше да свърша страшно много работа за толкова кратко време — отвърна тя, макар че най-изнурителната работа, която свърши, бе да пробва роклята за вечерта. — Но много обичам да се забавлявам.

— Човек трябва да се радва на това, което прави добре — отвърна Адриан и отпи от виното. — За бога, изглеждаш ослепително. Какво направи със себе си?

— Малко пътешествие до Швейцария. — Хелън прокара ръка по изтънялото си бедро. — Там е най-хубавият минерален извор, ако някога имаш нужда. Карат те да гладуваш до смърт и те изтощават, а ти си благодарна за няколкото плода и листа, които ти подхвърлят. Тогава, когато започваш да се чудиш дали да не захвърлиш всичко, те разглезват с масажи на лицето и тялото и с най-изискана римска баня. Преживяване, което никога няма да забравя, мила. И по-скоро ще се самоубия, отколкото да отида някога пак.

Адриан се засмя. Разговорът с Хелън бе винаги приятен. Жалко, че тя и съпругът ѝ обожаваха британската лира.

— Ще направя всичко възможно да избягна минералния извор.

— Докато си тук, трябва да видиш гривната на Конте и Тегари от колекцията на Уиндзорската дукеса. За нея тя предложи по-висока цена от мен.

За миг почувства угризение, но алчността в очите на Хелън я успокои.

— Действително?

— Тя, разбира се, е твърде стара за нея, но това не е от значение в този случай. Познаваш почти всички, скъпа, забавлявай се, а аз ще поема задълженията си на домакиня.

— Разбира се.

Бяха ѝ необходими само петнайсет минути, за да проучи сейфа в спалнята. Мислейки за това, отиде при Мадлен Моро. Нямаше да е излишно да разбере дали възнамерява да пътува през пролетта.

Филип я видя в момента, в който влезе. Беше от жените, които привличат вниманието на мъжете. Тъй като бе проникателен, той заключи, че е твърде независима и сдържана.

Носеше черна рокля, украсена по врата със скъпоценни камъни. Прилягаше плътно по бедрата ѝ и постепенно се разширяваше. Воланът на роклята бе изпъстрен със златни пайети. Само жена с хубави крака можеше да си позволи такъв тоалет. Филип отпи от чашата си и реши, че нейните изглеждат добре. Диамантени фиби в комплект с проблясващите на ушите ѝ обици придържаха косата. Разпозна я. Запита се защо тази красавица вървеше сама във влажната лондонска вечер далеч от клубовете, ресторантите и нощните заведения. И къде бе виждал лицето ѝ преди?

Поне една от загадките лесно можеше да се разреши. Потупа ръката на мъжа до него и посочи към Адриан.

— Коя е младата жена с великолепните крака?

Мъжът, известен като втори братовчед на Уелската принцеса, отговори:

— Принцеса Адриан от Джакир. Великолепна от главата до петите, съкрушила много сърца. Никога не дава на мъжа повече от времето през деня, докато той пълзи в краката ѝ няколко години.

Разбира се. Ключарските колони във вестниците, които майка му четеше, винаги съдържаха нещо пикантно и за Адриан от Джакир. Бе дъщеря на арабски тиран и на известна американска филмова звезда. Дали майката не се самоуби? Имаше някакъв скандал, но Филип не помнеше. Сега, след като знаеше коя е тя, намери за още по-странно, че я видя да се разхожда късно през нощта близо до дома на домакините.

Мъжът се завъртя около масата с вкусни хапки, които вече бяха попривършили.

— Да ви запозная ли? — предложи той на Филип. Беше се опитвал да ухажва недостъпната Адриан, но тя го бе пропъдила като комар.

— Не, сам ще се оправя.

Филип я гледаше известно време. Засилваше се подозрението му, че тя не принадлежи към този свят и е наблюдател като него. Провря се през тълпата и стигна до нея.

— Здравейте отново.

Адриан се обърна. Веднага го позна. Би искала да забрави очите му. Помисли малко и се усмихна. Инстинктът ѝ подсказа, че е по-добре да потвърди, отколкото да се престори, че не го познава.

— Здравейте. — Изпи шампанското до дъно и с властен жест му подаде празната чаша, за да го отдалечи от себе си.

— Често ли се разхождате нощем?

— Не толкова често, иначе щях да съм Ви видял. — Филип спокойно направи знак на сервитьора. Замени празната чаша с две пълни. — Тук ли бяхте на гости?

Помисли да излъже, но се отказа. Ако искаше, макар и само Господ да знаеше защо ще иска, той би разбрал, че не казва истината.

— Не, просто се разхождах. Не търсех компания онази вечер.

Нито пък той, но я намери.

— Изглеждахте твърде загадъчна и романтична — облечена в черно, а мъглата се стели в краката ви.

Трябваше да се разсмее, но не го направи. Смуцаващ бе начинът, по който я гледаше: сякаш колкото и тайни да имаше, той щеше да ги открие.

— Нямахте нищо романтично. Често съм неспокойна първата нощ след дълъг полет.

— Откъде?

Тя го изучаваше над ръба на чашата.

— От Ню Йорк.

— Колко дълго ще останете в Лондон?

Просто разговаряха. Обаче Адриан се чувстваше неловко.

— Още няколко дни.

— Добре. Тогава можем да започнем с танц и да продължим с вечеря.

Когато взе чашата от ръката ѝ, тя не протестира. Знаеше как да се справя с мъжете. Усмихна се, отмести косата си назад и се съгласи.

Позволи му да я преведе през тълпата до оркестъра. Изненада се от неговите ръце. Имаше вид на мъж, който се чувства удобно във вечерно облекло, но дланта му бе мазолеста.

Ръце на работник, аристократично лице и светски маниери. Съчетанието бе опасно. С усилие на волята Адриан се отпусна в ръцете му. Щом телата им се докоснаха, помежду им сякаш премина искра. Хората смятаха, че е преживяла безброй авантюри, но това не отговаряше на истината. Никой мъж не я бе притежавал и от дете бе решила, че няма да принадлежи на никого.

Усещаше твърдата му ръка на гърба си и мускулестото му рамо под нейната длан. И преди бе танцувала, но това никога досега не бе я смущавало. Оркестърът свиреше бавна, сантиментална мелодия. Въпреки изпитото шампанско, устата ѝ бе пресъхнала. Адриан вдигна очи и дръзко погледна партньора си.

— Приятели ли сте с лорд и лейди Фюм?

— Познати — отговори Филип. Тя ухаеше неповторимо. Парфюмът ѝ навяваше мисли за сумрачни, тихи и тайнствени стаи, ухаещи на тамян. — Запозна ни обща приятелка — Карлота Бънди.

— Да. Карлота. — Адриан се стараеше да го следва. Той танцуваше така, както говореше — плавно и елегантно. При други обстоятелства навярно би изпитала удоволствие. Но като всяко нещо, свързано с него, котешката му грациозност я караше да се чувства неловко. — Мисля, че тази вечер не я видях.

— Не, струва ми се, че е на Карибските острови на сватбено пътешествие с новия си съпруг. — Той я притегли към себе си. Въпреки че тя не се възпротиви, Филип забеляза тревогата в очите ѝ. — Свободна ли сте утре?

— Обикновено съм свободна.

— Ще вечеряте ли с мен?

— Защо?

Това не бе свенлив, а директен въпрос. Притисна я по-близо до себе си, за да се наслади на парфюма ѝ.

— Защото предпочитам да вечерям с красива жена, която се разхожда сама.

Адриан почувства, че той леко заплита с пръсти краищата на косата ѝ. Можеше с поглед да прекрати този флирт, но не го направи.

— Романтичен ли сте? — попита тя. Лицето му бе одухотворено, поетично, слабо, с големи спокойни очи.

— Да, предполагам, че съм романтичен. А Вие?

— Не, и не вечерям с мъж, когото не познавам.

— Казвам се Чембърлейн. Филип Чембърлейн. Да помоля ли Хелън официално да ни представи един на друг?

Питаеше се защо името му ѝ се стори познато. Реши по-късно да проучи това, а сега ѝ бе по-интересно да продължи играта. Оркестърът започна да свири по-бърза мелодия. Той не обърна внимание на това и

продължи да се движи в същото бавно темпо. Защо това учестваше пулса ѝ, не знаеше.

— Какво би казала тя за Вас?

— Че не съм женен и съм дискретен за своите работи. Че пътувам и имам загадъчно минало. Че по-голямата част от годината живея в Лондон и имам вила в Оксфордшир. Обичам да играя комар и предпочитам да печеля. Че когато съм привлечен от някоя жена, искам веднага да я опозная. — Поднесе ръката ѝ към устните си и леко докосна пръстите ѝ.

Топлина заля ръката ѝ.

— Защото сте откровен или защото бързате?

— Това зависи от жената — отвърна Филип с усмивка.

Предизвикваше я. Винаги ѝ бе трудно да отхвърли предизвикателството на мъж. Импулсивно реши да приеме, макар да знаеше, че ще съжالياва.

— Отседнала съм в „Риц“. Ще бъда готова в осем — заяви Адриан и се оттегли.

Щом момичето се отдалечи, Филип откри, че инстинктивно търси цигара. Ако го бе развълнувала толкова силно само след един танц, интересно как ще се чувства след една вечер, прекарана с нея. Направи знак на сервитьора за още една чаша шампанско.

Бе ѝ необходимо повече от час да се измъкне. Веднъж бе гостувала в лондонското жилище на Фюм, но имаше добра памет. Имаше и плановете на сградата. Първият проблем бе да избяга от лейди Фюм — любезната домакиня, и от експедитивния персонал.

Накрая реши да рискува. Опитът я бе научил, че съчетанието на находчивост и нахалство често пъти ѝ помагаше. Спокойно пое по главното стълбище към втория етаж.

Музиката тук бе приглушена и коридорите миришеха на лимон, а не на парникови рози, с които бяха отрупани масите долу. Вратите, боядисани в пастелно синьо, се открояваха на фона на белите стени. Адриан преброи четвъртата вдясно и почука. Ако се обадеше някой отвътре, щеше да каже, че има силно главоболие и търси аспирин. Никой не отговори. Предпазливо се огледа, преди да отвори. Влезе в стаята, затвори, извади от чантичката си фенерче и внимателно разгледа помещението. Искаше да узнае местоположението на всяка мебел, за да не се блъсне в масата от времето на Луи XIV или в стол от

епохата на кралица Ана, ако влезе в стаята, когато домакините спят. Внимателно запомни това, което я интересуваше, и реши, че лейди Фюм би могла да използва декоратор с по-голямо въображение. За щастие, алармената система бе елементарна. Сейфът бе скрит зад приятен морски пейзаж на стената срещу леглото. Той бе с проста ключалка и можеше да го отвори за двадесетина минути.

Тихо се приближи до прозорците и ги провери. Бяха същите като тези на долния етаж и лесно можеха да се отворят с шперц. По пода имаше прах, според нея икономката на лейди Фюм бе твърде небрежна.

Тъкмо се готвеше да излезе, когато дръжката на вратата се завъртя. Тихо изруга, вмъкна се в гардероба и се озова сред костюмите на лорд Фюм като кралски пер. Затаи дъх.

Бе свикнала с тъмнината и проследи отварянето на вратата. Светлината от коридора нахлу в стаята и тя ясно видя Филип. Адриан го проклинаше и се питаше какво прави в стаята. Той стоеше на вратата и внимателно оглеждаше.

„Бдителен е — отново помисли тя. — Прекалено бдителен.“ Изглеждаше опасен. Светлината зад него образуваше ореол около главата му, а лицето му бе в сянка.

„Опасен мъж“ — помисли Адриан, когато го зърна през пролуките на гардероба. Независимо от изисканите си маниери и изтънчената му реч, той би намерил общ език и с хората от улицата.

Докато го проклинаше мислено, Филип се взря във вратата на гардероба. Фактът, че и двамата се бяха промъкнали тайно в стаята, нямаше да ѝ помогне, ако я открие в гардероба на лорд Фюм. Отново го прокле и затаи дъх.

Случайна среща на безлюдна улица, фатално съвпадение, и ето че бе провалил грижливо замисления удар.

Филип се усмихна и това я разтревожи още повече. Сякаш гледаше право в нея. Почти очакваше да я заговори и усети, че търси някакво оправдание. В този момент младият мъж неочаквано се обърна и напусна стаята.

Изчака малко и излезе от гардероба. Оправи полата и косата си. Навярно не сгреша, като се съгласи да вечеря с него. Нещо ѝ подсказваше, че е по-добре да го държи под око, отколкото да го отбягва.

Филип Чембърлейн я принуждаваше да промени плана си. За последен път огледа тъмната спалня. Лейди Фюм щеше да запази смарагдите си поне още малко. Но тя нямаше да пропилее времето и пътуването си. Погледна със съжаление морския пейзаж.

Щеше да задържи Филип Чембърлейн няколко часа на вечеря, ще се върне в апартамента и ще облече работните си дрехи. Мадлен Моро ще изгуби своите сапфирени висулки малко преди заплануваното по графика време.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Адриан стоя до късно, за да обмисли новия си план. Събуди се рано и се залови за работа. Появяването на Филип Чембърлейн осуети намеренията ѝ за лейди Фюм, но от това не следваше, че *Сянката* трябва да напусне Лондон с празни ръце!

Адриан бе голяма късметлийка. Това се дължеше отчасти на нейната предпазливост и най-вече на съобразителността ѝ. Хелиографските копия и спецификациите, които донесе от Ню Йорк, щяха да почакаат. Но „Фондът за подпомагане на вдовиците и сираците“ не можеше да чака.

В осем и четирийсет и пет Люсил — прислужницата на Мадлен — отвори вратата на привлекателен млад мъж с брада и сиви работни дрехи.

— С какво мога да ви услужа?

— От „Борба с вредителите“ съм. — Адриан се усмихна през брадата с цвят на пясък и намигна на Люсил. Под смачканото кепе носеше руса перука, по-разрошена и мръсна, която покриваше ушите ѝ.

— Тази сутрин трябва да проверя шест апартамента и този е първият.

— Вредители ли? — поколеба се Люсил.

Унищожителят на вредители я оглеждаше с интерес. Момичето се изчерви.

— Мадмоазел не е споменавала нищо за вредители.

— Домоуправителят нареди. — Адриан подаде розова хартия. Носеше протрити работни ръкавици, които покриваха китките ѝ. — Оплакват се, че има мишки.

— Мишки ли? — Люсил се дръпна уплашено. — Но госпожата спи.

— Ваша работа. Щом не искате Джими да изстреби тая напаст, аз ще се заема със следващия апартамент. — Отново подаде формуляра. — Ще се подпишете ли, че сте отказали услугата? Не отговарям, ако някой мишок ви изгризка вечерята.

— Не! — Люсил бързо премисли. Побиха я тръпки, щом чу за мишки. — Чакай тук. Ще събудя госпожата.

— По-бързо. Плащат ми на час.

Момичето отиде да изпълни задължението си. Адриан остави пръскачката и бързо обиколи стаята, като повдигаше картини и преместваше книги. Усмихна се, когато чу гласа на Мадлен, очевидно нещастна от това, че са я събудили толкова рано. Люсил се върна и завари младежът да си подсвирква, облегнат на входната врата.

— Започни от кухнята, моля те. Мадмоазел желае да излезе, преди да стигнеш до спалните.

— Както кажеш, сладурано. — Вдигна пръскачката. — Искаш ли да ми правиш компания?

Люсил замига. Той бе нисък и кльощав, но с много хубаво лице.

— Може, като излезе мадмоазел.

— Ще бъда тук. — Подсвирквайки си, Адриан я последва в кухнята. Шмугна се в килера. Алармената система бе играчка за нея, никакво предизвикателство за способностите ѝ! Тя въздъхна. Ослушвайки се, бързо отви плочката. Извади дребен компютър с големина на кредитна карта и две скоби. Стегна с тях проводниците и прекъсна електрическия ток. Когато чу потракване на токчета, се втурна към вратата и изпомпа във въздуха от розовия прах.

— По-добре да ме оставиш за една минута, сладурано — посъветва Адриан, щом Люсил надникна в кухнята. — Това вещество трябва да слегне. Нали не искаш да се зачервят хубавите ти очи?

Момичето се закашля и размаха ръка пред лицето си.

— Мадмоазел пита колко време ще бъдеш тук.

— Най-много час. — Изпомпи още прах, за да я принуди да излезе от стаята. Върна се в килера и измъкна ножиците за рязане на проводник. За по-малко от две минути свърза жиците с компютъра и промени кода. „Влизането ще е безпроблемно“ — помисли си, докато слагаше челната плочка на мястото ѝ. Оставаше само да намери сейфа. С резервоара на гръб потърси прислужницата.

— Сега къде да вляза?

— В гостната. — Тя посочи, но бе прекъсната от ругатни на френски.

— Люсил! Къде си сложила червената ми чанта? Трябва ли всичко да върша сама?

— Звучи като любовно послание — отбеляза Адриан. Люсил се обърна и бързо отиде при госпожата. Ако Мадлен имаше внезапни изблици на яд заради една чанта, то при загубата на сапфирите си щеше да получи апоплектичен удар.

„Не бива да си алчен“ — помисли Адриан и отиде да претърси гостната стая.

След двацет минути чу затварянето на входната врата. За по-малко от десет минути намери сейфа в натруфената в червено и черно спалня на Мадлен.

„Стандартна комбинация“ — размишляваше тя. Някой би помислил, че францужойката харчи за своята безопасност толкова пари, колкото за гардероба си. Вдигна резервоара и отиде да намери Люсил, която я очакваше, ухаеща на най-хубавия си парфюм.

— Свърши ли?

— Всяка мишка, която се промъкне тук, ще умре. — „Ще трябва да се измъкна“ — помисли Адриан, когато видя как се усмихва момичето. — Излезе ли госпожата?

— Няма да се върне поне един час.

Прислужницата се приближи към нея, едва се сдържа да не се изхили, но си припомни, че няма място за смях.

— Сега имам работа. Може би по-късно. До колко си заета?

— Зависи от настроението й. — Люсил бе разочарована. Никога не бе целувана от мъж с брада. — Понякога ме задържа цяла вечер.

— Все някога си ляга. — Имаше план за Мадлен за тази вечер и прецени, че ще е най-добре да измисли номер и за Люсил. — Можеш ли да излезеш около полунощ например? Ще се срещнем в „Бестър“ в Сохо. Ще пийнем нещо.

— Само това ли?

— Зависи. — Ухили се „унищожителят на вредители“. — Живеем вдясно на ъгъла до клуба. Можеш да дойдеш и да ми дадеш... френски урок. До полунощ! — Бързо погали с пръст бузата на Люсил и се отправи към вратата.

— Може и да стане.

Адриан се обърна и намигна...

Час по-късно, с руса перука и розов пуловер, Адриан плати в брой две дузини червени рози и изискан обяд с шампанско за двама в сепаре в ресторант на един час път от Лондон.

— Моят шеф иска само най-доброто — обясни тя с твърд британски акцент и подаде банкноти от пет лири на управителя на заведението. — И, разбира се, дискретност.

— Да, разбира се. — Управителят се поклони, като внимаваше да не покаже колко е доволен. — На чие име?

Повдигна вежда, подражавайки на Селест.

— Господин Смит. Вие проверете в полунощ дали шампанското е добре изстудено. — Докато говореше, прибави банкнота от двайсет лири.

— Лично ще проверя.

Адриан отиде до колата, която бе наела за пътуването извън Лондон. Усмихна се. Мадлен сигурно е получила първия букет рози с романтичното и тайнствено предложение за вечеря в полунощ в околностите на града с неизвестен обожател.

Човешката природа е толкова важен инструмент, колкото и чевръстите пръсти. Мадлен Моро бе твърде суетна. Момичето не се съмняваше, че една францужойка ще излезе от апартамента си и ще се качи в наетата от Адриан лимузина, оставяйки апартамента си празен. Естествено Мадлен щеше да се разочарова, когато анонимният ѝ обожател не се яви в определеното време, но любопитството и бутилката „Дом Периньон“ ще я накарат да остане. Съмняваше се, че мадмоазел Моро ще успее да се върне в Лондон преди два. Ще се прибере ядосана, а сапфирите няма да са в сейфа.

Адриан отново прегледа бележките си и провери дали правилно е разпределила времето. Вторият букет с глуповата любовна поема и молба за интимна вечеря ще е пред вратата на Мадлен след един час.

Францужойката не би устояла на изкушението. Адриан запали бележките си и наблюдаваше как пламъкът обхваща хартията. Бе сигурна, че инстинктът ѝ не я заблуждава. Натрапничеството на Филип Чембърлейн може да е просто съвпадение, но *Сянката* предпочита точни изчисления. Усмихна се. Той ѝ осигуряваше възможно най-доброто прикритие. Щяха да я видят, че вечеря с него и че след това се прибира. Тя щеше да направи така, че никой да не я види как напуска апартамента си в полунощ.

Бе в най-добро настроение, докато се обличаше за вечеря. Тоалетът ѝ бе черен, много елегантен, украсен с разноцветни мъниста на едното рамо. Сложи на ушите си стъклени обици в кралско синьо,

за които само експерт би казал, че не са сапфирени. Тя крадеше най-хубавите и най-скъпи бижута, но рядко купуваше такива за себе си. Единственото, което я интересуваше, бе „Слънцето и Луната“.

Дълго стоя пред огледалото. За този образ бяха необходими не по-малко усилия, отколкото за Роуз Спероу. Бе накъдрила косата си и харесваше новата си прическа. Смени червилото си с по-тъмно. „Да — помисли тя, — този цвят подчертава моята сила.“ Филип Чембърлейн може да е опасен мъж, но тя няма да е лесна плячка за него.

Когато ѝ позвъниха от рецепцията, бе готова и с нетърпение очакваше вечерта. Предпочете да се срещне с Филип във фоайето.

Тази вечер не бе облечен официално. Сивият италиански костюм бе малко по-светъл от очите му. Вместо риза и вратовръзка носеше черно поло, което подчертаваше косата му.

„Добре“ — помисли Адриан. Усмивката ѝ бе хладна.

— Точен сте.

— Красива сте. — Подаде ѝ само една червена роза.

Тя познаваше мъжете твърде добре, за да бъде впечатлена, но се усмихна.

Филип взе самуреното палто от ръцете ѝ. Внимателно го сложи на раменете ѝ и повдигна косата от яката. Бе гъста и великолепна, като кожата на палтото.

Неочаквано я обля топлина. Прикри смущението си и смело го погледна. Лицето ѝ бе мъчително близко до неговото.

Той разбра, че тя знае как да обезкуражи мъжа с поглед или с жест. Чудеше се как жена с такива очи можеше да бъде така недостъпна.

— На около четирийсет километра източно от Лондон има едно заведение. То е тихо, спокойно и храната е чудесна.

Тя очакваше, че ще я заведе в изискан ресторант в сърцето на града. Възможно ли бе да попаднат в същото заведение, където Мадлен ще чака мистериозния си любим в полунощ? Филип видя лукавото пламъче в очите ѝ и се учуди.

— Вие сте романтик, но идеята ми допада. — Внимателно се отдръпна. — По пътя ще ми разкажете всичко за Филип Чембърлейн.

Хвана я под ръка и се усмихна.

— За това ще са ни необходими повече от четирийсет километра.

Когато седна в ролс-ройса, Адриан свали коженото палто. Свежият есенен въздух не можеше да прогони облялата я топлина. Щом колата потегли, Филип извади от кофичката, пълна с лед, бутилка „Дом Периньон“.

„Твърде изискано. — Адриан отново се усмихна. — Червена роза, шампанско, луксозна кола и вечеря в заведение извън града. Горката Мадлен!“ — помисли развеселена, докато разглеждаше профила на Филип.

— Доволна ли сте от престоя си в Лондон? — Отвори внимателно бутилката.

— Да, тук винаги ми е приятно.

— Какво правите по цял ден?

— Какво правя ли? — Взе подадената чаша. — Ходя по магазините, виждам се с приятели, разхождам се. — Взе предложената бисквита с хайвер. — А Вие какво правите?

Филип я гледаше как отхапва от бисквитата, отпи от виното и я попита:

— Какво имате предвид?

Тя кръстоса крака и се разположи удобно в ъгъла. Това бе образът ѝ за пред обществото — скъпи кожи, крака, обути в копринени чорапи, скъпи бижута.

— Работа, развлечение, каквото и да е.

— Зависи.

Стори ѝ се странно, че той бе толкова лаконичен. Повечето мъже, които познаваше, само чакаха удобен момент, за да заговорят за своя бизнес, хобита и за себе си.

— Споменахте за хазарт.

— Така ли?

Наблюдаваше я сериозно и това я объркваше. Като че ли за него ролс-ройсът бе сцена и те двамата играеха ролите си.

— Да. Кой вид предпочитате?

Той се усмихна. Усмивката бе същата като тази, която видя през пролуката на гардероба в спалнята на семейство Фюм.

— Рискованите. Искате ли още хайвер?

— Благодаря. — Адриан остана с убеждението, че двамата са играчи. Тя не знаеше какви са правилата и каква ще е наградата накрая, но играеха. Взе от хайвера, беше от моруна, най-добро

качество, както и виното, и колата, която плавно ги отдалечаваше от Лондон. Прокара пръст по седалката. — Явно печелите.

— Обикновено. — С нея разчиташе точно на това. — Какво правите, когато не се разхождате в Лондон?

— Ходя някъде другаде, пазарувам някъде другаде. Когато в един град започна да се отегчавам, винаги има друг.

Би повярвал, ако не бе видял очите ѝ. Тя не бе скучаеща бивша дебютантка с много пари и много време.

— Ще се върнете ли в Ню Йорк, когато свършите в Лондон?

— Не съм решила. Мога да отида на някое топло място за празниците.

„Колко досадно би било, ако живееш така, както се представям!“ — помисли Адриан.

Филип остана с убеждението, че се шегува. Усети го в очите и в тона ѝ. Тя се питаше дали би било забавно за него, когато го чу да казва:

— В Джакир е топло.

В очите ѝ вече нямаше шега. За миг видя страст — гибелна и фатална, която бързо изчезна.

— Да — гласът ѝ бе равен и безразличен, — но предпочитам тропиците пред пустинята.

Знаеше, че може да я засегне, и щеше да постъпи така, когато телефонът иззвъня.

— Извинете. — Вдигна слушалката. — Чембърлейн. — Въздъхна леко. — Здравей, мамо.

Адриан се изненада. Без стеснителното обръщение не би повярвала, че той има майка, поне не такава, която би го търсила по телефона в колата му. Развеселена, допълни догоре неговата, а след това и нейната чаша.

— Не, не съм забравил. То е за утре. Сигурен съм, че ще изглеждаш чудесно. Не се сърдя, разбира се. Отивам на вечеря. — Погледна Адриан. — Да, така е. Не, не си. Мамо... — Отново въздъхна. — Не мисля, че е... да, разбира се. — Подаде ѝ слушалката. — Майка ми иска да те поздрави.

— О! — Стъписана, Адриан погледна телефона.

— Тя е много мила.

Взе слушалката. Чувстваше се неловко.

— Здравейте!

— Здравейте, мила. Колата е хубава, нали? — Гласът не бе спокоен като на Филип и говорът като че ли наподобяваше кокни.

Адриан огледа колата и се усмихна.

— Да, хубава е.

— Когато съм в нея, се чувствам като кралица. Как се казвате, мила?

— Адриан, Адриан Спринг. — Неволно пропусна титлата си и използва моминското име на майка си. Винаги се държеше така с тези, с които ѝ бе приятно. Но Филип обърна внимание на това.

— Хубаво име. Надявам се, че ви е приятно. Моят Фил е добро момче. Много е красив, нали?

Адриан погледна Филип със светнали очи. За пръв път се държеше с него сърдечно и непринудено.

— Да, много е красив.

— Не му позволявайте бързо да Ви очарова, мила. Той може и да Ви измами.

— Така ли? — Погледна го. — Ще го имам предвид. Беше ми приятно да говоря с Вас, госпожо Чембърлейн.

— Наричайте ме Мери. Всички така се обръщат към мен. Нека Филип Ви доведе някой път. Ще прием чай и ще побъбрим.

— Благодаря. Лека нощ. — Подаде слушалката на Филип все още усмихната.

— Ще се видим утре, мамо. Не, тя не е хубава. Кривогледа е, има заешка устна и брадавици. И аз те обичам. — Окачи слушалката и отпи от виното. — Извинете.

— Няма нищо. — Разговорът по телефона промени отношението ѝ към него. Не можеше да се държи хладно с мъж, който е привързан към майка си и я обича. — Тя е очарователна.

— Да. Тя е смисълът на живота ми.

Адриан замълча за момент.

— Убедена съм, че говорите сериозно.

— Да, така е.

— А баща Ви? И той ли е очарователен?

— Не знам.

Почувства, че не бива да се интересува от семейството му.

— Защо казахте на майка си, че съм кривогледа?

Засмя се, взе ръката ѝ и я докосна с устни.

— За ваше добро, Адриан. — Гледаше я в очите, без да пуска ръката ѝ. — Майка ми е загубила надежда, че ще има снаха.

— Разбирам.

— И внучета.

— Разбирам — повтори тя и издърпа ръката си.

Заведението отговаряше на описанието. Тя го избра за Мадлен, защото бе тихо, разположено на закътано място и изключително романтично. Управителят я поздрави с поклон, без да разпознае в нея жената, с която се бе срещал следобед.

Имаше огромна камина, в която можеше да се изпече вол. Зад позлатена преграда пламтяха големи дънери. В залата бе топло. Прозорците спираха напора на есенния вятър, духащ откъм морето. Викторианските мебели и бюфетите, отрупани със сребро и кристал, придаваха уют на огромната зала.

Поръчаха си специалитета на заведението, приготвен от телешко месо. Около тях горяха свеци в масивни оловни свещници. Възрастен мъж свиреше на цигулка.

Никога не бе предполагала, че ще се отпусне с Филип, ще се смее и ще пие бавно и с наслада бренди. Той бе гледал старите филми, които тя харесваше. Ловко отбягна темата за майка ѝ и нейната трагедия и заговориха за Хепбърн, Бакол, Гейбъл и Трейси.

Изненада я със способността си да запомня диалог и да го предава емоционално. Филмите бяха помогнали на Адриан да усъвършенства английския и да усвои различните акценти. Бе наследила от Фоуб склонността да фантазира. Почувства Филип по-близък заради взаимното им влечение към киното.

Разбра, че той се интересува от градинарство. Отдаваше се на своето увлечение във вилата и в оранжерията в лондонското си жилище.

— Не мога да си представя как работите в градината и скубите плевели, но това обяснява защо имате мазоли.

— Мазоли ли?

— Да, на ръцете — допълни тя и в същия момент съжали за думите си. Това, което случайно бе видяла, изглеждаше твърде интимно на светлината на свещите и звука на цигулката. — Не съответстват на външността Ви.

— Подхождат ми повече, отколкото предполагате — промърмори той. — Всички ние имаме свои представи и илюзии, нали?

Стори й се, че той намеква за нещо, и ловко заобиколи темата, като заговори за градините в Бъкингамския дворец.

Бяха пътували до едни и същи места. Оказа се, че и двамата едновременно бяха отседнали в хотел „Екселсиор“ в Рим за една седмица преди пет години.

Адриан обаче не спомена, че бе там, за да открадне бижу с диаманти и рубини от една контеса. Точно тогава Филип извърши един от последните си обири — взе кесия със скъпоценни камъни от някаква важна личност във филмовата индустрия.

И двамата се усмигнаха, припомняйки си миналото.

— Чудесно прекарах в Рим през лятото преди пет години — промълви Адриан, когато тръгнаха към колата. Чудесно лято, което й донесе около триста и петдесет милиона лири.

— Аз също. — За откраднатата кесия Филип получи толкова и още половината отгоре, когато размени скъпоценните камъни в Цюрих. — Жалко, че не сме се срещнали тогава.

— Да. — Адриан се отпусна на плюшената седалка.

Щеше да й е приятно да пие силно червено вино и да се разхожда с него по влажните улици на Рим. Радваше се, че не го е срещнала тогава, защото той би отвличал вниманието й от целта, както я разсейва сега. Кракът му случайно докосна нейния, когато колата потегли. Добре, че работата й в апартамента на Мадлен е толкова проста.

— Там има кафене, в което сервират най-невероятния сладолед.

— „Сан Филипо“ — засмя се Адриан. — Винаги, когато се отбивам в него, напълнявам с пет килограма.

— Навярно един ден ще бъдем там заедно.

Леко докосна бузата й и това й напомни за започнатата игра, в която не би трябвало да се увлича. Отдръпна се назад със съжаление.

— Навярно.

Леко се отмести, но той почувства, че дистанцията между тях се увеличава.

„Странна жена — размишляваше Филип. — Екзотичният външен вид, тази прелъстителна уста, искрата, която проблясва от време на време в очите й. Достатъчно земна, но неуловима. И вместо удобно да

се отпусне в прегръдката на мъжа, тя би го смразила с дума или с поглед.“ Той предпочиташе достъпните жени. Обаче изведнъж се оказа заинтригуван и привлечен от коренно различната Адриан.

Филип знаеше не по-зле от нея колко е важно да се избира най-подходящият за всяко действие момент. Когато се върнаха в Лондон, попита:

— Какво правихте снощи в спалнята на Фюм?

Тя почти подскочи. Вечерта, компанията му и топлината на брeндитo бяха притъпили бдителността ѝ. Само опитът, придобит през годините, ѝ помогна да го погледне спокойно.

— Моля?

— Попитах какво правихте в спалнята на Фюм по време на приема. — Филип спокойно навиваше около пръста си кичур от косата ѝ. „Човек може да се изгуби в такава коса — помисли той. — Да се скрие в нея.“

— Какво ви кара да мислите, че съм била аз?

— Не мисля. Знам. Вашият парфюм е много характерен, Адриан. Не може да се сбърка. Усетих аромата Ви, щом отворих вратата.

— Действително? — Наметна се с коженото палто, докато се опитваше да измисли приемлив отговор. — Някой може да попита Вие какво сте търсили там.

— Да, може.

Реши, че е по-добре да отговори.

— Както често се случва, подгъвът на роклята ми се разпори. Трябва ли да се лаская от това, че съм Ви впечатлила достатъчно, за да разпознаете парфюма ми?

— Трябва да сте поласкана от това, че не Ви наричам лъжкиня — тихо отвърна той. — Но красивите жени са склонни да лъжат за много неща.

Погали лицето ѝ твърде фамилиарно. Дланта му заобиколи брадичката, пръстите му обхванаха бузата, така че устата ѝ се очерта между палеца и показалеца му. Мислеше за нея с невероятна нежност и желание. Погледна я в очите и се изненада. В тях нямаше яд, присмех или омраза. Имаше страх, моментен, но много ясно изразен страх.

— Подбирам лъжите си по-разумно, Филип. — „Господи, допирът не трябваше да я кара да се чувства така слаба, несигурна и

беззащитна!“ Облегна се назад. Не можеше да се владее. Едва успя да се усмихне хладно.

— Пристигнахме.

— Защо се страхувате да Ви целуна, Адриан?

Защо той така ясно виждаше това, което бе успявала да скрие от другите?

— Грешите — отвърна тя спокойно. — Просто не искам да го правите.

— Сега вече ще ви нарека лъжкия.

Тя въздъхна. Никой по-добре от нея не знаеше колко разрушителен може да е характерът ѝ.

— Както искате. Благодаря за хубавата вечер, Филип. Лека нощ.

— Ще Ви изпратя до апартамента.

— Не се безпокойте.

Шофьорът вече държеше вратата отворена. Тя слезе от колата и без да се обърне, бързо влезе в хотела.

Адриан изчака да стане полунощ, преди да се измъкне незабелязано през служебния вход на хотела. Носеше черно вълнено поло, кожено яке и ботуши с мека подметка. Косата ѝ бе прибрана под ниско нахлупения каскет. Носеше огромна чанта.

Когато се отдалечи от хотела, спря такси. Смени три таксита, като минаваше по обиколен маршрут, и слезе близо до апартамента на Мадлен. Беше благодарна на стелещата се мъгла, която стигаше до коленете ѝ. Сякаш газеше през плитка река. Тихо стъпваше по паважа. Когато стигна до сградата, мъглата бе погълнала светлината на уличните лампи.

Улицата бе безмълвна, къщите — тъмни. Бързо се прехвърли през ниската стена на гърба на сградата и премина през тревната площ до западната фасада на постройката. Там имаше бръшлян — тъмен и влажен. Прилепи се плътно до него и се огледа.

Можеше да я види някой съсед, страдащ от безсъние, но бе скрита за всички коли, минаващи по улицата. Умело разви въжетото.

Само няколко минути ѝ бяха необходими да се изкатери на втория етаж до прозореца на спалнята на Мадлен. От тоалетната масичка струеше слаба светлина, която помогна на Адриан да огледа

стаята. От бъркотията вътре бе явно, че францужойката дълго бе избирала тоалет за вечерта.

„Бедната Люсил“ — помисли Адриан, като извади инструменти за рязане на стъкло. Съчувстваше на момичето, което на сутринта трябваше да понесе яда на госпожата.

Беше ѝ необходима само малка дупка, през която да бръкне с тясната си ръка. Изтегли отрязания от стъклото кръг с лейкопласт. С ръце в ръкавици достигна бравата и я отвори. Осем минути след пристигането си Адриан се промушваше през прозореца.

Почака, като се слушваше. Постройката шепнеше и скърцаше, както правеха старите сгради през нощта. Тихо стъпваше по персийския килим. Отиде до мястото, където бе сейфът, и бутна пружината, която придържаше прикритието. Настани се удобно, извади стетоскопа и се залови за работа.

Понякога отварянето на сейфа бе досадна работа, изискваше търпение. Когато извърши първата кражба, в къщата имаше хора. Дланите ѝ тогава се изпотиха и ръцете ѝ трепереха така силно, че отвори сейфа два пъти по-бавно, отколкото трябва. Сега ръцете ѝ бяха сухи и уверени.

Първото езиче на бравата щракна. Предпазливо се послуша, когато по улицата мина кола. Тихо въздъхна и погледна часовника си. Пет секунди, десет... отново се съсредоточи върху сейфа.

Мислеше за сапфира в средата на огърлицата. Имаше нещо в изработката. Камък с такава големина се губеше в претрупания филигран така, както и на шията на егоистичната и користна Мадлен Моро. А залагането на огърлицата бе друго нещо.

Вече пресметна, че камъкът заедно с ограждащите го сапфири струва поне двеста хиляди лири, ако не и двеста и петдесет. Щеше да е доволна, ако получи половината от сумата, когато я продаде.

Щракна и второто езиче.

Адриан не погледна часовника си, но усещаше, че не е просрочила определеното време. Изтръпването на пръстите ѝ подсказа, че скоро ще свърши. Беше ѝ топло с коженото яке, но не обръщаше внимание на това. След минути щеше да държи сапфири за четвърт милион лири.

Третото, последно езиче на бравата също щракна.

Отмести стетоскопа и освободи външната врата на сейфа. Внимателно разгледа с помощта на фенерчето скъпоценностите. Не обърна внимание на документите и пурите от филипински тютюн, както и на трите кутии с бижута. Аметистите бяха доста хубави, а обиците с перли и диаманти — елегантни, но тя бе дошла за сапфирите. Огърлицата блестеше в кутия от тъмножълто кадифе. Бе синя, както най-хубавите камъни от Сиам. Централният камък бе навярно двайсеткаратов, обграден от малки звезди от диаманти и сапфири. Моментът не бе подходящ да използва лупата си. Това щеше да свърши, като се прибере в стаята си. Търпението на Люсил можеше да се изчерпи и да се върне по-рано. Вдигна огърлицата към светлината, за да се увери, че не е загубила времето си. Бижутото бе истинско. Пъхна кутията в чантата си, затвори сейфа и нагласи циферблата. Не искаше Мадлен да получи удар, преди да изпие сутрешното си кафе. Премина през тъмния апартамент и стигна до килера. Внимателно освободи проводниците от компютъра си и ги остави да висят. Излезе тихо, както бе влязла.

Навън дълбоко вдиша хладния влажен въздух и се усмихна. Беше й добре, дяволски добре. Успешният край на акцията значеше много за Адриан. Никога нямаше да може да обясни на Селест възбудата — донякъде сексуална и интелектуална, която я обхващаше в момента на успешното приключване на работата. Едва тогава напрегнатите мускули се отпускаха и сърцето можеше да бие спокойно. През тези няколко секунди тя се чувстваше неуязвима. Това не можеше да се сравни с нищо друго в живота й.

За трийсетина секунди даде воля на радостта си, след това премина през тревната площ, покатери се през стената и тръгна в мъглата.

Филип не знаеше какво го накара да излезе. Някакво подозрение, някакво силно желание го подтикна да постъпи така. Не му се спеше и се отправя към мястото, където видя Адриан за пръв път. И не заради нея, бе сигурен в това, а защото имаше някакво предчувствие за семейство Фюм. А и нощта бе подходяща за извършване на кражба.

Бе вярно, но неточно. Той дойде и заради Адриан. Сам в къщата, неспокоен, не спираше да мисли за нея. Знаеше, че една разходка по

улиците в хладната нощ ще освежи главата му. Вървеше и размишляваше. Майка му би казала за състоянието, в което се намираше, че е сразен. Нямаше нищо необикновено в това да се развълнува от неуловимата, екзотична и тайнствена Адриан. Тя бе и лъжкиня. „Трудно се устоява на такава жена“ — мислеше той и копнееше да запали цигара.

Навярно затова се отправи към хотела. Видя я, когато се показа от ъгъла. Тя слезе от бордюра и тръгна през пустата улица. Отново бе в черно, не в пелерина, а в тесни панталони, кожено яке и коса, прибрана под каскет. Един поглед му бе достатъчен да я познае. Бе готов да я извика, но инстинктът му го възпря. Докато я наблюдаваше, тя влезе в служебния вход и изчезна.

Филип усети, че сезира в прозорците ѝ. „Смешно е и абсурдно“ — помисли той. Но стоя дълго и размишлява.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Адриан закусваше в стаята си. Внимателно преглеждаше заглавията, докато ядеше варено яйце и пиеше втора чаша кафе. Най-неприятното на двойствения ѝ живот бе, че не можеше да разговаря за това, което най-много я вълнуваше. Нямахте с кого да сподели находчивото си хрумване, докато обмисля някой сложен обир. Никой не би разбрал възбудата и напрежението, когато слиза с въже от покрива или се справя със сложни алармени системи. Никой от нейните приятели не би усетил свръхконцентрацията ѝ, докато обмисляше как да постъпи при неочаквана промяна в поведението на охраната. С никого не можеше да празнува и да сподели възбудата от това, че е успяла и в ръцете си държи богатство. Бе самотна, когато се хранеше в хотелските стаи. Усещаше иронията в положението си. Докато нейните сътрапезници говореха за своите последни увлечения и възлюбени, тя не би могла да пророни дума за това, че е прекарала чудесен ден в Лондон, като е откраднала сапфир, голям колкото яйце на червеношийка.

Веднъж сподели със Селест, че се чувства като Кларк Кент. „Твърде малко спя“ — заключи тя. Щом започваше да се сравнява с героите от комиксите, значи бе време да се заеме със себе си. Бе самотна, но постигна целта си.

Вече трябваше да се облече. Чудеше се дали Мадлен е станала, или някой друг е забелязал счупения прозорец. Внимателно бе наместила стъкления кръг, за да не става течение. Ако Люсил не избърше праха от рамката на прозореца, ще минат няколко дни, докато го забележат.

Във всеки случай това не я интересуваше. Тази сутрин Роуз Спероу има работа, а принцеса Адриан ще се качи на самолета в осемнайсет часа.

Облечена с розова тениска и къса кожена пола с червена перука на главата, тя излезе от хотел „Риц“. На входа се разминаха с Филип. Той измърмори някакво извинение, когато я блъсна леко, и момичето остана с отворена уста. Никога нямаше да постъпи така, ако я беше

погледнал. Адриан едва се сдържа да не се изсмее и отвърна на кокни: „Няма нищо шефе“.

Портиерът изсумтя демонстративно. Без съмнение за него тя беше работничка, която е забавлявала през нощта някой богат бизнесмен без вкус. Доволна от себе си, Адриан полюшваше бедра, крачейки към станцията на метрото. Отправи се към Уест Енд да предаде скъпоценните камъни на мъж, наречен Фреди.

Към два часа се върна в апартамента си с пачка банкноти от двайсет лири. Фреди бе щедър. Това я караше да мисли, че навярно е намерил клиент, който има слабост към сапфирите. Оставаше само да внесе парите по сметката си в Швейцария и лондонските ѝ адвокати да направят анонимно дарение за фонда „Вдовици и сираци“.

„Без комисионата на Роуз“ — помисли Адриан, докато прибираше червената перука в куфара. Десет хиляди лири бяха добро възнаграждение. Беше по халат, отстранявайки последните следи от грима на Роуз от лицето си, когато на вратата се почука. Завърза колана на халата си и отвори.

— Филип! — изненада се тя.

— Надявах се да ви намеря. — Той прекрачи прага, преди да е затворила вратата под носа му. — Търсих ви преди няколко часа.

— Имах работа. Искате ли нещо?

Той се взря в нея. Въпросът ѝ бе смешен за жена, която стои пред мъж, облечена само в коприна с цвят на слонова кост.

— Надявах се да сте свободна за обяд.

— О, много мило от ваша страна, но след няколко часа напускам Лондон.

— Връщате се в Ню Йорк?

— За кратко време. Ще организирам благотворителен бал и имам много работа.

— Разбирам. — Беше без грим и изглеждаше по-млада и още по-привлекателна. — А след това?

— След това?

— Казахте „за кратко време“.

— Ще бъда в Козумъл — Мексико, на благотворително модно ревю за Коледа. — В същия момент съжали, че му каза. Не обичаше да говори на никого за своите планове. — Извинявайте, Филип, но не съм приготвила багажа си.

— Продължавайте. Може ли да пия нещо?

— Налейте си. — Обърна се и тръгна към спалнята. Перуката вече бе скрита в торба на дъното на куфара, а парите — пхнати на безопасно място в прекалено голямата чанта за през рамо. Огледа бързо стаята. Не забеляза нищо, което би могло да я уличи, и продължи да събира багажа си.

— Жалко, че заминавате — каза Филип. — Ще пропуснете голяма сензация.

— О! — възкликна Адриан.

Той видя как бързо и умело сгъна един пуловер и стигна до извода, че тя бе свикнала сама и често да събира багажа си.

— Навярно не знаете, че тази нощ е имало кражба.

Взе още един пуловер.

— Не може да бъде! Къде?

— В дома на Мадлен Моро.

— О, господи! — Потресена, каквато би трябвало да е, Адриан се обърна. Филип стоеше облегнат на рамката на вратата с чаша уиски в ръка и я наблюдаваше малко по-строго.

— Горката Мадлен! Какво са й откраднали?

— Сапфирената огърлица. Само огърлицата.

— Само! — Отпусна се на леглото, сякаш почувствала слабост в коленете си. — Това е ужасно! Като си помисля, че всички бяхме на приема у лорд Фюм преди два дни. И тя беше с нея, нали?

— Да. — Филип отпи. Помисли, че тя се справя твърде добре в създадената ситуация. — Да, беше с огърлицата.

— Сигурно Мадлен е съсипана. Чудя се дали да не ѝ се обадя... Не, няма. Тя едва ли би искала да говори с някого.

— Много любезно, че проявявате загриженост към нея.

— Е, трябва да се поддържаме в такива моменти. Сигурна съм, че колието е застраховано, но бижутото на жената е лично. Ще си сипя нещо за пиене, а после ще ми разкажете какво се е случило.

Мина покрай него и отиде в дневната. Филип влезе в спалнята и седна на леглото. Намръщи се, докато отпиваше от чашата. „Тя трябва да има ужасен вкус към одеколоните“ — помисли той, усещайки евтиния парфюм на Роуз. Забеляза късата кожена пола, която още не бе прибрана. „Това не е дреха в нейния стил“ — разсъждаваше той и имаше чувството, че я е виждал преди.

— Полицайте имат ли някакви улики? — попита Адриан, връщайки се с чаша вермут с лед.

— Не мога да кажа. Очевидно някой е влязъл през прозореца на втория етаж и е отворил сейфа в спалнята. Мадлен е била извън града, в същото заведение, където вечеряхме снощи.

— Шегувате се. Странно е, че не я видяхме.

— Отишла е по-късно. Може да се каже, че е пратена за зелен хайвер. Изглежда, крадецът я е примамил да напусне жилището си с обещание за романтична вечеря в полунощ с неизвестен обожател.

— Шегувате се! — Усмихна се, но той не отговори и тя отново стана сериозна. — Това е ужасно за нея.

— И за нейното достойнство.

— Да, това също. — Побиха я тръпки. — Добре, че не е била вкъщи, когато е влязъл. Могъл е да я убие.

Филип отпи от уискито. Питието беше прекрасно. По нищо не отстъпваше на *Сянката*. Възхищаваше се и на двамата.

— Не мисля — отбеляза той.

Тя остави чашата и продължи да прибира багажа си.

— Казахте, че е взел само огърлицата? Не мислите ли, че това е странно? Със сигурност е имало и други ценни неща в сейфа на Мадлен.

— Само колието го е интересувало.

— Ексцентричен крадец, така ли? — Усмихна се и отиде до гардероба. — Ужасно съжалявам за Мадлен. Сигурна съм, че ще го хванат бързо.

— Все някога. — Изпи уискито. — Търсят млад мъж с брада. Влязъл е в апартамента, като се е представил за унищожител на мишки. В Скотланд Ярд мислят, че е подготвил всичко отвътре. Навярно е повредил алармената система, за да се вмъкне по-късно той или неговият съучастник.

— Сложно е. — Адриан наведе глава. — Вие знаете много неща за обира.

— Връзки. — Прехвърли празната чаша в другата си ръка. — Достоен е за възхищение.

— Крадецът ли? Защо?

— Опитен е, има стил. Фактът, че е подвел Мадлен да не бъде в града, показва неговата изобретателност. Има дарба. Възхищавам се от

качествата му. — Сложи чашата настрана. — Добре ли спяхте снощи, Адриан?

Тя го погледна. Въпросът му ѝ се стори странен.

— Трябвало ли е да спя добре?

Филип вдигна кожената пола и я заразглежда намръщен.

— Аз не можах да заспя. Странно, разхождах се и стигнах до хотела ви. Трябва да е било около един, един и петнайсет.

Адриан почувства необходимост да пие.

— Така ли? Навярно сте прекалили с шампанското. На мен то ми действа като приспивателно.

Изглежда я продължително.

— Чудно нещо. Тази дреха не е във вашия стил, нали?

Тя взе полата от ръцете му и я сложи в куфара.

— Каприз. Много мило от ваша страна да ме информирате за станалото.

— Това е част от услугата.

— Не искам да ви карам да бързате, Филип, но трябва да се обличам. Самолетът ми отлита в осемнайсет часа.

— Пак ще се срещнем.

Тя повдигна вежди — жест, който бе научила от Селест.

— Може би.

— Пак ще се срещнем — повтори той и стана. Филип действаше бързо и без предупреждение. Ръката му се плъзна по шията ѝ и преди да успее да се стегне, усети устните му върху своите.

Това нямаше да се случи. Тя трябваше да вярва, че не би станало така. Ако той не бе реагирал толкова бързо и тя имаше възможност да се подготви, нямаше да отговори на целувката му. И нима можеше да знае, че неговата уста е толкова топла.

Пръстите му леко обхванаха тила ѝ. Адриан можеше да се отдръпне. Вместо това се наклони към него. Бе само моментна слабост.

Филип беше действал импулсивно. Искаше да изпита наслада от допира си с нея и да ѝ остави частица от себе си. Други жени с готовност щяха да отговорят на целувката му или да го отблъснат. Адриан просто стоеше, изненадана от най-естественото съприкосновение между мъж и жена. Колебанието и смущението ѝ рязко контрастираха с топлината на нейните нежни, отворени устни. Неохотно от тях се отрони тих страстен стон, който развълнува Филип.

Пребледняла, тя отстъпи назад. Отново видя страха в очите ѝ. Обзе го непреодолимо желание да я грабне в обятията си. Искаше да разгадае тайните ѝ.

— Моля Ви да си вървите.

— Добре. — Взе ръката ѝ. Тя леко трепереше. „Това не е игра, нито преструвка“ — каза си той. — Не сме свършили. — Докосна с устни скованите ѝ пръсти. — Не, не сме свършили. И двамата знаем това. Приятен полет, Адриан.

Когато остана сама, се отпусна на леглото. Не искаше никога вече да се чувства така.

— Не ми казваш всичко, Адриан. Усецам го.

— Всичко за какво? — Огледа балната зала в „Плаца“. Оркестрантите настройваха инструментите си. Имаше много свежи цветя. До стената стояха в редица хората от персонала с изгладени униформи и изправени рамене като моряци, строени за преглед.

След няколко минути вратите ще се отворят и в залата ще влезе каймакът на обществото, за да се забавляват. Това бе добре за Адриан. Хилядарката, която всеки от тях плащаше за привилегията да бъде тук, ще бъде вложена за изграждането на ново педиатрично отделение в далечна болница.

— Трябваше да поръчам коледни звезди — каза тя, — те са толкова тържествени, а и Коледа приближава.

— Адриан?

Нетърпението в гласа на Селест я накара да се усмихне.

— Да, скъпа.

— Какво точно се случи в Лондон?

— Казах ти. — Огледа масите. Астрите бяха по-подходящи от коледните звезди. Лилавият цвят хармонираше с пастелно зелените покривки. Тържествени или не, коледните звезди бяха навсякъде по това време на годината.

— Какво премълча, Ади?

— Селест, разсейваш ме, а нямам много време.

— Всичко е свършено. — Тя хвана ръката ѝ и я отведе подалече от облечените в смокинги оркестранти. — Случило ли се е нещо?

— Не, защо?

— Много си напрегната, откакто се върна от Лондон.

— Откакто се върнах, постоянно съм заета — отвърна Адриан и леко докосна с устни бузата на приятелката си. — Знаеш колко важно е това за мен.

— Да, знам. Никой не го прави по-добре от теб и никой не е заинтересуван повече от теб. Ади, ако се посветиш на тази дейност и ѝ отдадеш силите и таланта си, които използваш в другата, няма да е необходимо...

— Не тази вечер. — Най-лесният начин да прекрати разговора бе да даде знак за отварянето на вратите. — Завесата се вдига, скъпа.

— Ади, ще ми кажеш ли, ако имаш неприятности?

— Ще бъдещ първата, с която ще споделя. — С лъчезарна усмивка момичето пристъпи напред, за да поздрави подранилите гости.

Не беше трудно да направи така, че хората да се чувстват щастливи. Адриан трябваше да спре край всеки гост, да се увери, че храната е първокласна, музиката се чува навсякъде и виното се лее. Проправяше си път между коприна, тафта и кадифе от „Кристиан Диор“, „Сен Лоран“ и „Де ла Рента“. Беше неуморима: приемаше поканите за танц, флиртуваше и ласкаеше. Забеляза Лорин Сейнт Джон, невзрачната втора съпруга на хотелски магнат. Носеше нов накит с диаманти и рубини. Изчака удобен случай и я последва в дамската тоалетна.

Вътре две актриси ожесточено спореха заради някакъв мъж. Имаха късмет, че репортерът от „Пийпъл“ беше мъж. Разбира се, ако обслужващата имаше добра памет, можеше да получи допълнителна петдесетачка, като разпространи историята. Адриан чу Лорин да ругае в съседната кабина и се досети, че се опитва да издърпа твърде тясната си пола. Изчака я при умивалниците. Когато Лорин дойде, актрисите излязоха една след друга, затръшвайки вратата след себе си.

— Знам за кого се карах — каза тя, докато миеше ръцете си.

— Сигурно.

— Той е любовник на едната. Дали ще я остави? — попита Лорин. Взе шише парфюм, помириша го и обилно се напръска.

— Вероятно. — Адриан се отмести на по-светло и извади пудриерата си. — Въпросът е защо тя иска да го задържи.

— Защото той е с много силно изразена мъжественост... така чух. — Госпожа Сейнт Джон седна на едно от удобните бели столчета и начерви устните си. — В последния му филм видяхме на какво е способен. Нямам нищо против да се запозная по-отблизо с него. — Извади посребрена четка с монограм и приглади късата си руса коса.

— Жената може да задоволи своята потребност от секс, без да се унижава. — Адриана говореше убедително, макар че самата тя не бе уверена в това твърдение.

— Разбира се, но и малко унижение не би й навредило. — Лорин се наведе напред и огледа очите си, доволна от това, че чак след години ще е необходимо да си прави пластична операция. — Чие сърце разбиваш сега, скъпа?

— Сега си отдъхвам. — Момичето повдигна косата си и извади от чантата си парфюм. — Лорин, тази огърлица е чудесна. Нова ли е? — Вече знаеше кога е купена и на каква цена. Почти бе определила и след колко време ще смени собственика си.

— Да. — Тя се обърна така, че камъните заблещукаха, отразявайки светлината. — Подари ми я Чарли за първата годишнина от сватбата ни. Миналата седмица.

— А се говореше, че няма да продължи толкова дълго — промърмори Адриан и се премести, за да се полюбува на накита.

— Диамантите са седемдесеткаратови, а рубините — петдесет и осем. Бирмански са.

Да, разбира се. Така работеше мозъкът на Лорин. Адриан я презираше.

— Без да се смятат обиците. — Завъртя главата си, за да ги покаже в най-благоприятна светлина. — За щастие съм достатъчно висока и мога да ги нося. Неприятно е да видиш ниска жена, така накичена с бижута, че се клати под тежестта им. Колкото по стареят, толкова повече се кичат, за да прикрият набръчканата си кожа. Сега ти... — Лорин погледна филигранната огърлица на Адриан, осеяна с диаманти и сапфири. — Ти винаги знаеш какво и как да носиш. Колието ти е много хубаво.

Момичето се усмихна. Ако камъните бяха истински, бижутото й би струвало сто хиляди. Оцветените камъни можеха да се купят за по-малко от сто долара.

— Благодаря — отвърна Адриан. Стана и изчетка полата си. Сребрилата пола бе умело съчетана с корсажа от синьо кадифе. — Трябва да отида при гостите. Хайде скоро да обядваме, Лорин, и да обсъдим модното ревю.

— Ще ми бъде приятно. — Погледна долара, оставен от Адриан за жената, почистваща тоалетната. Реши, че сумата е достатъчна и за двете, и бързо пхна парфюма в чантата си.

Адриан размишляваше за Чарлз и Лорин Сейнт Джон. Модното ревю, на което ще присъстват много звезди, щеше да бъде в новия им хотел в Козумъл. Това бе добре дошло. Всички известни личности щяха да са там. Още по-добре. Улесняваше кражбата. Усмивката си мислеше за подаръка на Лорин. Трябваше по-скоро да обядва с нея.

— За мен ли е тази усмивка?

Изведнъж пред нея се появи Филип и усмивката ѝ се стопи. Преди да се опомни, той я целуна — малко по-настойчиво и по-продължително от обикновена целувка за поздрав. Отдръпна се, без да пуска ръцете ѝ.

— Липсвах ли ти?

— Не.

— За щастие знам, че си изпечена лъжкиня. — Погледът му се плъзна по голите ѝ рамене, по сините камъни на шията и по лицето ѝ. — Великолепна си.

Тя трябваше бързо да направи нещо. Твърде лошо бе, че хората ги гледат, но още по-лошо бе това, че сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Съжалявам, Филип, но балът е с покани. Почти съм сигурна, че не си купил билет.

— Но съм разбивач на врати, носещ подаръци. — Извади чек от вътрешния джоб на смокинга си. — За твоето полезно дело, Адриан.

Чекът бе за сума двайсет пъти по-голяма от стойността на билета. Дори и да го мразеше за това, че нарушава установения от нея ред, трябваше да се възхити от щедростта му.

— Благодаря. — Пусна сгънатия чек в чантата си.

Красивата ѝ коса го изкушаваше да зарови пръстите си в нея.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Не.

— Страхуваш се, че отново ще те хвана?

Тя присви очи. Той ѝ се присмиваше. Това не можеше да понесе.

— Отново? — Но гласът ѝ не бе леден, както тя се надяваше. Сега той се засмя високо.

— Очарователна си, Адриан! Знаеш ли, че непрекъснато мисля за теб?

— Очевидно нямаш с какво да запълваш времето си. Извини ме, но имам работа.

— Ади. — Като ветеран, който винаги избира подходящия момент, Селест неусетно застана до нея. — Не си ме представила на твоя приятел.

— Филип Чембърлейн. Селест Майкълс — процеди тя през зъби.

— Гледал съм госпожа Майкълс. Много пъти е разбивала сърцето ми на сцената. — Филип целуна ръката ѝ.

— Жалко, че не съм го знаела досега. — От пръв поглед прецени положението и Филип. Според нея той бе мъж, който може да доведе всяка жена до лудост. — В Лондон ли срещнахте Ади?

— Да. Жалко, че тя не остана по-дълго. — Плъзна ръката си през рамото до тила на Адриан. — Отказва да танцува с мен. Навярно вие ще се съгласите.

— Разбира се. — Хвана го под ръка и дяволито се усмихна. — Разгневили сте я.

— Надявам се да е така.

Селест сложи ръка на рамото му.

— Ади не се стряска лесно.

— Да, разбирам. Вие сте привързана към нея.

— Много я обичам. И възнамерявам да я пазя от вас, господин Чембърлейн.

— Филип. — Обърна я така, че да наблюдава Адриан, която се бе навела над възрастна дама. — Тя е забележителна жена, повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Стори ѝ се, че той намеква за нещо. Внимателно го изглежда.

— Вие сте проникателен. Всъщност тя е много чувствителна и уязвима. Ще ми бъде мъчно, ако някой я нарани. А аз въобще не съм чувствителна, Филип. Имайте го предвид.

Той се усмихна.

— Мислили ли сте някога за по-млад мъж?

Селест разбра комплимента и се засмя:

— Вие сте чаровник. И тъй като ме забавлявате, ще ви дам малък съвет. Търпението би повлияло на Ади повече, отколкото чарът.

— Ще го имам предвид — отвърна Филип.

Наблюдаваше Адриан в момента, когато тя докосна шията си с ръка и разбра, че огърлицата не е там. Бе изненадана и обърквана. След миг се овладя и осъзна какво е станало. Той ѝ се усмихна и кимна. Огърлицата ѝ от изкуствени диаманти и сапфири бе в джоба му.

„Мръсник! Долен мръсник. Беше я откраднал. Бе взел огърлицата от шията ѝ, без да усети. После ѝ се подигра. Гледаше я и се хилеше. Ще плати за това — каза си Адриан, докато слагаше ръкавиците в чантата си. — Ще плати за това още тази вечер.“

Знаеше, че е безразсъдно. Нямаше време спокойно да разработи плана си. Съзнанието ѝ бе заето от мисълта, че той е откраднал огърлицата, присмял ѝ се е и я е предизвикал. Селест случайно спомена, че е отседнал в „Карлайл“. Повече нищо не ѝ трябваше.

Разполагаше с един час да се преоблече в работните си дрехи. Не би могла да подкупи дежурния служител. Персоналът в „Карлайл“ бе известен със своята честност. Щеше да проникне в стаята му с взлом.

Адриан се втурна във фойето. На рецепцията имаше само един млад служител. Благославяйки късмета си, залитна към него.

— Моля Ви — започна тя с френски акцент. — Двама мъже навън се опитаха да... — Олюля се, изтръпнала от ужас. — Трябва да извикам такси. Бях тръгнала да се разхождам сама. Вода, s'il vous plait! Бихте ли ми дали чаша вода?

— Сториха ли ви нещо?

Той вече заобикаляше бюрото, за да ѝ помогне да седне. Тя извърна лице към него, уверена, че изглежда съвсем безпомощна.

— Не, само ме изплашиха. Опитаха се да ме вкарат в една кола, а наоколо нямаше никого...

— Не се тревожете. Сега сте в безопасност.

„Той е толкова млад“ — мислеше Адриан, облегната на него. Твърде лесно бе да се възползва от съчувствието му.

— Благодаря. Вие сте толкова мил и добър. Бихте ли извикали такси? Но първо чаша вода, ако обичате, или... по-добре бренди.

— Разбира се. Опитайте се да се успокоите. Ще се върна след минута.

Една минута бе всичко, от което се нуждаеше. Щом мъжът излезе, тя стана и отиде до компютъра. Усмихна се, когато разбра на кой етаж е Филип. Бе сигурна, че самодоволно спи в очакване на следващия ѝ ход. Едва ли би допуснал, че тя ще дойде толкова скоро.

Служителят се върна с чаша бренди и я намери отпусната на стола със затворени очи и ръка на гърдите.

— Много сте любезен. — Докато пиеше, ръката и леко потрепери. — Трябва да си отида. — Избърса сълза от очите си. — Най-добре ще се чувствам вкъщи.

— Да се обадя ли в полицията?

— Не — отвърна тя с усмивка. — Не ги видях в тъмното. Благодаря на Бога, че успях да избягам и да дойда тук. — Подаде му чашата ѝ стана. — Никога няма да забравя добрината Ви.

— Не съм направил нищо. — Поласкан, младежът гордо изпъчи гърди.

— За мене беше много. — Адриан се облегна на него, докато излизаха навън. Таксито, на което предварително бе заплатила да чака наблизко, се приближи до тротоара.

— Merci bien. — Целуна го по бузата и влезе в колата. Щом се отдалечиха, Адриан се изправи на седалката. — Ако обичате, спрете зад ъгъла.

— Искате ли отново да ви чакам?

— Не. — Подаде му банкнота от двайсет долара. — Благодаря.

— Пак заповядайте, госпожице.

След петнайсет минути стоеше пред вратата на Филип. Използва служебния вход и асансьор. Оставаше само да отключи бравата и да махне предпазната верига. Отварянето на вратата стана по-бавно, отколкото трябваше, което според нея се дължеше на това, че е ядосана и нетърпелива.

В апартамента беше тихо. Филип не бе пуснал завесите в дневната и светлината в стаята ѝ позволяваше да се ориентира. За по-малко от пет минути тя разбра, че в помещението няма нищо ценно.

В спалнята бе тъмно. Запали фенерчето си. Внимаваше да не го насочва към леглото, въпреки че с удоволствие би осветила лицето му и би го изплашила до смърт. Щеше да е достатъчно удовлетворена да си върне огърлицата и да вземе диамантените копчета, които Филип носеше на бала.

Адриан започна тихо да претърсва стаята. Би било много неприятно, ако е оставил скъпоценностите в сейфа на хотела. Не мислеше, че е постъпил така. Беше се прибрал късно, почти в три часа. Тя забеляза, че той е оставил всичко върху раклата и се е пъхнал в леглото.

Под грижливо сгънатите ризи от „Търнбъл“ проблесна нейната огърлица. До нея имаше мъжка кутия за бижута с монограм, изобразяващ алигатор. Освен диамантените копчета за ръкавели откри други от масивно злато, карфица за вратовръзка с изключително красив топаз и някои подобрани с вкус скъпи бижута на мъжката суета.

Зарадвана, пусна кутията и огърлицата в чантата си. Съжаляваше, че няма да види лицето му сутринта, когато открие липсата им. Обърна се... и се сблъска с него.

Неочаквано той я грабна и я прехвърли през рамо. Риташе във въздуха и остана без дъх, щом я хвърли върху леглото. Можа само да изругае, когато Филип приклеци ръцете ѝ към тялото и се стовари върху нея.

— Добро утро, скъпа — поздрави той и притисна устни към нейните. Ръцете ѝ се напрягаха, тялото ѝ се съпротивляваше, дори когато устните ѝ станаха горещи и се разтвориха. Възбуден от това, Филип я целуна по-чувствено, отколкото бе възнамерявал.

Отдръпна се, като държеше с една ръка двете ѝ китки, и се протегна към лампата. Светлина обля стаята. Стана му приятно, че я вижда в леглото си.

Адриан осъзнаваше положението, в което бе изпаднала. „Вината е изцяло моя“ — мислеше тя ядосана. В продължение на десет години крадеше най-хубавите бижута със самообладание и логика. Сега бе хваната заради евтината огърлица и собствената си гордост.

Единственото, което можеше да направи, бе да се държи нахално.

— Пусни ме!

— В никакъв случай.

Продължаваше да я държи за китките с едната си ръка, а с другата отмести косата от лицето ѝ.

— Трябва да признаеш, че ловко те вкарах в леглото си.

— Дойдох за огърлицата си, а не да бъда с теб в леглото.

— Можеш да получиш и двете. — Ухили се той. Адриан се отскубна от ръцете му. Бе много по-силна, отколкото изглеждаше. Филип разбра това, когато му нанесе силен удар в корема. Притисна ръцете ѝ между телата им и приближи лицето си към нейното. — Добре, по-късно ще обсъдим това.

Тя не бе студената принцеса Адриан с гневен поглед, а жената, която подозираше, че е всъщност — страстна, неуловима и... объркана.

— Ти си виновен. Ти си мръсник!

— Виновна си за две неща. Изненадан съм, че поемаш такъв риск, за да върнеш огърлицата си обратно. Тя струва само неколкостотин лири. Нищожна стойност, Ади.

Думите му я накараха да осъзнае, че той разбира от скъпоценни камъни. Попита задъхана:

— Защо я взе?

— От любопитство. Питам се защо принцеса Адриан носи цветно стъкло?

— Има по-полезни неща, за които да харча парите си. — Беше гол от кръста нагоре. Тя усещаше как бие сърцето му. — Ако ме пуснеш да си отида, ще я взема и ще забравим случилото се. Няма да се обадя в полицията.

— Направи нещо по-добро.

Адриан дишаше нормално и се надяваше, че вече може да се владее.

— Какво искаш?

Той я изгледа продължително, преди да отговори:

— Не е трудно да оставя постъпката ти без последици.

— Няма да се извинявам за това, че съм влязла в стаята ти да си взема огърлицата.

— А какво ще кажеш за моята кутия за бижута?

— Исках да ти отмъстя. — За миг очите ѝ станаха гневни. — Вярвам в отмъщението.

— Добре звучи. Ще пиеш ли нещо?

— Да.

Отново ѝ се усмихна.

— Обещай тогава, че ще стоиш тук. Можеш да избягаш, Адриан, и тъй като не съм облечен, сега няма да те гоня. Но и утре е ден.

— Имаш думата ми. Искам да пия нещо.

Той стана и ѝ даде възможност да седне на стола. Докато наливаше в чашите, тя свали ръкавиците си.

— Ще пиеш ли уиски?

— Да. — Пое чашата и отпи.

Филип седна на ръба на леглото.

— Надявам се да ми обясниш поведението си.

— Ще те разочаровам. Не ти дължа никакво обяснение.

— Предизвикваш любопитството ми. — Взе кутия цигари. — Знаеш ли, че се отказах да пуша, преди да те срещна.

— Съжалявам — усмихна се тя. — В края на краищата това зависи само от волята ти.

— Имам воля, но я използвам за друго. — Огледа я от горе до долу. — Въпросът ми е защо жена като теб краде?

— Не е кражба да вземеш това, което ти принадлежи.

— Огърлицата на Мадлен Моро не беше твоя.

Едва не се задави с уискито.

— Какво общо имам аз с това?

Пушеше замислен и я наблюдаваше. Тя не беше дилетант, нито новак в занаята.

— Ти открадна сапфирите, Ади. Или знаеш кой го е направил. Говори ли ти нещо името Роуз Спероу?

Продължи да пие, макар че дланите ѝ се изпотиха.

— Трябва ли да ми говори нещо.

— Причината е в полата. Бързо разбрах как стоят нещата. Ти отвлече вниманието ми, но когато посетих нашия общ приятел Фреди, той спомена за Роуз и я описа. И аз се сетих за късата кожена пола. Пола, която ти едва ли би облякла.

— Ако продължаваш да правиш разни догадки, ще си тръгна. Не съм спала цяла нощ.

— Седни.

Острият му тон я предупреди да не усложнява положението.

— Ако правилно те разбирам, ти си си втълпил, че аз съм замесена в кражбата в дома на Мадлен Моро. — Остави чашата настрана и отпусна рамене. — Мога ли да те попитам защо според теб съм го направила? Едва ли имам нужда от пари.

— Въпросът не е в нуждата, а в мотива.

Сърцето ѝ биеше неспокойно, но смело го гледаше в очите.

— Ти какъв си, човек от Скотланд Ярд?

Той се засмя и изтръска цигарата си.

— Не точно. Чула ли си израза „крадец да хване друг крадец“.

Изведнъж се досети. Тя бе чувала да се говори за легендарен крадец, известен само като Ф.Ч. Описваха го като чаровник, безмилостен и свършен в занаята си.

Крадеше само скъпоценности. Някой ѝ бе казал, че той взел Уелингфордския диамант — седемдесет и пет каратов първокласен камък. После се отказал. Кой знае защо, Адриан винаги си го бе представяла като възрастен мъж. Отново посегна към чашата с уиски.

Каква ирония! Най-после да бъде заедно с човек от занаята, и то най-добрия, и да не може да говори професионално с него.

— Твърдиш, че си крадец?

— Бях.

— Чудесно. Тогава аз мога да кажа, че ти си откраднал огърлицата на Мадлен Моро.

— Бих го направил преди няколко години. Въпросът е, че ти имаш пръст в обира и аз искам да знам защо.

Тя стана и завъртя чашата с малкото останало в нея уиски.

— Филип, ако съм замесена в кражбата, причината не те интересува.

— Не можеш да ме впечатлиш с титлата си или със салонните си маниери. Или ще ми кажеш, или аз ще кажа на началниците си.

— Кои са те?

— Работа за Интерпол.

Адриан вдигна чашата и я пресуши.

Филип продължи:

— Свързват няколко кражби в продължение на десетилетие с един неуловим човек. Сапфирите на Моро са последният обир в твърде дългия списък.

— Интересно. Но какво общо имам аз с това?

— Ако се споразумеем, мога да измисля нещо и да не те намесвам.

— Много мило от твоя страна — отвърна тя и сложи чашата настрана. — Или би било мило, ако си прав. — Знаеше, че положението ѝ е опасно, но продължаваше да се усмихва самоуверено.

— Можеш ли да си представиш колко ще се забавляват приятелите ми, когато им кажа, че са ме взели за крадец? Седмици наред ще ги развличам с това.

— По дяволите, не виждаш ли, че се опитвам да ти помогна? — Бързо стана, хвана я за раменете и я разтърси. — Не се опитвай да играеш пред мен! Сами сме и е излишно да се преструваш. В нощта на обира те видях — облечена в черно — да се вмъкваш през служебния вход на хотела, в който бе отседнала. Ясно ми е, че трябваше да продадеш скъпоценностите. Замесена си, Ади. За бога, бил съм в занаята! Знам какво е.

— Нямах нищо съществено, което да предадеш на началниците си.

— Не още. Въпрос на време. Никой не знае по-добре от мен колко големи са шансовете след години. Ако си в беда и ако трябва да продадеш няколко дреболии, за да спасиш репутацията си, нямам причина да ти преча, като те излагам. Кажи ми, Ади! Искам да ти помогна.

Беше смешно, но беше искрен. Нещо я караше да му вярва.

— Защо?

— Не ставай глупава — промълви той и доближи устните си до нейните.

Не го отблъсна. Страстта на Филип бе опасна като нейната. Ръцете му бяха в косата ѝ — силни, властни. Леко отмести главата ѝ назад. За пръв път пръстите ѝ опипваха бавно и с наслада мъжка плът. Усети топлина в стомаха си, желанието постепенно прерасна в горещина, после в болка и в огън.

Той знаеше, че е лудост да я желае сега, да забрави всичко и да потъне в нея. Но тя бе олицетворение на нежност и сила, на трепети и желаниа. Ароматът, който излъчваше кожата ѝ, замая главата му, когато двамата паднаха на леглото.

Той забрави финеса и изискаността, с които подбуждаше желанието. Която и да е, каквито и тайни да имаше, страстно я желаше. Беше се съблазнявал от вътрешния огън на диамантите, от арогантния пламък на рубините, от блясъка на сапфирите. Откри у Адриан всичко, което преди бе намирал само в скъпоценните камъни.

Тя бе малка и лека. Косата ѝ се обви около него, когато паднаха на леглото. Омайваше го с парфюма си. Усети на езика ѝ упойващия

вкус на уискито. Безразсъдната ѝ отзивчивост му пречеше да се владее. Пъхна ръка под пуловера ѝ и долови с дланта си, че сърцето ѝ бие до пръсване.

Никога не се беше чувствала така. Година след година тя си втълпяваше, че никога няма да позволи да се чувства така. Не заради себе си. За пръв път желаше като жена да получи и да даде. Обаче, когато тялото ѝ бавно се отдаде на удоволствието, я облада страха. Тя видя мокрото от сълзи лице на майка си и чу самодоволното пъшкане на баща си.

— Не! — изкрещя и отблъсна Филип. — Не ме докосвай! Недей!

Той сграбчи китките ѝ, докато се мъчеше да се освободи от него.

— По дяволите, Адриан! — Обзет от ярост, Филип я издърпа към себе си. На езика му напираха жлъчни обвинения. Не ги изговори. Сълзите в очите ѝ бяха искрени, както и ужасът, стаен в тях.

— Добре, успокой се! — Отпусна ръцете ѝ и се опита да говори тихо. Тя беше като влакчето в Пратера, на което още не знаеше дали иска да се повози. Продължаваше да се бори с него. — Спри! Няма да ти направя нищо.

— Пусни ме да си отида. — Гърлото ѝ бе така стегнато, че даже шепотът причиняваше болка. — Махни ръцете си от мен.

— Не нападам жени — спокойно отвърна той. — Бих се извинил, ако съм те разбрал погрешно, но и двамата знаем, че не съм.

— Казах ти вече, че не съм дошла тук да спя с теб. — Измъкна едната си ръка, после другата. — Ако очакваш да се позабавляваш, ще се разочароваш.

Внимателно се отдръпна от нея.

— Някой те е оскърбил.

— Истината е, че не ми е интересно.

Преди да я докосне отново, тя се измъкна от леглото и грабна чантата си.

— Истината е, че се страхуваш.

Той също стана от леглото. Но знаеше, че след това чаршафите ще миришат на нейния парфюм и мисълта за нея ще го преследва през останалата част от нощта.

— От мен ли се страхуваш или от себе си.

Ръцете ѝ трепереха, когато праметна чантата през рамо.

— Собственото „аз“ на мъжа е безкрайна омая. Довиждане, Филип.

— Само един въпрос, Адриан.

Тя се спря на вратата с наведена глава.

— Сами сме тук. Искам да знам истината. Лично за себе си. Заради мъж ли се забърка във всичко това?

Тя би трябвало студено да се усмихне и да излезе, без да отговори на въпроса му. Хиляди пъти щеше да се пита защо не го направи.

— Да.

Видя баща си да отминава с безразличие сълзите в очите на майка ѝ и нейния тих плач.

— Да, заради мъж.

Обзе го разочарование и яд.

— Заплашва ли те? Изнудва ли те?

— Задаваш ми три въпроса. — Усмихна се пресилено. — Ще ти кажа истината. Правила съм всичко по свой избор. — Спомни си нещо, бръкна в чантата си, извади неговата кутия за бижута и му я подхвърли. — Гарван, гарвану око не вади, Филип. Поне засега.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Скъпа, чудесно е нали? — Лорин Сейнт Джон се наведе и целуна Адриан по бузата. Беше сигурна, че операторът ще я заснеме така, както изглеждаше най-добре. Използва тялото на Адриан, за да прикрие факта, че е напълняла с пет килограма от Деня на благодарността. — Всичко тръгна много добре, нали?

— Точно по графика. — Вдигна чаша с ледена маргарита.

На терасата около басейна имаше сто души, дошли тук само по покана. Вътре в балната зала имаше други петдесет, които предпочитаха климатичната инсталация пред морския бриз.

Адриан отправи замечтан поглед към брега.

— Хотелът е хубав и съм сигурна, че това модно ревю ще има голям успех.

— Вече има успех. Само пресата ще донесе около милион. От „Пийпъл“ са тук, разбира се. Ще има материал за нас на три страници. Снимките ни ще бъдат поместени на корицата. Нали знаеш, че миналата седмица имаше моя снимка в „Добро утро, Америка“?

— Да, изглеждаше чудесно.

— Много си мила. — Лорин се обърна към оператора. — Не искате ли шампанско, скъпи? Сервираме маргарита само за настроение.

Адриан си представи какво настроение създава мексиканското селско облекло на Лорин, купено за пет хиляди долара.

— Хубаво е.

Наблюдаваше внимателно гостите. Познаваше лично много от тях, за други бе чувала — богати, могъщи, известни. Журналистите обикаляха наоколо и документираха събитието. Гостите бяха облекли най-хубавите си плажни дрехи: от силно изрязаните бикини с великолепни наметала до широките копринени ризи. Никой не бе оставил скъпоценностите си вкъщи. Диаманти и злато блестяха, огрени от тропическото слънце. За два дни малкият остров Козумъл беше станал рай за крадците. Ако тя търсеше голяма плячка, можеше да се движи сред тях и да събира камъни.

„Не е като да късаш цветя на някоя поляна, но не е трудно, особено ако си член на тяхното «изключително» общество“ — размишляваше Адриан. Без съмнение Интерпол имаше агенти на острова, но слава богу, никъде не забеляза Филип.

— Чух, че моделите са чудесни. — Наклони глава и се усмихна на фотографа.

— Не би трябвало да чуваш нищо. Дрехите се охраняват по-зорко от кралски скъпоценности. Колкото по-голяма тайнственост има около тях, толкова по-големи са очакванията. Какво ще кажеш пътеката да се прекара над басейна?

— Би било чудесно.

— Почакай да видиш финала. — Лорин се приближи и прошепна: — Манекените, които показват бански костюми, ще се гмурнат във водата.

— Нямам търпение.

— Искан ми се басейнът да е пълен с шампанско, но Чарли не е съгласен. Все пак уредих в балната зала да има фонтан с шампанско. И ти трябва по-късно да се запознаеш с „пинята“. Такъв чудат обичай. Ей, ти — обърна се тя към сервитьорката. Чаровната усмивка рязко премина в студена, нетърпяща възражение гримаса. — Трябва да сервираш напитките, а не да се разхождаш с тях. — Лорин се обърна и лицето ѝ отново грейна в усмивка. — За какво говорихме? О, за „пинята“. Когато бяхме с Чарли тук миналата година, отидохме на празник. Всички тези хлапета с лепкави пръсти, които налагат магаре с бухалки от папиемаше. Когато свърши...

— Знам играта, Лорин.

— Добре, тогава. Мисля, че съм адаптирала обичая към нашите вкусове. Поръчах си този великолепен папагал, пълен е с изкуствени бижута. Положително ще го покажат по телевизията.

Адриан едва се сдържа да не се засмее, като си представи присъстващите знаменитости как пълзят по земята, за да събират стъклени дрънкулки.

— Сигурно ще е много забавно.

— Това ми е целта. Решила съм всеки да запомни този благотворителен бал. Препоръчвам ти бюфета, макар че имах големи неприятности с персонала. — Тя махна приветливо към една група от другата страна на басейна. — Но те са мексиканци.

Адриан отпи и отговори:

— Ние сме в Мексико.

— Да, но не мога да разбера защо не положат усилия, за да научат езика. Все мърморят помежду си. Освен това са мързеливи. Нямах представа колко е трудно да ги контролираш. Но за сметка на това работят на безценица. Уведоми ме, ако имаш проблеми с обслужването. Криси, изглеждаш чудесно! — Когато дългокраката блондинка отмина, направи презрителна гримаса. — Какво би казала за нея?

— Знам, че има много неща, за които трябва да се погрижиш — отвърна Адриан, а в себе си заключи: „И ако не се махна от теб, няма да издържа и ще започна да крещя“.

— О, нямаш представа! Как само ти завиждам за спокойния живот! И все пак съм сигурна, че това ще бъде най-голямото и най-сензационното откриване на хотел за годината.

Адриан се усмихна.

— Надявам се, че не съм сбъркала, като реших откриването да бъде следобед, а не вечерта. Следобедите са така... неангажиращи.

— Животът на острова е неангажиращ.

— Ммм. — Лорин наблюдаваше младия, привлекателен мъж, вече филмова звезда, облечен с много плитки бански гащета и лъщящ от плажното масло. — Трябва да се каже нещо и за облеклото за свободно време. Чух, че бил много издръжлив.

— Как е Чарли?

— Какво? — Лорин не откъсваше очи от младия привлекателен мъж. — Красив, просто красив! Признавам, че съм напрегната като котка. Толкова е важно събитието да бъде изключително.

— Ще бъде. Ти ще събереш хиляди долари за борба с левкемията.

— Хмм? О, също и това. — Лорин повдигна голото си рамо. — Но, естествено, хората не са дошли, за да мислят за някаква отвратителна болест. Действа потискащо. Важното в случая е, че са тук. Споменах ли, че дукесата на Йорк изказа съжалението си, че не може да присъства?

— Не.

— Жалко наистина! Само ти си ни кралската особа. — Приятелски стисна ръката на Адриан. — О, виждам Елизабет. Трябва

да я поздравя. Забавлявай се, скъпа.

— Да, разбира се — отвърна момичето и промърмори: — Повече, отколкото ти предполагаш.

Хора като семейство Сейнт Джон не се променят.

Адриан мина зад виещо се растение, за да седне на слънце и да се наслаждава на музиката. Курорт като „Ел Гранде“ разкриваше нови работни места, което бе полезно за икономиката на Мексико, така както и модното ревю ще подпомогне фондовете за благотворителна дейност. За Лорин и другите като нея това бе нещо незначително или още по-лошо — трамплин за собствените им амбиции.

Представата за семейство Сейнт Джон се свързваше с пари, обществено положение и известност. Адриан пиеше на малки глътки и наблюдаваше как Лорин се суети около басейна.

Бяха дошли повече хора, отколкото очакваше. Това улесняваше задачата. Адриан мислеше, че кражбата на Лорините диаманти и рубини няма да я затрудни.

— Правиш се на Грета Гарбо или би се радвала на компания?

— Марджори! — Скочи, зарадвана от срещата. Марджори, дъщерята на актьора Майкъл Адамс, приятел на Фоуб от Холивуд, ѝ бе станала близка, след като и двете скъсаха със света на киното. — Не знаех, че ще бъдеш тук.

— Реших да дойда. — Стройната блондинка от Калифорния също прегърна Адриан.

— Майкъл с теб ли е? Не съм го виждала тази година.

— За съжаление татко не можа да дойде. Той е в Онтарио. — Огледа наоколо и се усмихна.

— Той е неуморим, нали? Поздрави го. Кога ще се видите.

— Вдругиден. Ще прекарам Коледа с него. — Марджори отметна косата си, седна на шезлонга и поръча на сервитьора плодов сок. Въздъхна и се обърна към приятелката си. — Прилича на зоопарк, нали?

— Не започвай пак. — Адриан също се усмихна. — Кажи какво правиш тук? Никога не си се интересувала от висшата мода.

— Копнеж по тропиците... и по Кийт Диксън.

— Кийт Диксън?

— Той е актьор. — Марджори вдигна ръка. — Затова дойдох, но...

— Сериозно ли е?

Показа пръстена с огромен диамант.

— Би могло да се каже така.

— Сгодена си! — Адриан изненадано понижи глас, защото Марджори ѝ направи знак да мълчи. — Тайна ли е това? Майкъл знае ли?

— Знае и одобрява. Двамата се разбират толкова добре, че едва ли се нуждаят от мен. Странно нещо.

— Странно е, че се разбират ли?

— Странно е, че прекарах по-голяма част от живота си в търсене на приятели и любовници, които татко не би одобрил.

— Трябва да е уморително.

— Да. А с Кийт бе толкова лесно.

— Тогава защо го пазиш в тайна?

— За да не пишат за нас в клюкарските колони на вестниците. Във всеки случай ще го пазим в тайна само още няколко дни. Ще се оженим на Коледа. Бих се радвала да дойдеш, но знам как се чувстваш по време на празниците. Можеш ли да вечеряш с нас в селото?

— С удоволствие. Трябва да си щастлива с него. Изглеждаш чудесно, Марджори.

— По-добре съм. — Извади цигара от джоба на лепената си пола. — Не мога да повярвам, че така съм измъчвала татко и себе си. Сега тежа петдесет и четири килограма.

— Радвам се за теб.

— Пазя си една снимка от вестник от времето, когато излязох от болницата преди три години. Тогава бях четиридесет килограма и изглеждах като призрак. — Кръстоса дългите си стройни крака. — Напомня ми, че имам късмет, щом съм жива.

— Знам, че баща ти се гордее с теб. Последния път, когато го видях, говореше само за теб.

— Нищо нямаше да постигна без него — осъзнах, че той не е мой враг. — Пое чашата с плодов сок и даде бакшиш на сервитьора. — И ти ми помогна. — Чукна чашата си с Адрианината. — Идваше в болницата и ми говореше, дори когато не исках да слушам. Разказваше ми колко трудно ти е било да гледаш как майка ти се погубва. Ади, никога не съм ти казвала как ми повлия тогава.

— Не говори за това. Майкъл бе един от малкото, които искрено бяха загрижени за майка ми. Не можеше да ѝ помогне, но се опита.

— Винаги съм мислила, че е малко влюбен в нея. И в теб. Мразех те, когато бяхме деца. — Засмя се и изтръска пепелта от цигарата си. — Татко непрекъснато ми повтаряше каква прилежна ученичка си, колко си възпитана.

— Ужасно! — отговори Адриан, а Марджори отново се засмя.

— Аз пуших и гълтах всякакви упоителни средства, които ми попадаха, омъжих се за влечуго, макар и да знаех, че ще ме оскърбява, правех сцени на публични места. С една дума, правех всичко възможно татко да е нещастен, а това ме съсипа. Последното нещо бе анорексията.

— Последното нещо е обяснението.

— Да. — Марджори се засмя с прекалено скромната усмивка на своя баща, която го направи известен. — Добре, стига вече за това. Знаеш ли, че Алтея е тук?

— Алтея Грей? Не.

— Да. Ето там. — Тя посочи към тълпата.

Адриан бавно побутна слънчевите си очила, преди да погледне. Актрисата бе облечена с плътно прилепващ къс тоалет в розов цвят.

— Този костюм би бил подходящ за дъщеря ѝ, ако има такава.

— Алтея винаги е искала да изтъкне своя артистичен талант — отговори Адриан.

— Последните ѝ два филма бяха като атомни бомби.

— Така чух и аз. — Тази жена не я интересуваше. Беше ѝ отмъстила преди години. Комплект с опали и диаманти бе превърнат в анонимен дар за фонда „Пенсионирани актьори“.

— Преди няколко месеца си е правила пластична операция на бедрата.

Адриан погледна краката на Алтея.

— Ади, отказах се от алкохола, успокоителните и повърхностните мъже. О, чух още една пикантна новина от бляскавия град — за бившия агент на майка ти Лари Къртис.

Момичето изтръпна.

— Изглежда, че слуховете за предпочитанията му към младите момичета са основателни. Бил хванат миналата седмица, когато „прослушвал“ нова клиентка. Петнайсетгодишна.

Гадеше ѝ се. Внимателно остави чашата настрана. Попита с отпаднал, далечен глас:

— Каза, че бил хванат?

— Да, в сублимния момент го е хванал бащата на момичето. Мръсникът се отървал само със счупена челюст. Ей, бяла си като платно. — Разтревожена, Марджори се изправи.

Адриан не искаше да си спомня. Преглътна мъчително.

— От слънцето е.

— Хайде да отидем на сянка, преди да започне представлението. Можеш ли да станеш? Не харесвам този израз, но изглеждаш сякаш си видяла призрак.

— Добре съм. — Не трябваше да се измъчва от спомените. Лари Къртис беше в миналото. Изправи се и двете отидоха да седнат под яркия червен балдахин. — Не искам да пропусна представлението за нищо на света.

— Ще бъде голямо шоу.

Наистина беше. Гледаше как Лорин застана на подиума, украсен с тропически цветя. Утре тя самата ще устрои представление.

Апартаментът ѝ в „Ел Гранде“ бе в пастелни тонове с големи прозорци, а на терасата имаше много цветя. Разполагаше със зареден хладилник, баня с огледала и с приспособление за подводен масаж и със собствен сейф. Имаше своите преимущества, но тя предпочиташе стаите, които бе наела в хотел „Ел Президенте“ на името Лара О’Конър. Със съжаление се отказа от Роуз Спероу.

Няколко часа след модното ревю тя седеше на малката масичка до прозореца, ядеше киви и изучаваше хелиографските копия на „Ел Гранде“. Не знаеше още как ще влезе в хотела. Разработваше детайлно и двата възможни варианта.

Телефонът до нея иззвъня.

„Hold Si.“

Адриан се облегна назад. Човекът, който се обаждаше, бе нетърпелив. В нейната практика куриерите говореха възможно най-грубо, когато бяха напрегнати.

— Ще съм там, точно както се уговорихме. Ако не ми вярваш, амиго, ще намеря друг купувач.

Адриан не отговаряше и пиеше на малки глътки „Перие“ от затоплената чаша.

— Знаеш кой е той. *Сянката* винаги държи на думата си. Не би искал да му кажа, че се съмняваш в способностите му да свърши работата докрай. Мисля, че не. *Мапана*.

Остави слушалката. От нервното напрежение гърбът и вратът ѝ се бяха схванали. Ядосана, затвори очи и раздвижи врата си. От години не си спомняше да се е схващала така. Работата беше рутинна, почти лесна. И все пак...

„Филип“ — помисли тя. Беше ѝ изпратил послание, а тя не го схвана. Безпокоеше се от това, че той не е на острова. Щеше да се вбеси, ако бе тук.

„Той нищо не може да докаже“ — мислеше тя, докато отваряше вратите към балкона. Скоро, много скоро ще приключи с това, с което се е захванала.

Слънцето залязваше и водата бе в златни отблясъци. След няколко часа ще се появи луната — спокойна и бяла.

Слънцето и луната — символи на деня и нощта, на приемственост и вечност. „Скоро ще я взема, мамо — тихо изрече тя, — след като я взема, и двете ще намерим покой.“

Облегна се на парапета. Бризът галеше лицето ѝ. Наоколо се носеше аромат на цветя. Чуваше как вълните се плискат. Разнасяха се смеховете и виковете на хората, които се разхождаха по брега или се гмуркаха с шнорхели между скалите.

Самота. Адриан стисна очи, но не може да я отблъсне. Навярно причината бе в курортния сезон и спомените, които извикваше той. А може би изпитваше завист, че след толкова години на объркване Марджори е сложила ред в живота си. Но знаеше, че всичко е много по-сложно. Независимо от това колко хора познаваше или в какво бе въввлечена, тя винаги бе сама.

Никой не я познаваше. Дори Селест не разбираше бурята, която бушуваше в нея. Бе принцеса от земя, която повече не е нейна, живееше в чужда страна, жена, която се страхува да е жена, и крадец, копнеещ за справедливост.

Точно сега, когато късният следобеден бриз галеше лицето ѝ и разнасяше наоколо аромата на цветя, тя жадуваше да се опре на някого.

Обърна се и влезе вътре. Може и да бе сама, но имаше цел.

Отмъщение!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тази сутрин бизнесът не бе на дневен ред. Адриан искаше да се пече на тропическото слънце, да се гмурка с шнорхел в кристалночистата вода между скалите, да спи под палмите и да мисли колкото може по-малко.

Наближаваше Коледа. Някои от гостите се върнаха по домовете си в Чикаго, Лос Анжелис, Париж, Ню Йорк, Лондон. Много останаха в „Ел Гранде“ да прекарат празника с „Пиня колада“ с ром, вместо с горещ пунш, и с палми, вместо с елхи.

Адриан никога не празнуваше в Ню Йорк. Не можеше да понася снега или витрините на „Масис“ или „Сакс“. Коледа бе събитие в Ню Йорк, което я вълнуваше като дете. Още си спомняше как за пръв път видя елегантните викториански кукли, които се въртяха на витрините в „Лорд и Тейлър“, а острият вятър духаше в кожената яка на палтото ѝ и наоколо се носеше миризмата на печени кестени. В Ню Йорк сега на всеки ъгъл има звънчета и в магазините се разнасят коледни песни. Има дъга пред „Картие“. По Пето Авеню потокът от хора е толкова плътен, че ако попаднеш в него, ще те понесе през няколко пресечки. Навсякъде цареше празнично оживление. Коледната атмосфера в Ню Йорк е несравнима. Но това потискаше Адриан.

Коледа бе забранена в Джакир. Дори на туристите и чуждите работници не се разрешаваше да празнуват. Нямаше украси, нито коледни песни, нито елхово клонче. Нямаше малки стъклени топки с танцуващ в тях сняг. Законът забраняваше.

Имаше спомени от Коледа — и щастливи, и тъжни. Знаеше, че не трябва да обръща гръб на спомените, но не в Ню Йорк, където бе украсила последната си елха в отчаяния си стремеж да въвлече майка си в празничната атмосфера. Там за последен път бе опаковала в ярка хартия коледните подаръци, които Фоуб никога не отвори.

В Ню Йорк намери майка си мъртва на пода в банята призори на Коледа. Последната Коледа, когато седяха заедно със Селест и Фоуб, пиеха пунш и слушаха празнични песни. И майка ѝ си легна рано.

Адриан никога не научи откъде Фоуб бе намерила уиски и светлосините хапчета. Откъдето и да бяха дошли, свършиха своето предназначение.

И всеки път около Коледа тя бягаше от Ню Йорк, макар и да знаеше, че това е проява на слабост. Отиваше там, където е топло — в Монте Карло, Аруба, Мауи. Понякога работеше, когато бягаше, друг път просто пътуваше. При това си пътуване щеше да свърши и двете, и утре сутринта, когато камбаните известяваха Коледа, тя щеше да е приключила.

Не нервното напрежение я подтикна да прекара деня извън курорта на Сейнт Джон. Искаше просто да бъде сама и неизвестна. През двата дни присъства на достатъчно коктейли. Избра плажната ивица край хотел „Ел Президенте“ не като принцеса Адриан или Лара О’Конър, а като Адриан Спринг.

Усети болка в краката и с последни усилия заплува към брега. С маска и плавници в ръце вървеше по пясъка към чадъра, където бе оставила нещата си. Не обърна внимание на двамата мъже, които седяха наблизко и отпиваха „Дос Екуис“.

— Адриан!

Обърна се към жената, която идваше към нея. Тялото ѝ бе закръглено, с бронзов загар, банският ѝ костюм представляваше две тесни ленти, в сравнение с които бикините на Адриан приличаха на водолазен костюм. Косата ѝ бе тъмна, късо подстригана.

За момент се подразни от това, че я обезпокоиха. После я позна.

— Дуджа? — Засмя се, пусна кърпата и протегна ръце към братовчедка си. — Това си ти. — Целунаха се и се отдръпнаха, за да се огледат една друга.

— Това е чудесно! — Ниският мелодичен глас на Дуджа ѝ върна спомените — мили и тъжни. Дългите задушни следобеди в харема, хладната беседка в градината, където двете момичета слушаха разказите на една стара жена. — Колко време мина, откакто се видяхме за последен път?

— Седем-осем години. Какво правиш тук?

— Скучаех. Бяхме в Канкун и Дж. Т. реши да отплаваме, защото според него тук е най-подходящото място за гмуркане. А аз стоя сама на басейна в хотела. Сама ли си?

— Да.

— Тогава да си вземем нещо за пиене и да си намерим компания.
— Тя я хвана под ръка и двете се отправиха към бара. — Непрекъснато чета за теб — принцеса Адриан присъства на премиерата на балета, принцеса Адриан пристига на Пролетния бал. Сигурно си била твърде заета, за да дойдеш в Хюстън.

— Нямах възможност. Докато мама беше жива, не можех лесно да пътувам. След като... — тя наблюдаваше как Дуджа запали дълга кафява цигара. — Мислех, че няма да понеса да видя теб или някой друг от Джакир.

— Съжалявам. — Дуджа докосна въпроса за смъртта на Фоуб така леко, както и ръката на Адриан. — Майка ти бе толкова добра към мен. Имам хубави спомени. — Поръча две маргарити и едва тогава попита братовчедка си дали желае такова питие.

— Да, благодаря. Много време мина, а сякаш беше вчера.

Дуджа издиша цигарения дим и отвърна:

— Дълъг е пътят от харема.

„Не е достатъчно дълъг“ — помисли Адриан и попита:

— Щастлива ли си?

— Да. — Кръстоса дългите си загорели крака и започна да флиртува с мъжа от другата страна на кръглия бар. Беше трийсетгодишна, закръглена и самоуверена. — Аз съм свободна. — Засмя се и вдигна чашата си. — Дж. Т. е чудесен, мил мъж, типичен американец. Имам собствени кредитни карти.

— Само това ли ти е нужно?

— И това. Той ме обича и аз също го обичам. Знаеш ли колко се страхувах, когато татко се съгласи да се омъжи за него? Всичко, което бяхме чули за американците... — Въздъхна и се завъртя на стола, така че да вижда хората около басейна. — Като си помисля, че можех да седя в харема, бременна с шесто или седмо дете и да се чудя дали съпругът ми е доволен от мен. — Лизна сол от ръба на чашата. — Светът е различен от това, което ние знаехме като деца. Американците не очакват от жените си да седят мълчаливи в ъгъла и да раждат бебета едно след друго. Обичам сина си, но съм съгласна да нямам друго дете.

— Къде е той?

— С баща си е. И той лудо обича да се гмурка като Дж. Т. Типично американче е. Играе бейзбол. Понякога се питам какъв ли щеше да е животът ми, ако Дж. Т. не бе дошъл в Джакир заради

петрола. — Сви рамене и издиша ароматния цигарен дим, което припомни на Адриан за следобедите в харема и биенето на барабаните. — Но това се случва рядко.

— Радвам се. Когато бяхме деца, аз се стремях да съм като теб. Ти бе винаги уравновесена, красива и се държеше добре. Мислех си, че е така, защото беше с няколко години по-голяма от мен и че аз ще бъда като теб, когато порасна.

— Нещата при теб бяха по-сложни. Искаше баща ти да е доволен от теб, но беше вярна на майка си. Сега разбирам колко нещастна е била Фоуб, когато шейхът се ожени повторно.

— Това бе началото на края ѝ. — Стана ѝ тежко. Отпи от чашата. — Връщаш ли се там понякога?

— Отивам веднъж в годината, за да видя мама. Тайно ѝ нося филми за нейното видео и червено копринено бельо. Нищо не се е променило. — Дуджа отговори на незададения въпрос на братовчедка си. — Когато отивам там, аз съм примерна, покорна дъщеря с прибрана коса и фередже. Седя в харема и пия зелен чай. Чудно нещо, но когато съм там, всичко ми се струва съвсем естествено.

— Как така?

— Трудно ми е да ти обясня. Когато съм в Джакир и се покрива с фереджето, започвам да мисля и да се чувствам като жена от Джакир. Това, което изглежда естествено в Америка, там ми е напълно чуждо. Когато си тръгна, свалям фереджето ѝ с него всички усещания и ограничения.

— Не разбирам. Сякаш става въпрос за двама души.

— А не сме ли такива? Как бяхме възпитавани и как живеем сега? Никога ли не си се връщала?

— Не, но мисля да го направя.

— Тази година ние няма да ходим. Дж. Т. има проблеми заради трагедията в Персийския залив. Добре е, че Джакир не бе въвличен в сблъсъка, но това не може да продължава.

— Абду знае да подбира ударите и приятелите си.

Дуджа се изненада. Дори сега, след толкова години никога не би нарекла шейха с малкото му име.

— Дж. Т. каза същото преди известно време. Знаеш ли, че баща ти се разведе с Риза? Тя не може да има деца.

— Чух. — Изпитваше съжаление към последната съпруга на баща си.

— Оженил се е за друга преди няколко месеца.

— Толкова скоро? — Адриан отпи голяма глътка. — Не знаех... Лайха му роди седем здрави деца.

— Пет от тях са момичета. — Дуджа сви рамене. Струваше ѝ се, че Адриан е охладняла към роднините си. — Най-големите са вече семейни.

— Да, знам.

— Шейхът направи добри сделки с всяка. Едната изпрати в Иран, а другата — в Ирак. Следващата дъщеря е четиринайсетгодишна. Говори се, че тя ще отиде в Египет или в Саудитска Арабия.

— Той е по-привързан към конете, отколкото към дъщерите си.

— В Джакир конете са по-полезни. — Дуджа поръча по още едно.

От прозореца си на петия етаж Филип виждаше басейна, градините и морето. Наблюдаваше Адриан, откакто излезе от морето. С бинокъла успя да забележи капките вода, които блестяха по кожата ѝ.

Питаше се коя ли е жената, с която тя разговаряше. Бе сигурен, че не са дошли заедно, защото Адриан се изненада и се зарадва, когато се срещнаха. Навярно бе стара приятелка или роднина. Срещата им явно бе случайна. Разбираше, че отиде на брега, защото искаше да бъде сама. Така бе постъпила веднъж или два пъти преди, когато той я проследи от „Ел Гранде“.

Съжаляваше, че е пропуснал празниците през последните дни, но бе по-разумно да не се показва. Спокойно пушеше и очакваше да се обади Спенсър.

— Спенсър слуша.

— Здравей, капитане!

— Какво стана, Чембърлейн?

— Получи ли доклада ми за Ню Йорк?

— Нямам голяма полза от него.

— Тези работи отнемат време. — Не откъсваше поглед от косата на Адриан. — Често пъти повече, отколкото бихме желали.

— Нямам нужда от празни приказки, а от информация.

— Разбира се. — Филип насочи бинокъла си към лицето на Адриан. Тя се смееше. Сега нямаше нищо хладно и отчуждено в начина, по който се извиваха устните ѝ. Огледа събеседничката ѝ и реши, че тя е нейна роднина — малко по-възрастна и много американизирана. Забеляза проблясващ диамантен пръстен на ръката ѝ, следователно бе омъжена.

— Е? — В гласа на Спенсър долови нетърпение.

— Нямам какво да добавя към предишния си доклад. — Отново насочи бинокъла към Адриан. Имаше най-невероятната кожа — като злато в стара картина. Беше глупаво, но реши да предприеме нещо, за да я спаси. — Ако нашият човек е в Ню Йорк, отново се е изплъзнал. Единствената следа, на която съм попаднал, води в Париж. Може да поставиш хората си там на бойна нога. — „Съжалявам, стари приятелю, но имам нужда от малко време“ — помисли Филип.

— Защо Париж?

— Графиня Тегари. Тя прекарва празниците там с дъщеря си. Купила е много изгодно няколко скъпоценности от колекцията на Уиндзорската дукеса. Ако бях все още в занаята, щяха да ми привлекат вниманието.

— Това ли е най-доброто, което можеш да свършиш?

— За момента.

— Къде си, по дяволите, и кога ще се върнеш?

— Сега празнувам, Стюарт. Очаквай ме през новата година. Най-добри пожелания на семейството ти. Щастлива Коледа!

„Да, тя действително има невероятна кожа“ — отново си каза той.

Адриан не можа да откаже на братовчедка си поканата за вечеря на яхтата и промени плана си. Очакваше с нетърпение вечерта, когато ще има възможност да види дали в действителност съчетаването на прогрес и традиция е целесъобразно. И щеше да е желязно алиби, ако се наложи.

Отиде в „Ел Президенте“, за да се преоблече. Това бе малка предпазна мярка. Оставаше изборът на подходящия момент. Часовникът ѝ показва, че семейство Сейнт Джон са заети в празничната зала, където развличат журналистите с коктейли. Щеше да има още един час на разположение, преди Лорин да се върне в апартамента си в „Ел Гранде“, за да се приготви за приема в навечерието на Коледа.

Адриан щеше да се яви по-късно след вечерята с братовчедка си. Ако Лорин реши да сложи рубините си за празничната нощ, щеше да стане интересно. Въздухът ухаеше на цветя. До залез-слънце оставаха един или два часа. След кратко шофиране на север влезе в паркинга на „Ел Гранде“. Носеше големи слънчеви очила, широкопола шапка и местна дреха с дълги ръкави. Щяха да я вземат за американска туристка със съмнителен вкус.

Преметнала сламената чанта през рамо, влезе в главния вход. Отправи се към асансьорите, без да поглежда настрани. След като вече бе вътре, спря кабината между етажите, съблече дрехата и я натъпка в чантата заедно с очилата и шапката. Всичко това набута в чанта за пералня, предварително сгъната в униформата на камериерка, която облече.

След по-малко от трийсет секунди асансьорът отново се издигаше към горния етаж. Носеше прошарена перука, прибрана под тънка мрежа за коса. На бузата ѝ имаше дълъг белег. Ако някой я видеше, би си спомнил за нея, че е камериерка на средна възраст с белег.

Лененото бельо се съхраняваше в склад на края на всеки коридор. Тя можеше да отвори ключалката с фиба за коса при необходимост. Вместо това извади инструмент от колана, който носеше около бедрото си. Остави чантата за пералня в една празна количка и взе няколко хавлиени кърпи. Избутваше количката навън от склада, когато чу асансьора. С наведена глава бавно забута товара си по коридора.

— Buenas tardes — промърмори тя, когато край нея мина двойка, ухаеща на плажно масло. Тази сутрин бе закусвала с тях. Те не си направиха труд да отговорят на поздрава ѝ, а продължиха да спорят за това къде ще карат ски следващата седмица.

Почука на вратата на президентския апартамент и извика на развален английски: „Домакинство. Чисти хавлиени кърпи“. Преброи

до десет. Справи се с ключалката на вратата със същия инструмент. „Колко жалко, че обикновеният човек разчита на бравата“ — помисли Адриан. Навярно един ден, след като се откаже от занаята, ще напише статии по този въпрос. Вкара количката вътре и препречи вратата с нея.

Ако се случеше нещо, това препятствие би й осигурило още няколко ценни мига.

„Разкошен е“ — помисли тя, оглеждайки апартамента. Семейство Сейнт Джон обичаха удобствата. Бяха избрали прасковен и бежов цвят, хармониращ с лъскаво черно, дебели килими и канапе. Цветята бяха свежи и според Адриан доказваха, че камериерката скоро е почиствала, въпреки че дрехите на Лорин бяха нахвърлени по столове и маси.

Тя предпочиташе мебелираните в ярко оранжево и златно стаи в „Ел Президенте“. Някой би трябвало да каже на Чарли, че хората идват на острова не само да почиват, но и да понесат известни несгоди.

Бе научила достатъчно за новия хотел от хелиографските копия и от двудневния си престой в него. Обядът с Лорин в руската чайна бе добавил още няколко детайла. Адриан бе платила сметката, мислейки, че това е най-малкото, което би могла да направи.

Бързо провери стаите. Банята бе същата като тази в нейния апартамент. Купчината използвани хавлиени кърпи на пода и уханието на ароматични соли показваше, че Лорин наскоро се е къпала.

Увери се, че е сама, и бързо откри гардероба в спалнята. Сейфът, това допълнително удобство, с което Чарли снабдяваше хотелите си, бе там.

Вместо с комбинация той се отваряше с ключ, който гостът съхраняваше в джоба или в чантата си. Не само че нямаше алармена система, но даже дете би могло да го отключи с отвертка за по-малко от половин час.

Адриан повдигна полата си и от малък джоб извади ключ. Бе ключът от сейфа в нейната стая на долния етаж.

Той влезе в ключалката, но не се завъртя. След като си избра пиличка, търпеливо започна да стърже. Трябваше да е търпелива. Работеше наведена. От време на време чуваше шума от асансьора или от затваряне на врата. Изчакваше със затаен дъх, докато стъпките отминат апартамента.

Както винаги изпита задоволство, когато ключалката поддаде. Остави ключа на сейфа и извади кутия за бижута. Вътре имаше много красива перлена огърлица. Отмести кутията настрана и взе друга. Това бяха диаманти, доста малки, но хубави, монтирани на верижка. Сигурно според Лорин бяха нещо съвсем обикновено. Остави и тях настрана и намери комплекта с рубини и диаманти.

Разгледа с лупата си три от камъните на огърлицата. Както каза Лорин, бяха изключителни камъни с наситен цвят, гладка текстура и минимални дефекти и пукнатини. Диамантите бяха отлични, с лек жълт оттенък, не най-чисти, но добре обработени. Пъхна огърлицата, гривната и обиците в джоба си, остави кутията в сейфа и го заключи. Погледна часовника си и прецени, че има достатъчно време да се върне в хотела си и да се преоблече за вечерята с братовчедка си.

И тогава чу, че се превърта ключът във вратата.

— Господи, махнете това нещо оттук!

Проклинайки, Адриан се подчини.

— Извинете, сеньора. Чисти кърпи.

— Дай ми една. — Лорин грабна една кърпа от купа в количката и започна да търка петно на полата си с размер на чиния. — Непохватният му кучи син разля пунша на роклята ми.

Адриан сдържа смеха си. Рубините тежаха в джоба й.

— Сеньора, aqua... а, вода? Студена вода?

— Това е коприна, идиотко! — Лорин тръсна глава и свирепо я изгледа. Видя само една прислужница, стара и очевидно тъпа. — Какво знаеш ти за коприната? Господи! На този абсурден остров няма дори химическо чистене. Не знам защо Чарли не построи хотела си в Канкун. — Повдигна полата. — Две хиляди долара хвърлени на вятъра! — Мърмореше и нервно дърпаше ципа. — Нямах ли работа? Плащаме ти на час. Махай се оттук и върви да изработиш надницата си.

— Да, сеньора Сейнт Джон. Gracias. Buenas tardes.

— И говори на английски. — Лорин я избута навън през вратата и след това я затръшна след нея.

Подобно на Адриан Филип се бе въоръжил с търпение. Той бе паркирал пред „Ел Гранде“ на място, откъдето можеше да наблюдава

не само нейния джип, но и входа на хотела. Бе горещо. По гърба му се стичаше пот и овлажняваше памучната му риза. Отпи от бутилката пепси и се зарече да не пуши, докато очаква появяването на Адриан. Щеше да запази дистанцията помежду им още известно време. Все някога тя щеше да го заведе до мъжа, от чието умение се възхищаваше и на когото завиждаше заради лоялността ѝ.

„Трябва да е добър, дяволски добър, щом може да задигне нещо от хотела посред бял ден“ — мислеше Филип. Вече знаеше, че *Сянката* е повече от добър. Ограбването на Мадлен Моро бе последната от многото перфектно изпипани кражби.

Той не знаеше каква е ролята на Адриан във всичко това — да отвлича вниманието или да предава информация? От положението си в обществото тя би била свършен източник на информация. Но защо би го направила?

Когато отново се появи, тя се усмихваше като че ли на някаква своя шега. Той щеше да научи на какво се смее, както и всичко останало, което трябва да знае за нея.

Засега я следваше от разстояние.

Пред „Ел Президенте“ Филип изчака, докато отново се появи. Той предположи, че тя трябва да бърза, ако иска да се върне навреме в „Ел Гранде“ за приема на семейство Сейнт Джон. От фоайето можеше да види дали ще се качи по стълбите или с асансьора. Слънцето залязваше, когато тя отново слезе. Изглеждаше хладнокръвна и невъзмутима в ефирна вечерна златиста рокля без гръб. За негова изненада се отправи към брега, а не към паркинга. Отдалече я наблюдаваше да върви по вълнолома. После се качи на лъскава бяла яхта, на която бе изписано името „Аламо“.

Жената, с която бяха на бара преди, я посрещна заедно с оплешивяващ червендалест мъж и стройно младо момче. Видя как Адриан протегна ръка към момчето, после се засмя и го прегърна, а залязващото слънце пращаше огнени отблясъци в косата ѝ.

„Ако това е делова среща — размишляваше Филип, — няма да я посрещнат така.“ Промени плана си и отиде в нейната стая. Не беше отварял с взлом брава от години. Като да караш колело или да правиш любов — бе нещо, което бързо се припомня — и веднъж осъществено, носеше огромно задоволство.

„Всичко е на място“ — мислеше Филип, докато се разхождаше в апартамента ѝ. Чудеше се как живее сама. Нямаше небрежно праметнати дрехи по столовете и обувки по средата на стаята. На тоалетната ѝ масичка шишетата и тубите бяха затворени и подредени. В гардероба висяха грижливо окачени дрехи — обикновени и обемни, подходящи за горещите дни и нощи. Около тях се разнасяше ароматът на нейния парфюм.

Сепна се от своите блянове и започна да търси.

„Защо ѝ е необходим този апартамент под чуждо име?“ — недоумяваше Филип. Бе влязъл вътре и не възнамеряваше да излиза, преди да научи това, което го интересуваше.

Кутията с грим не би го заинтересувала, но Адриан използваше само сенки и леко червило. През трите дни в Мексико тя се бе гримирала само за вечерите. Тогава защо жена, уверена в своя външен вид, се нуждае от пълен комплект гримове?

Имаше моливи и фон дьо тен, достатъчни за гримиране на всички балерини от шоу в Бродуей. Заинтригуван, Филип извади горната част и намери изкуствени мигли и белила. Значи Адриан обича да променя външността си. Под втория ред гримове Филип намери бижутата на Лорин Сейнт Джон.

Добър? Мислеше, че *Сянката* е добър в занаята! Всъщност той бе гений. За кратко време влезе в хотел „Ел Гранде“, задигна камъните и ги предаде на Адриан, без да се показва.

Тя ги бе скрила в празна кутия от сенки за очи. Филип държеше скъпоценните камъни и се почувства изкушен, сякаш го зовяха като сирени. За тях са водени войни, умирали са хора, разбивани са сърца. Бяха изкопани от земята, отделяни от скалите, рязани, полирани и продавани, за да украсяват шии, китки и пръсти. Има народи, които вярват, че скъпоценните камъни могат да прогонят злите духове и смъртта.

Той разбираше шепота на блестящите в ръката му кървавочервени рубини и на диамантите.

Можеше да ги има, да ги пусне в джоба и да си отиде. Все още разполагаше с каналите, по които щеше да превърне скъпоценностите в пари, да стане още по-богат и по-свободен. Би било чудесно. И той се изкушаваше, но не от парите, а от самите камъни. Те лежаха горещи в ръката му, някак си женствени и присмехулни.

Въздъхна и ги сложи обратно в кутията. За нещастие бе твърде лоялен към Спенсър. Реши да постъпи така и заради Адриан. Ще изчака да види какво ще направи с тях и кой ще ѝ помогне.

Затвори кутията, сложи я обратно на горната лавица в гардероба. И след като реши, че е най-добре да мине без вечеря, взе възглавница от дневната, пъкна я в свободния гардероб, вмъкна се там и зачака.

Бе задрямал, но тъй като обикновено спеше много леко — нещо типично за крадци и герои, се събуди, щом я чу да отключва вратата. Наблюдаваше я през тесния процеп между вратите на гардероба.

Изглеждаше отпочинала. Напоследък се интересуваше и от промяната в нейното настроение.

Запали лампата и влезе в спалнята. Светлината падаше на гърба ѝ. Филип чу шумоленето на роклята ѝ и си представи как изглежда съблечена, макар че това го караше да се чувства зле. Закачалката с дрехата се плъзна по металната шина в гардероба. Когато след това мина покрай отворената врата между двете стаи, бе облечена в къс халат без колан.

Движеше се бързо, не като жена, за която вечерта е свършила. Филип проклинаше стената между тях, като слушаше как тракат шишенцата на тоалетната масичка.

За известно време настъпи тишина, после долови шума от отварянето или затварянето на бурканче и плискането на течаща вода. След това вратата се отвори и бравата щракна.

Почака пет-десет секунди и се измъкна от гардероба. Постоя на стълбището, преди да тръгне след нея.

Когато слезе долу, помисли, че я е изгубил. Единствената жена, която видя, бе широкоплещеста, с голям ханш и фризирана руса коса. Продължи да я търси. После рязко се обърна към блондинката и по походката разпозна Адриан в нея. Леко се усмихна, докато я наблюдаваше как пресича паркинга.

Това бе тя, но Филип се съмняваше, че отива на маскарад.

Шофираше към Сан Мигел, а той я следваше на разстояние половин миля. Почти нямаше коли, само случайни таксита се движеха от града до хотелския комплекс. Отляво морето бе спокойно и тъмно. Ярките многоцветни светлини на увеселителен кораб блестяха като скъпоценни камъни. Наближаваше полунощ и Рождество Христово. Децата вече спяха, очаквайки да се изпълнят желанията им на

сутринта. Туристите продължаваха да се забавляват. Магазините вече бяха затворени, а от ресторантите и баровете се носеше музика.

Адриан паркира направо на площада. Трябваше бързо да свърши. Искаше ѝ се вече всичко да е приключило. Тази вечер, докато беше на яхтата със семейството на Дуджа и си припомняха живота в Джакир, взе решение рубините да са последната ѝ кражба. След като ги обърне в пари и случаят се забрави, ще поеме на изток, към дома на тяхното детство. И към „Слънцето и Луната“!

Веселието на площада бе приключило. Цветните хартии и бандероли трябваше да се пометат заедно с няколко спукани пластмасови играчки. Градът миришеше на водорасли. Луната бе бяла и ясна. Звездите блещукаха с червен ореол. Палмите шептяха в топлия, влажен въздух — нещо, типично за островите.

Тръгна по една улица. Музиката едва се чуваше. Зави и се озова на сергиите, където през деня амбулантните търговци се пазаряха с туристите. Тук трябваше да е много внимателна. През деня сергиите бяха отрупани с модни колани, чанти и сандали. Тук можеха да се купят кутии с малки птички, изрязани като дръжки, за няколко хиляди песос или за два долара. Черният корал, с който бе известен островът, можеше да се види в редици кутии. Имаше ковано сребро, морски охлюви, бродирани памучни дрехи.

Сега бе пусто, стоката бе заключена зад вратите на гаражите. Никой не пазаруваше на Коледа. Поне що се отнася до туристите.

Адриан спря и почака.

— Навреме дойдохте, сеньорита.

Той се появи внезапно — нисък, мършав, с лице, белязано от акне или варицела. Извади запалка с инкрустирани тюркоази и запали цигара, Адриан забеляза стар белег на ръката му.

— Винаги съм точна, когато върша работа — говореше носово като коренячка от Тексас. — Носите ли сумата, за която се споразумяхме?

— Имате ли стоката?

Знаеше с какъв човек си има работа.

— Първо искам да видя парите.

— Както желаете.

Отключи вратата на едно от дюкянчетата. Помещението бе набльскано с евтини сребърни бижута, които висяха по стените или

лежаха зад прашни витрини. Миришеше на презрели плодове и стар тютюн. Извади чанта.

— Сто и петдесет хиляди американски долара. Моят човек искаше да плати само сто хиляди, но аз го убедих за цялата сума.

— За щастие на двама ни. — Адриан сложи хирургическа ръкавица и извади кесията от чантата си. — Сигурно ще проверите камъните, но аз ви уверявам, че са истински.

— Естествено. И вие ще преброите парите, макар и да ви уверявам, че са толкова.

— Естествено.

Предпазливо размениха чантите си. Адриан попипа банкнотите, преди да извади малък апарат, на чийто екран се появи числото петдесет.

— Истински са. Удоволствие бе да се работи с вас.

— Удоволствието е мое. — Той пусна лупата и кесията в джоба си. Ножът, който извади, проблесна в тъмнината. — Ще взема парите обратно, сеньорита.

Тя погледна ножа, после очите му. Бе винаги най-добре да гледа в очите.

— Това ли е начинът, по който вашият шеф върши бизнеса си?

— Така действам аз. Той ще получи огърлицата, а аз — парите, а ти, хубавице, се погрижи за живота си.

— А ако не искам да ти дам парите.

— Тогава ще умреш, а аз пак ще взема парите. — Той пристъпи напред с ножа. — Би било жалко да умреш сама в тъмното, в навечерието на Коледа.

Дали това бе инстинктът за самосъхранение, или думите му я накараха да си припомни ужаса от смъртта на майка ѝ? Когато той се протегна да вземе чантата, тя го ритна между краката. Ножът шумно падна на земята, секунди преди да се строполи и той.

— Мръсник — процеди през зъби и запрати ножа в тъмнината. — Сега гордостта ти е толкова малка, колкото е мозъкът ти, и също толкова безполезна.

— Добре направено — промълви Филип зад нея. Подаде ѝ ръка, когато тя се обърна, а в другата държеше пистолет 38-ми калибър. Съмняваше се, че ще го използва, защото посредникът просто

повръщаше на бетонна. — Напомни ми да обувам армирани панталони, когато съм с теб, скъпа. Сега вземи кесията и да тръгваме.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Навъртах се наоколо, за да спася живота ти, но ти се погрижи за това. Скъпоценните камъни, Ади. Не бих искал да прекарам Коледа в мексикански затвор.

Тя грабна кесията и мина покрай него.

— А аз бих предпочела да отидеш в ада.

Филип се увери, че са в безопасност, и пъкна пистолета в джоба си.

— Тогава съм сигурен, че ще се срещнем там накрая. Лично аз бих искал да отложa този момент. — Сграбчи ръката ѝ, ѝ я завъртя. — Побъркала ли си се да дойдеш тук сама и да правиш сделка с човек като този?

— Знам какво правя и как. Можеш да опиташ да ме арестуваш сега, но ще направя така, че да приличаш на глупак.

Изгледа я внимателно. Виждаше жената, която познаваше, макар и наплескана с много грим.

— Знам, че можеш да го направиш. Да се качваме в моята кола.

— Ще се върна с моята.

— Не я пипай!

— Къде ще отидем?

— Най-напред ще отидем в хотела, за да можеш да свалиш тази смешна перука. С нея приличаш на уличница.

— Много благодаря.

— После ще отидем да сложим тези красиви камъни там, откъдето са дошли.

Тя спря, измъкна ръката си от неговата и втренчено го погледна.

— Сега ти си се побъркал.

— Ще видим. Ако нямаш нищо против, бих искал да съм на километри далече, когато твоят приятел се съвземе.

Докато я буташе към колата си, часовникът на площада удари полунощ.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пътуването до „Ел Президенте“ не я успокои. Дори напротив, когато влязоха в стаята ѝ, беше вбесена. Бе свикнала да потиска истинските си чувства, но сега не можеше да се овладее.

— По дяволите, Филип! От деня, в който се срещнахме, ти ми причиняваш само неприятности. Бъркаш се в чужди работи, пречиш, следиш ме. — Дръпна перуката и я запрати към канапето. Тя падна на килима.

— Това е благодарността, която получавам.

— Ако се опитваш да се правиш на герой, трябва да ти кажа, че мразя героите.

— Ще го имам предвид. — Внимателно затвори вратата след себе си. Изпитваше удоволствие да наблюдава ядосана жена.

Адриан откопча евтините позлатени халки от ушите си и ги запрати в стената.

— Мразя мъжете!

— Добре.

Кипеше от гняв. Започна да сваля изкуствения си маникюр.

— Теб особено!

— Винаги предпочитам да бъда набелязан от красиви жени.

— Не можеш ли да си намериш по-интересно занимание от това да се бъркаш в работата ми?

— Не, поне засега. — Наблюдаваше как тя тръсна косата си. Бенката, която бе нарисувала в ъгъла на устата си, не ѝ подходеше повече от лилавите сенки около очите. — Адриан, скъпа, какво си направила с лицето си?

Ядосана, Адриан се обърна и влезе в спалнята.

— Хайде, върви си! — каза тя, докато той крачеше бавно зад нея. — Имах тежък ден.

— Забелязах. — Усети парфюма на Роуз или на Лара. Усмихна се, когато тя направи жест, сякаш пропъждаше досадна муха.

— Твоя братовчедка ли е жената, с която бяхте на бара днес следобед?

Стиснала зъби, започна да почиства грима от лицето си.

— Ти си ме шпионирал. Не мога да си представя нещо по-ниско от това.

— Тогава трябва да имаш по-богато въображение. Харесвам червените бикини, но не и сините на звездички.

— Ти си отвратителен! — Потопи пръстите си в крем и започна да го нанася на лицето си. — Но не съм изненадана. Какво си правил — седял си с бинокъл на прозореца? — Той се засмя, а тя започна да изтегля лигнинени кърпи една след друга. — Навярно обичаш работата си.

— Да, особено напоследък. Майсторски се гримираш — отбеляза той, когато Адриан отстрани и последните следи на Лара от лицето си.

— Радвам се, че мислиш така.

Умело махна електриковосините контактни лещи. Бе изненадан, че не са се разтопили от яростта, искряща от очите ѝ.

— Извинявай, но искам да се преоблека.

— Скъпа, няма да те изпусна от очи, докато не приключим с бижутото на Сейнт Джон. — Седна върху облегалката на стола. — Препоръчвам ти да облечеш нещо черно. Връщането на скъпоценностите изисква същите предпазни мерки, както и вземането им.

— Няма да ги върна.

— Не, ти няма — съгласи се той. — Аз ще направя това, а ти ще дойдеш с мен.

Адриан се отпусна в креслото. Бе вбесена.

— Защо?

— По две причини. — На масата имаше букет от клюмнали оранжеви и алени цветя. Филип взе едно от тях и го подуши. Предпочиташе аромата на цветето пред евтиния одеколон, с който се бе поляла. — Първо, мога да направя така, че да изпаднеш в много неудобно положение, ако откажеш сътрудничеството си.

Тя измърмори:

— О, колко ужасно!

Погледна я. Усети, че трябва да се изправи, но вместо това предизвикателно протегна крака.

— Второ — продължи той, — ако тук стане кражба в същия стил, не само че няма да мога да те защитя от последствията, но и ще се злепоставя с това, че съм отклонил следите от теб.

— За какво говориш?

— Днес следобед изпратих шефа си за зелен хайвер в Париж.

Момичето се изправи.

— Защо?

Самият той непрекъснато си задаваше този въпрос. Подразни се, когато и тя попита същото.

— Исках да ти дам възможност да ми обясниш.

Адриан се взря в него, после погледна ръцете си.

— Не те разбирам.

Чудно нещо! Самият той не се разбираше. Нетърпеливо хвърли цветето.

— По-късно ще има време за това. А сега се поразмърдай. Искам да приключа тази работа.

Тя остана неподвижна за момент. Би било по-лесно, ако той крещеше, сипеше обиди и обвинения. Вместо това Филип бе спокоен, разсъждаваше логично и обясняваше какво трябва да се направи. И някак си я накара да почувства, че му е задължена.

— Не знаех, че си на острова.

— Все още не ме познаваш. Знаем за теб повече, отколкото мислиш. Обикновено отсядаш в този хотел, когато имаш път насам. — Очите ѝ блеснаха, но Филип не обърна внимание на това. — Хората в нашия бранш умеят да проучват, Ади. — Продължаваше да я наблюдава. Измъкна още едно цвете и потупа с него дланта си. — При създадените обстоятелства прецених, че е по-добре да пропусна тържествата в хотела на Сейнт Джон и да те проследя. Представи си как се зарадвах, когато открих, че си наела този апартамент.

Бе открил много повече. Тя имаше основание да го мрази за това.

— Винаги съм смятала, че шпионите са низши същества, като змиите и червеите.

— Що за отношение, след като направих опит да изиграя ролята на сър Галахад.

— Не съм те молила за услуга.

— Не, не си.

— И, разбира се, няма да ти благодаря за това.

— Сломен съм.

Адриан кръстоса крака.

— Ти си пъхаш носа там, където не е желателно и не е необходимо. Достатъчно добре се справях и без теб.

— Имате право, Ваше Височество. Обикновеният човек заслужава да му се хвърля прах в очите.

— Това няма нищо общо с ранга и няма да ме накараш да се почувствам виновна.

„Но аз вече те накарах“ — помисли Филип и се усмихна.

Адриан барабанеше с пръсти по облегалката на стола.

— Предполагам, че ако скъпоценностите не се върнат, ти ще изпаднеш в твърде деликатно положение.

— Защо мислиш така? Само заради това, че бях крадец почти петнайсет години и изпратих Интерпол на бърза ръка в Париж, докато под носа ми открадват половин милион долара в скъпоценности?

— Разбирам. — Стана, извади черна блуза и работни панталони от тоалетната масичка и го погледна.

Филип запали цигара.

— Ако се притесняваш, преоблечи се в гардероба.

— Изключителен джентълмен — промърмори тя, като се отдалечаваше.

— Същевременно можеш да ми дадеш плана.

Разклати закачалките, докато сваляше костюма на Лара.

— Нямам намерение сама да ти предложи уликите.

— Навярно аз трябва да вляза и да ти го подам, докато обсъждаме.

Тя счупи пластмасовата закачалка на две.

— Имат апартамент на горния етаж. Четири стаи и две бани. Сейфът е в стаята за обличане. Отваря се с ключ.

— Който ти имаш?

— Разбира се.

— Това е добре. Как влезе?

Адриан извади косата си над яката на блузата. „В случая са важни не бижутата, а парите“ — припомни си тя. И тъй като вече ги имаше, можеше да си позволи да сътрудничи.

— Тази вечер използвах план „Б“, защото исках да вечерям с моята братовчедка и семейството ѝ. Влязох, преоблечена като

камериерка. Семейство Сейнт Джон развличаха представителите на пресата.

Беше ги откраднала сама. Изненадан, Филип захвърли цветето и закрочи из стаята.

— Имаше ли проблеми?

— Нищо особено, с което не бих могла да се справя. Лорин влезе неочаквано, точно когато приключвах, но тя никога не поглежда два пъти към прислужник.

— Ти си хладнокръвна.

— Това комплимент ли е? — Адриан се подаде от гардероба.

— Факт. И тъй като камериерките не почистват по това време на нощта, твоят план „Б“ е неприложим. Какъв е план „А“?

Адриан бързо прибра косата си.

— През отдушниците. Тесни са, но напълно достатъчни. Има отвори на тавана на банята. — Енергично и безпристрастно огледа тялото му. — Ще бъде трудно за теб.

— Винаги съм предпочитал отдушниците. — Извади пистолета от джоба си.

— Какво правиш?

Забеляза, че не се страхува от оръжието, а според него пистолетът му бе доста противен за гледане. На лицето ѝ нямаше ужас, какъвто много жени биха изпитали при вида на оръжието. Той си припомни колко точен и зашеметяващ бе нейният удар, когато „деловият ѝ партньор“ се опита да промени правилата.

— Когато работя, не нося нищо, което да ми тежи. — Изтегли чекмеджето на една маса и сложи вътре пистолета.

— Умно — отбеляза тя и сви рамене. — Въоръженият грабеж утежнява положението.

— Никога не съм възнамерявал да ходя в затвора. Просто не искам да има кръв по моите камъни.

Огледа го с интерес.

„Издаването му не е проява на високомерие. Той вярва в това, което говори“ — реши Адриан.

— Ако ще връщаме скъпоценностите, бих искала да стане по-бързо. Не ми е приятно.

Той знаеше какво изпитва тя. Взе огърлицата. Камъните хвърляха червени отблясъци в ръката му.

— Красиви са, нали? Винаги съм имал слабост към диамантите, но има нещо елегантно в цветните камъни. Съгласна ли си?

— Естествено. — Поколеба се, след което последва инстинкта си. Знаеше какво изпитва човек, когато държи в ръцете си богатство. — Искаш ли да ги разгледаш? Имам лупа.

Изкушението бе твърде голямо.

— Нямаме време. — Със съжаление ги отмести и се зае с работата. — Ще ни трябват фенерче, допълнителни ръкавици и ключът естествено.

Адриан взе всичко необходимо.

— Не възнамерявах така да прекарам нощта — промълви тя.

— Мисли за това като за коледен подарък на семейство Сейнт Джон.

— Не заслужават. Той е глупак, а тя — сметкаджийка.

Филип пусна ключа в дълбоките джобове на панталоните си.

— Хора, които живеят в стъклени къщи — отбеляза той.

Хвана ръката ѝ и я поведе.

„Ел Гранде“ имаше страничен вход. Към него слизаха бетонени стъпала и бе построен за удобство при работа. Бе безполезен за гостите. През него влизаха обслужващият персонал и екипите по поддръжката, без да минават през елегантното фоайе.

Помещението за боклук бе на няколко крачки. Макар че капакът бе затворен, наоколо се разнасяше отвратителна миризма.

— Съблазнителен аромат, почти като парфюма на Роуз — отбеляза Филип. — Ти имаш апартамент тук. Защо да не влезем в отдушниците на този хотел.

— Избрах този вариант, защото в „Ел Гранде“ сега има много джобове за обирание. Напълно възможно е да не сме единствените крадци. И ако има разследване, предпочитам да започнат оттук, а не отвътре.

— Предпазна мярка? — попита той и внимателно огледа инструментите, които Адриан извади. — Хубави са. От хирургична стомана ли са?

— Разбира се.

— Нека аз. — Избра един инструмент и умело се справи с ключалката. Адриан се увери в това, докато надзърташе през рамото му. Филип наведе ухо към бравата, пръстите му се движеха така, сякаш

бе цигулар виртуоз, и я отвори. Смяташе, че тя отлично се справя с ключалките, но трябваше да признае неговото превъзходство.

— От колко време не си в занаята?

— Почти пет години. — Върна ѝ инструмента и отвори вратата.

— Не си загубил сръчността си.

— Благодаря.

Влязоха във вътрешността на хотела. Беше влажно и миришеше на боклук. Адриан освети равния циментов под и стените. Някой бе заковал афиш, според нея на мексиканска поп звезда. Тук-там имаше няколко стола, но от това помещението не ставаше по-уютно. Разширенията над главите им бяха непокрити.

— Мислиш ли, че той ще вложи част от печалбите си да създаде по-добри условия за работа през двайсетия век? — Видя как един гуцер се движи плахо по стената и премигна.

— Ще обсъдим обществения принос на Сейнт Джон по-късно. Сега накъде? — Тя направи знак и той премина през стаята в ниша, която се отваряше към голяма работна зала. Тук бръмчеше нагревателят за вода. Въртящият се огромен кондиционер го накара да помисли за заскрежените прозорци на неговата къща в Оксфордшир, където се усещаше, че е Рождество Христово. Намръщи се и огледа отдушника. Беше права, когато каза, че ще му е трудно.

— Добре, помогни ми да се покача, а аз ще те изтегля. — Протегна ръка да вземе фенерчето.

Адриан мислеше за мизерните условия в стаята оттатък. Мексиканската икономика бе объркана и хората се бореха. Тя можеше да препродаде скъпоценностите на Сейнт Джон и да вкара полученото в държавата чрез благотворителните фондове на католическата църква.

— Прецени отново. От тези камъни би могло да има по-голяма полза, отколкото да красят шията на Лорин. Ще ги разпределим помежду си на шейсет и четирийсет процента.

— Шейсет и четирийсет ли?

— Свърших цялата работа — подчерта тя. — Това е повече от честно разделяне.

Как искаше Филип тя да не прави такова предложение. Мъж, роден да краде, по-трудно връщаше взетото обратно. Същността на случая не бе в парите, а в принципа. За нещастие, през последните пет

години той вече имаше други принципи. Мрачно признание. Помисли за Спенсър и си го представи как седи зад бюрото и дърпа лулата.

— Фенерчето! — повтори Филип.

Адриан сви рамене и му го подаде.

— Моето предложение е много по-добро, но нека бъде както ти искаш.

— Каза, че апартаментът е на последния етаж, коя стая?

— Крайната от западната страна, в ъгъла на сградата.

— Имаш ли компас?

— Не — усмихна се тя, — не знаеш ли къде е запад?

Трябваше да каже нещо, за да защити британското си достойнство.

— Винаги използвах компас.

Все още усмихната, тя преплете пръстите си.

— Хайде, хооп, скъпи! Ще те заведе.

Пренебрегна подигравката и стъпи в ръцете ѝ. Преди още тя да почувства тежестта му, той се качи, извивайки се в отдушника. Успя да се придвижи малко и ѝ подаде ръце. Тя се хвана. Пръстите им се вкопчиха и здраво се държаха. Погледите им се срещнаха. В следващия миг тя бе при него.

Филип насочваше светлината напред и назад. Чувстваше се като в метален ковчег.

— Добре, че не изядох коледния си пай.

— Тясно е на завоите — промълви Адриан развеселена. — Навярно трябваше да вземем някаква мас за теб.

Нямаше възможност да се обърне и да я изгледа навъсено.

— Ако имахме повече време, щях да се справя и с по-сложна ситуация.

— Цялото време на света е наше.

Филип пое дълбоко дъх.

— Мирувай, чака ни доста път!

Изкачването бе дълго и трудно. Често металният тунел се стесняваше така, че Филип трябваше да се извива и гърчи като змия под скала. Сантиметър по сантиметър се плъзгаха нагоре, като пренасяха центъра на тежестта си. Изкачваха се безмълвно. Когато преминаваха над отвори, чуваха гласове, смях или обичайния шум от плискането на вода в баните.

На четвъртия етаж на Адриан не ѝ оставаше нищо друго, освен да се просне по очи, защото един от гостите на хотела влезе в банята да прави гаргара. И ако той бе отворил очи, докато отмяташе главата си назад и плакнеше устата си с ментова вода, щеше доста да се изненада.

Тя едва се сдържа да не се изхили при придвижването им до следващия етаж. Там, където проводите се разклоняваха, Адриан леко подръпваше крака на Филип, за да му покаже вярната посока. Мислено бе правила това изкачване много пъти. След тридесет изтощителни минути достигнаха отдушника на пастелно розовата тоалетна на Сейнт Джон.

— Сигурна ли си? — прошепна Филип.

— Разбира се, че съм сигурна.

— Ще бъде много непрофесионално, ако сложим бижутата в чужд сейф.

— Казах, че съм сигурна. Виждаш ли онзи халат с отвратителния паун, който е закачен на вратата?

Той трябваше да прегъне колене, така че да докосне с тях гръдния си кош, за да погледне.

— Е, и?

— Подарих го на Лорин за рождения ѝ ден.

Филип го огледа.

— Въобще не я харесваш, нали?

— Тя тероризира прислужниците си, гони ги, когато реши, и за трите години, откакто я познавам, нито веднъж не остави бакшиши в ресторантите. — Подаде му малка отвертка и попита: — Искаш ли да го направиш?

За момент той просто седна. После като че ли му хрумна нещо друго, изтри бузата ѝ от праха, който бяха събрали, докато се изкачваха по отдушника, и предложи:

— Защо не продължиш ти?

Тя сви рамене, бързо се справих болтовете и прибра отвертката в джоба си. Филип повдигна решетката. Все още обмисляше думите ѝ. Какво значение имаше за Адриан как Лорин се държи със слугите си?

„Сега не е време да мисля за това“ — реши той и отмести капака.

— Чакай тук — нареди Филип.

— О, не, идвам с теб.

— Излишно е.

Адриан докосна ръката му.

— Сигурен ли си, че ще сложиш бижутата там, където са били?

— Вярно.

Той се плъзна през отвора. След секунди Адриан тихо го последва. Пресегна се и неволно я хвана през кръста. Щом ръцете му я обгърнаха, за момент помисли, че би предпочел да прекара вечерта другояче.

Пристъпиха напред, но внезапен шум ги накара да се отдръпнат рязко назад. Можеха да ги забележат. Адриан покри лицето си с ръце и се молеше да не се засмее.

Както изглеждаше, семейство Сейнт Джон бяха обзети от страст в първите часове на коледната сутрин. Пружините на леглото скърцаха. Лорин стенеше, а Чарли дишаше тежко.

— Да не ги безпокоим — промърмори Филип и сякаш се превърна на сянка в коридора.

Звуците в съседната стая ставаха ту по-силни, ту утихваха, докато Филип и Адриан пропълзяха до сейфа. Той помисли, че могат да проникнат в апартамента като морски пехотинци, да отворят сейфа и да се оттеглят, без да нарушават ритъма на Сейнт Джон. Не можеше да не се възхити от издръжливостта на Чарли, след като бе чул страстните желания на Лорин.

Ръцете на Филип започнаха да се потят в тънките хирургически ръкавици не от напрежение, а от завистта, която изпита, когато Лорин извика и продължи да стене. Адриан се тресеше от смях, а светлината от фенерчето в ръката ѝ подскачаше. Филип го грабна и скръцна със зъби:

— Стегни се!

— Съжалявам. Представям си Чарли гол.

— Недей на празен стомах. — Той намери кутията за бижута и сложи в нея блестящите рубини и диаманти. Осъзнаваше, че е болезнено да ги връща. Това бе всичко, което можа да направи, за да не изохка, когато стоновете на Лорин прераснаха във виене, а бедрото на Адриан докосваше неговото.

Изправи се и я издърпа през коридора в банята.

— Горе! — Изрече го така рязко, че Адриан се изненада.

— Ти знаеш как да се абстрахираш от комичното. — Тя стъпи на тоалетната чиния и се промъкна през отвора на отдушника. Филип все

още висеше наполовина от дупката, когато пред вратата се чуха стъпки. Успя да се вмъкне в отвора, точно когато вратата се отвори.

— Господи! — чу се изтощеният глас на Чарли, който се наведе над мивката и отметна от очи оредялата си коса. Филип и Адриан не можеха да направят нищо друго, освен да стоят безмълвни като статуи. Чарли наля вода и жадно я изпи. Филип гледаше как се подпря с едната ръка на стената и изпразни мехура си. Миризмите на секс и урина се издигнаха през отдушника. От спалнята се чу жаловитият глас на Лорин:

— Чарли, ела в леглото. Имам друг подарък за теб.

Гол, шкембелия, застаряващ, той поклати глава.

— Жена! Аз не съм бъзльо, я! — промърмори, загаси лампата и се върна при Лорин, за да направи най-доброто, на което бе способен.

Адриан се тресеше от смях. Донякъде си струваше връщането на бижутата!

— Дръжте се достойно, Ваше Височество — промълви Филип, докато слагаше решетката на място. — Да се махаме оттук.

Чувстваше се така, както когато извършваше някоя кражба. За пръв път действаше с партньор. Смяхът, потискан по време на дългото им пътешествие обратно по отдушниците, се лееше, докато караха към „Ел Президенте“. Не спря дори тогава, когато Филип я последва в нейния апартамент.

— Невероятно, просто невероятно — тя се отпусна на един стол. Филип за пръв път я виждаше такава. Свали обувките си и му се усмихна. — Бе толкова невероятно, че вече не ме е яд на теб.

— Добре тогава, ще спя спокойно.

— Винаги ли си раздражителен след работа?

Оказа се в капан. Сгреси, че ѝ позволи да показва пътя в отдушниците. Трябваше да пълзи сам, измъчван и дразнен от нейната красива, прикрита същност. Не можеше да седи. Крачеше до прозореца и обратно.

— Пропуснах вечерята заради теб.

— Ау! — Долови леко съчувствие в гласа ѝ. — Страхувам се, че по това време няма рум сервиз. Имам шоколад.

— И това е нещо.

Чувстваше се прекалено добре и не можеше да бъде неучтива в такъв момент. Измъкна от чантата си шоколад и му го подаде.

Филип разкъса обвивката на равния твърде тънък шоколад.

— Без бадеми е.

— Не обичам ядки.

— Доказа го, като ритна между краката приятеля си тази вечер.

— Не ставай вулгарен. — Наля вино в две чаши и му подаде едната. — Не трябва да се ядосвам, парите са у мен.

Хвана китката ѝ, преди тя да се върне на стола си.

— Толкова ли са важни парите?

Помисли за центъра на малтретираните, за който бе решила да задели средства.

— Да, важни са.

Пусна я и продължи да крачи.

— Какво получаваш за това, Ади? Той ще ти подхвърли ли няколко хиляди? Дължиш ли му нещо или си влюбена в него? Само дългът или любовта могат да те накарат да постъпваш така? Доколкото виждам, той не носи никакъв риск, а ти непрекъснато поемаш отговорност.

Отпи от топлото вино и гледаше как Филип се движи из стаята. „Като пантера, която неуморно крачи в клетката си“ — помисли тя.

— Кой е той? — попита тихо момичето.

— Ти ми кажи. — Обърна се към нея. Никой от двамата не осъзнаваше, че самоконтролът и търпението му се изчерпваха. Ревността — грозна и гола — прозираше в поведението му. И щеше да е проклет, ако чака още един час, за да разбере от кого ревнува. — Искам да знам кой е той, защо си се обвързала и защо му помагаш да краде.

Внимателно го наблюдаваше.

Той намери цигарите си, извади една и захвърли кутията на масата.

— Не помагам на никого да краде.

— Не си играй с мен.

— Казах ти и преди, че правя всичко по собствено желание.

— Каза ми също, че го правиш заради някакъв мъж.

— Да, но не както ти мислиш. Никой мъж не ме изнудва, не ми плаща и не спи с мен. — Седна и се облегна назад. — Работя сама, за себе си. Нямам партньор, нито дълг за плащане.

Бавно издиша цигарения дим. Любопитството замени нетърпението му. Бе напрегнат.

— Опитваш се да ме накараш да повярвам, че сама си откраднала милиони в скъпоценности през последните девет-десет години?

— Не се опитвам да те карам да вярваш в нещо. Попита ме за истината и аз ти я казах. Всъщност това е без значение, защото нямаш никакво доказателство. Началниците ти ще те помислят за луд, а и аз вече бях решила, че това ще е последната кражба в моя живот.

— Това е смешно. Била си дете, когато е започнало всичко това.

— Бях шестнайсетгодишна, когато започнах, много млада, но бързо се научих.

Филип я погледна изпитателно.

— Защо започна?

Усмивката ѝ се стопи. Тя шумно отмести чашата.

— Това не те интересува.

— Престани, Адриан!

— Това засяга само мен.

— Вече засяга и мен.

— Въобразяваш си, Филип. — Стана, вперила поглед в него. Когато се налагаше, можеше да се държи царствено, което съответстваше на нейната титла. — Вечерта бе забавна, но действително трябва да ти кажа „лека нощ“. Изтощена съм.

— Ще спиш до късно утре. Не сме свършили. — Погледна часовника си. — Трябва да позвъня, преди да продължим. Имам приятел в Париж, който може да ангажира Интерпол за ден-два. — Без да иска разрешение, той отиде в спалнята, за да се обади по телефона.

Когато се върна, тя спеше. Погледна я как лежи свита на канапето с едната ръка под глава. Косата ѝ покриваше лицето и когато той я отмести, дишането ѝ си остана бавно и равномерно. Сега тя не бе царствена и високомерна, а млада и уязвима. Знаеше, че трябва да я събуди и разпита сега, когато е беззащитна. Вместо това изгаси лампата и я остави да спи.

Когато я чу, почти зазоряваше. Меката, сивкава светлина навън скоро щеше да стане бяла и блестяща с изгряването на слънцето.

Филип се бе излегнал на леглото ѝ, ризата и обувките му бяха захвърлени небрежно на пода. Бързо седна в леглото. Разбра, че се е събудил не от светлината, а от риданията.

Отиде в съседната стая и я видя свита на кълбо, сякаш се отбраняваше от някого или от силна болка. Когато се наведе над нея и погали мократа ѝ буза, разбра, че тя все още спи.

— Ади! — Разтърси я леко, а след това по-силно, усещайки съпротивата ѝ. — Ади, събуди се.

Тя яростно се дърпаше, сякаш очакваше той да я удари, и се сгуши във възглавниците с широко отворени ужасени очи. Филип продължи да ѝ шепне, нещо го възпираше да се доближи до нея. Постепенно безжизненият поглед изчезна и в очите ѝ се появи печал.

— Това е само лош сън — промълви Филип ѝ взе ръката ѝ. Пръстите ѝ трепереха, тя се вкопчи в него и за момент остана така. — Ще ти донеса вода.

На плота стоеше бутилка. Той я отвори и наля в чаша, без да откъсва поглед от нея. Адриан се сви и опря чело на коленете си. Гадеше ѝ се и започна да диша дълбоко, за да ѝ олекне.

— Благодаря. — Пое чашата с две ръце. Чувстваше се унижена. Остана безмълвна и се молеше да бъде сама, за да се съвземе.

Когато Филип седна до нея, изпита желание да се сгуши в него и да отпусне глава на рамото му.

— Какво се е случило?

— Имах кошмари.

— Нещо те измъчва. — Той докосна бузата ѝ. Този път тя не се отдръпна и затвори очи. — Ти говори, а аз ще слушам.

— Не се нуждая от никого.

— Няма да си отида, докато не ми кажеш.

Адриан се загледа в чашата с вода. Бе топла и безвкусна.

— Майка ми умря на Коледа. Сега, моля те, остави ме.

Взе чашата от ръката ѝ и я отмести. Мълчаливо я притегли към себе си. Момичето се дръпна назад, но той не обърна внимание на това. И вместо да предизвиква презрението ѝ със съчувствените си думи, я погали по косата. От гърдите ѝ се изтръгна полуридание, полувъздихка и Адриан се отпусна в ръцете му.

— Защо правиш това?

— Това е доброто ми дело за деня. Разкажи ми.

Никога не бе разказвала за смъртта на майка си. Бе твърде мъчително. Но сега, когато се отпусна на рамото му със затворени очи, думите идваха сами...

— Намерих я призори. Не бе паднала. Като че ли е била много слаба, за да се изправи, и е полегнала. Изглеждаше така, сякаш се е опитвала да изпълзи навън за помощ. Може и да ме е викала, а аз да не съм я чула. — Адриан сложи ръка на рамото му. Пръстите ѝ се свиваха и отпусаха. — Сигурно си чул версията за самоубийството ѝ. — Почувства болка, когато произнесе тази дума. — Но аз знам, че не беше така. Тя се разболя от мъка. Търсила е малко спокойствие и облекчение през нощта. Никога не би посегнала на себе си, знаейки, че аз... знаейки, че ще я намеря.

Продължи да гали косата ѝ. Помнеше какво писаха вестниците за случилото се тогава. От време на време отново се появяваха материали за смъртта ѝ.

— Ти си я познавала най-добре.

Тя се отдръпна, погледна го и отново отпусна глава на рамото му.

— Да, аз действително най-добре я познавах. Тя бе внимателна и нежна. И естествена. Никой не разбираше, че блясъкът около нея е присъщ на актрисата, не на жената. Тя се довери на лоши хора. Това накрая я уби.

— На твоя баща ли? — Той уцели слабото ѝ място така изкусно, че тя не усети болката, докато не започна да кърви.

— Той я съсипа. — Тя стана и закрочи из стаята. — Постепенно, ден след ден. И това му доставяше удоволствие. — Сега вече не бе слаба. Гласът ѝ звучеше ясно като камбаните на площада, който радостно възвестяваха Коледа. — Той се ожени за най-красивата жена, модерна жена от Запада, актриса, която мъжете сравняваха с богиня. Заради любовта си към него тя се отказа от кариерата си, от страната и традициите си. Абду продължи да я съсипва, защото тя олицетворяваше всичко, което той желаше, и всичко, което презираше.

Адриан отиде до прозореца. Слънцето грееше силно и пръскаше диаманти в чистата вода. Плажът бе безлюден.

— Фоуб не разбираше жестокостта, защото не бе такава. За много неща научих след години. В Джакир мама споделяше само с мен.

— Защо не го напусна по-рано?

— Трябва да познаваш техните традиции и моята майка. Тя го обичаше. Обичаше го, дори когато той се ожени за друга, защото го разочаровала, като му е родила момиче. Той я оскърбяваше и унижаваше, а тя не се отдръпна от него. Прекарваше дните си, затворена в харема заедно с втората му съпруга, която се перчеше със сина си, но продължаваше да го обича. Той я биеше и тя търпеливо понасяше всичко. Упрекваше се за това, че не може да има повече деца. Стоя почти десет години, забулена с фередже и оскърбявана, докато той унищожаваше нейната самоувереност, достойнство и самоуважение. Продължаваше да търпи заради мен. Могла е да избяга, но е останала заради мен.

Пое дълбоко дъх и машинално погледна към блесналия от слънцето пясък.

— Всичко, което е правила или не, е било за мое добро.

— Обичала те е.

— Навярно повече, отколкото е трябвало, повече, отколкото е било добре за нея. Стояла е там година след година, защото не е могла да ме изостави. Той я биеше, унижаваше, изнасилваше. Господ знае колко пъти я е изнасилвал. Веднъж неволно станах свидетел на това. Лежах свита под леглото с ръце на ушите, за да не слушам. Мразя го!

Филип отвори широко очи. Съчувствието му прерасна в гняв при мисълта какво е изстрадала като дете. Понечи да заговори, но разбра, че думите не можеха да облекчат такава болка.

— Не знам дали някога е щяла да се осмели да го напусне. Веднъж, когато съм била осемгодишна, Абду й е казал, че ще ме изпрати на училище далече. Щял да ме сгоди за сина на негов приятел.

— На осем години?!

— Женитбата щяла да почака, докато навърша петнайсет години, но годежът бил добър политически ход. По това време тя все още е била добра актриса. Приела решението му и дори се престорила, че е доволна. Уговорила го да ме вземат със себе си в Париж да ми покаже света. За да бъде добра съпруга, трябвало да знам как да се държа в обществото. Убедила го, че е доволна от заинтересоваността му за моето благополучие и че одобрява женитбата. В Джакир е обичайно момичето да бъде омъжено на петнайсет години.

— Без значение дали иска или не?

Тя се усмихна. Той разсъждаваше като британец.

— Там сватбите все още се уреждат и това важи както за дъщерята на бедняка, така и за тази на шейха. Смисълът на това е да се заздрави родът и да се узаконят сексуалните връзки. Любовта е без значение.

Отново погледна през прозореца. Млад мъж с пясък по тялото се клатушкаше по края на брега.

— В Париж успяла да се свърже със Селест, която уредила два билета за Ню Йорк. В чужбина Абду се представяше за прогресивен и затова ни разреши да обикаляме по магазините и да посетим някои музеи. Позволи на мама да пусне косата си и да не се покрива с фередже. В Лувъра успяхме да избягаме от телохранилите.

Закри очите си с ръце. Те бяха подути и я боляха от ярките слънчеви лъчи.

— След това вече никога не се възстанови и не престана да го обича. — Свали ръце от очите си и се обърна. — Това ме накара да разбера, че жената губи, когато става роб на чувствата си, че за да успееш, трябва да разчиташ единствено на себе си.

— Трябвало е да разбереш също, че понякога за любовта няма прегради.

Ръцете ѝ изстинаха. Очите на Филип бяха сериозни. В тях имаше нещо, което тя не би искала да види, така както не искаше да мисли за това, че е споделила тайните си с него.

— Искам да взема душ — каза тя и тръгна към банята. Нещо я накара да постои пред вратата на банята, после решително я затвори след себе си.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Мислеше, че си е отишъл. Забави се под душа, като се наслаждаваше на горещата струя. Главоболието премина в тъпо пулсиране. Знаеше, че след два аспирина ще премине и то. Намаза се с ароматен крем, защото това ѝ действаше успокоително, и се загърна в халата с намерение да се изтегне на шезлонга на терасата и да изсуши косата си на слънце.

Плажът щеше да почака. Тази сутрин бе по-добре да е сама, без да вижда около себе си сервитьорите или летовниците, които се плискаха, викаха или лежах наблизо. Винаги прекарваше коледната сутрин сама и избягваше добронамерените приятели и обществените задължения. Спомените за последното Рождество Христово с майка ѝ не бяха така болезнени и мъчителни, както някога, но не можеше да понася вида на дивия чемшир и на разноцветните празнични топки.

Фоуб винаги слагаше бял ангел на върха на дървото. Правеше го всяка година, откакто бяха в Америка, с изключение на последната, когато бе потънала дълбоко в черния тунел.

Адриан оприличаваше болестта на майка си с тунел — тъмен и дълбок, със стотици завой, които не водеха доникъде, и със слепи улици... Сравнението ѝ даваше по-жива представа за състоянието на Фоуб, отколкото научните термини в учебниците по психиатрия, които внимателно изучи. Бе по-добро от всичките диагнози и прогнози, изказани от уважавани лекари в тихи, миришещи на кожа кабинети.

Тунелът, в който майка ѝ все по-дълбоко навлизаше с течение на времето. Отначало Фоуб съумяваше да намира пътя, водещ обратно навън, докато накрая или се измори, или тъмнината ѝ изглеждаше по-приятна от светлината.

Навярно времето лекува, но не може да ти помогне да забравиш.

Чувстваше се по-добре. Съжеляваше малко, че е позволила на Филип да узнае толкова неща от живота ѝ. Реши, че това няма значение, защото скоро ще се разделят и каквото и да е споделила с него, ще се забрави. Какво от това, че той е бил толкова внимателен? Ако се появи някакво желание от нейна страна, тя може да го

превъзможне. Бе се погрижила за себе си отдавна, твърде внимателно пазеше чувствата си, за да му разреши да промени нещо.

Отсега нататък всяка мисъл, всяко чувство трябваше да бъде съсредоточено върху Джакир и върху отмъщението...

Но когато отвори вратата, той бе все още там — без риза, бос и изненадващо свободно говореше на испански с голобрад сервитьор в бял костюм. Тя забеляза как Филип подаде доста банкноти, явно за да зарадва младия мъж, че работи, когато другите празнуват.

— Buenas días, senora. Щастлива Коледа!

Тя не си направи труд да поправи грешката му за отношенията им с Филип, нито че Коледата от доста време не е щастлив празник за нея. Усмихна се и му достави почти същото удоволствие, както и песосите, които вече бяха в джоба му.

— Buenas días. Felices Navidad.

Адриан скръсти ръце и изчака той да затвори вратата.

— Защо си още тук? — попита тя, когато бяха сами.

— Защото съм гладен. — Филип излезе на терасата и седна. Настани се удобно и си наля кафе. „Има хиляди начини да спечелиш доверието на някого — помисли си той. — Ако се грижиш за птичка със счупено крило, трябва да си търпелив и нежен. С напрегнат кон, бит с камшик, е необходимо да си внимателен и да знаеш, че може да те ритне. А с жената — да си чаровен.“ Мислеше да приложи и трите подхода.

Тя излезе намръщена.

— Аз може да не искам да закузвам.

— Добре, мога да се справя и с твоята закуска.

— Не се нуждаю от компания.

— Иди на брега. Искаш ли сметана?

Тя нямаше да се изкуши от аромата на кафето или от златните слънчеви лъчи. Каза си, че може да се противопостави и на Филип, но не устоя на аромата на топла храна.

— Да. — Тя седна така, сякаш даваше аудиенция, при което устните на Филип трепнаха.

— Желаете ли захар, Ваше Височество?

Ядосана, Адриан го погледна готова да избухне, но не издържа и се усмихна.

— Използвам титлата си само в официални случаи или когато съм с идиоти.

— Поласкан съм.

— Недей. Все още не съм наясно дали си идиот или не.

— Ще ти предоставя един ден, за да решиш. — Отряза от омлета си. Разнесе се пикантна миризма. Усецаше, че и Адриан е такава — с гладка и представителна външност, а отвътре изпълнена с жар и изненади. — Бях зает да те наблюдавам и нямах възможност да се възползвам от слънцето и водата.

— Жалко.

— Точно така. Най-малкото, което можем да направим, е да се възползваме заедно от слънцето и от водата. — Той взе препечена филийка, намаза я с конфитюр от ягоди и ѝ я подаде. — Освен ако се страхуваш от мен.

— Защо да се страхувам?

— Защото знаеш, че искам да се любим, а ти не си сигурна, че ще ти бъде приятно.

Тя отхапа от препечената филийка и се опита да бъде сериозна.

— Вече ти казах, че не възнамерявам да спя с теб.

— Тогава няколко часа на слънце нищо няма да променят. — Продължи да се храни, сякаш бяха постигнали съгласие. — Сериозно ли говореше снощи?

Главоболието ѝ премина.

— За какво?

— За това, че повече няма да крадеш.

Тя замълча. За нея не бе проблем да излъже някого, но с Филип ѝ бе трудно да постъпи така.

— Казах, че това бе последната кражба на този етап от кариерата ми.

— Какво имаш предвид?

— Само това.

— Адриан. — Знаеше, че трябва да е търпелив и упорит. — Имам задължения към началниците си. Освен това искам да ти помогна.

Когато Филип хвана ръката ѝ, тя не я отдръпна.

— Ако си честна с мен, мога да намеря изход, който да удовлетворява и двамата ни. В противен случай ще имаме неприятности.

— Ти няма да имаш неприятности, ако ме оставиш. Казвам ти, Филип, че това засяга само мен и няма нищо общо с Интерпол или с теб.

— Това засяга и мен.

— Защо?

— Защото се безпокоя за теб. — Хвана я по-здраво, когато тя неспокойно раздвижи ръката си. — Много.

Думите му бяха прости, ясни и искрени.

— Бих предпочела да не се безпокоиш за мен.

— Аз също, но и двамата не можем да се отървем от това. — Пусна ръката ѝ, после спокойно, доколкото можеше да е спокоен, продължи да се храни. — Ще улесня нещата за теб. Каж ми защо започна да вършиш това?

— Няма да ме оставиш на мира, докато не ти кажа.

— Не. Искаш ли още кафе?

Тя кимна. Реши, че признанието ѝ сега е без значение. Освен това имаха много общи неща, познаваха едни и същи усещания, едни и същи чувства, едни и същи победи.

— Казах ти, че майка ми боледуваше.

— Да.

— Нуждаеше се от лекари, медикаменти, процедури. Често трябваше да постъпва в клиника.

Той знаеше това, разбира се. Всеки, който четеше вестници през последните десет години, бе научил за трагедията на Фоуб Спринг. Но реши, че е по-добре да го чуе от устата на Адриан.

— Какво ѝ беше?

Знаеше, че е най-трудно да отговори на този въпрос. Бързо трябваше да го каже и да приключи.

— Диагнозата бе „маниакална депресия“. Понякога говореше, без да спира, и правеше невъзможни планове. Не можеше да седи, да спи или да се храни, защото енергията ѝ, подобно на отрова, изгаряше нервната ѝ система. Друг път бе толкова потисната, че не бе в състояние да говори. Само седеше и гледаше втренчено. Не разпознаваше никого, дори мен.

Бавно отпи от кафето. Мъчително бе да си припомня какво е изпитвала, когато сядаше до майка си, вземаше ръката ѝ, говореше,

умоляваше я, а Фоуб ѝ отвърщаше с празен поглед. Тогава тя се губеше в тунела, изкушена от тъмнината и тишината в него.

— Било е ужасно за теб.

Не го погледна. Не можеше. Загледа се във водата — спокойна и невероятно синя.

— По-страшно бе за нея. Постепенно тя се пристрасти към алкохола и наркотиците. Това започна още в Джакир — кой знае как се е снабдявала там — и стана неконтролируемо, когато се опита отново да започне в Холивуд. Честно казано, не знам дали душевното заболяване бе причина за алкохолизма или обратното. Знаем само, че тя се бори и с двете толкова дълго, колкото можа. Когато отидохме в Калифорния, не ѝ предлагаша роли, каквито тя бе свикнала да изпълнява, и не можа да се примири с неуспеха. Агентът ѝ бе мръсник.

Гласът ѝ стана по-твърд, по-силен, непоколебим. Филип присви очи и я погледна.

— Какво ти е направил?

Тя гръсна глава. Отвърна на погледа му и бързо сведе очи.

— На колко години беше тогава? — попита много внимателно той, а пръстите му стиснаха вилицата.

— На четиринайсет. Не се случи това, което мислиш. Мама се върна, преди той да успее... докато се борех с него. Никога не съм я виждала такава. Бе невероятна — като тигрица, която брани малкото си. — Почувства се неловко и спря да говори за това. — Важното е, че той я теглеше надолу, използваше и експлоатираше, но ѝ липсваше воля да се освободи от него.

— Вие не останахте в Калифорния?

— Върнахме се в Ню Йорк след инцидента с нейния агент. Тя действително изглеждаше по-добре. Говореше, опита да започне работа в театъра. Възбудено обсъждаше всички получени предложения. Всъщност не е имало такива или поне не са били важни, но тогава аз не знаех, защото вярвах, исках да вярвам, че всичко е наред. После... Вече бях на шестнайсет години. Един ден се върнах от училище и я намерих да седи на тъмно. Не ми отговаряше. Разтърсих я и извиках. Нищо. Не мога да кажа какво изпитах — сякаш бе мъртва.

Той мълчаливо стисна ръката ѝ. Адриан се взря в съединените им ръце. „Толкова обикновено нещо — помисли тя, — една от най-

естествените форми на човешки контакт.“ Не бе предполагала, че този жест може да я успокои.

— Трябваше да остане в клиниката. Това бе първият път. След едномесечен престой там парите свършиха. Тя излезе от болницата за малко. Напуснах училище и започнах да работя. Мама никога не научи това.

„На тази възраст е трябвало да бъде в училище и да разбива сърцата на момчетата“ — помисли Филип.

— Нямах ли никого, към когото би могла да се обърнеш?

— Родителите й починали твърде рано. Отгледана била от дядо си и баба си. Починали, когато съм била бебе. Имала е пари от застраховка. Изпратили ги в Джакир. Останаха там. — Махна с ръка, за да покаже, че това едва ли е имало значение. — Нямах нищо против да работя, всъщност допадаше ми повече, отколкото да ходя на училище. Но малкото, което печелех, не стигаше за наем и храна, да не говорим за лекарства и медицинско обслужване. Започнах да крада. И бях добра.

— Тя не се ли чудеше откъде идват парите?

— Не. През последните години губеше реална представа за нещата. Често мислеше, че все още се снима във филми. — Адриан се усмихна, докато наблюдаваше как една чайка се спуска надолу и излиза с писък от морето. — Накрая казах на Селест. Тя се разтревожи. Би платила всичко, но не можех да й позволя. Отговорността за майка ми бе моя. Във всеки случай никога не съм обирала някого, който не заслужава.

— Как преценяваш това?

— Крадах само от най-богатите.

— Правилно — иронично отбеляза Филип.

— И от стиснатите. Като лейди Керълайн.

— Да, диаманта. — Той се отпусна на стола си и взе цигара. — Двайсет и два каратов, почти без дефекти. Винаги съм ти завиждал за него.

— Беше чудна работа. — Адриан подпря лакти на масата и обхвана лицето си с длани. — Пазеше го в подземие с първокласна алармена система с топлинни сензори и детектори, регистриращи всяко движение, и с инфрачервени лъчи. Бяха ми необходими шест месеца, за да изготвя плана.

— Как го направи?

— Бях поканена за уикенда. По този начин нямаше да се безпокоя от външната система за сигурност. Използвах магнити и миникомпютър. Имат светлинни сензори за първия етаж, но лесно пропълзах под тях. Подземието се изключваше за определено време, и аз настроих компютъра така, че да закъснее с шест часа. Бях се снабдила с часовников механизъм и няколко микрочипа. В подземието трябваше да заобиколя две алармени системи и да направя засечка на камерите, после се прибрах спокойно. От моята стая с дистанционно управление освободих алармените системи.

— Освободи алармените системи, докато беше още в къщата ли?

— Точно така. — Апетитът ѝ се върна и тя обилно намаза препечената филийка с конфитюр. — Сложих диаманта в кутийката с крем за лице, макар че те нямаше да претърсват моите вещи.

— Разбира се.

— Бях там. „Събудих се“ от алармената система в четири часа сутринта и бях ужасена заедно с лейди Керълайн.

Филип я гледаше как отхапва от филията.

— Може да се каже, че си постъпила любезно.

— Тя не оцени моето съчувствие. Има четирийсет милиона, а дава по-малко от половин процент за благотворителна дейност.

Филип наклони глава и внимателно я погледна.

— Това ли е твоята мярка, според която преценяваш кой заслужава да бъде обран?

— Да. Знам какво е да си беден, да се нуждаеш и да мразиш, когато си в нужда. Обещала съм си, че никога няма да забравя това. — Раздвижи раменете си, сякаш облекчаваше стара болка. — Когато майка ми умря, продължих да крада.

— Защо?

— По две причини. Първата е, че това ми дава възможност да пръскам богатството на хора, които го пазят заключено или го погребват в тъмни подземия. Сапфирите на Мадлен Моро превърнах в голяма вноска във Фонда за вдовиците и сираците.

Филип хвърли цигарата си на терасата и глътна доста от студеното кафе.

— Опитваш се да играеш ролята на Робин Худ?

Думите му я накараха да се замисли. Сравнението бе интересно.

— Би могло да се нарече и така, но по-честно е да се каже, че е бизнес. Вземам комисиона. Разходите по кражбата са големи, но се заплаща и за да се запази приличието. Освен това не ми харесва да съм бедна.

— Самият аз никога не съм обичал това. — Той откъсна цвете от саксията и го завъртя. — Каква комисиона вземаш?

— Различно, обикновено между петнайсет и двавет процента, в зависимост от разходите за работата. Например бижутото на Сейнт Джон. — Започна да отбелязва с пръсти. — Имах разходи за външния си вид, сметка за този хотел. Не включвам сметката в „Ел Гранде“.

— Не, естествено.

— Следват храна, униформа на камериерка и перука... О! И няколко разговора на далечно разстояние. Пазаруването и екскурзиите са мои разходи.

— Разбира се.

Срещна погледа му.

— Филип, трудно ти е да отсъдиш, след като през по-голямата част от живота си си бил крадец.

— Не съдя. Удивен съм. Най-напред ми каза, че през всичките години си вършила това за себе си.

— Така е. А ти?

— Да, но... Добре, сега ми казваш, че през последните няколко години даваш всичко, с изключение на комисиона от петнайсет до двавет процента.

— Приблизително.

— Останалите осемдесет процента са дарения в благотворителните фондове.

— Филантроп съм. — Тя се усмихна. — И работата ми доставя удоволствие. Знаеш какво изпитваш, когато държиш в ръцете си милиони. Да гледаш диаманти, които блестят на дланта ти, и да знаеш, че са твои, защото си умен.

— Да. — Той твърде добре разбираше всичко това. — Знаем какво усещаш.

— И когато нощта е студена и вятърът брули лицето ти, докато се изкачваш по някоя сграда. Ръцете ти са здрави като скали, а умът ти е остър като бръснач. Очакването е голямо. Както бутилка „Дом Периньон“, точно когато я отвориш и се появят мехурите.

Той извади друга цигара от пакета. „Нещо повече е — помисли Филип. — Почти както в сублимните моменти на страст между мъжа и жената.“

— Знам как можеш да се пристрастиш към това. Знам също, че идва време, когато трябва да се откажеш, докато си още на върха.

— Като теб ли?

— Точно така. Добрият играч знае кога преимуществата му са на негова страна и кога трябва да промени играта. — Издиша цигарения дим. — Това е едната причина, Ади. Коя е другата?

Тя не отговори веднага. Стана и отиде до парапета. Не можеше да каже, че вярва на Филип. Всъщност защо трябваше да му се доверява? Но имаше много общо между тях. Той бе крадец и достатъчно добре можеше да оцени това, което тя замисляше, без да разбере нуждата, породила плана ѝ.

— Необходими са ми някои гаранции. — Обърна се така, че топлият бриз да развява гъстата ѝ черна коса, от която се носеше благоухание.

— От какво естество? — Макар и да попита, нещо в очите и в стойката ѝ го накара да осъзнае, че трябва да ѝ обещае. Такова осъзнаване караше мъжете да се вцепеняват.

— Че това, което ще ти кажа, ще остане между нас и твоите началници няма да научат.

Наблюдаваше я.

— Не се ли споразумяхме за това?

— Не знам. — Отговори уклончиво, за да прецени поведението му. Можеше да го излъже или поне да се опита, но се чудеше дали така ще успее да опази тайната си. Докато той я следва по петите, тя не ще може да отиде в Джакир и да вземе това, което ѝ принадлежи. — Знам какъв си бил, Филип, но... не те попитах за твоите аргументи.

— Искаш ли да ги знаеш?

Изненада се. Не очакваше, че той ще пожелае да ги сподели с нея.

— Навярно някой друг ден. Тази сутрин ти казах твърде много. Дори Селест не знае всичко. Не обичам да говоря за личния си живот.

— Късно е да вземаш думите си обратно и разкаянието в случая е само загуба на време.

— Да. — Обърна се. — Харесва ми тази твоя черта. Романтик или не, ти си практичен човек. Най-добрите крадци притежават практичност и богато въображение. Колко си проникателен?

Той също се изправи.

— Достатъчно, за да видя, че пътищата ни постоянно се пресичат — без значение колко неудобно може да е това и за двама ни.

Въпреки силното слънце, тя потръпна. Знаеше, че съдбата е единственото нещо, което не може да се открадне.

— Може и така да е, но не става въпрос за това. Попита защо съм продължила да работя и ще ти отговоря. Практикувайки занаята, аз се подготвям за най-голямата кражба в моя живот и... навярно въобще.

Той усети, че стомахът му се сви. Страхуваше се за Адриан.

— Какво имаш предвид?

— Чувал ли си за „Слънцето и Луната“?

Страхът скова и гърлото му.

— Господи! Трябва да си се побъркала.

Тя се усмихна.

— Значи си чувал за нея.

— Няма човек от занаята, който не знае за тази огърлица или за това, което се е случило през 1935 година, когато един безумец се опитал да я открадне. Отсекли му ръцете, а след това му прерязали гърлото.

— И кръвта му е текла върху огърлицата. Легендите се създават от такива истории.

— Това не е игра. — Приблужи се до нея, сграбчи я за раменете и я дръпна толкова бързо, че тя почти загуби равновесие. — В тази страна не затварят крадците. За бога, Адриан, нима не знаеш колко сурово е правосъдието на баща ти!

— Такова правосъдие искам и ще го имам. — Тя се измъкна от ръцете му. — Първия път, когато откраднах, за да спася майка си от приют, се заклев, че ще имам справедливост. Огърлицата бе нейният сватбен подарък. Цената на младоженката. Според закона на Джакир жената запазва сватбените си подаръци дори след смъртта или след развода. Това, което тя притежава, става собственост на съпруга ѝ и той се разполага с него, както намери за добре. Но сватбеният подарък на съпруга остава неин, така че „Слънцето и Луната“ принадлежи на

майка ми. Той отказа да даде това, което бе нейно, ето защо ще го взема аз.

— Защо ѝ е огърлицата сега? — Той знаеше, че е груб, но не намираше друг начин. — Колкото и да боли, нея вече я няма.

— Така е. — В очите ѝ нямаше скръб, а гняв, породен от силната ѝ страст. — Само с част от стойността на огърлицата можехме да платим на най-добрите лекари и за най-доброто лечение. Той знаеше колко отчаяни сме. Аз потиснах гордостта си и му писах, умолявах го да ни помогне. Отговори ми, че бракът е разтрогнат, и с това приключват неговите задължения. И тъй като тя бе болна, а аз дете, не можех да отида в Джакир и да изискам по законен път връщането на огърлицата.

— Това, което той ви е причинил, е минало. Огърлицата нищо не може да промени.

— О, не, Филип! — Гласът ѝ се извиси. Бе обзета от силен гняв. — Никога не е късно за отмъщение. Когато взема огърлицата — гордостта на Джакир, баща ми ще страда. Не колкото мама, но достатъчно. И когато узнае у кого е бижутото, кой му го е отнел, ще бъде още по-добре.

Той не разбираше истинската омраза. Бе станал крадец, за да преживява или да живее в комфорт. Но той разпознаваше истинската омраза и вярваше, че тя е едно от най-неуловимите неща, които движат човешката природа.

— Имаш ли представа какво ще стане с теб, ако те хванат?

Когато го погледна, очите ѝ бяха тъмни и много сериозни.

— По-ясно ми е, отколкото на теб. Знам, че титлата и американското ми поданство няма да ме защитят. Ако ще плащам, да плащам. Някои цели оправдават риска.

Погледна я. Косата ѝ блестеше като злато на слънцето.

— Да — съгласи се той. — Някои цели го оправдават.

— Знам как да го направя, Филип. Обмисляла съм го десет години.

А той имаше няколко седмици, а може би дни, за да промени решението ѝ.

— Бих искал да го чуя.

— Друг път.

Филип рязко промени настроението си и се усмихна.

— Скоро ще ми кажеш, но засега да спрем професионалните разговори. Искаш ли да плуваме?

„Не, не му вярвам — помисли Адриан. — Усмивката му е много чаровна. И колко е хубаво, когато погледите ни се срещнат.“

— Да, с удоволствие. Ще бъда на брега след петнайсет минути.

Адриан пътуваше сама толкова отдавна, че бе забравила какво е да имаш до себе си човек, с когото да споделяш малките си радости. Водата бе хладна и чиста, течно стъкло, по което можеше да се плъзга и да наблюдава живота наоколо. Проблясваха корали в златно, оранжево, алено с дантела от тънки нишки, раздвижени от течението. Приличаха на гора през есента. Риби с кадифени опашки в разнообразни цветове се стрелкаха наоколо.

Екипирана само с маска и шнорхел, Адриан се гмуркаше и можеше да бъде ухапана от някоя малка свадлива рибка или да привлече вниманието на страшните, които спокойно изчакваха да се случи нещо. Изплуваха там, където от ръба на скалата дълбочината се промени и огледално чистата вода достигаше около петнайсет метра. Предаваха сигналите помежду си чрез докосване на ръката и жестикулиране. Беше им достатъчно, че се разбират и имат цял следобед на разположение.

Адриан се питаше защо ѝ е толкова леко с него и се чувства така, както вечерта, когато бяха в заведението извън Лондон. Нямахше много приятели, по-скоро имаше познати — хора, с които се срещаше. Като приятел се раздаваше изцяло, без ограничения и затова внимаваше. И въпреки че не му вярваше напълно, бе настроена приятелски към Филип, чувстваше се добре с него.

Сега тя не бе принцеса или изпечен крадец, а жена, която се радва на слънцето и магията на морето. Засмяна изплува на повърхността, като несигурно стъпи върху остатък от корал. По косата и тялото ѝ се стичаше вода и блестеше като бижу. Когато Филип се изправи до нея, тя бутна маската си назад.

— На какво се смееш?

— На онази риба с голямото изпъкнало око. Щом я видях, помислих за лорд Фюм.

Той стана сериозен.

— Винаги ли се присмиваш на жертвите си?

— Само когато е уместно. О, слънцето е чудесно! — Затвори очи, вдигна лице и го накара да мисли за русалки и сирени. — Но ти не трябва много да се печеш с тази бледа британска кожа.

— Безпокоиш се за мен?

Адриан отвори очите си. Филип забеляза, че е весела. „Малък прогрес“ — помисли той.

— Не искам да изгориш.

— Представям си, че сега в Лондон вали сняг и семействата сядат пред коледната пуйка.

— А в Ню Йорк още не е приготвена. — Загреба шепа вода и я остави да тече между пръстите ѝ. — Винаги на Коледа имахме печена пуйка. Мама я обичаше. — Усмихна се. — Една година реши да я приготви сама по рецептата на баба ѝ от Небраска. Натъпка я с толкова много плънка, че когато започна да се пече, птицата се спуска. Горката пуйка стана на каша. — Сложи ръка над очите си и погледна в далечината. — Виж, идва кораб.

Премести се, за да застане по-удобно, и се плъзна от скалата в ръцете му. Вода обгръщаше раменете ѝ, а после, когато той я повдигна — гърдите ѝ. Дръпна се назад, но не успя да стъпи на пясъчното дъно и се хвана за раменете му.

Видя, че очите му потъмняха, както когато луната се скрива зад облак. Дъхът му погали устните ѝ, а пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ. Наклони се към нея и Адриан обърна главата си така, че устата му внимателно и нежно я докосна по бузата. Тя се развълнува и усети едновременно страх и желание.

— Ти си като морето — хладна и непобедима.

Докосна с устни ухото ѝ и тя впи пръсти в рамото му. Той усети, че дъхът ѝ секна и тялото ѝ потръпна.

— Адриан.

Погледна го. Винаги посрещаше неизбежното с открито лице. Косата му блестеше на слънцето, чиито лъчи ослепително се отразяваха от водата. Някъде зад тях жена се караше на дете. Едва чуваше думите ѝ, заглушени от ударите на сърцето си.

— Отпусни се — усмихна се Филип и я хвана през кръста. — Няма да те оставя да потънеш.

Но стана точно обратното. Докато я целуваше, тя потъваше, по-бързо и по-дълбоко, отколкото сигурността позволяваше. И макар че

главата ѝ остана на повърхността, Адриан падаше надолу с разтуптяно сърце, останала без дъх. Усети вкуса на слънце и сол, когато устните му я приласкаха да разтвори своите. Приласкана. Трябваше да е спокойна, защото нямаше настойчивост и принуда от негова страна. Вместо това тя трепереше от желанието, което бушуваше в тялото ѝ.

Филип съумя да се овладее. И ако сега трябваше да потиска страстта си, знаеше, че ще дойде време, когато няма да се въздържа. Тя се нуждаеше от нещо повече от желание. И той трябваше да даде повече. Захапа пълната ѝ долна устна, тя изстена. И тъй като му бе трудно повече да се въздържа, леко я отстрани от себе си. Очите ѝ бяха ужасени, а устните — червени като черешки. Филип едва се владееше.

— Искаш ли нещо за пиене?

Адриан замига насреща му.

— Какво?

Целуна върха на нослето ѝ и се опита да се държи естествено.

— Предложих да пийнем нещо, за да мога да скрия от слънцето моята бледа британска кожа.

— О! — Сякаш се освобождаваше от влиянието на наркотик, към който се е пристрастила. — Да.

— Добре. Да отидем на бара.

Пусна я. Неподготвена, Адриан потъна под водата. Когато се показва на повърхността, Филип вече бе преплувал половината разстояние до брега. Засмя се, сложи маската си и заплува след него.

Пиха ледени маргарити с тръпчив вкус и слушаха трио изпълнители на маримба, които свиреха коледни песни. С апетит, изострен от слънцето и водата, се нахраниха с enchiladas, задушени със сирене и ароматен сос. По-късно следобед обиколиха острова с кола, като предпочетоха да поемат по тесен мръсен път. Минаха покрай малки каменни паметници, които накараха Адриан да помисли за древни култове и божества.

Бе решил изцяло да запълни деня ѝ и да я накара да забрави скръбта, дошла със зората. Повече не се съмняваше, че трябва да я защити и успокои. Като мъж, прекарал по-голямата част от живота си с жени, Филип разпозна истинската жена.

Умишлено мина с джипа през дълбока дупка на пътя, така че той се друсна и се разтресе. Адриан се засмя и посочи друга дупка. Пътят ги отведе до фара в най-северната част на острова. В приземието му

живееше някакво семейство. Мършава котка се протягаше в мръсотията около хладилник, който предприемчивото семейство зареждаше с напитки, струващи два пъти по-скъпо, отколкото в селото. Взели две бутилки в ръце, те седяха на купчина суха морска трева и наблюдаваха как водата се пени. Морето тук бе бурно, вълните се удряха в брега и образуваха гейзери в процепите, създадени от прилива и отлива с течение на времето.

— Разкажи ми за твоя дом.

— В Лондон ли?

— Не. — Адриан събу сандалите си. — В провинцията.

— Ти би казала, че е типична английска къща. — Тя не се отдръпна, когато той докосна косата ѝ. — Постройката е в стил от епохата на крал Едуард, тухлена, спретната, на три етажа. Има галерия с портрети, но тъй като не знам нищо за своите праотци, съм заел някои картини.

— Откъде?

— От антикварните магазини. Един от портретите е „Чичо Силвестър“ — много строг мъж, викториански тип и жена му „Леля Агата“, с мазна физиономия.

— „Мазна физиономия“ — засмя се Адриан и се отпусна назад. — Това е типично английско определение.

— Ние сме такива, каквито сме. Има, разбира се, и подбрани братовчеди, някои от тях са много внушителни, други — зловещи. Има и прабаба. Тя била лека жена, която влязла в семейството с брак, въпреки острите възражения, след което управлявала с желязна ръка.

— Пропусна да кажеш, че имаш голямо семейство.

— Може и така да е. Във всеки случай те изпълват галерията. Салонът се отваря към градината. Тъй като тя подхожда на къщата, всичко в нея съм подредил. Рози, рододендрони, люляци, лилии. Има жив плет от тисово дърво и ясенова горичка откъм западната страна, където тече малко поточе. Там растат дива бабина душица и теменужки.

Тя почти усети аромата им.

— Защо си купил тази къща? Нямах вид на човек, който обича тихите вечери до камината или разходките в гората.

— Има време за всичко. Купих я, за да я имам, когато реша да се установя някъде и да се издигна в обществото.

— Към това ли се стремиш?

— Обичам комфорта. — Сви рамене и допи колата си. — Още като дете научих, че за да живееш комфортно в Лондон, трябва да вземаш всичко, което можеш, и да си по-бърз от този до теб. — Остави бутилката в пясъка. — Аз бях по-бърз.

— Ти бе легенда. Не, не се смей, така беше. Всеки път, когато изчезваше нещо много ценно, тръгвах слухове, че това е работа на Ф. Ч. Колекцията „Де Марко“ например.

— Май искаш да се добереш до някои сведения. — Усмихна се Филип, като гледаше как водната струя се издига до височината на гърба ѝ.

— Ти ли я открадна? — Адриан се изправи, а той само се усмихна и се протегна да вземе цигара. — Добре, ти ли я взе?

— Колекцията „Де Марко“ — размишляваше той, — едни от най-хубавите диаманти и скъпоценни камъни в Милано или другаде.

— Известно ми е какво съдържа! Ти ли я взе?

Той се отпусна назад като разказвач на приказки пред буен огън.

— Най-добрата система за сигурност в музея бе за този експонат. Светлинни и топлинни сензори, алармена система, която реагира на промяната в теглото. Бяха прокарани проводници по пода на разстояние шест метра около експоната, а той самият се намираше в стъклен купол, за който всъщност се смяташе, че е непроницаем.

— Знам всичко това. — Върху косата ѝ се посипаха водни пръски. — Как го направи? Чух много противоречиви описания на това.

— Гледала ли си „Кралска венчавка“, епизодът, в който Астър танцува на тавана?

— Да, но това бе филмов ефект, постигнат чрез трикове с камера. Допускам, че си ловък, но чак пък толкова.

— Влизането бе безпроблемно, защото имах униформа и фалшифицирах документа за самоличност. Вътре имах два часа на разположение, преди пазачът да направи обиколката си. Половин час ми бе необходим, за да пропълзя по стената и над тавана.

— Ако не искаш да ми обясниш как го направи, кажи.

— Обяснявам ти. Свърши ли вече това? — Взе бутилката от ръката ѝ и отпи. — Вакуумни чаши. Не такива, каквито са в

железарските магазини, но на същия принцип. Разбираш какво изпитва мухата.

— Ти си се прилепил към тавана?

— Повече или по-малко. Нямах да издържа на натоварването до края, разбира се. Стъкмих трапец на тавана с щифтови болтове. Спомням си как висях над блестящите скъпоценности. Не можех да допусна дори да се изпотя. Имах карбидна дрелка, опакована в стиропор, за да заглуша шума. Истинската работа започна, когато проникнах през стъклото. Имах камъни със същото тегло като тези от колекцията. Заменях ги един по един. Трябваше да бързам и да съм сигурен. Ако за повече от секунда теглото не бе същото като на скъпоценностите, щеше да се задейства алармената система. Тази операция ми отне почти час. Кръвта нахлу в главата ми, пръстите ми се вкочанясаха. След това залюлях трапеца и се приземих извън аларменото поле. Спомням си, че когато стъпих на пода, се чувствах така, сякаш някой забиваше стрели в краката ми. Едва можех да пълзя. Това бе най-неприятната част от работата и нещо, с което не бях се съобразил предварително. — Филип се засмя. — Седях свит и удрях краката си, за да ги раздвижа, и си представях, че ще ме хванат не защото бях лош, а заради крайниците ми, които не се подчиняваха.

Адриан се засмя заедно с него. Главата ѝ бе подпряна на морската трева като на възглавница.

— Какво направи?

— Представих си, че съм в клетка, после много бързо и тромаво напуснах сцената на ръце и колене. Когато алармата започна да действа, аз лежах във ваната в хотела.

Погледна Адриан. Тя се усмихваше.

— Това ти липсва.

— Само понякога. — Хвърли цигарата във водата. — Преди всичко съм бизнесмен, Ади. Беше време да изляза от бизнеса. Спенсър, моят началник, твърде често бе близо до мен.

— Знаели са за теб и са те допуснали до себе си.

— По-добре вълк в кошарата, отколкото пуснат на свобода. Предполагам, че е така. Все някога се отпусках и е достатъчно да направиш само една грешка.

Момичето погледна бурното море.

— Имам да свърша само още една работа и нямам никакво намерение да се отпускам.

Филип не отговори. Бе сигурен, че за кратко време с повече старание ще я убеди да се откаже. Ако не успееше, щеше да ѝ попречи по друг начин.

— Какво би казала за следобедна почивка и коледна вечеря.

— Добре. — Изправи се. — Но аз ще карам по обратния път.

Навярно бе глупаво, че се суети, но не можеше иначе. Къпеше се бавно и с наслада във ваната, в която изсипа много ароматни соли. Това бяха типични женски навици, придобити още в харема. Доставяше ѝ удоволствие да се приготвя, без да бърза, макар че вечерта, която щеше да прекара с Филип, едва ли можеше да се смята за среща. Знаеше, че една от причините, поради които я придружаваше, е да я наблюдава. Можеше да му каже, че няма повече работа на острова, но той едва ли щеше да ѝ повярва. Във всеки случай присъствието му ѝ бе от полза.

Или поне така мислеше, когато избра тънка бяла рокля с богата пола, без гръб. Свободно можеше да разполага с времето си, докато бе с него, както и той. По този начин Филип няма повече да бъде нащрек, когато тя тайно напусне страната... утре.

Трябваше да осъществи плановете си докрай. Беше ги започнала преди десет години. Скоро след Нова година ще се върне в Джакир. Сложи си клипсове с камъни, студени като нейните мисли и фалшиви като образа, който щеше да представи на баща си.

Но тази вечер тя ще се наслаждава на бавния залез на тропическото слънце и на шепота на спокойното море.

Бе готова, когато Филип почука на вратата. Носеше бял костюм и синя риза.

— Хубаво е да се прекарват зимите в места с горещ климат. — Обгърна с ръка голите ѝ рамене. — Почина ли си?

— Да. — Не му каза, че набързо е отишла в „Ел Гранде“, за да събере нещата си и да освободи апартамента. Докосването му я накара да се почувства объркана като кон, който е пришпорван и едновременно възпиран с юзда. — И като турист мислите ми са все в следващото хранене.

— Добре. Но преди това имам нещо за теб. — Извади кадифена кутийка от джоба си. Тя рязко отстъпи назад.

— Не. — Гласът ѝ бе по-студен, отколкото тя желаше, но той взе ръката ѝ и сложи кутията в нея.

— Не само че не е учтиво да отказваш коледен подарък, но и носи нещастие. — Не спомена колко бакшиши бе платил, за да намери бижутер, съгласен да отвори магазина си в празник.

— Не е необходимо.

— А трябва ли? Да вървим, Адриан! Жена като теб би трябвало да знае как се приема подарък.

Бе прав, разбира се, а тя постъпваше глупаво. Отвори кутийката и разгледа карфицата върху бял сатен. „Неуморна, дебнеща като истинска пантера, наситено черна, изкусно изрязана с пламнали рубинени очи“ — помисли тя.

— Красива е.

— Кара ме да мисля за теб. В нея има нещо, по което си приличате. — Закопча я на роклята ѝ с лекотата на мъж, свикнал да върши това.

Трябваше да приеме подаръка спокойно и се усмихна.

— От един крадец на друг, така ли? — Погали я с пръсти.

— От една неспокойна душа на друга — поправи я той и като пусна кутията в джоба си, взе ръката ѝ.

Вечеряха с крехки омари на скара и резливо вино, а наоколо обикаляха музиканти и пееха за любов и копнеж. От масата си до прозореца гледаха как хората се разхождат по дигата край морето и как малки момчета, винаги нетърпеливи да получат монета, се шляят в очакване да отворят вратите на такситата.

Докато се хранеха, слънцето залезе в блестящи ярки цветове и луната бавно и величествено изгря.

Адриан го попита за неговото детство и остана изненадана, когато той не заобиколи въпроса ѝ, нито го отмина с шега.

— Майка ми продаваше билети в киното. Това бе добре, защото винаги можех да влизам и да гледам филмите. Понякога седях цял следобед. Заплатата ѝ стигаше почти само за наема на мизерния двустаен апартамент в Челси. Баща ми се втурнал в живота ѝ за кратко време, колкото да ме създаде, и се измъкнал, щом научил, че е бременна.

Адриан усети болката на Филип и щеше да се пресегне и да хване ръката му, но в този момент той вдигна чашата си с вино.

— Било ѝ е трудно сама.

— Сигурен съм, че се е чувствала ужасно, но никога не го е показала. Тя е роден оптимист, жена, която се задоволява с това, което има, без значение дали е малко или много. Голяма почитателка е на своята майка, между другото. Когато разбра, че съм поканил на вечеря дъщерята на Фоуб Спринг, цял час ме укорява за това, че не съм те завел, за да те види.

— Мама умееше да печели обичта на хората.

— Никога ли не си мислила да станеш актриса?

Вдигна чашата си и се усмихна.

— А не съм ли?

— Питам се доколко си искрена с мен?

— Искрена? — Тя махна с ръка. — Доколкото е необходимо. Знае ли майка ти за твоето... хоби?

— Имаш предвид секса?

Не беше сигурен дали ще я разсмее, но успя. След това Адриан се наведе напред така, че очите ѝ отразиха пламъка на свещта.

— Не влечение, Филип, а занаят.

— А! Никога не говорим за това. Но знай, че мама не е глупачка. Искаш ли вино?

— Да, малко. Филип, мислил ли си някога да се върнеш към занаята и да извършиш един последен невероятен обир? Нещо, за което ще си спомняш на старини.

— „Слънцето и Луната“?

— Това е мое задължение — строго изрече тя.

— „Слънцето и Луната“ — повтори той и се забавляваше да я наблюдава. — Два изключителни камъка в една огърлица. „Слънцето“ — двеста и осемдесет каратов диамант, съвършено чист, идеално бял и според легендата — камък с бурно минало. Намерен е в областта Докан в Индия през шестнайсети век, като необработен е бил повече от осемстотин карата. Камъкът е открит от двама братя и както при Каин и Авел, единият убил другия, за да го притежава. Вместо да бъде заточен в земята, Нод, живият брат, живял в мизерия в родината си. Съпругата и децата му се удавили и го оставили да се утешава с камъка.

Отпи от виното си. Адриан мълчеше. Той напълни своята чаша догоре, а после нейната и продължи:

— Според легендата той полудял и предложил камъка на дявола. Може би заради това бил убит и камъкът започнал пътешествията си. Истанбул, Сиам, Крит и много други екзотични места, като оставял след себе си предателства и убийства. Докато най-накрая през 1876 година намерил убежище в Джакир.

— Моят праядо го купил за любимата си жена. — Прокарваше пръста си по ръба на винената чаша. — На цена, равна на милион и половина американски долари. Навярно щял да плати повече, но камъкът имал лоша слава. — Спря да движи пръста си по ръба на чашата. — По това време в Джакир хората гладували.

— Не е бил нито първият, нито последният владетел, пренебрегнал тези неща. — Замълча, докато сервитьорът отнесе чиниите им. — Срязан е от венецианец, който от нервно напрежение или от недостатъчна квалификация съсипал повече, отколкото било необходимо от необработения камък. Отрязали ръцете му и ги закачили на шията му, преди да го оставят в пустинята. Но камъкът оцелял, за да бъде събран с перла, също толкова древна, извадена от Персийския залив, с идеална сферична форма и с качество, което не подлежи на описание. Сияйна, грееща като двеста и петдесет каратова лунна светлина. Диамантът проблясва, а перлата излъчва светлина и според поверието, нейната магия побеждава тази на диаманта. Те са като мира и войната, снега и огъня. — Той вдигна чашата си. — Или като слънцето и луната.

Адриан отпи от виното. Разговорът за огърлицата я възбуждаше и разстройваше. Знаеше как изглеждаше тя на шията на майка ѝ и можеше да си представи само как би се чувствала да я държи в ръцете си. Вълшебна или не, легендарна или не, тя ще я вземе.

— Подготвил си се.

— Знам за „Слънцето и Луната“ толкова, колкото и за „Кохинор“ или за „Пит“, като за камъни, на които мога да се възхищавам, дори да желая да ги притежавам, но не и да рискувам живота си за тях.

— Когато мотивът е в парите или в това камъните да бъдат твои, може да се устои дори на диамантите. — Тя понечи да стане, но Филип хвана ръката ѝ. Държеше я по-настойчиво, отколкото трябва, и очите му бяха сериозни.

— Когато мотивът е отмъщение, трябва да се устои.

Ръката ѝ се сви, после се отпусна в неговата. „Контролът — помисли той — е благословия и проклятие.“

— Отмъщението замъглява разсъдъка и не можеш да мислиш хладнокръвно. Страстите, каквито и да са те, водят до грешки.

— Аз имам само една страст. — Светлината от свещите трепкаше по лицето ѝ и подчертаваше нейните скули. — От двайсет години съм се отдала на нея. Не всички страсти са горещи и опасни, Филип. Някои са студени като лед.

Той нищо не каза, когато тя стана, но се зарече до края на вечерта да ѝ докаже, че греша.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Трудно е да се прецени какъв човек е Филип — мислеше Адриан. — В един момент е сериозен, в друг — лекомислен.“ По пътя към хотела той я забавляваше с разказите си за техни общи познати. За миг забрави за случилото се в ресторанта, когато хвана ръката ѝ и я погледна в очите така, сякаш бе в състояние да я подчини на волята си само с един поглед. Но сега грееше луната и повяваше тропическият бриз, и тя не мислеше за огърлицата и за кръвта, пролята за нея.

Лесно разбра как се е промъкнал в кръга на богатите и на разглезените. Когато го погледнеше, не виждаше уличния джебчия от Челси, нито пресметливия ловък крадец, а образован, малко отегчен и очарователен безделник.

Всъщност не беше такъв. Макар и да знаеше това, бе спокойна. Част от силата му бе в умението да накара жената в един момент да трепери, а в следващия да се смее. Испита съжаление, когато колата спря на паркинга. Вечерта щеше да свърши с това да я изпрати до вратата ѝ.

— Ядосах се, когато разбрах, че си тук — промълви тя и бръкна в чантата си за ключа.

— Бе разярена. — Взе ключа от нея и го пъкна в бравата.

— Добре. — Бе развеселена и спокойна. — Не променям често решенията си, но компанията ти днес ми бе приятна.

— Радвам се да чуя това, защото възнамерявам да остана с теб. — Хвана я за лакътя и влезе с нея в стаята.

— Лъжеш се, ако мислиш, че мога да изтичам обратно и да взема бижутото на Сейнт Джон.

Метна ключа на гардероба, после взе вечерната ѝ чанта и я запрати в същата посока.

— Присъствието ми тук сега няма нищо общо със скъпоценности.

Хвана я за раменете и много нежно плъзна ръце надолу. Пръстите му хванаха нейните.

— Не.

Вдигна едната ѝ ръка и я целуна, а после и другата.

— Какво не?

Устните му изгаряха пръстите ѝ. Едно нещо е да пренебрегне това, от което никога не се е нуждаела, и друго — да устои на появилото се изведнъж желание.

— Искам да си вървиш.

Продължаваше да държи едната ѝ ръка, а с другата отмести косата от рамото ѝ, при което пръстите му едва докоснаха кожата ѝ.

— Бих си отишъл, ако ти вярвах. Знаеш ли, че те наричат „недостижима“?

Много добре го знаеше.

— Затова ли ме желаеш? Защото съм недостижима?

— Навярно е било достатъчно. Някога. — Той играеше с косата ѝ.

— Това не ме интересува, Филип. Мисля, че съм ти обяснила.

— Дарбата ти да лъжеш е едно от нещата, които най-много ме очароват в теб.

Филип бе по-близо, отколкото трябва.

— Не знам какво друго мога да направя, за да те убедя, че си губиш времето.

— Не и когато нещата са истински. Ти, Ади, умееш така да погледнеш мъжа, че да превърнеш най-горещата кръв в лед. Сега не ме гледаш така. — Обхвана шията ѝ с две ръце и макар че тя оставаше непреклонна, забеляза как устните ѝ — червени като черешки, сочни и пълни — потрепват отворени. Дори преситен мъж би закопнял за тях.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато почувства дъха му на устните си. Опита се да вдигне ръка и да го отблъсне. Но вместо да прояви инстинкта си за самосъхранение, сви пръсти върху ризата му и се хвана за нея. Това бе желанието.

Изненадващо бе обхваната от разкаяние.

— Не мога да ти дам това, което искаш. Аз не съм като другите жени.

— Не, не си. — Прокара пръсти по шията ѝ, успокояваше я и ѝ вдъхваше увереност, а устните ѝ го правеха неспокоен. — И аз не искам повече, отколкото ти можеш да дадеш.

Когато целувката му стана по-чувствена, тя изстена. В стона се усещаше отчаяние и учудване едновременно. За момент само се отдаде

на чувството. Тялото ѝ се притисна към неговото, устните ѝ се разтвориха и сърцето ѝ го прие. Мимолетното усещане за красота и великодушие бе толкова поразително, че той потрепери.

Адриан се отдръпна и се обърна настрана.

— Филип, знам какъв е образът ми, но това е само образ. Това не е за мене. — Обхвана раменете си с ръце.

— Досега може да не е било за тебе. — Отново хвана раменете ѝ.

Гордостта на Адриан я крепеше през годините на нестабилност и объркване. И тъй като гордостта ѝ бе неоспорима, тя можеше да говори, без да се срамува.

— Никога не съм била с мъж. И никога не съм искала.

— Знам. — Както очакваше, тя се обърна с гръб към него. — Разбрах това тази сутрин, когато ми разказа за твоя баща и за това, че веднъж си видяла как е постъпил с майка ти. Думите са безсилни, за да заличат спомена или да променят свързаните с това чувства. Знам само, че никога не трябва да бъде така.

Отново докосна бузата ѝ. Това бе изпитание и за двамата. Тя затвори очи и се наслади на усещането от пръстите му и на възбудата, която пораждаше. Бе жена, която знае съдбата си. Като че ли тази вечер Филип щеше да стане част от нея.

— Страхувам се.

Той измъкна от косата ѝ двата гребена от слонова кост.

— Аз също.

Адриан отвори очи.

— Не ти вярвам. Защо да се страхуваш?

— Защото си много важна за мен. — Махна гребените, за да прокара пръсти в косата. — Защото това е важно. — Нежно я притегли към себе си, като мислеше за нейната крехкост, а не за силата ѝ. Тези ѝ качества го бяха привлекли от първия момент. — Можем да анализираме това цялата нощ, Ади. Или ти ще ми разрешиш да те обичам.

Нямаше място за избор. Адриан вярваше в съдбата. Бе ѝ предопределено да напусне Джакир, както и да се върне. И бе предопределено да прекара тази нощ, макар и само една нощ, с Филип и да научи какво караше жените да отдават сърцата и свободата си на мъжете.

Тя очакваше страст. Разбираше я. Това бе дивото безумие, което караше мъжете да търсят начин да се отпуснат. Тя знаеше за секса от откритите разговори в харема и от изпълнените с копнеж романтични истории, разказвани на партитата. Жените жадуваха както мъжете, макар че невинаги можеха да задоволят копнежите си. Впечатлението за секса, останало от детството ѝ, бе бъркотия от крайници, порой от звуци и движения, които се правят на тъмно.

Когато я докосна с устни, тя бе готова да му се отдаде.

Но целувката му не бе настойчива, само леко докосване с устни, сякаш я погали перце. Адриан изненадано видя, че той я наблюдава втренчено.

Филип почувства объркването и желанието ѝ, което се засилваше, докато я целуваше нежно. Странно защо не изпитваше желание да я притежава. Тази нощ щеше да използва цялото си умение и търпение. Продължи да гали косата ѝ, за да могат и двамата да се настроят.

Ето защо, когато я докосна, тя не се скова. Тялото ѝ изглеждаше готово да бъде галено и открито. Той свали сакото си и тя без колебание плъзна ръцете си по гърба му. Нетърпелива да опознае тялото му, тя смъкна ризата и докосна топлата му кожа.

При допира ѝ той пое въздух. Устните му станаха по-настойчиви и пулсът му се ускори. Дочу шепота му, но не разбра молбата му да не бърза. Тя не знаеше колко усилия са му необходими, за да я съблече внимателно и да движи внимателно ръцете си, когато копнееше да я сграбчи. Адриан остана гола и потрепери. Шумоленето на роклята отекна като гръм ушите му.

Кожата ѝ блестеше на лунната светлина, която посребряваше косата, падаща върху гърдите ѝ. Той знаеше какво е желание, но нямаше представа, че то може така да го опияни, та ръцете му да треперят, докато сваляше ризата си, и да усеща болка в гърлото си, когато положи Адриан на леглото.

Тя също познаваше страстта. Но желанията ѝ бяха винаги ясни и целенасочени — сигурност, репутация, отмъщение. Сега тя разбра, че страстта може да бъде опияняваща. Все още се страхуваше, но вече не от него. Плашеше се от себе си и от цената, която ще плати, за да продължи да се чувства така, както тази нощ.

Той ѝ показа какво значи да гориш и все още да жадуваш за топлина. Чу трепетната си въздишка, когато тялото ѝ, лишавано дълго време от това удоволствие, се напрягаше, тръпнеше и приемаше ласките. Бе страст, която отнемаше сетните ѝ сили, чувственост, която възбужда, и познание, което сричаше всички бариери.

Филип вземаше, тя знаеше, че той ще постъпи така, но и даваше. И никаква болка. А бе толкова сигурна, че ще усети болка. Ръцете му нежно докосваха тялото ѝ. Дори когато усети устните му на гърдите си и тялото ѝ се изви, изпитваше само удоволствие, никаква болка.

Бе обгърната от тайнственост, подлудяваща всеки мъж. Докосванията ѝ бяха леки перца. И въпреки че му се отдаваше всецяло, той усещаше, че още е напрегната. Тя едва ли осъзнаваше, че се стреми към върховния момент. Част от нея се въздържаше. Пълното отдаване прави човека уязвим. Прошепна нещо и я целуна. Устните ѝ се разтвориха.

Усещанията бяха нови за нея и все пак... познати. Чувството, което изпитваше от движението на тялото му, плъзгащо се върху нейното, не бе чуждо и страшно, както очакваше. Тя не изпита неприятно чувство, за което се бе подготвила, когато той я докосна там, където никой не бе я докосвал.

Последва нещо повече от приятно усещане. Дишането ѝ се учести, тя се задъхваше. При всяко погалване кожата ѝ гореше и бризът, подухващ през отворените прозорци, не можеше да я облекчи. Безпомощност. Бе нещо, за което преди се кълнеше, че никога няма да изпита в ръцете на мъж. Съпротивляваше се на мъжа, докато топлината се събра на най-съкровено то ѝ място.

Заболя я, но болката бе различна от тези, които познаваше. Бореше се срещу и за това, което изпитваше. Дращеше с нокти по чаршафите в стремежа си да се овладее.

Той бавно плъзна ръката си по бедрото ѝ и усети потрепването на всеки мускул. Откри я — гореща и влажна. Имаше моментно съпротивление, сподавено дихание, докато усещането ставаше по-силно и напрегнато. Тялото ѝ се сви и се отпусна, и тя изстена от удоволствие. От този момент бе хваната в капан, ненаситна за усещанията, които изпитваше, и безразсъдна. Кръвта ѝ бушуваше, докато доверчиво се притискаше към него. Прегръщайки него, тя прегръщаше свободата.

Когато я облада, тя усети удоволствие и бе шокирана. Не можеше да ѝ каже, че в този момент, докато тялото ѝ се притискаше към неговото, бе много по-уязвим и готов да рискува.

По-късно Адриан лежеше кротко до него. Случилото се не биваше да значи твърде много за нея. Нищо не можеше да се промени. Знаеше, че е глупаво да се чувства по-различно. В родината ѝ жена на нейната възраст отдавна бе омъжена и ако Господ желае, вече имаше деца. Това, което стана тази нощ, бе просто естествена функция. Жената е родена да създава удоволствие на мъжа.

Мислеше като жена от Джакир! Шокът, който изпита при осъзнаването на това, остави горчив вкус в устата ѝ, по-силен от насладата, изпитала с мъжа до нея. Отдръпна се, за да избяга навярно, но той я прегърна.

Подпрян на лакът, внимателно изучаваше лицето ѝ. В него имаше още тайни и под жарта на уталожените страсти имаше въздържаност, която той не разбираше.

— Заболя ли те? — Това не бе първата му мисъл, но и той като нея не бе готов да сподели своите тайни.

— Не, не разбира се.

Докосна лицето ѝ. Макар че не се отмести, остана безразлична. Кожата ѝ бе хладна и той я зави в очакване тя да каже нещо, да му покаже как се чувства или какво иска.

— Няма да ме забравиш — прошепна той. — Жената никога не забравя първия си любовник.

Имаше достатъчно болка в думите му, но тя не го разбра.

— Не, няма да те забравя.

Той я завъртя, така че тя легна върху него и косата ѝ го покри. Погледите им се срещнаха. В тях имаше предизвикателство.

— Нека да се уверим в това — промълви той и докосна устните ѝ.

Когато се събуди, слънцето бе вече високо. Тялото ѝ усещаше тъпа и някак си приятна болка, която ѝ напомняше за нощта. Изпитваше желание да се усмихне, да се сгуши в леглото и да

притисне завивките като чанта, пълна с най-хубави диаманти. Но нещо дълбоко в нея я караше да се бои, че подчинението на жената в леглото означава пълно подчинение.

Филип спеше до нея. Не бе помислила, че той ще остане през нощта. Нито пък знаеше колко е успокоително да лежи в тъмнината и да слуша равномерно дишане.

Нежност. Усещаше я и ѝ се съпротивляваше. Гореше от желание да го погали по бузата и косата. Искаше да се увери, че това, което се случи през нощта, не е било само сън.

Предпазливо протегна ръка. Едва го докосна и Филип отвори очи. Адриан отдръпна ръката си, но той бе по-бърз от нея. Хвана я и я целуна.

— Добро утро.

— Добро утро. — Чувстваше се глупаво и ужасно неловко. — Спахме повече, отколкото възнамерявах.

— Ваканциите са за това. — Той се обърна към нея и зарови лице в шията ѝ. — И за други неща.

Адриан затвори очи. Не предполагаше, че ще бъде толкова трудно да се бори с желанието да се отдава. По-силно копнееше за Филип сега, отколкото през нощта. Жадуваше за любовта, както за всяко друго удоволствие повече, след като вкуси от нея.

— Като закуска ли? — попита тя. Опитваше се да говори не принудено.

Той я целуна леко по устните и се отдръпна.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Да поръчам ли?

— Да... не — отговори Адриан и съжали, че излъга. — Ще взема душ и ще се облека. Искам да отида с лодка до Паланкар.

— Наела ли си лодка?

— Още не.

Когато Филип седна, тя се отмести, така че телата им вече не се докосваха.

— Защо аз да не се погрижа за това? Ще отида да се изкъпя и ще те чакам в ресторанта след час. Ще закусим и ще отидем двамата.

— Чудесно. — Успя да се усмихне. — Ще се забавя малко, защото трябва да се обадя на Селест.

— Не закъснявай. — Целуна я. Адриан вече съжаляваше и отвърна страстно. Филип промърмори нещо и я притегли към себе си. — Човек може да издържи дни без храна.

Смехът ѝ бе малко пресилен.

— Не и аз — отговори тя.

Когато остана сама, опря глава на коленете си. Не трябва да боли. Щом върши това, което е необходимо, не трябва да боли. Да, но я болеше. Отхвърли завивките, стана бързо и се раздвижи.

Чака я половин час повече от уговореното. Седеше до прозореца в ресторанта и наблюдаваше хората на плажа. Знаеше, че някои жени не ценят времето, но Адриан не бе такава. Филип не издаваше нетърпението си. Бавно пиеше второ кафе. Щом един мъж започне да брои минутите, значи не е в добро състояние на духа. Взе розата, оставена от него до чинията ѝ. Бе ядосан.

Това, което преживя през изминалата нощ, бе много повече от изблик на силна страст. Всичко неизменно си дойде на мястото. Никога не потърси, дори не искаше да потърси човек, който така да му подхожда. Но нямаше връщане назад. „За нея също“ — помисли той, докато палеше цигара. Тя може да смята, че е по-добре да живее така, както е живяла, преди да го срещне, но той ще я убеди в обратното.

Бе взел решение, навярно първото безкористно решение в живота му. И нямаше да я чака цяла сутрин, за да се убеди, че е прав.

Смачка цигарата си, оставяйки я да тлее до изстиващото кафе, и напусна ресторанта. Почувства се неловко, когато стигна до стаята ѝ. „Чезнец от любов глупак“ — помисли за себе си без никакво отвращение. Почука по-настойчиво, отколкото бе необходимо. Адриан не отговори и той се опита да отвори вратата. Бе заключена, но ключът от неговата стая бе в джоба му заедно с кредитна карта и една тънка монета. Залови се за работа, без да се огледа.

Когато отвори, знаеше какво се е случило. Веднага се насочи към гардероба и го отвори. Той бе празен. Бе останало само уханието на нейния парфюм. Бе разсипала малко пудра на тоалетката, но шишенцата и тубите не бяха там.

Затръшна вратата на гардероба и пъкна ръце в джобовете. За миг го обзе ярост и безсилие. И тогава той, който никога не избухваше, разбра какво значи да си готов да убиеш, за да отмъстиш. Овладя се, отиде до телефона и набра номера на рецепцията.

— Преди колко време Лора О'Конър освободи апартамента си?
— Докато чакаше, мечтаеше за насилие и възмездие. — Четирийсет минути? Благодаря.

„Колкото и да се опитва, никога няма да избяга“ — помисли той и остави слушалката.

Докато Филип се заричаше да ѝ отмъсти, Адриан закопчаваше предпазния си колан. Носеше тъмни очила. Очите ѝ не бяха зачервени. Тя не заплака. Знаеше, че той ще се разсърди. После обаче ще продължи да върши работата си също както и тя. Не биваше да се поддава на чувствата си към този мъж. Докато не вземе „Слънцето и Луната“, трябва да мисли само за отмъщението.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В Лондон валеше сняг. На бордюрите имаше натрупани снежни купчини, почернели и грозни. Снегът по покривите бе бял и блестеше на слабото слънце. Силен вятър пронизваше през палтата и шапките минувачите.

Студът проникваше в костите и го принуждаваше да побърза за ароматния чай. Само преди няколко часа Филип бе под знойното мексиканско слънце.

— Чаят е готов, момчето ми. — Като опитваше да разбере какво се е случило, Мери Чембърлейн влезе в уютния си салон. Филип се отдели от прозореца и пое от нея подноса, отрупан с любимите му сладки от детството. И колкото и мрачно да бе настроението му, той се усмихна. Майка му винаги се опитваше да го глези независимо дали има средства или не.

— Приготвила си за цяла армия.

— Трябва да предложиш нещо на госта си. — Тя седна до масичката и започна да налива чая. Сервизът бе хубав, от майсенски порцелан, с бледорозови рози и златни листа. Харесваше го. — Мисля, че преди да дойде, можем да поговорим.

Сложи доста сметана в чая му и си спомни, че той не използва захар от дванайсетгодишна възраст. Все още не можеше да повярва, че е минал трийсетте. Тя самата не се чувстваше възрастна. Като всяка майка смяташе, че синът ѝ е твърде слаб, и сложи в чинията му две парчета кекс, поръсен с пудра захар. Подслади чая си и го разбърка. Нищо не можеше да се сравни с горещия сладък чай в зимния следобед.

— Харесва ли ти?

— Ммм.

— Изпий си чая, момчето ми. Човек не се чувства добре, когато преминава от един климатичен пояс в друг. — Щеше да разбере това, което го тревожеше.

Той машинално се подчини. Внимателно огледа майка си. През последните няколко години бе понапълняла и изглеждаше по-добре.

Преди бе твърде слаба. Сега лицето ѝ бе приятно закръглено и макар кожата ѝ да не бе свежа като на момиче, имаше руменината на зрялата жена. И няколко бръчки, разбира се — резултат колкото на възрастта, толкова и на смеха. Мери винаги се смееше. Очите ѝ бяха яносини и невинни.

Филип не приличаше на майка си, а на мъжа, който за кратко време се бе вмъкнал в живота ѝ и след това я бе изоставил. Като дете това много го измъчваше и той търсеше, да открие баща си във всеки мъж — от пощаджията до регента на принца. И днес не знаеше как щеше да постъпи, ако го бе открил.

— Променила си прическата.

Мери опипа косата си. Движението ѝ бе кокетно и естествено.

— Да. Какво мислиш?

— Че си красива.

Засмя се щастлива.

— Имам нов фризьор. Казва се господин Марк. Господин Марк — представяш ли си? — Извърна очи и облиза останалата на пръста ѝ пудра захар. — Така те омайва, че неусетно му даваш допълнителен бакшиш. Всички момичета са полудели по него, но мисля, че той има друго вероизповедание.

— Член на епископалната църква ли е?

Очите ѝ заблестяха. Нейният Фил винаги се шегуваше.

— Да. Сега... — Облегна се назад с чаша в ръка и се усмихна. — Разкажи ми как премина ваканцията ти. Надявам се, че не си пил от водата. Говори се, че е много замърсена. Добре ли прекара?

Той си припомни пълзенето през въздухопровода, криенето в стенния гардероб и нощта с Адриан.

— Имаше приятни моменти.

— Несравнима е ваканцията през зимата в тропиците. Още си спомням, когато ме заведе в Ямайка в средата на февруари. Чувствах се декадент.

Така бе оползотворил част от средствата, получени за колекцията „Де Марко“.

— И не даваше мира на местните жители.

— Мислех, че се държа като истинска внушителна англичанка — изхили се Мери. Никога нямаше да бъде внушителна. — Възнамерявам да предприема пътуване по море, навярно до

Бахамските острови. — Забеляза Чонси — дебелия котарак, за който се грижеше от години. Преди той да скочи на подноса, тя му сипа сметана в малка чинийка. — Покани ме очарователният господин Педингтън.

— Какво! — Втренчено я изгледа Филип. Котката до тях лакомо лочеше. — Да изживееш всичко това отново?

— Казах, че мисля да отида до Бахамските острови с господин Педингтън. Чонси, такава прасе си. — И тъй като бе щедра, сложи парче от сладкиша в чинийката на котарака, който бързо го изяде.

— Да отидеш на пътешествие с този мазен стар развратник? Това е смешно.

Мери си взе още едно парче кекс и отговори:

— Господин Педингтън е много уважаван член на общината. Не ставай глупав, Фил.

— Нямам никакво намерение майка ми да бъде похитена в открито море.

— О, каква хубава идея! — Засмя се, наведе се и го потупа по ръката. — Във всеки случай, момчето ми, ти няма да видиш. Сега защо не ми кажеш какво те тревожи? Мисля, че е жена.

Той стана и закрачи из стаята. Както винаги, Мери бе отрупала коледното дърво с всякакви украшения. Нямаше конкретна идея, нито хармония в цветовете. Окачила бе всичко — от пластмасов северен елен до порцеланови ангели. Филип свали една гирлянда и започна да я навива на пръста си.

— От бизнеса е.

— Никога не съм те виждала да крачиш из стаята заради бизнес. Причината не е ли онова мило момиче, с което говорих по телефона? Дъщерята на Фоуб Спринг? — Когато той нервно разкъса гирляндата, Мери потри ръце. — О, това е чудесно!

— Няма нищо чудесно в това и ти престани да виждаш портокалови цветчета! — Върна се и се отпусна на стола. — Защо се усмихваш?

— Мисля, че си влюбен. Най-последно. Как е?

Намръщено погледна в краката си и едва се сдържа да не ритне котарака.

— Зле.

— Добре, добре. Така трябва да бъде.

Не можеше да направи нищо друго, освен да се засмее.

— Много успокоително, мамо!

— Кога ще я видя?

— Не знам. Има един проблем.

— Разбира се, че има. Така и трябва. Истинската любов се нуждае от проблеми.

Той се съмняваше дали любовта трябва да се занимава с двеста и осемдесет каратов диамант и с безценна перла.

— Каж ми какво знаеш за Фоуб Спринг.

— О, тя бе изключителна. Днешните не биха могли да се сравнят с нея по чар и осанка. — Споменът я накара да въздъхне. Самата тя бе мечтала да стане актриса, да бъде звезда. Родил Филип и започнал да продава билети за филми, вместо да участва в тях. Но не съжаляваше. — Нали знаеш, че днес повечето филмови звезди са твърде обикновени — навярно малко по-хубави, с малко по-лъскава външност, но всеки би могъл да изглежда така с повече грижи за себе си. Фоуб Спринг никога не бе обикновена. Почакай, ще ти покажа.

Стана и бързо отиде някъде. Филип я чу да измъква и да мести кутии. Поклати глава. Майка му пазеше какво ли не — парчета цветно стъкло, стари мостри платове, едно чекмедже бе пълно с кочани от билети за стари филми. На первазите в Челси бяха наредени малки пластмасови животни. Така тя компенсирала липсата на домашни животни. Той още си спомняше как Мери неуморно изрязвала и залепвала снимки, като се почне от всеки член на кралското семейство и се стигне до кумирите ѝ от последните филми. Фотографиите заместваха традиционния семеен албум за жена, която нямала никого, освен сина си.

Тя се върна в стаята, като носеше голям червен албум с изрезки от вестници и списания.

— Знаеш как пазех албумите с моите любими знаменитости.

— Твоите книги за звезди.

— Да. — Мери седна и разтвори албума. Чонси скочи върху него, но тя внимателно го върна на пода. — Това е Фоуб Спринг. Погледни, тази снимка е направена на премиерата на първия ѝ филм. Не е била на повече от двамайсет години.

Той седна на страничната облегалка на креслото. Някакъв мъж държеше ръката на жената на снимката, но той оставаше незабелязан. Погледът се приковаваше в нея. Роклята ѝ бе някаква фантазия от

пайети и искри. Косата ѝ падаше върху раменете. Дори черно-бялата фотография не можеше да скрие нейния блясък. Невинните очи възбуждаха, а тялото обещавахе.

— С този филм стана звезда — говореше Мери, като обръщаше страниците. Имаше други фотографии, някои правени в студио, други — обикновени снимки. На всяка една от тях бе красива. Имаше и изрезки от клюкарските колони, в които пишеше за любовниците на Фоуб — изпълнители на главни роли, продуценти, директори, и политици.

— Тази тук е от връчването на наградите „Оскар“, когато бе номинирана за „Не ми отнемай детето“. Жалко, че не я спечели, но бе придружавана от Кари Грант, а това не е без значение.

— Гледал съм филма. Тя се влюби в неподходящ човек, от когото имаше дете. После трябваше да се бори с него и с богатите му родители да не ѝ отнемат детето.

— Плачех винаги, когато я гледах. Бе толкова храбра. — Мери отново въздъхна и обърна страницата.

На една от снимките Фоуб, облечена в скъп, светъл сатен, прави реверанс на кралицата, на друга танцува с мургав скулест мъж в смокинг. Филип веднага позна, че той е бащата на Адриан. Очите, овалът, цветът на кожата бяха същите.

— Този?

— Това е съпругът ѝ — шейх Абду. Само един брак има, нали знаеш? О, в списанията и вестниците много писаха за това! Как се срещнали тук, в Лондон, докато снимаха „Бели рози“, как се влюбил от пръв поглед, как той всеки ден ѝ изпращал две дузини бели рози. Апартаментът ѝ в хотела заприличал на оранжерия. Откупил цял ресторант, за да могат да вечерят сами. Направил всичко толкова романтично.

Очите ѝ се насълзиха, макар че само бе чела за тази история, станала преди повече от четвърт век.

— Хората виждаха в нея Грейс Кели и Рита Хейуърт, но тя се отказа от блестящата си кариера и се омъжи за него. И отиде в онази малка далечна страна. — Махна с ръка.

— Джакир.

— Да, там. Бе като приказка. Ето нейна снимка от деня на венчавката. Прилича на кралица.

Роклята бе смайваща — цялата в дантела и коприна. Даже и под тюла косата на Фоуб гореше като огън, а тя сияеше от младост и щастие. Държеше огромен букет от бели рози. На шията ѝ блестеше, искреше, едва ли не гореше „Слънцето и Луната“.

Диамантът и перлата бяха сякаш две капки — една под друга, на масивна двойна златна плетеница. Обковите на камъните бяха блестящи — богати, старомодни и великолепни.

Той можеше да прекрати разговора, но пръстите го засърбяха и пулсът му се ускори. Да държиш това бижу, да го притежаваш дори само за миг, бе все едно да владееш света.

— След женитбата ѝ престанаха да пишат за нея, дори снимката ѝ не се появяваше във вестниците. Според традицията там не се разрешавали фотографии. После съобщиха, че родила момиченце — твоята Адриан.

— Да.

— Няколко години почти нищо не писаха за нея, докато внезапно тя не се появи в Ню Йорк с дъщеря си. Изглежда, бракът ѝ не е бил щастлив и Фоуб се завърна в киното. Тук има едно интервю с нея, но тя не казва нищо друго, освен че ѝ липсва актьорската професия.

Обърна следващата страница и показа нова снимка. На нея Фоуб бе все още красива, но някогашната ѝ царственост и сексапил вече ги нямаше. Изглеждаше напрегната и нервна. До нея бе Адриан, която бе на не повече от осем години, дребна за възрастта си. Стоеше изправена, сдържана, устремила поглед в обектива. Държеше се здраво за ръката на майка си — или тя за нейната.

— Толкова е тъжно. Никога вече не направи истински добър филм. Само такива, в които се събличаше. — Следваха фотографиите на различната Фоуб — с бръчки около очите, с твърде деколтирани рокли, показващи все още хубавия ѝ бюст. Невинното някога лице бе бездушно, а усмивката — пресилена. — Снимаше се в онези списания за мъже. — Мери сбърчи нос. Не беше пуританка, но всичко си има граници. — Един от любовниците ѝ бе нейният агент. Намекваше се, че бил хвърлил око на дъщеря ѝ. Отвратително нещо за човек на неговата възраст.

Стомахът му се сви.

— Как се казва той?

— О, не помня, ако въобще съм знаела. Тук някъде трябва да пише.

— Мога ли да взема албума?

— Разбира се. Важно ли е, Фил? — Сложи ръката си върху неговата, когато той затвори албума. — Все едно е кой и какви са нейните родители.

— Знаем. — Целуна я по бузата.

— Тя е щастлива, че ти си до нея.

— Да. — Усмихна се и отново я целуна. — Знаем.

Позвъни се. Филип погледна часовника си.

— Това ще е Стюарт, точен както винаги.

— Да стопля ли чая?

— Не е необходимо. — Той се отправи към вратата. — Стюарт.

Лицето на Спенсър бе зачервено от силния вятър.

— Ужасен студ. Привечер сигурно отново ще вали сняг. Госпожо Чембърлейн. — Пое подадената му ръка и я потупа. — Радвам се да ви видя.

— Ще се стоплите с чаша хубав чай, господин Спенсър. Фил ще ви налее. Аз трябва да изпълня няколко поръчки. — Облече палтото от норка, подарък от сина ѝ за Коледа. — Ако желаете още сладкиши, в кухнята има.

— Благодаря, мамо. Приличаш на филмова звезда.

Нищо не можеше да я зарадва повече от това. Щипна го по бузата и излезе.

— Майка ти е чудесна жена.

— Да. Мисли да отиде на пътешествие по море с някакъв зарзаватчия на име Педингтън.

— Зарзаватчия ли? Добре. — Спенсър сгъна палтото си и внимателно го праметна на стола, преди да седне до масичката за чай. — Тя е разумна жена. — Пое чашата. — Мислех, че все още празнуваш.

— Да, така е.

Сбръчка чело. Още повече се учуди, когато Филип извади цигара.

— Нали се отказа да пушиш.

— Така беше.

Сипа в чая си лимонов сок.

— Май ще излезе нещо от предположението ти за Париж.

Макар че вече знаеше всичко, младият мъж седна и се пригответи да слуша.

— Както предполагаше, графинята привлече вниманието върху себе си. Един от агентите ни бе помощник в кухнята, а другите двама го следяха навън. Нашият човек трябва да ги е забелязал, защото действията му бяха прибързани. Алармената система реагира. Това му се случва за пръв път.

Филип наля втора чаша чай и предупредително изгледа котарака Чонси.

— Действително — потвърди той.

— Мъжете са го зърнали, отново за пръв път, макар че описанието им е неясно. И двамата твърдят, че той познава Париж като плъх. Може би защото са го изгубили.

— А скъпоценностите на графинята?

— В сейфа са. — Спенсър въздъхна с облекчение. — Попречихме му.

— Навярно и повече от това. — Предложи му кекс. Гостът се поколеба за момент, после взе. — Носят се слухове.

— Какви?

— Може и да не е кой знае какво, но дочух нещо. Знаеш ли, че нашият човек има за съучастник жена?

— Жена? — Забрави сладкиша и се пресегна за тефтерчето си. — Нищо не знаем за жена.

Филип изтръска пепелта от цигарата си.

— Затова имаш нужда от мен, капитане. Не знам името ѝ, но е червенокоса лека жена и достатъчно умна, за да изпълнява поръчките му. — Усмихна се, като си помисли как Адриан ще се разяри от това описание. — Във всеки случай говорила е с един от моите хора. — Предупредително вдигна ръка. — Знаеш, Стюарт, че не мога да го издам. Това е едно от условията на сделката ни.

— Нещо, за което съжалявам. Когато помисля за всички дребни крадци, които можех да измета от улиците... Както и да е. Какво е казала?

— Това, че *Сянката*... Знаеш ли, че го наричат така?

— Те ще му придадат романтичен характер.

— *Сянката* явно застарява и има признаци на артрит. — Филип сви пръстите си. — От това заболяване се страхуват всички художници, музиканти, декоратори и... крадци. Сръчността е безценен инструмент.

— Не мога да му съчувствам.

— Вземи си още кекс, капитане. Говори се, че *Сянката* ще се оттегли.

Спенсър занемя. Очите му се разшириха и изцъклиха. Филип го сравни с булдог, току-що открил, че кокалът, който се е канел да ухапе, не е нищо друго, освен пластмаса.

— Какво имаш предвид, като казваш „оттегли“? Да ме вземат дяволите, ако той се оттегли! Почти го пипнахме преди два дни в Париж.

— Така се говори.

— По дяволите! — Кексът падна от ръката му и той облиза пръста си.

— Може да е решил да си почине известно време.

— И какво предлагаш?

— Да почакаме до следващия му ход, ако го направи.

Спенсър се хвана за информацията.

— Може би трябва да се насочим към жената.

— Може. — Младият мъж сви рамене. — Ако имаш време да държиш под око всички червенокоси леки жени на двата континента. — Взе чашата си. — Знам, че ще те разстрои, Стюарт, но посещението в Париж може и да е било последния му опит. — Той си спомни, че трябва да изпрати чек и щедро да възнагради стария си приятел Андре, който бе направил така, че парижките агенти да имат за какво да докладват. — Имам работа, лична работа, с която ще се заема през следващите няколко седмици. Ако чуя нещо, ще ти се обадя.

— Искам този човек, Филип.

Усмивка пробяга по устните на младия мъж.

— И аз го искам не по-малко от теб, уверявам те.

Бе около два часа след полунощ, когато Адриан влезе в апартамента си. Новогодишното празненство, от което се измъкна, навярно щеше да продължи до зори. Остави Селест да флиртува със

старо гадже. Кавалерът на Адриан навярно вече бе забелязал отсъствието ѝ, но тя бе сигурна, че той ще намери нещо или някого, с когото да се забавлява.

Не можеше да гледа бижутата, без да ги свързва със занаята си. Толкова години се възхищаваше на огърлици, разглеждаше гривни и пресмяташе колко ще получи за тях в долари и центове — навик, от който се опитваше да се откаже. Оставаше ѝ да свърши само една работа, а бижутото, което искаше да вземе, можеше да гледа по всяко време на деня и на нощта. Виждаше го на портрета, нарисуван от стара снимка на майка ѝ. Сякаш в ръцете си държеше огърлицата — лед и огън.

Щом се върне от Джакир, ще бъде жената, която хората вярват, че е. Ще се заеме с партита, благотворителна дейност и пътешествия, които може да си позволи жена с нейните възможности. Ще се радва на успеха като човек, постигнал целта си. И ще изживява радостта си сама.

Няма да съжالياва за това. Успехът има цена, която трябва да се плати, независимо колко е висока. Изгори мостовете си, когато се качи на борда на самолета в Козумъл. Навярно преди много години бе запалила кибритените клечки.

Филип ще я забрави. В края на краищата за него Адриан е още една жена. Не е първата в живота му и не си правеше илюзии да е последната. За нея той бе пръв и последен.

Изкачи се по стълбите до втория етаж. Не можеше да си позволи да мисли за Филип. Не съжالياваше, разбира се, че се е любила с него, нито че е затворила пътя за тази любов. „Безизходно положение — помисли тя. — Когато жена обича мъж, не стига доникъде.“

Сега искаше да спи дълго, непробудно. През следващите дни имаше нужда от цялата си енергия, от умениято и от съобразителността си. Билетът ѝ за Джакир вече бе купен.

Не светна лампата в спалнята. Метна палтото си на стола и започна да разпуска косата си. Шумът от уличното движение се носеше на талази и ѝ напомняше за морето. Почти усещаше мириса му, острия дъх на тютюн и аромата на сапун, което отново ѝ напомни за Филип.

Когато светна лампата до леглото, кръвта ѝ се смрази и тя вдигна ръце към главата си.

Със златистата си кожа и с дългата бяла рокля приличаше на фигура, изрязана от алабастър и кехлибар. Филип вдигна чаша и се взря в очите ѝ. Стана му приятно, когато забеляза, че е смутена и радостна. Тя бързо успя да се овладее.

— Честита Нова година, скъпа — поздрави я с чашата шампанско в ръка, после я остави и вдигна бутилката, за да напълни втората чаша.

Целият бе в черно — с тесни джинси, пуловер с поло яка и меки кожени ботуши. Докато я чакаше да се върне, се облегна на купчината възглавници, които Адриан бе натрупала на леглото.

Тя бе обзета от противоречиви чувства — желание, раздразнение, радост и вина. Затова и гласът ѝ бе студен като виното, което ѝ предложи:

— Не очаквах да те видя отново.

— А трябваше. Нали не сме си честитили Новата година, Ади?

За да докаже на себе си и на него колко ѝ е безразлично, тя се приближи и взе чашата. Роклята ѝ потрепваше като вода.

— За добро начало и за плащането на стари дългове. — Звъннаха кристалните чаши. — Изминал си дълъг път.

Парфюмът ѝ изпълни стаята.

— Имаш отлично вино.

Адриан не усещаше вкуса му.

— Ако искаш, ще се извиня за това, че внезапно напуснах.

— Не си прави труда. — Усети, че е по-сърдит, отколкото иска. — Трябваше да разбера, че си страхливка.

— Не съм страхливка. — Остави чашата си.

— Такава си — бавно започна той, — жалка, трепереща, користна страхливка.

Неочаквано и за двамата, тя го удари. Звукът отекна в стаята. Очите му потъмняха от ярост, но той спокойно вдигна чашата си. Кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаше столчето ѝ.

— Това нищо не променя.

— Нямах право да ме съдиш и обиждаш. Напуснах, защото така реших, защото мислех, че е най-добре, и защото няма да позволя да се забавляваш с мен.

— Уверявам те, че малко неща в теб ме забавляват, Адриан. — Отмести чашата си настрана, допря дланите си една о друга и я

погледна. — Нима помисли, че всичко, което ме интересуваше, бе леглото?

Тя побледня, после страните ѝ пламнаха отново.

— По-скоро аз не се интересувам от тази история.

— Наричай го, както искаш. Ти принизи случилото се между нас до една обикновена евтина нощ.

Той бе прав. Адриан се почувства неловко и за да го прикрие, ядосано отвърна:

— Какво значение има? Една нощ, две или повече?

— По дяволите! — Сграбчи я за ръката и я дръпна към леглото. И макар че тя се съпротивляваше, той легна върху нея и здраво хвана ръцете ѝ. Страстта им се разгоря. — Беше много повече от секс и ти го знаеш. Не бе просто обладаване, нито изнасилване. Аз не съм баща ти. — Адриан замръзна. Лицето ѝ пребледня като платно. — Това е истинската причина, нали? Всеки път, когато те докосне мъж, всеки път, когато се изкушиш, ти си спомняш за него. Но с мен е различно, Адриан.

— Не знаеш какво говориш.

— Така ли? — Лицето му бе на сантиметри от нейното. Той видя как тя се съвзема и страните ѝ отново поруменяват от яд и от стремеж да опровергае думите му. — Имаш право да го мразиш, ако искаш, но да бъда проклет, ако ме сравняваш с него или с някой друг.

Притисна устни до нейните без нежността, с която я целуваше преди, без ласките и вниманието, а с яростно, страстно желание. Тя не се съпротивляваше, но сви юмруци, защото притиснатите ѝ ръце започнаха да горят и да тръпнат.

— Това, което се случи между нас, бе, защото и двамата го желаехме и имахме нужда от него. Погледни ме! — заповяда той. Почака, докато отвори очи. — Можеш ли да го отречеш?

Истината несъзнателно се изтръгна от устните ѝ.

— Не. Но всичко това е приключено.

— Грещиш. Мислиш ли, че пулсът ти се ускорява само защото си ядосана? Мислиш ли, че двама души като нас могат да се срещнат, после да се разделят и да забравят? — Той пусна ръцете ѝ. — Онази нощ ти показах едното лице на любовта. Сега ще видиш другото.

Устата му бе гореща, настояща и жадна. Когато я притисна към нейната, тя остана да лежи отпусната, твърдо решена да не даде и

да не получи нищо. Но дишането ѝ се учести, устните ѝ се разтвориха.

Това бе истинско прелъстяване, подсилено от нежните думи и от меката светлина. Бе предизвикателство, хвърлена ръкавица. То бе отговорът на въпросите, които никога не се бе осмелила да зададе.

Отдаваше му се, но сякаш това не му бе достатъчно.

Той дръпна роклята, за да я разголи до кръста. Вече не беше нежен. Сграбчи гърдите ѝ и засмука зърната им, докато те се втвърдиха, загоряха, а тялото ѝ се гърчеше, извиваше и тръпнеше. Стремеше се към него и го прие.

Зовеше го с безсмислени, несвързани думи, което караше кръвта му да кипи и още повече го възбуждаше. Така прелъстителят бе прелъстен.

Това бе ключалка, която той щеше да отвори веднъж и завинаги. Имаше опит и умение, и копнееше да го направи. Съкровищата, заключени тук, бяха по-съблазнителни от всички, които бе откраднал от най-тайните сейфове.

В спалнята цареше мрак като кадифе и въздухът бе плътен и тежък. Адриан се задъхваше и стенеше. Би трябвало да предусети, че удоволствието може да изтерзае тялото и да го превърне в кълбо от усещания и желания. Вече не можеше да избира дали да вземе, или да даде, да предложи, или да получи.

Трескаво започна да го разсъблича, напълно забравила чувството за самосъхранение и страха от любовта. И преди бе изпитвала удоволствие, примесено с болка, но сега бе съвсем различно. Страстта изместваше всички други желания. Никога Адриан не бе предполагала, че може да изпитва такива усещания. Всяко място, където той я докосваше или където тя копнееше да бъде докосната, пулсираше в ритъма на сърцето ѝ.

Двамата бяха облени в пот — Адриан усещаше соления ѝ вкус. Телата им горяха от страст. Младата жена чуваше как Филип се задъхва, когато отново легна върху нея. Впиха поглед един в друг. Той усети как Адриан забива нокти в гърба му и почувства напрегнатите ѝ гърди под себе си.

— Ще разбереш, че съм единственият, способен да те доведе до екстаз — дрезгаво изрече младият мъж.

Сетне я облада и очите ѝ се разшириха и замъглиха. Дъхът ѝ спря от удоволствие.

Всеки мускул на Филип се свиваше и напрягаше. Бедрата на младата жена се полюшваха ритмично и посрещаха всеки негов тласък. Той виждаше светлината, падаща върху лицето ѝ, чуваше шумоленето на чаршафите, струваше му се, че порите на тялото му се разширяват. Усети уханието ѝ, когато ръцете и краката ѝ го обгърнаха. Всичко наоколо му се струваше нереално. Може би така се чувства човек, когато умира. После всичко се замъгли. Викът ѝ на облекчение бе като ехо в мрака.

Очакваше да се почувства отвратена от себе си, но вместо това бе ѝ приятно от изпитаното удоволствие. Той ѝ показва неща, за които не подозираше, че ще ѝ доставят наслада. И тя ги посрещна с радост. Дори сега, изтощена от страстта, би ги приела отново. Бе затворила очи, уверена, че той я наблюдава.

„Не знае как изглежда“ — помисли Филип. Бе гола, с протегнати дълги стройни крака, с кожа, затоплена от приятната възбуда след секса, и с коса, разпиляна по дантелените възглавници. На себе си нямаше нищо друго, освен диамантени обици, които еротично проблясваха на светлината на лампата.

— Истински са — промълви Филип, докато си играеше с тях.

— Да.

— Кой ти ги подари?

— Селест. За осемнайсетия ми рожден ден.

— Добре. Защото ако бяха от мъж, щях да ревнувам, а нямам сили сега за това.

Адриан отвори очи и се усмихна.

— Не знам какво да кажа.

— Би могла да кажеш, че Новата година за теб е започнала чудесно.

Искаше ѝ се да докосне косата му — почти златна на светлината на лампата. Направи го, когато бе обзета от страст, но сега не помръдна ръцете си.

— Филип, трябва да разбереш, че това не променя нищо. Би било най-добре за теб да се върнеш в Лондон.

— Хмм, хмм... Знаеш ли, че имаш бенка точно тук? — Плъзна ръката си по бедрото ѝ. — Намерих я в тъмното.

— Трябва да съм практична. — Доближи се до него, макар че бе убедена в това, което каза. — Искам и ти да си практичен.

— Чудесна идея. Да я полеем. — Пресегна се и взе чашите.

— Филип, искам да ме изслушаш. Навярно не бях права да постъпя така в Мексико, но мислех, че ще е по-лесно. Искях да премълча някои неща.

— Твоят проблем, Ади, е, че се опитваш да мислиш повече, отколкото да чувстваш. Но продължавай, кажи какво имаш предвид.

— Трябва да остана сама. Това, което ще направя, изисква цялото ми внимание. Знаеш не по-зле от мен, че е жизненоважно да не допуснеш странични проблеми да пречат на работата.

— Аз такъв ли съм? — Той се забавляваше, вместо да се разсърди. — Страничен проблем?

Адриан притихна за момент.

— Ти нямаш място в плановете ми за Джакир. Дори след като приключа, възнамерявам да остана сама. Няма да допусна животът ми да зависи от мъж или да вземам решения, като се влияя от чувствата си към някого. Съжалявам, ако това звучи егоистично, но знам колко лесно е да загубиш своята самоличност.

Слушаше я много сериозен и с ясен поглед.

— Много добре, но има един малък проблем. Аз те обичам, Адриан.

Тя го загледа изненадано. Филип разбра, че е шокирана, и направи кисела физиономия. Изведнъж Адриан се надигна и почти стана от леглото, но той я хвана.

— Не, няма да избягаш от мен. — Изтегли я обратно, без да обръща внимание на чашата, която тя събори. — И няма да ти позволя да избягаш от себе си.

— Не прави това.

— Направено е вече.

— Филип, въобразяваш си. Придаваш романтичен характер на това, което се случи между нас.

— Чувстваш ли се в безопасност, като мислиш така?

— Въпросът не е в моята безопасност, а в разума. — Но това не бе вярно и тя усети, че стомахът ѝ се свива от страх. — Да не усложняваме повече нещата.

— Добре, ще ги направим прости. — Нежно обгърна лицето ѝ с ръце. — Влюбен съм в теб, Ади. И трябва да се примириш с това, защото няма да се освободиш от мен. Сега почивай. — Плъзна ръката си надолу и обхвана гърдата ѝ. — И ще ти покажа какво имам предвид.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Адриан се сгуши, примигна срещу светлината и се протегна. Ръката на Филип се вдигна заедно с нейната. Звънна метал. Взя се потресена в белезниците, които свързваха китката ѝ с неговата, а той промърмори нещо.

— Мръсник!

— Вече констатирахме това. — Рязко я придърпа към себе си. Тя бе гола, топла и прекрасна. — Добро утро, скъпа.

Опита се да се изправи и отново падна върху него.

— По дяволите, какво е това? — Така силно дръпна ръката си, че той трепна.

— Обикновена предпазна мярка, за да ти попреча да избягаш. — Със свободната си ръка хвана косата ѝ и я привлече към себе си. — Обичам те, Ади, но не ти вярвам.

— Свали ги веднага!

Той се завъртя така, че краката им се сплетоха.

— Искам да ти докажа, че мога да се любя с една ръка, вързана зад гърба ми.

— Някой друг път — потисна смеха си Адриан.

— Добре. — Отпусна се отново назад и затвори очи.

— Филип, казах да свалиш това.

— Ще го направя, когато дойде време да ставаме.

Отново дръпна ръката си, свързана с неговата.

— Не желая да бъда окована като роб...

— Хубава идея.

— И ставам.

Той отвори едното си око.

— По това време?

— Вече е следобед. — С отвращение вдигна белезниците, за да разгледа ключалката. Предположи, че може да се добере до инструментите си с него. — Ставах рано, преди да те срещна.

Това го накара да отвори и двете си очи.

— За какво?

Адриан изсъска от безсилие и се качи върху него.

— Къде е проклетият ключ?

— Добре, не се сърди.

Тя опря здраво краката си и се дръпна. Двамата се търколиха на пода. Падна на колене и със задоволство видя как Филип се удари.

— Господи! — Забравил чувството си за собствено достойнство, той разтърка удареното място. — Защо бързаш?

Като се опитваше да не се засмее, Адриан отмести косата от очите си.

— Щом трябва да знаеш, искам... не, ходи ми се до тоалетната.

— О! Защо не каза?

Стисна зъбите си.

— Не знаех, че трябва да те уведомя, докато не се намерих прикована към теб.

— Хубаво усещане, нали? — промълви той и се наведе да я целуне.

— Филип!

— Да, ключа. — Огледа се и забеляза джинсите си до крака на леглото. — Ела. — Стигна до панталона, като влачеше след себе си ругаещата го Адриан. — В джоба е. — Бръкна в единия, но не намери нищо, после и в другия. — А не искаш ли да те придружавам?

— Филип! — Не ѝ беше до смях. В такъв момент смехът може да причини нещо много лошо.

— Не? Добре тогава. — Метна джинсите. — Имаш ли фиба?

След малко Филип отиде в кухнята с надежда да пие кафе. Не очакваше да завари Адриан, облечена в широки дрехи, да пече бекон на скара.

— Какво правиш?

— Правя закуска. Кафето е готово.

Той отиде до печката и погледна месото.

— Ти готвиш?

— Разбира се, че готвя. — Вдигна бекона и го остави да се изцеди. — С мама прекарахме много години без прислужници. Предпочитам сама да се грижа за себе си.

— И ти приготвяш закуска за мен?

Объркана, тя грабна кутията с яйцата.

— Е, не си губя времето.

— Ти приготвяш закуска за мен. — Повтори и отмести косата от тила ѝ, за да я целуне. — И ти ме обичаш, Ади, но все още не го осъзнаваш.

Филип изчакваше удобен момент и докато се хранеха, мълчеше. Това, което той не знаеше, бе, че тя правеше същото. Седяха в креслата до прозореца с изглед към Сентръл Парк и бавно пиеха кафе. Навън заваля сняг.

— Колко е красиво, като вали. Когато за пръв път видях снега, заплаках от страх, защото мислех, че няма да спре, докато не ни затрупа. Тогава мама ме изведе навън и ми показва как да направя снежен човек. — Отмести кафето си, защото кофеинът щеше да я направи неспокойна. — Бих искала да разполагам със следващите няколко дни и да те разведа из Ню Йорк, но има много неща, за които трябва да се погрижа.

— Нямам нищо против да бъда с теб през цялото време.

Тя се изкашля и отново опита:

— Ако можеш да дойдеш след няколко седмици, ще те разведа из музеите, ще посетим някои галерии...

Филип потупа по масата с цигарата си, преди да я запали.

— Ади, аз не съм дошъл за развлечения, а да бъда с теб.

— Филип, заминавам за Джакир в края на седмицата. — Въздъхна дълбоко и добави: — Това е нещо, което ще направя. Съжалявам, че не ме разбираш и не одобряваш, но това не... не променя нищо.

Той продължи да гледа навън. Едно момче разхождаше в парка кучета. „Красива гледка“ — помисли Филип. Щеше да е доволен, ако прекара част от живота си на този континент, в този град, в тази стая. Когато заговори, не бе ядосан и не възнамеряваше да я заплашва. Говореше с езика на фактите.

— Ади, мога да ти попреча да заминеш за толкова несигурно място като Средния изток.

Повдигна леко глава, жестът бе достатъчен, за да ѝ придаде царствен вид.

— Аз съм принцеса Адриан от Джакир. Щом искам да посетя родината си, никой не може да ме спре.

— Упорита си — отвърна той. Спомни си лицето на баща ѝ от фотографията. — И ако това, което замисляш, е само визита, имаш

право. Но тъй като причината е друга, Адриан, мога да те спра, и ще го направя.

— Не ти разрешавам да се месиш в живота ми.

— Искам да си жива.

— Тогава разбери, че ако не отида и не направя каквото трябва, ще съм мъртва.

— Драматизираш. — Наведе се над масата, хвана ръцете ѝ и я принуди да го погледне. — Сега знам малко повече за теб. През последните дни прочетох доста материали за майка ти и каквото успях да открия за баща ти и за твоето детство.

— Нямах право...

— Това няма нищо общо с правата. Знам, че е било трудно, понякога дори ужасно, но вече е минало. — Стисна я по-силно. — Заела си се с нещо, с което отдавна е трябвало да се примириш.

— Искам да взема това, което е мое по право, по закон и по рождение. Ще върна откраднатото от мама и от мен чувство за собствено достойнство.

— И двамата знаем, че достойнството на човек не се състои в някакви камъни.

— Не разбираш. Не можеш да разбереш. — Стисна пръстите му за момент. — Ела с мен.

Отидоха в дневната. Мебелите бяха бели, стените също бяха боядисани в бяло и тук-там наситено червено и кралско синьо. Над мраморната камина бе портретът.

Той показваше блясъка на Фоуб Спринг много по-силно от изрязаните от вестници фотографии и от филмите, които бе гледал. Огнената ѝ коса падаше на вълни до раменете. Дълбоко изрязаната рокля с цвят на смарагд подчертаваше млечнобялата ѝ кожа. Усмиваше се щастливо. Поразително сините ѝ очи разпалваха желание с невинността си. Всеки мъж, погледнал портрета, се чувстваше привлечен и заинтригуван и копнееше за нея. Носеше „Слънцето и Луната“.

— Никога не съм виждал по-красива жена, Ади.

— Да. Но тя не бе бездушна красавица, Филип. Майка ми бе изключително добра. Бедата на непознат човек можеше да я съкруши. Остра дума или сърдит поглед бяха достатъчни да я наранят. Винаги искаше да прави хората щастливи. Но преди да почине, се промени.

— Ади...

— Не, искам да разбереш. Поръчах портрета от нейна снимка преди женитбата. Била е млада, по-млада от мен сега. И много влюбена. Вижда се, че тогава е била уверена в себе си, щастлива.

— Да, виждам, Ади, но с времето всичко се променя.

— При нея причината не бе във времето или резултат на естествена промяна. Тази огърлица... каза ми веднъж какво е изпитала, когато я сложила за пръв път. Чувствала се е като кралица. За нея нямало значение, че се отказва от всичко и заминава в държава с различни от нашите закони. Била е влюбена и се е чувствала като кралица.

Филип я погали по бузата.

— Била е кралица.

— Не. — Хвана го за китката. — Била е само жена — наивна, благородна, уплашена от тъмната страна на живота. Направила е нещо сама, станала е нещо. После се е отказала, защото той е поискал. Огърлицата е била символ, обещание, че той е обвързан с нея така, както и тя с него. Когато си я взе, Абду направи изявление, че се отказва от нея и от мен. Взе я, защото разводът не бе достатъчен. Заличи брака, сякаш никога не е съществувал. Със своята постъпка той отне малкото ѝ останало достойнство и отне правото ми по рождение.

— Ади, седни. Моля те! — Седна до нея на дивана и взе ръцете ѝ в своите. — Разбирам какво изпитваш. По-рано аз търсех баща си в лицето на всеки непознат, на всеки мой учител и на всеки полицай, дори в мъжете от висшето общество, които ограбвах. Прекарах детството си с омраза към него за това, че е обърнал гръб на майка ми и е отказал да ме признае. Продължавах да го търся. Не знам как щях да постъпя, ако го бях намерил, но знам, че идва време, когато това ти омръзва.

— И ти имаш майка, Филип. Не се е налагало да наблюдаваш как постепенно гасне. Обичах я безкрайно и ѝ дължа толкова много.

— Любовта между родители и деца е безкористна.

— Тя рискува живота си за мен. Напусна Джакир заради мен. Ако я бяха хванали, щеше да умре. Не, той нямаше да я убие — поясни Адриан, когато Филип присви очи в недоумение. — Нямаше да посмее, но тя би копняла да умре. Щеше да е по-добре да е мъртва.

— Ади, колкото и да си я обичала, каквото и да чувстваш, че ѝ дължиш, не си заслужава да рискуваш живота си. Запитай се дали тя би искала да постъпиш така.

Поклати глава.

— Аз го искам. Огърлицата е моя.

— Дори да се измъкнеш от Джакир с колието, никога няма да можеш да обявиш публично, че е твое, нито да го носиш.

— Но аз не го вземам, за да го притежавам или да го нося. — Погледът ѝ отново стана леден. — Искам да разбере колко го мразя!

— Мислиш ли, че това го засяга?

— Че дъщеря му го мрази? Не. Дъщерята за такъв като него е по-малко от нищо. Стока за търгуване, както вече е изтъргувал другите си дъщери от политически интерес. — Тя отново погледна портрета. — Но „Слънцето и Луната“ за него е всичко. В Джакир няма нищо по-ценно от нея. Тя е въпрос на гордост и на сила. Ако излезе от двореца, ще има революция, кръвопролития и загуба на властта.

— На баща си ли ще отмъщаваш или на Джакир?

Очите ѝ бяха премерени, сякаш мечтаеше.

— Мога да постигна и двете, но това му стига. Абду никога няма да рискува шейхството или своето положение. В края на краищата той ще заплати с гордостта си.

— Неговата гордост лесно ще го подтикне да ти отвърне на удара с удар.

— Да. Това е риск, който съм готова да поема. — Стоеше с гръб към портрета. Подаде му ръка. — Не се опитвай да ме убеждаваш. Има още нещо, което искам да ти покажа. Ще дойдеш ли?

— Къде?

— Облечи си палтото. Ще те заведа на едно място.

Валеше сняг на парцали. Духаше силен вятър. С наметнато на раменете палто от норки Адриан се опита да се отпусне в лимузината. Досега с никого, дори със Селест, не е била толкова откровена. На никого не бе показала това, което искаше да покаже на Филип.

Бе важно. Макар че упорито се мъчеше да отрече, тя трябваше да знае какво мисли той. За пръв път от толкова години имаше нужда от нечия подкрепа и одобрение.

Източната част на града се различаваше от тази, в която живееше. Снегът прикриваше част от грозотата, но се набиваха

неприличните надписи по стените, някои прозорци бяха заковани с дъски. Бе достатъчно да почукаш, където трябва, за да се снабдиш с пакетче хероин, първокласна стереоуредба или да получиш нож в гърба. Филип идваше за пръв път тук, но знаеше за съществуването на този квартал.

— Странно място за новогодишни посещения.

Адриан прибра косата си под шапката.

— Няма да се бавим — каза на шофьора.

Той кимна — кварталът го изнервяше.

В канавката се търкаляха боклуци: празна бутилка, презерватив и счупено стъкло.

Филип я подкрепяше, докато вървяха, а ядът му растеше.

— Какво правим на такова място? Тук могат да ти прережат гърлото само заради обувките, а ти си с палто от норка.

— Горещиш се. — Тя бръкна в чантата си за ключове. — Не се притеснявай, познавам повечето от хората, които живеят в този квартал.

— Това е добре. — Хвана ръката ѝ, когато тя започна да се изкачва по ронещи се хлъзгави стъпала. — Да се надяваме, че сега не им гостуват братовчедите, които живеят извън града. По дяволите, какво е това място?

Отвори три ключалки и бутна вратата. Гласът ѝ отекна в помещението.

— Мое е.

Той затвори вратата след себе си, но от това вътре не стана по-топло.

— Никога не си споменавала, че притежаваш сграда в такъв квартал.

— Не я давам под наем.

Влязоха в огромна празна стая. Имаше дупки по пода и той помисли за плъхове. Два от прозорците бяха заковани, а стъклата на другите бяха покрити с мръсотия, прах и кал. През тях се процеждаше слаба и сива като стените светлина. В ъглите бяха натрупани кутии и разнебитени маси. Местни „художници“ бяха рисували двойки в различни пози и добавили ненужни надписи към всяка от тях.

— Това бе доста западнал хотел. — Стъпките ѝ отекваха, докато обикаляше стаята. — Щях да те заведа горе и да ти покажа стаите, но

стълбището се срути преди два-три месеца.

— За мое щастие.

— На всеки етаж има дванайсет стаи. Водопроводът е, меко казано, скапан, и електроинсталацията трябва изцяло да се поднови. Необходим е и нов котел за парното.

— Необходим за какво? — Той махна паяжини от лицето си. — Ади, ако мислиш да навлизаш в хотелския бизнес, помисли пак. Тук ще отиде милион само да се изрине мръсотията и да се унищожат паразитите.

— Според мен милион и половина ще са необходими за възстановителните работи и още един милион за обзавеждането и за персонала. Искам да е най-доброто.

— Най-доброто е на разстояние няколко мили в „Уолдорф“. — Зад стената започна да гризе мишка. — Мразя мишките!

— Навярно са плъхове. Както и да е.

— Тогава всичко е наред. Ади, обичам те! — Махна още паяжини от косата си. — И ако възнамеряваш да конкурираш Сейнт Джон в хотелиерството, добре. Но мисля, че можем да измислим по-добра инвестиция.

— Няма да е хотел, а клиника. Клиника за малтретирани „Фоуб Спринг“ с персонал от най-добрите терапевти, които ще привлече. Когато бъде завършена, тук ще се приютят трийсет жени и деца, които няма къде другаде да отидат.

— Ади...

Даде му знак да не я прекъсва. Очите ѝ сега горяха от друга страст.

— Знаеш ли какво значи да няма къде да отидеш? Да живееш с някого, защото не знаеш какво друго да направиш, защото си свикнал с боя и унижението? Дори започваш да мислиш, че ги заслужаваш?

Филип сега не можеше да отговори с шегата, нито да я утеши.

Тя продължи:

— Виждала съм такива жени и деца. Блъскани повече от боксьори, Филип, с белези по тялото и в душата. Те невинаги са бедни и необразовани, но имат нещо общо помежду си. Отчаянието! — Адриан се обърна настрана. Бе развълнувана, а искаше той да види практическата страна на въпроса. — Трябва да обслужваме и още трийсет приходящи. След това ще разширим дейността си. Персоналът

ще се състои от професионалисти и от доброволци. Възнагражденията ще се определят по подвижна скала в зависимост от възможността да се заплаща. Никой няма да бъде върнат.

Вятърът свиреше през пукнатините на прозорците и се провираше през дъските на пода. Над главите им таванът едва се крепеше. Бе мизерна сграда в мизерен квартал. Филип искаше да прекъсне разговора, но и той като Адриан получи прозрение.

— От колко време го замисляш?

— Купих сградата преди около шест месеца, но идеята ми хрумна доста по-отдавна. — Стъпките й отекнаха, когато прекоси пода. — Вземането на огърлицата е нещо, което трябва да направя за себе си. Мотивът е изцяло егоистичен.

— Така ли?

— О, да. — Тя се върна. — В мотивите няма нищо благородно. Това е само отмъщение. Аз не искам огърлицата. Тя не ми е нужна. Ако плати, Абду ще я получи обратно. — Очите й бяха много тъмни на слабата светлина. С коженото палто изглеждаше царствена. — Пет милиона долара. Това е само част от стойността на огърлицата, но е достатъчно. С тях ще открия тази клиника, за да върна достойнството на майка ми и да мога да се оттегля като много богата жена. Прекарах последните десет години от живота си в подготовка за това. Нищо не можеш да кажеш, нищо не можеш да направиш, за да ме спреш.

Филип бръкна в джобовете си.

— Какво те кара да мислиш, че Абду ще плати? Дори ако успееш да я вземеш и да се измъкнеш жива от Джакир, той трябва само да уведоми властите.

— И да признае публично, че е нарушил закона, като не я е дал на майка ми? — Устните й се свиха. — Да признае публично, че е бил надхитрен от жена и е посрамил Двореца? Той ще предпочете да ме опозори, дори и да ме убие, но да запази престижа си, както и „Слънцето и Луната“.

— Вероятно е той да получи всичко, за което говориш.

Тя потрепери, въпреки коженото палто.

— Студено е. Да се връщаме.

По обратния път Филип не промълви дума. Все още я виждаше на фона на онези мръсни стени. Разбираше вече защо Адриан го заведе там и защо му бе издала плановете си. Посещението в порутената

сграда бе най-сигурният начин да го убеди в сериозността на намеренията си. Той не бе в състояние да я спре. Но имаше още нещо, което можеше да направи. Всяко свое решение в миналото вземаше така, че да извлече полза от него. И не съжаляваше. Сега се надяваше, че няма да се разкайва за безкористното решение, което щеше да вземе.

Щом затвори вратата на апартаента ѝ, Филип стана делови.

— Имаш ли хелиографски копия на двореца?

— Разбира се.

— Спецификации за алармените системи, разписания, резервни маршрути?

Съблече коженото си палто.

— Знам какво ми е необходимо.

— Покажи ми ги!

Свали шапката и тръсна косата си.

— Защо? Не ми е нужен консултант.

— Не се заемам с някоя работа, докато не науча всичко в подробности. Ще използваме масата в трапезарията.

— За какво говориш?

— Ясно е като бял ден. — Изтърси топящия се сняг от палтото си. — Ще дойда с теб.

— Не! — Сграбчи ръката му, преди той да влезе в съседната стая.

Дългите ѝ нежни пръсти се забиха в плътта му. — Не, няма да дойдеш.

— Уверявам те, че можеш да платиш хонорара ми.

— Това не е шега. Работя сама. Винаги работя сама.

Взе ръката ѝ и я целуна.

— Твърде си самоуверена, скъпа.

— Престани! — Завъртя се и се втурна нагоре по стълбите. Когато младият мъж я настигна, тя крачеше към спалнята. — Прекарах половината от живота си да планирам това. Познавам страната, обичаите и рисковете. Това е моя идея, Филип, моят живот. Не можеш да дойдеш с мен. Не искам смъртта ти да тежи на моята съвест.

Той се изтегна на леглото, както направи предишната нощ.

— Мое мило момиче, отварял съм ключалки, когато ти още си играла с кукли. Откраднах първия си милион, когато си била дете. Може да си добра, Ади, много добра, но никога няма да си наполовина крадец като мен.

— Ти, самомнителен, егоцентричен, кучи син! — За негово удоволствие тя се втурна към леглото. — Аз съм добра като теб, а навярно и по-добра. И не съм прекарала последните пет години да се разхождам и да подрязвам рози.

Филип се усмихна.

— Никога не ме хванаха.

— Нито пък мен. — Усмивката му стана по-широка, тя изруга и отново се обърна. — Това е нещо съвсем различно. Ти само подозираше, докато аз не реших да ти разкажа.

— Ти прояви небрежност, когато проникна в стаята ми, за да вземеш огърлицата си, защото беше ядосана. Защото бе под влияние на чувствата си. Сега целта ти е да отмъстиш, а отмъщението е сред най-силните емоции. Няма да отидеш в Джакир сама.

— Ти си се оттеглил от занаята.

Филип взе бурканче с крем за ръце от нощното й шкафче, отвъртя капака и го помириса.

— Временно ще се върна. Веднъж ме попита дали не мечтая да извърша една последна кражба, една последна, невероятна кражба. — Остави бурканчето и сложи ръка под главата си. — Реших, че това е тя.

— Това е моя работа. Намери си своя.

— Без мен ти няма да заминеш за Джакир. Трябва само да вдигна телефона. В Лондон има човек, който ще е много доволен да се запознае с теб.

— И ще направиш това? — Тя седна на леглото, измъчвана от безсилна ярост. — След всичко, което ти разказах?

— Ще направя това, което трябва. — Бе бърз. Адриан почти бе забравила колко бърз е той. Притегли я към себе си. — Влюбен съм в теб. За пръв път. Не възнамерявам да те изгубя. Имам жилище в провинцията, което сякаш е строено за теб. Каквото и да стане, ние двамата ще бъдем там през пролетта.

— Тогава ще дойда през пролетта. — Твърде отчаяна, за да мисли трезво, тя го сграбчи за пуловера. — Обещавам ти! Няма да понеса, ако с теб се случи нещо.

Филип присви очи. Стисна я по-силно.

— Защо?

Тя поклати глава и се опита да се отдръпне.

Пожела я отново, но потисна страстта си.

— Добре, аз мога да чакам. Изслушай ме. Не ти давам възможност да избираш, не и за това. Или с мен, или въобще няма да отидеш. Опитвам се да разбера защо това е толкова важно за теб, защо не можеш да се откажеш. Ти трябва да разбереш защо е така важно и за мен.

Пусна я. Адриан се облегна. Филип изглеждаше така, както когато за пръв път го видя през нощта в мъглата — облечен в черно, със сресана назад коса и напрегнати очи. Тя се протегна, за пръв път, без да бъде подтиквана от него, и докосна лицето му.

— Ти си романтик, Филип.

— Очевидно.

— Ще донеса плановете.

Разпростряха на масата в трапезарията всичко, което Адриан бе проучила, издирила и събрала. Помещението бе обзаведено традиционно с английски мебели стил Чипъндейл, уотърфордски порцелан и покривки от ирландски лен. На стената с цвят слонова кост висеше картина на Максфийлд Парис, изобразяваща морска нимфа. Филип разбра, че Адриан е много по-романтична, отколкото искаше да си признае.

Той ѝ задаваше въпроси, напредваха точка по точка, връщаха се назад, търсеха съвпадения, а снегът продължаваше да вали. Стъмни се рано. Запалиха лампите и стоплиха кафето. Папките, счетоводните книги и случайното щракване на калкулатора, докато крояха плановете си, създаваха атмосфера на бизнес среща. Той изказа своите забележки, докато неохотно вечеряха със студени сандвичи.

— Откъде си сигурна, че алармената система не е осъвременена?

— Там имам хора, с които все още поддържам връзка. — Адриан се намръщи. От кафето ѝ загорча. — Братовчеди, лели. Когато синът на Абду...

— Твоят брат?

— Синът на Абду — повтори тя. Не искаше да се влияе от чувствата си. Бе мъчително да мисли за малкото момче и за това колко много го обича. — Прекарахме известно време заедно, когато посещаваше колежа в Калифорния. Успях да науча някои неща. Като повечето членове на шейхското семейство, които пътуват зад граница,

Фахид смяташе, че е много американизиран и прогресивен. Поне докато носеше дънки „Леви’с“ и караше порше. Той искаше Абду да направи някои промени в политическо и културно отношение. Едно от оплакванията му бе, че в двореца нищо не се е променило. Охраната още носи оръжие, което няма да е необходимо, ако се използва модерна електронна система за сигурност.

— Това е отвън.

— Да. Охраната и разположението на двореца са достатъчни да осигурят неговата безопасност. В Джакир никой не би се осмелил да напада. Има отбранителни насипи и назъбени стени от едната страна, от другата е морето, което не позволява влизането отвън. Ето защо ще използвам правото си да бъда настанена вътре.

— Опиши ми подземие то още веднъж. — Той докосна с пръст хелиографското копие.

— Подземието е на повече от сто години. В план е квадрат със страна десет метра, херметически затворено, с добра звукова изолация. Някога съгрешила съпруга била затворена вътре, за да умре бавно, сама сред планина от съкровища. Преди е било наричано „съкровищница“, но оттогава е известно като „Гробницата на Бирайна“. — Разтърка преуморените си очи. — След Втората световна война вратата му е модернизирана. Има три брави, две комбинации и един ключ. Ключът е традиционен. Владетелят на Джакир го носи като символ на своята власт да отваря или да затваря.

— А алармите?

Въздъхна и бутна настрана празната си чаша.

— Поставени са през седемдесетте години, когато заради петролния бум в Джакир и Средния изток дойдоха много неверници.

— Неверници!

Тя пренебрегна насмешливата нотка в гласа му.

— По-специално американски бизнесмени. Както във всички арабски страни едновременно имат нужда от тях и ги презират. Технологиите им бе изключително необходима на Джакир, за да спечели от петрола. Потехкоха пари, постигна се успех в някои области. Електрификация, модерни пътища, подем в образованието и здравеопазването, но никога не се доверяваха на чужденците. За да са сигурни, че никой от тях няма да влезе или да остане в двореца, без да е наблюдаван, бяха монтирани алармените системи. Пак ти казвам, че

главното им предназначение е да не се вмъкне някой в двореца. Такава система е монтирана и в подземие то. — Тя бутна спецификациите към него. — Много е надеждна. Жиците могат да се затегнат със скоби и да се изолират тук и тук при източника. — Тя показа точките. — В случая предпочитам този начин пред изрязване на проводниците, тъй като може да ми осигури време да напусна държавата след кражбата.

— Това блокира алармената система, докато отключваш вратата, а не когато тя се отвори.

— Трябваше да направя дистанционно управление за вторичната алармена система. Прилича много на средството, което се използва за дистанционно управление при телевизорите и стереоуредбите. Отне ми почти година да го усъвършенствам.

— И си сигурна, че си успяла?

— Използвах го при кражбата у Барнсуърт миналата есен. — Усмихна се Адриан. — Електрониката е моя специалност.

— Забелязах.

— С него ще мога да изключа алармената система от разстояние сто и десет метра. Трудността идва от хората. Членовете на охраната патрулират и вътре в двореца. Докато не вляза вътре, няма да мога да науча разписанието.

— Има ли камери за наблюдение?

— Не. Абду мрази камерите.

— Какво е това?

— Проходът за харема от апартамента на шейха. Една жена може да бъде повикана и изпратена там, без да рискува да се покаже.

— Още ли се използва?

— Сигурно. Защо?

— Просто търся маршрути за бягство. Каква е височината от този прозорец?

— Трийсет, трийсет и пет метра над скалите и морето.

— Предпочитам харема.

— Да, ще бъдеш само кастриран, ако те хванат — обясни Адриан и му подаде книга. — Това е отлично описание на обичаите и на страната — добре ще направиш да го прочетеш, преди да се намериш в тъмна килия за това, че си докоснал ръката на жена на пазара или си попитал нещо.

— Много благодаря.

— Не е място, което ще разбереш, Филип. Ще бъдеш сам, докато аз съм вътре. Още не знам как ще контактувам с теб и как ще те уведомя, че всичко е свършено.

— Греша, ако мислиш, че ще умирам от горещина в някой мизерен хотел, докато ти играеш на принцеса в двореца. Ще вляза вътре с теб.

Адриан се облегна и посочи книгата с пръст.

— Непременно трябва да прочетеш това. В Джакир ти даже няма да можеш да говориш с мен. Такъв е законът. Като жена ще ми бъде забранено да говоря с мъж, който не е от моето семейство. Ако съм омъжена, имам право да виждам мъжете в семейството на съпруга си.

— Ще намерим начин. — Той прелисти книгата. — И ще трябва да съдействаш да бъда поканен в двореца.

— Едва ли ще съм в състояние да моля Абду за услуги. Той трябва да ми позволи да се върна или ще се опозори, но не е задължен да задоволява моите искания.

— Тогава ще трябва да се омъжиш за мен.

— Не ставай смешен! — Стана, взе каничката за кафе и се отправи към кухнята.

— Мисля, че можем да отложим женитбата. — Последва я в кухнята и започна да рови в хладилника. — Бих искал първо да се срещнеш с майка ми.

— Никога няма да се омъжа. — Тя изхвърли утайката в кофата за боклук.

— Добре, ще живеем в грях, докато се роди първото дете. Да се върнем към работата. — Намери сладолед във фризера и като взе лъжичка, започна да яде направо от кутията. — А ако сме сгодени, как би реагирал Абду? — попита той, преди тя да може да възрази.

— Ние няма да се сгодим, независимо от това кой как ще реагира.

— Помисли малко! Има смисъл. — Ти се връщаш в Джакир да се сдобриш с баща си, преди да се омъжиш. За да бъде още по-добре, пътешествието е станало по мое настояване. Щастлив съм да играя ролята на арогантен шовинист.

— Добре ще я играеш. — Адриан обмисляше идеята му. Взе сладоледа от него и го опита. — Предполагам, че това ще свърши работа. Може и да е изгодно. Абду ще пожелае ти да останеш в

двореца, за да прецени какъв си. Той ще си мисли, че мнението му ще ме интересува. Във всеки случай там може да имам полза от теб.

— Много благодаря. Сега защо не порепетираш ролята на тиха и покорна бъдеща съпруга, докато аз проведа няколко разговора?

— По-скоро ще глътна хлебарка.

— Не би ти навредило да си припомниш как да кимаш любезно и да вървиш на две крачки след мен.

— Не възнамерявам да бъда там повече от две седмици. Така че не храни големи надежди.

— Ще направя каквото мога.

— На кого ще се обаждаш?

— Трябва да получа виза за Джакир. И после ще направя така, че вестта за нашия годеж бързо да се разпространи. Искам да се подсигурия, Ваше Височество.

— Няма да се омъжа за теб, Филип.

— Добре. — Излезе, после се върна. — Един въпрос. Какво ще стане с мен, ако ме хванат, докато се любя с теб в Джакир?

— Ще бъдеш бичуван с камшик от камилска кожа, най-малко. По-вероятно е да обезглавят и двамата ни.

— Хм. Ще трябва да помисля.

Адриан поклати глава, когато вратата се затвори след него. Отмести каничката за кафе.

Единственото ѝ желание сега бе да пие нещо силно.

ТРЕТА ЧАСТ ОТМЪЩЕНИЕТО

„Рано или късно любовта отмъщава.“

Байрон

„След зло то още по-желано е доброто.“

Шекспир

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Изминалите седемнайсет години бяха достатъчни, за да реши как да действа и да подхранва омразата си. Под тях като килим се простираше синьото Средиземно море. Еднообразието се нарушаваше от няколко облачета и от едно малко островче. Наближаваха Джакир. Очакването свършваше.

Адриан се облегна назад. До нея на удобната седалка в частния самолет дремеше Филип. Бе захвърлил отзад сакото, вратовръзката и дори обувките си, така че да се чувства по-удобно. За разлика от него, Адриан бе напълно будна и броеше минутите до кацането.

Любиха се безразсъдно, щом излетяха от Париж. Или само тя бе безразсъдна. Нуждаеше се от това лудо интимно съприкосновение, така както и от настъпващото след него облекчение и спокойствие.

През целия си живот си бе представяла как ще се завърне. Оставаха минути до кацането на самолета и тя се боеше. Не можеше да обясни този страх нито на себе си, нито на Филип. Бе чувство, което кара ръцете да изтръпват и оставя метален вкус в устата. Стомахът ѝ се сви, главата ѝ запулсира от болка.

Все още обичаше силно баща си и се страхуваше от него. Виждаше го такъв, какъвто бе тогава — атлетичен мъж със силни красиви ръце и с уста, която не се усмихва.

От две десетилетия тя живееше според законите на Запада. Никога не се съмняваше, че във всяка отношение е западна жена. Но истината бе, че бедуинската ѝ кръв можеше да я накара да действа по начин, неразбираем за нито една американка.

Как щяха да ѝ се отразят връщането в Джакир и престоят в бащиния дом, където стриктно спазваха Корана и традициите, постановени и прилагани от мъже. Не се страхуваше, че може да я заловят, а да не се почувства отново жена от Изтока. Този страх я възпираше да дава обещания на Филип. Въздържаше я да изрича думите, които толкова лесно казваха другите жени. Тя действително го обичаше, но любовта не е само чувството, възпявано от поетите с нежни слова. Любовта е единственото нещо, което прави много жени

слаби и ги кара да пренебрегват своите желания и нужди заради желанията и нуждите на друг.

Самолетът се спусна надолу. Морето сякаш се издигна към тях. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Сложи ръка на рамото му.

— Трябва да се приготвя. Скоро ще се приземим.

Той се разсъни и позна по гласа ѝ колко е напрегната.

— Все още можеш да промениш решението си.

— Не, не мога. — Стана, мина по пътеката между седалките и отвори пътна чанта. — Запомни! Щом слезем от самолета, ще бъдем закарани до двореца в отделни коли. Ще минем през митницата. — Докато говореше, покри косата си е черен шал, така че никакъв кичур не се виждаше. — Това може да е унизителна процедура, но не трябва да ни впечатлява. Няма да те видя, преди да влезем в двореца, и не знам кога ще стане това. Навън не можем да се срещаме. Вътре правилата на поведение няма да са толкова строги за мен, защото аз съм със смесена кръв и се очаква да се омъжа за човек от Запада. Не идвай при мен при никакви обстоятелства. Ако е възможно и когато е възможно, аз ще идвам при теб.

— До четирийсет и осем часа. — Връзваше връзката си и гледаше как тя облече черна *abaaya*, еднообразна като власеница, която я покри от шията до краката. Дрехата я правеше да прилича на мюсюлманка повече, отколкото очите и цвета на кожата ѝ. — Ако нямаш възможност да контактуваш с мен дотогава, аз ще те намеря.

— И най-малкото ще ни депортират от страната.

Най-много я ядосваше фереджето. Адриан го остави да виси, вместо да го закачи. С костюма, който му стоеше чудесно, Филип изглеждаше типичен англичанин. Бездната се разширяваше.

— Трябва да се довериш на моята преценка за това, Филип. Възнамерявам да прекарам не повече от две седмици в Джакир и да напусна страната с огърлицата.

— Предпочитам да говориш от името и на двама ни.

— Ние, тогава. — Едва-едва се усмихна, докато го чакаше да се обуе. — Направи всичко възможно да убедиш Абду, че си подходящ съпруг за мен. О, и гледай да се спазариш за цената на булката!

Пристъпи към нея и взе двете ѝ ръце. Тя не трепереше, но дланите ѝ бяха студени.

— Колко струва според теб?

— Би могло пазарлъкът да започне от един милион.

— Милион какво?

Адриан изпита облекчение от това, че все още може да се засмее, седна и затегна предпазния си колан.

— Лири стерлинги. Би било обидно за човек от твоята среда да предложи по-малка сума.

— Щом е така, по-добре да започнем с това. — Извади кутийка от джоба си. Пръстенът я накара да се дръпне.

Филип хвана ръката ѝ и сложи диаманта на третия пръст. Страхуваше се от реакцията ѝ, затова бе чакал до последната минута. Тя почти нямаше възможност да спори.

— Можеш да смяташ, че това е част от зестрата, ако желаеш.

Камъкът бе повече от пет карата. От ледения му бял блясък Адриан заключи, че е руски, с отлично качество. Както най-скъпите диаманти, и този бе олицетворение на страст и сдържаност. На фона на черното ѝ покривало той пръскаше лъчи и я караше да иска повече, отколкото можеше да има.

— Скъпа заблуда.

— Бижутерът ме увери, че ще бъде много щастлив, ако му го върна.

Вдигна очи и видя, че е усмихнат точно преди да усети устните му върху своите. Огънят между тях се разгаряше, когато самолетът се друсна при кацането. За момент тя закопня да забрави всичко останало, с изключение на изкушението на целувката и на пръстена — символ на обещанието на Филип.

— Аз ще сляза първа. — Пое дълбоко въздух и откопча предпазния колан. — Внимавай, Филип! Не искам да заплатиш с живота си за „Слънцето и Луната“.

— След две седмици ще се срещнем в Париж с бутилка шампанско.

— Двулитрова бутилка — препоръча тя и покри лицето си с фереджето.

Всичко бе променено. Макар да знаеше, че петролният бум е преминал през Джакир през седемдесетте години и че Западът е проникнал там, Адриан не очакваше да види сградите, наблъскани

една до друга, някои от които блестяха от стомана и стъкло, и пътищата с гладки настилки, приспособени за претовареното движение. Когато напусна страната, най-високата постройка в Карфия, столицата на Джакир, бе водната кула. Сега тя почти не се забелязваше от административните сгради и хотелите. Но въпреки модерните шосета и блестящото стъкло изглеждаше, че градът, ако Аллах повели, може да бъде погълнат от пустинята.

Огромни цистерни „Мерцедес“ се движеха по пътя. Товарни кораби изпълваха пристанището и докери пренасяха стоки, които чакаха за разрешение да отплуват. Тя знаеше, че баща ѝ съумява чрез хитрост и пари да предразполага съседите си в Изтока и своите енергични покровители на Запад. Близо до границите бушуваше война, но Джакир поне привидно се придържаше към неутралитет.

Не всичко бе променено. Когато влязоха в града, Адриан забеляза, че въпреки сградите, модерните пътища и нашествието на чужденци, Джакир си оставаше същият. Тя видя това на летището, където жени, натоварени с багаж, се тълпяха в отделни автобуси и бяха въвеждани през врата с надпис „Жени и семейства“, винаги охранявани от мъже, които даваха гръмки нареждания. Видя го и сега, когато минаретата на джамията пронизваха синьото небе.

Бе минало времето за обедна молитва и магазините и пазарите бяха отворени. Макар че стъклото на прозореца ѝ бе вдигнато, тя чуваше шума, арабските напеви и тракането на молитвените броеници. Жени обикаляха около сергиите на групи или придружени от мъж роднина.

Полицайте, с техните къносани бради и камшици от камилска кожа, охраняваха улиците и ревностно следяха за спазването на религиозните закони. През прозореца на лимузината Адриан видя как бе предявен иск срещу жена — западнячка, достатъчно неразумна да дръпне ръкавите си нагоре и да открие ръцете си.

Макар и в края на двайсети век, промените в Джакир бяха малко.

От двете страни на пътя имаше финикови палми. В редици се движеха мерцедеси, ролс-ройси и лимузини. В модната къща на Диор имаше две врати — едната за жени, другата за мъже.

Адриан видя блясъка на скъпоценните камъни, които сияеха на обедното слънце от витрината на един магазин. Мъж в бяла роба и скъсани сандали водеше магаре, натоварено със смет.

Много от къщите тук бяха направени от кал, нестабилни като пясъка в пустинята. Въпреки това по стените пълзяха цветя. „Прозорците винаги са с решетки, които скриват жените, и то не защото са ценени и уважавани — помисли Адриан, — а защото ги смятат за глупави същества, жертви на своята неконтролируема сексуалност.“

Мъже в роби и с тюрбани седяха на червени килими и ядяха сандвичи. *Shcoarma*. „Странно е, но си спомням вкуса на ароматното агнешко месо върху хляб“ — си каза тя.

Лимузината мина през пазара и пое по стръмен път. Тук къщите бяха по-елегантни, засенчени от дървета. Даже пред една или две имаше пищна трева. Спомни си, че е идвала тук и е пила зелен чай в сумрачен салон, изпълнен с шумоляща коприна и наситена миризма на тамян.

Минаха през портите на двореца покрай пазачите с тъмни безизразни очи. Тук също почти нищо не бе променено, макар че като дете всичко ѝ изглеждаше по-внушително, отколкото е всъщност. Гипсовите стени на двореца бяха блестящо бели на суровото следобедно слънце. Керемиденият покрив бе с цвят на блатиста повърхност.

Прозорците блестяха. Повечето бяха с пуснати завеси заради ослепителната светлина. Високо се издигаха минаретата на двореца, но от уважение към Аллах бяха по-ниски от тези на джамията. Дълбоки ровове ограждаха двореца и осигуряваха защитата му по време на граждански конфликт или на чуждо нападение. Морето се плискаше откъм западната страна. Избуялите градини закриваха двореца от любопитни очи и най-вече предпазваха жените от изкушение, докато се разхождат в тях.

Макар че имаше една врата за жени и друга за мъже, лимузината се насочи не към главния вход на двореца, а към градината. Адриан се учуди. Така тя трябваше да бъде оставена в харема, преди да се срещне с Абду. Навярно това е за добро.

Почака, докато шофьорът отвори вратата. Бе сигурна, че е някакъв далечен роднина, но той не ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне при слизване от колата. Избягваше да я погледне. Сви полите си и излезе. Лъхна я горещият въздух, наситен с аромати. Влезе в градината, без да погледне назад.

Вода църцореше във фонтана. Знаеше, че Абду го е построил за Фоуб през първата година на техния брак. Водата се стичаше в малко езеро, където шараните ставаха големи колкото човешка ръка. Наоколо имаше цветя.

Вратата се отвори, преди да стигне до нея, Адриан пристъпи след облечен в черно слуга и помириша ароматите, които я върнаха в детството. Щом вратата се затвори, тя направи това, за което мечтаеше през дългото пътуване от аерогарата. Бутна фереджето си.

— Адриан. — Една жена пристъпи в сумрака. Тя силно ухаеше на мускус и носеше червена мантия с пайети, подходяща за бал през деветнайсети век. — Добре дошла у дома. — Докато говореше, жената я поздрави според традицията с целувка по двете бузи. — Беше дете, когато те видях за последен път. Аз съм леля ти Латифа, съпругата на Фахир — брат на баща ти.

Адриан отвърна на поздрава.

— Помня те, лельо Латифа. Видях Дуджа. Добре е и е щастлива. Праща поздрави на теб и на баща си.

Латифа кимна. Макар че Адриан я превъзхождаше по ранг, тя бе родила пет здрави сина и в харема я почитаха и ѝ завиждаха.

— Ела, сервирана е закуска. Жените искат да те поздравят.

И тук почти нищо не бе променено. Носеше се миризмата на кафе с подправки, на парфюм и тамян. На дългата маса имаше бяла покривка със златно по ръбовете. Бе отрупана с храна — разнообразна като роклите на жените. Имаше коприни, сатени, но и кадифе, въпреки високата температура. Блестяха пайети и мъниста. По дрехите имаше топло злато, студено сребро и бляскави скъпоценни камъни. Звънтяха гривни, шумоляха дантели, докато се разменяха традиционните поздравления.

Адриан леко докосна с устни страните на втората съпруга на Абду, жената, заради която Фоуб страдаше преди години. Не изпитваше омраза към нея. Жената правеше това, което се изисква от нея. И сега, след като бе родила седем деца и минаваше четирийсетте, Лайха отново очакваше рожба.

Имаше братовчедки, които помнеше, и много по-нисшестоящи принцеси. Някои бяха с подстригани, други с накъдрени коси.

Показваха различни прически и ярки рокли за собствено удоволствие, както деца, които се хвалят едно на друго с новите си

играчки.

Тук бе Сара, последната съпруга на Абду — шестнайсетгодишно момиче с големи очи, вече с издут от бременността корем. Навярно и двете бяха заченали по едно и също време. Адриан забеляза, че скъпоценните камъни по ръцете и ушите на Сара не бяха по-малко от тези, които носеше Лайха. Законът повеляваше така. Мъжът може да се ожени за четири жени само ако се държи с тях по един и същи начин.

Фоуб никога не бе равна тук, но Адриан не можеше да презира младото момиче заради това.

— Добре дошла тук — гласът на Сара бе тих и мелодичен, но думите звучаха неуверено на английски.

— Това е принцеса Ясмин. — Лелята на Адриан сложи ръката си на рамото на дванайсетгодишно мургаво момиче с масивни златни халки на ушите. — Твоята сестра.

Тя не очакваше това. Знаеше, че ще срещне другите деца на Абду, но не и че ще види очи със същата форма и цвят като нейните. Не допускаше да има такава прилика и бе неподготвена да я приеме. Затова поздрави надуто, когато се наведе да целуне бузите на Ясмин.

— Добре дошла в дома на моя баща.

— Добре говориш английски.

Ясмин сбръчка челото си и жестът ѝ показа на Адриан, че макар и да не носи фередже, тя е жена.

— Ходя на училище, за да не бъда неграмотна, когато се омъжа.

— Добре. — Приликата между двете бе изключителна, когато Адриан свали своето покривало. Направи знак на слугата, че ще се справи сама, и внимателно я сгъна. В подплатата на дрехата бяха защити инструментите. — Ще ми кажеш какво си научила.

Ясмин гледаше семплата бяла пола и блуза на младата жена с очите на моден критик. Веднъж Дуджа тайно изпрати вестник със снимки на Адриан и Ясмин знаеше, че сестра ѝ е красива. „Жалко, че не е облякла нещо червено, което блести“ — помисли момичето.

— Най-напред ще те заведа при баба.

Зад тях жените вече бяха около масата. Храната (колкото по-мазна, толкова по-добре) бе любимо развлечение. Вече говореха за бебета и пазаруване.

Старата жена седеше в брокатен стол и носеше блестяща смарагдовозелена дреха.

Лицето ѝ бе съвсем сбръчкано, но косата ѝ бе все така къносана. На изкривените ѝ от артрит пръсти проблясваха пръстени. Тя притискаше в скута си две-три годишно момиченце. Двама слуги от двете ѝ страни махаха с ветрила, за да може косата ѝ да поеме миризмата на тамян.

Бяха минали почти двайсет години. Адриан напусна осемгодишна страната. Сълзите потекоха изведнъж и тя не можеше да ги спре. Вместо очаквания поздрав тя падна на колене и сложи глава в скута на баба си. Майката на нейния баща!

Джидах бе толкова слаба, че Адриан напипваше костите ѝ под твърдия сатен. Както по-рано, и сега ухаеше на подправки. Баба ѝ я погали по косата. Най-милите, най-скъпите спомени от Джакир бяха свързани с тази жена, която разресваше косата ѝ и разказваше за пирати и принцеси.

— Знаех, че ще те видя отново. — Джидах, слаба, седемдесетгодишна жена, майка на дванайсет деца, единствената съпруга на крал Ахменд, галеше косата на любимата си внучка и притискаше към гърдите си най-малкото внуче. — Толкова плаках, когато замина, и съм щастлива, че се връщаш.

Адриан изтри сълзите като дете, с опакото на ръцете си. Надигна се да я целуне.

— Бабо, ти си по-хубава, отколкото те помня. Липсваше ми.

— Връщаш се при мен пораснала жена. Приличаш на баща си.

Адриан настръхна, но съумя да се усмихне.

— Навярно приличам на моята баба.

Джидах също се усмихна и показа зъби — твърде бели и равни, за да бъдат нейни. Протезите бяха нови и тя се гордееше с тях така, както и със смарагдовата огърлица на шията си.

— Навярно. — Взе подадения ѝ от слугата чай. — Шоколад за моята внучка. Още ли го обичаш?

— Да. — Адриан се разположи на възглавница до краката на баба си. — Спомням си, че ми даваше пълна шепка шоколадови бонбони, обвити в червен и бял станиол. Толкова бавно ги развивах, че те се топяха. Но ти никога не ми се скара. — Тогавя забеляза Ясмин, която продължаваше да стои до нея. Лицето ѝ бе спокойно, но

блясъкът в очите ѝ показваше, че ревнува. Адриан вдигна ръка и я притегли на възглавницата.

— Баба още ли разказва приказки?

— Да. — След кратко колебание сестра ѝ се изправи. — Ще ми разкажеш ли за Америка и за бъдещия си съпруг?

Сложила глава на коляното на баба си, с чаша зелен чай в ръка, тя започна. Изведнъж осъзна, че говори на арабски.

Колкото до дворците, Филип предпочиташе европейския стил. Каменна постройка с многобройни прозорчета и ламперия от тъмно дърво — този дворец бе мрачен заради спуснатите транспаранти и решетки, които предпазваха от горещината. Бе разкошен, разбира се, с тапети от коприна и вазите от династията Мин, поставени в ниши. В банята на апартамента, в който бе настанен, водата се пускаше от златни кранове. Навярно бе прекалено англичанин, за да оцени прелестите на молитвените килимчета и тюлените мрежи против комари.

Стаята му бе с изглед към градината, която той харесваше. Въпреки слънцето, отвори прозореца и стаята се изпълни с тежката миризма на жасмин.

Къде ли е Адриан?

Брат ѝ, престолонаследникът Фахид, го посрещна на аерогарата. Младият двайсетгодишен мъж носеше връхна арабска дреха върху безукорно ушит костюм. Филип прецени, че с перфектния си английски и със странния си стил олицетворява връзката между Изтока и Запада. Единственото, което спомена за Адриан, бе, че тя ще бъде в помещенията за жени.

Затвори очи и си представи хелиографските копия. Тя беше в източното крило, два етажа по-надолу. Подземието бе на противоположния край на двореца. Вечерта той щеше да направи своята обиколка. Но засега — отвори куфара си — ще се държи като безукорен гост и бъдещ младоженец.

Бе се изкъпал в огромната вана и свършил разопаковането на багажа, когато чу поканата за молитва. Гласът на мюезина проникна през отворения прозорец: „Аллах Акбар. Бог е велик“.

Филип погледна часовника си и прецени, че това е третата молитва за деня. При залез-слънце ще има още една и последната един час след това.

Пазарите и дюкяните се затваряха и мъжете коленичеха. В двореца, както навсякъде другаде, работата спираше по волята на Аллах.

Младият мъж тихо се приближи до вратата и я отвори. Моментът бе подходящ за наблюдение. Мислеше, че е най-добре да започне от съседите си. Стаята до неговата бе празна, с пуснати завеси и прецизно оправено легло. Отсрещната — също. Промъкна се през коридора и бутна вратата на друга стая. Вътре едно момче се молеше, обърнало се на изток, към Мека. Молитвеното килимче бе извезано със злато и завесите над леглото бяха кралско сини. Филип тихо затвори вратата и се отправи към втория етаж.

Тук трябваше да са приемните и канцелариите на Абду. Разполагаше с достатъчно време да разгледа, но те не го вълнуваха. Слезе на най-важния етаж, където в стаите бе тихо като в гробница. Времето летеше и той бързо се отправи през виещите се коридори към залата с подземие.

Вратата бе заключена. Трябваше само да извади от джоба си пила за нокти, за да я отвори. Бързо погледна надясно, после наляво, вмъкна се вътре и затвори вратата.

В другите стаи цареше сумрак, а тази бе тъмна. Тук нямаше прозорци. Съжали, че не взе фенерче, и слепешката се отправи по посока на скривалището. Вратата му бе гладка, метална и студена при допир.

Филип си служеше с върховете на пръстите като с очи и измери дължината, широчината и местоположението на ключалките.

Както каза Адриан, комбинациите бяха две. Той внимаваше да не докосне циферблатите. Използваше като мярка пилата си за нокти. Намери необикновено голямата старомодна ключалка. Тя не можеше да се отвори с инструментите, които носеше, но винаги имаше и други начини. Доволен отстъпи назад. Трябва да се върне тук с фенерче и по-късно ще направи точно това.

Бе стигнал до вратата, когато чу стъпки отвън. Нямаше време да изругае и се прилепи до стената.

Двама мъже говореха на арабски. Ако можеше да се съди по тона, единият бе сърдит, а другият — напрегнат. Филип се молеше те да отминат вратата. После чу да се споменава името на Адриан. За съжаление не знаеше арабски.

Те спореха за нея. Бе сигурен в това. Единият от гласовете бе така злъчен, че мускулите на Филип се стегнаха и ръцете му се свиха в юмруци. Чу се остра команда, последвана от тишина, после нетърпеливо потракване на токове по плочите, докато се отдалечаваше единият от тях. Филип чу, че този, който остана, измърмори ругатня на чист английски. Предположи, че е принц Фахид. Явно бе, че сърдитият глас е на Абду. Защо бащата и братът на Адриан спореха за нея? Или заради нея?

Изчака Фахид да си отиде и излезе от помещението. След малко вратата бе заключена и коридорът — отново безлюден. С ръце в джобовете Филип се отправи към градините. Ако го откриеха тук, щеше да даде правдоподобно обяснение с интереса си към флората. Истината бе, че искаше да излезе навън и да размисли.

Адриан едва сега осъзна колко трудно ще ѝ бъде да извърши това, за което е дошла. Технически — не, тя бе сигурна в своето умение и в опитността на Филип. Но не се съобрази с това, че тук ще има твърде много спомени. Бяха като призраци, шепнеха ѝ и леко се докосваха до нея. В харема с разговарящите жени, с техните парфюми и тайни имаше нещо, което я облекчаваше. За кратко време можеше да се отпусне и да се порадва на спокойствието в него. Каквото и да стане сега, тя никога няма да забрави всичко това.

Разговорите все така се въртяха около секса, пазаруването и плодовитостта, но имаше и нови теми. Една братовчедка бе лекар, друга — учителка. Имаше млада леля, която работеше в строителството като ръководител, макар че контактуваше със своите колеги мъже посредством телефона или писмено. Образованието бе станало достъпно за жените. Мъжете преподаваха по телевизията и жените учеха.

И ако имаше начин да съединят новото със старото, те щяха да го намерят.

Тя не забеляза кога един прислужник влезе в стаята и пошушна нещо на баба ѝ. Джидах я докосна по косата, Адриан се обърна и се усмихна.

— Баща ти иска да те види.

Усети, че радостта ѝ секна както вир, изсушен от пустинното слънце. Изправи се. Сложи наметалото, но не и фереджето.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Владетелят на Джакир се бе изменил, както и държавата, но по същество оставаше непроменен. Годиците му личаха. Това бе първото нещо, което впечатли Адриан, щом го видя. Споменът ѝ, подхранван от снимки в старите вестници, които Фоуб пазеше, бе за мъж на нейната възраст, с хищен поглед, гладко лице и буйна черна коса. Хищникът все още се усещаше в острите му сурови черти, но по лицето имаше бръчки, дълбоко очертани от годиците и времето, те бяха по-дълбоки около устата, която рядко се усмихваше, и около очите, които гледаха изпитателно. Косата му бе все още буйна, сресана назад като грива, гъста както в младостта му и израз на неговата суетност. В нея проблясваше сребро. Почти не бе напълнял и тялото му си оставаше стегнато като на войник. Бялата му дреха бе бродирана със злато, а сандалите — украсени със скъпоценни камъни. С възрастта бе станал по-красив, както обикновено се случва с мъжете. Лицето му би привлякло всяка жена въпреки или навярно затова, че бе почти безчувствено.

Щом се приближи към него, стомахът ѝ се сви. Движеше се бавно, не от несигурност, нито от уважение, а от желание да се съсредоточи изцяло върху този дългоочакван дълго замислян момент. Нищо не бе забравила. Нищо нямаше да забрави.

Също както в харема и тук миришеше на цветя, на тамян и на лак. Мислеше за миналото, от което никога нямаше напълно да се освободи. Преди се приближаваше към него или се отдалечаваше разтреперана. В този момент осъзна, че не може да си припомни случай, когато той да е дошъл при нея.

Не бе я извикал в някоя от стаите си, а в голямата светла зала, където даваше всяка седмица своите аудиенции. Завесите на прозорците бяха богати и в предпочитаното от него кралско синьо. Килимът бе стар — по него бяха стъпвали баща му, дядо му и владетелите преди тях. Бе гъсто нашарен със синьо и черно и със златна бродерия, виеща се като змия. От двете страни на вратата имаше самовари с височината на човек. Според легендата били

донесени от Персия на друг шейх Абду преди две столетия. Във всеки от тях имало девойка.

Златен лъв със сапфирени очи охраняваше креслото от синя коприна, където седеше Абду, когато приемаше своите поданици.

В тази стая не се допускаха жени, но той щеше да се срещне с нея тук. Този факт я убеди, че още мисли за нея като за чужденка, а не като за дъщеря. От нея се очакваше да се подчини на волята на владетеля, както девиците от Персия.

Адриан спря пред него. Макар че Абду не бе висок, тя трябваше да вдигне брадичката си, за да го гледа право в очите. Той умееше да прикрива чувствата си. Наведе се и я поздрави според традицията. Докосна устните си до страните ѝ с по-малко чувство, отколкото би удостоил някой непознат. Заболя я. Не бе очаквала това, не бе подготвена за това и я заболя.

— Добре дошла.

— Благодаря за позволения ти да се върна.

Седна, помълча и ѝ посочи стол.

— Ти дете на Аллах ли си?

Не се изненада от въпроса му. Религията бе жизненоважна в Джакир.

— Не съм мюсюлманка — спокойно отговори Адриан, — но Бог е един.

Очевидно това го задоволи, защото направи знак на слугата да налее чай.

— Доволен съм, че ще се омъжиш. Жената трябва да бъде защитавана и ръководена от мъжа.

— Аз не се омъжвам за Филип, за да ме защитава или ръководи. — Отпи от чая. — Нито пък той се жени за мен, за да увеличи своя род.

Говореше категорично, както мъж говори с друг мъж, а не като жена с владетел. Абду можеше да я удари, това бе негово право. Но той се облегна, като държеше чашата с двете си ръце. Тя бе нежна, изработена от крехък френски порцелан. Ръцете му бяха големи и отрупани с пръстени.

— Станала си жена от Запада.

— Аз живея там, майка ми живя там.

— Няма да говорим за майка ти. — Той остави чашата си и вдигна ръка, при което слугата се втурна да я напълни отново.

— Тя говореше за теб. Често.

Очите му се промениха, Адриан имаше малка надежда, че той съжалява за миналото. Обаче Абду бе разгневен.

— Като моя дъщеря ти си добре дошла тук. Оказва ти се чест, на която имаш право, защото си член на семейството. Докато си в Джакир, ще спазваш правилата и традициите. Ще прибереш косата си и ще свеждаш очите си. Дрехите и речта ти ще бъдат скромни. Ако ме засрамиш, ще бъдеш наказана така, както всяка друга жена от семейството ми.

Адриан силно стисна чашата, за да не треперят пръстите ѝ.

„Минаха толкова много години — помисли тя, — а той все още само нарежда и заплашва.“

Желанието ѝ да бъде вярна на своята същност бе по-силно от намерението ѝ да се държи така, както той очаква.

— Няма да те засрамя, но аз се срамувам от теб. Майка ми страдаше и умря, а ти не направи нищо, за да помогнеш. — Абду се изправи. Адриан също стана толкова бързо, че чашата падна от ръката ѝ и се разби на парчета. — Как можа да не направиш нищо!

— Тя не значеше нищо за мен.

— Нищо друго, освен че беше твоя жена. Трябваше толкова малко, но ти не даде нищо. Изостави и нея, и мен. Ти трябва да се срамуваш!

Удари я с опакото на ръката си, главата ѝ клюмна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Това не бе плесница, отправена от сърдит родител към невъзпитано дете, а преднамерен, целенасочен удар, нанесен на враг. И ако не се блъсна в тежкия стол и не се хвана, щеше да падне. Олюля се, но успя да се задържи на крака.

Дишането ѝ се учести. Бореше се да се овладее и да удържи парещите сълзи. Бавно вдигна ръката си и избърса кръвта от мястото, където я одраска скъпоценен камък от пръстена му.

Стояха, втренчили се един в друг. Очите им бяха еднакви по форма и изразяваха едно и също чувство. Плесницата не бе предназначена за нея, а за Фоуб. И двамата знаеха това.

— Преди години щях да съм благодарна на такова голямо внимание от твоя страна.

— Не повтарям това, което казвам. — Направи знак да се почистят парчетата от счупената чаша. Яростта, която тя предизвика у него, бе недостойна за един владетел. — Майка ти напусна Джакир и загуби всичките си права, лоялност и уважение. Със своята постъпка тя лиши и теб. Бе слаба като всяка жена, лукава и покварена.

— Покварена! — Рискуваше да бъде ударена още веднъж, но не можеше да отмине думите му с мълчание. — Как можеш така да говориш за нея! Тя бе най-добрата, най-чистосърдечната жена, която познавах.

— Бе актриса. — Изрече думата така, сякаш бе нещо гнусно. — Тя се е показвала пред мъже. Моят срам се състои в това, че допуснах да бъда заслепен от нея, да я доведа в моята държава и да лежа с нея така, както мъж лежи с блудница.

— Ти и преди я наричаше така. — Гласът ѝ затрепери. — Как може един мъж да говори така за съпругата си, от която има дете?

— Един мъж може да се ожени за жена и да посее семето си в нея, но не и да промени нейната същност. Тя не прие исляма. Когато я доведох тук и разбрах какво съм направил, тя не се примири със своето положение и със задълженията си.

— Тя бе болна и нещастна.

— Бе слаба и имаше грехове. — Вдигна ръката си като човек, който е свикнал да му се подчиняват. — Ти си плод на моето заслепение и си тук само защото си моя кръв и защото Фахид се застъпи за теб. Това е въпрос на чест, на моята чест. Ще останеш дотогава, докато се съобразяваш с това.

Искаше да извика в лицето му, да изкрещи, че той няма чест. Заклучи дълбоко в себе си неугасналата надежда да бъде обичана от баща си. Сега никой, дори най-ловкият крадец не би могъл да се справи с ключалката. Скръсти ръце и сведе поглед надолу, за да покаже, че е покорна. Той можеше отново да я удари, но тя щеше да се примири. Той можеше да говори срещу майка ѝ и да я обижда, тя пак щеше да се примири. Мисълта за отмъщението ѝ даваше сили.

— Аз съм в дома на баща си и почитам неговите желания.

Той кимна. Точно това очакваше от жените в семейството. В него заговори шейхът. Бе омаян, когато преди много години се върна в Джакир с кралица, с кралица от Запада. Забрави своите корени, своите задължения и закони заради жена.

Бе наказан — първото му дете се роди момиче и неговата кралица не можеше да има повече деца. Сега дъщерята от тази срамна женитба стоеше пред него с наведена глава и скръстени ръце. Щом по волята на Аллах тя е първото му дете, той ще ѝ даде това, което ѝ се полага, но не повече.

Една остра дума и жест бяха достатъчни, за да се втурне слугата и да му подаде една кутия.

— Подарък за твоя годеж.

Адриан се владееше. Спокойно протегна ръка и отвори капака. Блеснаха великолепни аметисти, монтирани на масивна златна плетеница. Камъкът в центъра бе квадратен, широк колкото палеца. Огърлица, подходяща за принцеса. Цената ѝ, ако бе я дал преди години, щеше да промени съдбите и на двете. Сега бе само цветно стъкло. Всяко едно от бижутата, които тя бе откраднала, бе по-красиво.

— Много си щедър. Винаги, когато я нося, ще мисля за своя баща — обеща тя.

Отново направи знак на прислугата, преди да заговори.

— Ще се срещна с твоя годеник. Докато обсъждаме условията на женитбата, ти ще се върнеш в апартамента си или ще се разхождаш в градината.

Пъхна кутията в гънките на своето наметало, за да не види Абду как пръстите ѝ стискат огърлицата.

— Както желаяш.

Когато последва слугата в стаята, Филип съвсем не очакваше да види Адриан, още по-малко да бъде все още облечена в черно, с наведена глава и стегнати рамене, сякаш очаква удар. Наметалото ѝ удивително контрастираше с бялата роба на Абду. Двамата стояха един до друг, толкова близо, че дрехите им почти се докосваха, но не се усещаше родството между тях. Абду гледаше над главата ѝ, сякаш тя не съществува.

— С ваше позволение — промълви Адриан.

— Да — отвърна той, без да я погледне.

— Крал Абду ибн Файзал Рахман ал-Джакир, владетел на Джакир, шейх на шейховете, мога ли да представя Филип Чембърлейн, мъжа, за когото ще се омъжа с Ваше съгласие.

— Господин Чембърлейн. — С протегнатата ръка Абду пристъпи напред. Той можеше да се държи по западен маниер, ако това му бе

угодно. — Добре дошли в Джакир и в моя дом.

— Благодаря. — Ръкуваха се. Ръката на Абду бе гладка и силна.

— Удобен ли е апартаментът Ви?

— Разкошен е. Много съм Ви задължен.

— Вие сте мой гост. — Погледна Адриан. — Ти можеш да вървиш.

С такъв тон обикновено се отпращат слугите. Филип схвана това, възмути се, но почти бе решил да го възприеме откъм смешната му страна. Тогава Адриан вдигна лицето си. Той я погледна за миг и видя на бузата ѝ белега от удара. Тя отново наведе глава. Остави двамата мъже, прошумолявайки с дългите си поли.

Той бавно пое дъх. Заради нея нямаше да направи или да каже нещо необмислено. Навярно се заблуждаваше. При първата среща Абду със сигурност не можеше да удари дъщеря си, която не бе виждал почти двайсет години.

— Седнете.

Филип отстъпи и се обърна към шейха. Очите, които срещна, бяха остри и го гледаха изпитателно.

— Благодаря.

Слугата безшумно поднесе чисти чаши и наля чай.

— Вие сте англичанин.

— Да, роден съм в Англия и там съм прекарал по-голямата част от живота си, макар че често пътувам.

— Във връзка с работата Ви. — Абду не докосна чая и скръсти ръцете си, отрупани с пръстени. — Покупко-продажба на скъпоценни камъни.

Филип използваше това прикритие от години. Бе удобно да се представя като такъв.

— Да, тази работа изисква да имаш набито око и усет за сделки. Обичам да се занимавам със скъпоценни камъни.

— Ние, арабите, умеем да се пазарим и знаем стойността на камъните.

— Разбира се. Мога ли да видя рубина на третия ви пръст?

Той се намръщи и протегна ръката си.

— Седем или осем карата, бирмански предполагам, с отличен цвят, така наречения „червен като кръвта на гълъб“, със стъкловиден блясък, характерен за качествен камък. — Младият мъж се облегна и

взе чашата си. — Разпознавам и почитам скъпоценните камъни с голяма стойност, Ваше Височество. Ето защо искам Вашата дъщеря.

— Вие сте откровен, но за една такава женитба не са достатъчни само вашите желания. — Абду замълча за малко. Замисли се за женитбата на Адриан така, както би обмислял някой маловажен социален или политически въпрос. Ако тя бе с чиста кръв, той никога нямаше да ѝ разреши да се ожени за европеец, и то за някакъв бледолик англичанин, търговец на скъпоценни камъни. Но нейната кръв бе покварена. За него дъщеря му имаше много по-малка стойност, отколкото един добър кон. Обаче по някакъв начин тя можеше да бъде връзката между Джакир и Европа. И което бе по-важно — той нямаше никакво желание тя да бъде в двореца.

— Не Ви познавам добре, господин Чембърлейн, но това, което научих, е достатъчно. И навярно, за разлика от майка си, тя ще роди синове. — Може да има полза от внуците му в Европа един ден. — Ако Адриан бе останала в моя дом, за нея щеше да бъде уредена друга женитба, която подхожда на нейното положение. Но тъй като в случая не е така, склонен съм да одобря, ако се уговорим за условията.

— Не твърдя, че познавам добре вашите традиции, но разбирам, че осигуряването на съпругата е традиция.

— Това е цената на булката — подарък, който ще предложите на дъщеря ми. Този подарък ще остане за нея. — Той не помисли за „Слънцето и Луната“, за разлика от Филип. — Очаква се, че ще направите подарък и на нейното семейство, за да компенсирате нашата загуба.

— Разбирам. А какъв подарък ще ви обезщети за Адриан?

Смяташе да си поиграе с бъдещия си зет. Сведенията сочеха, че англичанинът е богат, но за Абду имаше по-важни неща от парите. Първото от тях бе гордостта.

— Шест камили.

Макар и да сбърчи челото си, младият мъж едва съумя да прикрие усмивката си. Замислено почукваше с пръст по облегалката на стола.

— Две.

Възможността да се пазари задоволяваше Абду повече, отколкото, ако англичанинът бе приел веднага условията му.

— Четири — отвърна той.

Макар че не бе сигурен откъде ще намери една камила, какво остава за четири, Филип кимна.

— Съгласен съм.

— Трябва да бъде написано. — Като наблюдаваше бъдещия си зет, Абду нареди нещо на слугата. — Моят секретар ще напише в чернова договорите на арабски и английски. Съгласен ли сте?

— Аз съм в държавата Ви, Ваше Височество. Ще постъпя според вашите правила. — Отмести чая си и закопня за цигара. В питието имаше някаква подправка, която според английския му вкус бе, меко казано, неприятна. — Като баща на Адриан, Вие сте заинтересован тя да бъде осигурена.

Лицето на Абду остана невъзмутимо. Нотката в гласа на Филип се дължеше навярно или на сарказъм, или на английския език.

— Разбира се.

— Да. Възнамерявам да я осигуря с един милион лири стерлинги.

Абду рядко се изненадваше, а още по-рядко показваше удивлението си. Англичанинът бе или луд, или оглупял от любов. Навярно Адриан като майка си умееше да заслепява мъжете. Но съдбата на англичанина го интересуваше толкова, колкото и тази на дъщерята, която оставаше негова по грешка. Тя не заслужаваше да се пазари за нея.

— Ще бъде написано. На вечеря ще Ви представя на семейството си и ще обявя годежа. — Стана, за да се оттегли.

— Удоволствието ще бъде мое. — Очакваше Абду да се държи студено, но не бе допускарал, че всъщност е толкова безразличен и суров. — Ще дойдете ли на сватбата през пролетта?

— През пролетта? — За пръв път устните му се извиха в нещо като усмивка. — Ако желаете да има брачна церемония в страната Ви, то си е Ваша работа. Но сватбата ще стане тук, следващата седмица, според законите и традицията в Джакир. Навярно искате да починете до довечера. Слугата ще Ви покаже пътя.

Филип остана там, където бе, а Абду напусна залата. Беше му смешно, но се съмняваше, че тази новина ще развесели Адриан.

Вечерята щеше да е смесица от старите обичаи и новото. Адриан прибра косата си, но не сложи фередже. Облече се скромно, като се съобразяваше кои части от тялото не трябва да се показват. Избра дълга рокля с ръкави и висока яка, с етикет от „Сен Лоран“.

В помещенията за жени се говореше, че Филип ще бъде представен. Това доказваше, че младият мъж е спечелил. Щом е приет като неин годеник, първата стъпка от плана е осъществена.

Бе твърде късно да се върне.

В огледалото примигваше диамантът на пръста ѝ, докато тя прикриваше с грим удареното място.

Мина ѝ през ума, че пръстенът и синината на бузата символизируют двамата мъже, които промениха живота ѝ.

Отстъпи назад и се огледа. Умишлено избра черния цвят, защото знаеше, че другите жени ще се облекат в ярки дрехи като пауни. В черно ще изглежда още по-скромна и покорна. Неохотно сложи огърлицата с аметисти. Абду очакваше тя да я носи. Възнамеряваше да продължи да постъпва според очакванията му, докато напусне Джакир.

Филип бе прав за едно — не биваше да се поддава на емоциите си. Това, което днес каза на Абду, бе вярно, но прибързано и немислено. Синината ѝ напомняше, че нито сега, нито когато и да било, той би се трогнал от чувствата на една жена.

Докосна удареното място. Не се сърдеше, дори не се чувстваше обидена заради плесницата. Болката бе кратка, а белегът ѝ напомняше, че независимо от новите постройки, пътища и свободи в Джакир, мъжете управляват така, както намират за добре. За Абду тя не бе дъщеря, а същество, което ще се омъжи и ще отиде извън държавата на място, където направените от нея грешки няма да засегнат честта му.

Адриан не съжаляваше за това. Мъчно ѝ бе само заради надеждата, която таеше в сърцето си, че той може би я обича, разкайва се и ще се сдобрят.

Надеждата умря. Оставаше само отмъщението.

На вратата се почука и тя се обърна.

— Ела! — Ясмин, облечена в рокля от ярък сатен на райета, сграбчи ръката ѝ. — Хайде, побързай! — повтори тя на английски. — Татко ни вика. Защо си облечена в черно? Червеното ти отива повече.

Устните на Адриан трепнаха.

Сестра ѝ я затегли към другите жени.

Мъжете бяха вече в салона. Абду, тримата му братя, двамата сина, братовчеди. Адриан погледна по-малкия си брат. Бе само на четиринайсет години, но вече се числеше към мъжете. Двата се изучаваха за секунди. В очите му видя любопитство, което самата тя изпитваше. Усмихна се и бе възнаграденa от лекото извиване на устните му. В усмивката му видя баба си.

Филип изглеждаше чудесно, умерен като европейец. Адриан го сравни с оазис: въздействаше одобрително и успокоително. Копнееше да стисне ръката му. Вместо това държеше ръцете си скръстени отпред.

Той искаше да са насаме с нея само за пет минути. Нямаха възможност да си кажат нито една дума, след като слязоха от самолета. Трябваше да я предупреди за френския гаечен ключ, необходим за механизма в скривалището. Пет минути, мислеше той, в които да беснеят против обичаите, които едновременно ограничаваха и прикриваха. В нея бушуваше вулкан. Видя го как пламна в очите й този следобед. Не можеше да знае дали от съобщението на Абду нямаше да изригне.

Представиха му жените една по една с официалност, подхождаща на Бъкингхамския дворец. Бяха тъмнокожи жени с тъмни очи и нежни гласове, облечени в богати празнични дрехи с цветовете на дъгата. Имаше елегантни и безвкусни, шикозни и смешни рокли. Но от всички се излъчваше покорство — навели глави, скрили ръце в широки ръкави.

Той наблюдаваше Адриан, която по даден от баща й знак пристъпи напред, за да поздрави братята си. Фахид я целуна по бузите и стисна ръцете й.

— Радвам се за теб, Адриан. Добре дошла у дома.

Тя усети, че той говори от сърце. Думите му я успокоиха, макар че Джакир вече не бе дом за нея. „Обичам Адриан“ често й казваше това искрено и просто, когато играеха като малки. У тях все още бе останало нещо от някогашните деца. Усещаше се в начина, по който се гледаха и държаха ръцете си. Адриан, която бе живяла толкова дълго сама, едва сега узнаваше, че семейството е нещо много важно.

— Радвам се да те видя отново. — Тя също бе искрена.

— Брат ни Рахман.

Почака да я целуне, както бе редно. Когато устните му докоснаха страните ѝ, разбра, той не е резервиран, а стеснителен.

— Добре дошла, сестро. Слава на Аллах, че ти се върна при нас.

Рахман. Имаше очи на поет и бе кръстен на техния прапрадядо, воина. Адриан искаше да говори с него. Но Абду не сваляше очи от нея.

Филип следеше как я представят на останалите членове на семейството. В малкия ѝ брат разпозна молецото се момче от стаята, съседна на неговата. „Какво ли изпитваш — мислеше той, — да застанеш срещу брат си, когото никога не си виждал?“ Колкото и странно да е, досега той не се бе замислял, че тя навярно има братя и сестри. Осъзна пропастта между Адриан и другите деца на баща ѝ.

Тя говореше арабски гладко, мелодично. Това повече от всичко друго го караше да мисли, че картината, разиграваща се наоколо, е сън. Макар че силно желаше, Адриан нито веднъж не го погледна. Застана до Абду, както ѝ бе посочено.

— Радостни сме тази вечер — от уважение към Филип Абду говореше на английски. — Давам тази жена от моето семейство на този мъж. По волята на Аллах и за негова чест те ще се оженят. — Взе ръката на дъщеря си и я сложи в ръката на Филип. — Нека тя е скромна и плодовита съпруга.

Адриан сигурно щеше да се усмихне на това, ако не бе видяла, че баба ѝ, прикрепяна от по-младите жени, изтри сълза от окото си.

— Документите са подписани — продължи Абду. — Цената е установена. Церемонията ще се състои след една седмица.

Филип усети, че пръстите ѝ трепнаха. Вдигна глава, вулканът пламна в гърдите ѝ. Това продължи две секунди. После с наведени очи започна да приема пожеланията за щастие и деца.

Все още не бяха разменили нито дума, когато всички жени излязоха една по една и отидоха да празнуват, скрити от погледите на мъжете.

Сънищата на Адриан бяха тревожни и тя се мятеше в леглото. Не бяха ясни. Преминаваха един в друг неопределено и я оставяха разтревожена и скръбна. Надяваше се да капне от умора и да заспи. Бе

отегчена от разговорите за сватбени рокли и тържества. Но да спи, преследвана от сънища, не бе спасение от действителността.

Когато една ръка покри устата ѝ, тя се изправи в леглото. Сграбчи нечия китка, като пипнешком търсеше да се хване някъде.

— Лесно е — прошепна Филип на ухото ѝ. — Почни да викаш и твоите роднини ще ме нарежат на парчета.

— Филип! — Изпита толкова силно облекчение, че се хвърли на врата му. Той се отпусна до нея в леглото и преустанови мърморенето ѝ с целувка. Най-после! Цялата вечер жадуваше за нейните устни. Не знаеше, че желанието може така да се усили за няколко часа, нито че безпокойството може така да тежи на тила.

— Щях да полудея — промърмори той, — докато се чудех как ще говоря с теб и ще те докосвам. Желая те, Ади! — Леко ухапа ухото ѝ. — Сега.

Адриан прошепна нещо в знак на съгласие и прокара пръсти през косата му. В следващия момент го бутна назад и седна в леглото.

— Какво правиш тук, за бога! Знаеш ли какво ще стане, ако те намерят?

— Липсваше ми.

— Това не е шега. Все още публично екзекутират чрез обезглавяване близо до пазарите.

— Не мисля да изгубя главата си. — Взе ръката ѝ и я целуна. — Още повече, че аз вече съм я загубил.

— Ти си глупак.

— Романтик съм.

— Това е едно и също. — Отметна завивката настрана и стана от леглото. — Трябва да се махнеш оттук, и то бързо.

— Не и преди да поговорим. Адриан, сега е три часът сутринта. Всички спят с претоварени стомаси от агнешкото и наровете.

Адриан се отпусна на леглото. Каза си, че Филип няма да утежни положението си, ако остане още пет минути. Бе толкова хубаво да са заедно.

— Как дойде в помещенията за жени?

— През прохода. — Това бе вярно. Той можеше да намери дори бенка в тъмното.

— Боже, Филип, ако те бяха забелязали...

— Не ме забелязаха.

— Ще ме послушаш ли?

— Целият съм слух.

— И ръце. — Плесна го по ръцете. — Толкова е глупаво да рискуваш да излезеш от крилото, където е апартаментът ти, а тук... — Спря, за да отстрани ловките му пръсти от копчетата на нощницата си. — Как намери стаята ми?

— Имам си начини.

— Филип!

— С малък апарат за проследяване, монтиран на кутията с гримове ти.

Адриан стана и закрочи из стаята.

— Твърде дълго си в Интерпол. Ако се отнасяш към ситуацията тук така, сякаш всичко е като в шпионски роман, ще загубиш главата си.

— Трябваше да те видя. Да се уверя, че си добре.

— Разбирам, но се договорихме да чакаш, докато аз се свържа с теб.

— Не чаках. Искаш ли да губим време в спорове?

— Не. — Не биваше да рискува, като светне лампата или запали свещ. — Мисля, че ще е най-добре да говорим за бомбата, която хвърли Абду.

— Съжалявам, че научи за решението му по този начин. Невъзможно ми бе да те предупредя.

— Как ще постъпим ние?

— Какво можем да направим? — Усети самодоволството в гласа му. — Подписах договора за зестрата. Сериозно се съмнявам дали ще успеем да откраднем огърлицата и да се измъкнем от държавата за по-малко от седмица.

— Не. — Седна отново и се опита да премисли. — Чудя се дали не подозира нещо и затова избързва с женитбата.

— Подозира, че дъщеря му е един от крадците на десетилетието?

Адриан се намръщи.

— Един от...?

— Аз все още се проявявам, скъпа. — Взе фереджето ѝ и започна да го сгъва. — Не вярвам, че Абду подозира за твоите намерения, щом Интерпол те преследва безрезултатно толкова години. Може би той иска да има пръст в приготовленията?

— От бащински чувства ли? Съмнявам се.

— Разбира се, Ади — каза го тихо, защото гласът ѝ бе остър и това го обезпокои. — Предполагам, че по-скоро е въпрос на гордост и авторитет.

Седна отново.

— Да, това звучи правдоподобно. И двете са от изключително значение за него. — Завъртя диаманта около пръста си. — Как ще постъпим?

— Кажи ти. — Захвърли фереджето.

— Това ще те постави в много неловко положение, Филип.

— Положение, в което искам да бъда, ако си спомняш. Възнамерявам да се ожена за теб. Без значение дали тук или в Лондон. Досега не бе изпадала в такова приятно безизходно положение.

— Знаеш какво мисля за това?

— Знам. Е и?

Седеше на леглото и продължаваше да си играе с пръстена.

— Това е само церемония в края на краищата. Ние не сме мюсюлмани и не трябва да ѝ отдаваме значение.

— Сватбата си е сватба.

И тя си помисли същото.

— Добре. Ще изтърпим формалностите. Мюсюлманският брак може да се разтрогне по мюсюлмански обичай. Щом си отидем, ти ще се разведеш с мен.

Развеселен, Филип седна до нея.

— На какво основание?

— Ти си мъж, не е необходимо да изтъкваш причина. Само трябва да кажеш „Развеждам се с теб“ три пъти и всичко свършва.

— Лесна работа. — Протегна ръка да вземе цигара, но се спря. — И аз ще изгубя само парите, с които ще платя четирите камили.

— Това ли поиска той за мен? Четири камили! — Хвана се за раменете. От гърдите ѝ се изтръгна някакъв звук.

— Пазарих се, както предложи, но не знаех дали съм подведен или не.

— О, не! Сделката е много изгодна. Би платил повече за саката трета жена.

— Адриан!

— Искал е да унизи мен, не теб. — Не пое протегнатата му ръка. — Не е важно и няма да е важно тогава, когато „Слънцето и Луната“ е при мен. Дали са четири камили или четиристотин, все съм купена и продадена.

— Трябва да играем по неговите правила само докато сме тук. — Внимателно сложи косата зад ухото ѝ. — След две седмици, ще... — Мъждукащата светлина от свещта огря лицето ѝ достатъчно, за да се види удареното място на бузата. — Как стана това?

— Бях пряма. — Щеше да се усмихне, но видя изражението му. — Филип...

— И той постъпи така? — Мъчително изговаряше всяка дума. — Той те удари?

— Това е без значение. — Обзета от паника, се вкопчи за него, когато Филип стана от леглото. — Той има право да...

— Не. — Освободи се от ръцете ѝ. — Не, няма.

— Тук той има. — Говореше бързо, препречила пътя му към вратата. В гласа ѝ се прокрадваше гняв, макар че не смееше да говори високо. — Това са неговите правила, както ти сам се изрази.

— Не и когато те удря.

— Синините избледняват, Филип, но ако излезеш от тази врата и направиш това, което виждам в очите ти, свършено е с двама ни. Има по-добри начини да отмъстиш за твоята и за моята чест. Моля те! — Тя вдигна ръка да докосне лицето му, но той се извърна.

— Дай ми една минута.

Бе права. Той знаеше, че е права. Винаги логично обмисляше ситуацията, но никога не бе изпадал в тази ярост. До този момент не знаеше, че е в състояние да убие.

Обърна се и на светлината на свещта я видя да стои със стиснати ръце и с широко отворени тъмни очи.

— Абду няма повече да те наранява.

Адриан въздъхна с облекчение. Той бе отново Филип, такъв, какъвто го познаваше.

— Не може да ме нарани така, че да ме заболи.

Отиде до нея и леко докосна удареното място.

— Не, по никакъв начин няма да те наранява. — Целуна я по челото и по устните. — Обичам те, Ади!

— Филип! — Хвана се за него и притисна бузата си в рамото му.
— За мен ти значиш повече, отколкото всеки друг досега.

Погали косата ѝ. Бе развълнуван. Тя почти му каза двете малки думи, от които толкова се нуждаеше.

— Бях в залата с подземиято. — Опита се да се отдръпне, но той я притисна по-силно. — Спести си речта, Ади. Досадно е. Обстановката съответства на твоето описание, но мисля, че още по-добре ще е, ако можем внимателно да огледаме. Колкото до ключа...

— Ключът, който съм направила, ще свърши работа. Може да се изпили и да се приспособи, ако е необходимо.

— Ще се чувствам по-добре, ако предварително се погрижим за това. — Отстъпи назад. Знаеше, че трудно ще я убеди да се съгласи. — Ако ми го дадеш, ще мога да го изпробвам, например утре вечер, и да приключим с този въпрос.

Адриан се замисли върху предложението му.

— Двамата ще влезем вътре утре вечер и ще се справим.

— Няма нужда да ходим и двамата.

— Добре. Аз ще се погрижа за това.

— Твърдоглава си, Ади.

— Да. Искам да участвам във всяка част от операцията. Разумно е ключът предварително да се приспособи. Поне да свършим с подготвителната работа. Или ще го направим заедно, или аз сама.

— Добре, тогава. — Отново докосна с пръст удареното на бузата ѝ. — Няма винаги да постъпваш така, както искаш.

— Навярно. Междувременно помислих за нашата брачна нощ.

— Така ли? — Усмихна се и я привлече към себе си.

— Това също, но и още нещо.

— Какво?

— Както е тръгнало, няма да има по-подходящ момент да вземем огърлицата от брачната нощ.

— Работата преди удоволствието? Нараняваш самочувствието ми, Ади.

— Ти нямаш представа колко дълги, уморителни и отегчителни са брачните церемонии тук. Продължават часове. Яде се до пресищане. После ще ни оставят сами. Никой няма да ни безпокои. След ден, най-много след два можем да напуснем страната, без това да бие на очи.

— Съжалявам, че не си по-романтично настроена, но предложението ти е разумно. Подходящо е за двама крадци да извършат обир през първата си брачна нощ.

— И не на какво да е, а на легенда. — Целуна го и се отправи към вратата. — Сега трябва да си отидеш. Опасно е да стоиш тук. Ако всичко е наред, ще се срещнем в залата с подземиято утре сутринта в три и половина.

— Ще сверим ли часовниците си?

— Не мисля, че е необходимо.

— Това е. — Преди Адриан да отвори вратата, за да огледа коридора, Филип я взе на ръце. — Ако рискувам главата си, ще е за нещо повече от легенди. — Понесе я обратно към леглото.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ще бъдете хубава булка. — Дагмар, моделиерката, която долетя от Париж, оправяше белия сатен върху рамото на Адриан. — Снежнобелият цвят отива на малко жени. Тук има нужда от дантела. — Набождаше плата. Работеше наведена, защото бе много по-висока от Адриан. Ръцете ѝ бяха грозни, но работеше ловко и бързо. Ухаеше на парфюм с нейното име, който отскоро бе пуснала на пазара. — Ще се спуска от шията до корсажа.

Адриан гледеше отражението си в огледалото. Баща ѝ действаше бързо. Много пари щеше да плати за роклята, ушита от една от водещите дизайнерки в Париж, при това само за седмица. „Отново въпрос на чест“ — помисли тя. Щом крал Абду ще предаде дъщеря си в ръцете на нейния съпруг, тя трябва да е облечена в най-красива рокля.

Пръстите започнаха да я болят. Бавно раздвижи ръцете си.

— Предпочитам роклята да бъде семпла.

Дагмар опъна дългите ръкави.

— Имайте ми доверие. Роклята ще бъде семпла и много елегантна. Хората не трябва да гледат роклята, а жената. — Тя се обърна към двете помощнички, които носеха рокли. — За жените, които ще бъдат на сватбата. Дадоха ни списък. — Взе карфица от игленика на китката си.

— Разбирам. Колко са сватбарките?

Дагмар я погледна за миг, учудена, че бъдещата булка задава такъв въпрос.

— Дванайсет. Цветът е чудесен. Много наситен. — Тя направи знак на помощничката си да покаже една от роклите. Бе официална, без презрамки, със средно дълга богата дантелена пола. — Изборът бе предоставен на мен. Надявам се да Ви хареса.

— Сигурна съм, че всички рокли са хубави.

— Обърнете се, ако обичате. — Рядко се срещаше толкова сериозна или толкова безразлична булка. Дагмар бе чувала за принцеса Адриан, надяваше се тя да носи нейни дрехи, но никога не бе

допускала, че ще ушие сватбената ѝ рокля в Джакир за толкова кратко време. Дали булката не е бременна. Едва ли, ако се съдеше по тънката талия и по плоския ѝ корем. Във всеки случай Дагмар беше твърде дискретна и не клюкарстваше за своите клиентки, особено когато това можеше да се разчуе. Тя бе францужойка, практична.

— Шлейфът ще бъде прикрепен тук. Ще пада по роклята като река и царствено ще се влачи. — Посочи как точно ще изглежда шлейфът с тънките си грозни ръце. — N'est-ce pas?

Адриан се усмихна. Жената правеше всичко възможно.

— Харесва ми.

Окуражена, Дагмар обикаляше около нея и се суетеше. През годините бе обличала богатите и прочутите, като ловко прикриваше недостатъци и тлъстини по женските хълбоци. Принцесата имаше хубаво тяло: дребно и красиво оформено. Каквото и да създаде за фигура като тази, ще бъде забелязано и ще породи завист. Жалко, че нямаше поръчка и за чеиза ѝ.

— Каква ще бъде прическата Ви? С вдигната или пуснатата коса?

— Не знам. Не съм мислила.

— Трябва да подхожда на роклята. — Приглади косата на Адриан и отстъпи назад. Тя бе слаба жена, с обикновени черти и с красиви зелени очи. — Смятам, че на плитка ще бъде добре. Такава прическа е много френска, много изтънчена, като роклята. — Отстъпи и критично огледа роклята.

— Ще носите ли бижу? Нещо специално?

Тя помисли за „Слънцето и Луната“ върху сватбената рокля на майка си.

— Не, нищо няма да има на роклята.

Дочуха шум и смехове.

— Това са жените, които ще присъстват на сватбата. — Дагмар извърна красивите си очи. — Ще полудеем за една седмица, но всичко ще бъде безукорно.

— Мадам, колко струва тази рокля?

— Ваше Височество...

— Искам да знам цената на това, което е мое.

Дагмар сви рамене и нервно подръпна полата на роклята.

— Навярно двеста и петдесет хиляди франка.

Адриан кимна и докосна дантелата около врата си.

Парите, които бе получила за бижутото на Сейнт Джон, щяха да ѝ стигнат. Каква ирония, че тук ще използва парите!

— Ще изпратите сметката на мен, не на шейха.

— Но, Ваше Височество.

— На мен — повтори Адриан. Тя нямаше да облече нещо, платено от него.

— Както желаете.

— Сватбата е в Джакир, мадам. — Отново се усмихна Адриан. — Но аз съм американка. Трудно се променят навиците.

За нея въпросът бе приключен. Вратата се отвори и тя се обърна. В стаята влязоха повече жени от определените да присъстват на сватбата. Поне още дванайсет жени дойдоха от любопитство, да пият чай и да говорят за женитби и за мода. Пресметна, че Дагмар ще получи поръчки поне за още шест рокли.

Жените се съблякоха по бельо. То и бижутата бяха тяхна страст и варираше от великолепно до безвкусно: червени колани за жартиери и черна дантела, бял сатен и прозрачна коприна. Бърбореха, пробваха рокли и ахкаха. Разпитваха за цветя, за подаръци, за медения месец. За Адриан всичко това щеше да е много забавно, дори вълнуващо, ако не я измъчваше пулсиращата болка в слепоочията. Сватбата може да е фарс, събитие, изгодно за някого, но подготовката бе истинска.

Видя, че в роклята, която бе облякла, малката ѝ сестра изглежда много по-възрастна. Една от помощничките скъсяваше полата.

— Не! — Адриан махна с ръка към жената, която отбелязваше мястото на подгъва с карфици. — Роклята не е подходяща за нея.

Ясмин се хвана за полата.

— Харесвам я. Кирай и другите ще са облечени с такива.

— С тази рокля си като дете, което мисли, че е пораснало.

Лицето на сестра ѝ изразяваше несъгласие. Адриан се обърна към дизайнерката:

— Искам нещо специално за сестра ми.

— Баща Ви се разпореди жените, които ще присъстват на сватбата, да бъдат с еднакви дрехи.

Погледна отражението на шивачката в голямото огледало. Очите им се срещнаха.

— Казвам Ви, че сестра ми няма да облече тази рокля. Искам нещо по-леко, по-... — Запъна се, преди да каже „младежко“. — Нещо

по-съвременно. В розово например, за да изпъкне сред другите.

Очите на Ясмин светнаха.

— В червено.

— Розово — повтори сестра ѝ.

Дагмар се съгласи и тъй като бе по-вероятно в бъдеще да изпълнява поръчките на принцесата, а не на шейха, реши да съдейства.

— Има нещо подходящо в салона. Ще изпратя да го донесат.

— Добре. Изпратете ми сметката и за тази рокля. — Погали бузата на Ясмин. — Ще бъдеш красива. Много красива. Като роза сред папрати.

— Красива съм и в тази рокля.

Адриан се обърна така, че двете се погледнаха в огледалото.

— Ще бъдеш по-красива. По традиция едно от момичетата на сватбата — шаферката — се облича с рокля, която е по-различна от дрехите на другите, за да бъде забелязано.

Ясмин помисли и се съгласи. Когато навърши определената възраст, тя с радост ще приеме да носи фередже, но сега предпочиташе да бъде забелязана.

— В копринена рокля ли?

Някога, като малко момиче, Адриан копнееше за копринена рокля.

— Да.

Доволна, по-малката ѝ сестра стоеше пред огледалото.

— Когато се омъжвам, ще нося рокля като твоята.

— Може и тази, ако искаш.

Ясмин се учуди.

— Да облека носена рокля?

— Има обичай да си със сватбената рокля на майка си, сестра си или на приятелка.

Момичето замислено прокара пръст по сатенената пола на Адриан. „Това е странен обичай — каза си тя, — но ако роклята си заслужава, може да се помисли.“

— Не бих облякла роклята на майка си. Не е красива като тази. Тя е била втора жена. Ти защо не облечеш роклята на твоята майка?

— Не е при мен. Имам я на снимка. Някой път, когато ми дойдеш на гости в Америка, ще ти я покажа.

— Да дойда при теб? — На Адриан ѝ се стори, че тя нетърпеливо и властно отпрати с ръка слугата, който ѝ предложи чаша чай. — Кога?

— Когато е възможно.

— И ще ядем в ресторант?

— Да, ако искаш.

За момент Ясмин приличаше на всяко едно младо момиче, на което му е предложено нещо много приятно.

— Някои жени в Джакир се хранят в ресторанти, но татко не ни разрешава.

Взе ръката ѝ.

— Всеки ден ще вечеряме в ресторант.

Филип рядко виждаше шейха. С него се държаха добре. „Като с дипломат“ — мислеше той, след като го разведоха из двореца. Показаха му всяка стая, с изключение на помещенията за жени и престолонаследникът подробно, но малко отегчително го запозна с историята на Джакир. Слушаше и запомняше прозорци, портали, входи и изходи. Наблюдаваше слугите и хората от охраната, които се движеха в точно определеното време и в строго установения ред.

Задаваше въпроси. От книгата, дадена от Адриан, знаеше коментарите и запитванията, които биха се възприели като критика. Затова и не попита за жените, скрити за тяхно добро зад решетки и градински стени. Не попита за осъществяваната, макар и тайно, търговия с роби. Нито за публичните екзекуции чрез отсичане на глава.

Обядваха хайвер и рохки яйца в зала с ромолящ басейн. Пъстропери птици извиваха трели в клетки, висящи от тавана. Говореха за изкуство и литература. Не споменаха за бичуването с камшик от камилска кожа. Рахман се присъедини към тях. Веднъж превъзмогнал своята стеснителност, той обсипваше Филип с въпроси за Лондон. Попиваше всичко.

— В Лондон живеят много мюсюлмани.

Филип отпи от кафето и закопня за хубав английски чай.

— Навярно.

— Искам да видя града през зимата, когато вали сняг. Ако можех да съм там сега!

Филип си спомни разказа на Адриан за първия път, когато е видяла снега.

— Тогава трябва да дойдеш догодина и да бъдеш с нас.

Рахман помисли, че ще е чудесно да види големия град и да е със сестра си с хубавите очи и усмивка. Толкова много неща ще научи в Лондон, а той копнееше за нови знания. Погледна брат си. И двамата знаеха как ще реагира баща им.

— Вие сте много любезен. Един ден, ако Аллах пожелае, ще дойда в Лондон. Извинете ме, трябва да продължа с уроците си.

По-късно обикаляха града с кола с климатична инсталация, Фахид посочи корабите в пристанището, докато говореше за изгодните търговски споразумения между Джакир и западните държави.

Красотата бе навсякъде, Филип я откри в далечните тъмни хълмове и в яркосиньото море. Въпреки движението и бясно профучаващите таксита, тук се усещаше миналото и упоритата съпротива срещу промяната.

Отминаха дворец, където преди по-малко от пет години една принцеса и нейният възлюбен бяха екзекутирани за прелюбодеяние. В далечината Филип видя сребристия силует на административна сграда със сателитна антена.

— Ние сме страна на контрастите. — Фахид наблюдаваше как член от Комитета за защита на добродетелта и предпазване от пороци сграбчи за ръката една непридружавана жена. — Промениха се много неща в Джакир за последните двайсет и пет години и все пак ние сме и винаги ще бъдем ислямска държава.

Филип реши, че моментът е подходящ да го запита:

— Сигурно се чувствате много неловко като човек, получил образованието си на Запад.

Фахид гледаше как мъжът крещеше на жената, която бе сама, и грубо я избута от сука. Той не одобряваше това, но все още не бе шейх.

— Понякога е трудно да се съчетае най-доброто от вашия и от моя свят. За да се развива Джакир, ще са необходими повече компромиси. Законите на исляма не могат да се променят, но навиците на хората трябва да станат други.

Гостът също видя инцидента на сука.

— Навици като тези да се малтретират жените ли?

Престолонаследникът даде нарежданията си на шофьора и се облегна назад.

— Религиозните полицаи са посветени и това е религията, която управлява в Джакир.

— Не съм аз този, който ще критикува религията на другите, Фахид. Но за един мъж е трудно да наблюдава безучастно как една жена е малтретирана. — Мислеше за жената на сука, за Адриан и за Фоуб.

За Фахид не бе трудно да разбере какво имаше предвид Филип.

— За някои неща ние с вас никога няма да постигнем съгласие.

— Какво ще промените, когато поемете управлението на държавата?

— Същността е не в това какво аз ще променя, а какво народът ще позволи да се промени. Като много европейци вие мислите, че държавата прави хората такива, каквито са, че тя налага или премахва ограниченията. В много случаи, ако не и във всички, хората се въздържат от промяната. Те се противопоставят на прогреса, дори когато се втурват към него. — Фахид се усмихна. Наля за двамата изстуден плодов сок в кристални чаши. — Ще ви изненада ли това, че много жени с удоволствие носят фереджетата си. Това не се дължи на закона. Наложени са от елита преди много столетия. Модата по времето на Мохамед е станала традиция. — Запали цигарата на Филип със златна запалка. — Виждате, че на жените не се разрешава да шофират в Джакир. Това не е закон, а традиция. Не е написано, че е неприлично една жена да кара кола, но тя е... е обезкуражена, защото, ако спуска гума, никой мъж няма да ѝ помогне. Ако кара рисковано, полицаят няма да я спре. Така че традицията е по-силна от самия закон.

— Доволни ли са вашите жени?

— Кой знае какво мислят жените.

— По тази точка Изтокът и Западът могат да постигнат съгласие — отвърна младият мъж с усмивка.

— Искях да видите това. — Щом лимузината спря, Фахид посочи навън. — Ахман Мемориъл Юнивърсити — колежът за жени.

Това бе единствената сграда, построена с американски тухли. На прозорците имаше решетки, които предпазваха от слънцето и обезкуражаваха любопитните. Три жени, облечени в традиционна

носия, бързо се качиха по стълбите и влязоха вътре в сградата. Филип забеляза, че забулените с покривала жени носеха маратонки „Найк“ и „Рибок“.

— Семействата са съгласни момичетата да учат тук, в Джакир. Виждате, че традициите могат и да се приспособяват към новото. Имаме нужда от лекарки, учителки и банкови служителки. Това се прави с цел нашите жени лесно да получат медицинско обслужване, образование и да боравят с парите си. Всичко се променя.

Филип разглеждаше постройката.

— Вие разбирате това.

— Много добре. Работя съвместно с министъра на труда. Амбицията ми е да видя как моят народ ще направи Джакир по-силен с помощта на науката. С образованието идва прогресът, но и недоволството, и потребността да знаеш повече, да видиш повече, да имаш повече. Страната ще е принудена да се приспособи и все пак кръвта не се променя. Жените ще носят фереджетата, защото така искат. Те ще си останат привързани към харема, защото там намират спокойствие.

— Уверен ли сте в това?

— Знам, че е така. — Даде знак на шофьора и скръсти ръце. Той бе уравновесен, ерудиран двайсет и три годишен мъж. Щеше да стане шейх. Това му се втъпяваше от раждането. — Получих образованието си в Америка, обичах американка и харесвах много неща там. Но моята кръв е бедуинска. Майката на Адриан бе американка и я възпита по западен маниер. Но кръвта ѝ е бедуинска. Ще тече във вените ѝ, докато е жива.

— Това я прави такава, каквато е. Това не я променя.

— Животът ѝ не е бил лесен. Много ли мрази баща ми?

— Силно е да се каже „мрази“.

— Но уместно. — Фахид вдигна ръката си с дланта нагоре. Въпросът бе важен. В това се състоеше главната причина да настоява да е насаме с Филип. — Любовта и омразата са обикновени чувства. Ако я обичате, я отведете от тук веднага след сватбата. Пазете я далеч от Джакир, докато баща ми е жив. Той също не прощава.

Прозвуча дълбока гърлена песен — поканата за молитва.

Вратите се отвориха и мъжете, малко смутени, но без да задават въпроси, коленичиха и наведоха лица до напуканата земя. Фахид слезе

от колата. Робата му бе копринена, но той се смеси с другите мъже, които изразяваха почитта си към Аллах.

Филип също излезе от колата, въпреки следобедната горещина. Той виждаше как от джамията мюезинът призовава правоверните. Картината бе силна, но в нея имаше нещо почти унижително с мъжете, навели чела до земята под яркото слънце, а наоколо се носеше миризма на пот и на подправки. Жените стояха настрана, скупчени под сенките. Те можеха да се молят тихо, но не им се разрешаваше да откликват на поканата. Няколко чужденци бизнесмени изчакваха търпеливо.

Докато наблюдаваше, Филип започна да разбира Фахид. Хората не само се придържаха и подчиняваха на религията. Те я възприемаха и я обезсмъртяваха. Този начин на живот се въртеше около религията и честта на мъжа. Може да никнат сгради една след друга, да се предоставя възможност за образование, но нищо не може да промени кръвта.

Погледна към двореца. Градините впечатляваха с цветовете си. Зеленият керемиден покрив блестеше на слънцето. Някъде вътре бе Адриан. Дали поканата за молитва няма да я накара да отиде на прозореца.

Устройството, което носеше Адриан, бе много чувствително. Остави другите инструменти в стаята си и взе само малкия усилвател, месинговия ключ и една пила. Не облече черните работни панталони и ризата, ако я спрат през нощта, най-добре ще е да бъде с дълга пола.

Мина през прохода така, както поколения жени бяха стигали от техните помещения до главния дворец. „Някои радостно са се придвижвали през тунела, други безропотно, но винаги с някаква цел“ — помисли Адриан. Стъпваше безшумно със сандалите си по изтъркания под. Пътят се осветяваше с факли, както е било от самото начало. Слабият им пращящ пламък хвърляше сенки и придаваше романтичен вид на прохода.

Тук можеше да мине мъж, шейхът или принцът. Но в този час дворецът спеше и само тя се движеше в прохода.

Безпокоеше се за Филип. Бе възможно апартаментът му да е под наблюдение. Ако го хванат на непозволено място в неудобно време, ще го депортират, без да може да размени дума с него. Нея ще я бият или

ще я затворят в отделенията за жени, но това щеше да е нищо, ако не успее да постигне целта си.

От прохода се озова в апартамента на шейха. Навярно той спеше в съседната спалня, тъй като долавяше предпочитаната от него миризма на сандалово дърво. Сам — всяка съпруга, избрана за през нощта, се изпращаше обратно в нейната стая, щом изпълни задължението си. Питаше се колко ли пъти майка ѝ е повиквана в тези стаи като куче, което е набелязано за разплод.

За миг се изкуши да се втурне в спалнята му, да го събуди от самодоволния му сън и да му каже всичко, което изпитва, всичко, което бе поникнало и израснало от горчивите семена в детските години. Но удовлетворението ѝ щеше да продължи само дотогава, докато говори. Тя искаше повече от това, много повече.

Смяната на стражите приключваше един час преди зазоряване. Погледна светещия циферблат на часовника си и прецени, че времето, с което разполага, е достатъчно.

Подробно помнеше хелиографското копие на безлюдния, тъмен и тих коридор. Зави и тръгна към съседното крило. Стигна до вратата на стаята с подземие, наведе се и започна да отваря бравата. Работеше уверено, дланите ѝ се изпотиха. Нервно изтри ръце в полата си и продължи. Бързо се огледа наляво и надясно, вмъкна се вътре и затвори вратата след себе си.

Примря, когато нечия ръка запуши устата ѝ. Щом се посъвзе, наруга Филип. Дръпна се настрана и насочи тънкия лъч на фенерчето си в лицето му.

— Още веднъж направи така и ще изгубиш ръката си.

— Радвам се да те видя. — Наведе се да я целуне. — Имаше малък проблем с ключалката, нали?

— Не. — Бързо мина покрай него, после се върна и се хвърли на врата му. — Филип, не знаех, че толкова ще ми липсваш!

Зарови лице в косата ѝ и дълбоко вдъхна нейния аромат.

— Добре. Става все по-хубаво и по-хубаво. Какво прави през целия ден, докато аз обикалях града?

— Изпих безброй чаши чай, слушах истории за плодовитост и за деца и изпробвах сватбената ми рокля.

— Говориш така, сякаш нищо от това, което ми каза, не ти е било приятно.

— Трудно е. Не знаех колко трудно ще е да измамя баба. И не искам да съм облечена в бял сатен на сватба, която е само шоу.

— Тогава ще направим от нея нещо повече.

Каза го безгрижно, но очите му показваха, че не се шегува.

— Знаеш какво мисля за това и сега не е време да го обсъждаме. Огледа ли скривалището?

— От горе до долу. — Насочи фенерчето към стоманената врата. — От спецификациите се вижда, че всяка ключалка е свързана с алармена система. Отнема много време, но иначе е лесно. Ще стегнем тези със скоби, както ти предложи. Имам нюх към комбинациите, така че бързо ще стане.

— Това трябва да свърши работа. — Подаде му циферблат, дебел колкото палец. — Усилвател е. Поработих над него. Сложи го срещу вратата и ако някой кихне през три стаи, той ще улови звука.

Филип внимателно освети устройството.

— Твое изобретение ли е?

— Всъщност усъвършенствах го. Исках да е нещо малко и чувствително.

— За човек, който не е завършил училище, ти се справяш учудващо добре с електрониката.

— Дарба. По моя преценка ще отворим скривалището за час.

— За четирийсет минути, общо петдесет с отключването на входната врата.

— Да кажем за шейсет. — Усмихна се и докосна бузата му. — Без да подценявам възможностите ти, скъпи.

— Да се обзаложим на хиляда лири, ако отворя за четирийсет минути.

— Дадено. Няма да можеш да работиш безопасно до три часа. В два и половина ще се заема с алармите. Ще действам по-спокойно, ако направо дойдеш тук. Не докосвай нищо до три часа. Ще дойда при теб веднага, щом свърша.

— Не ми допада идеята ти да се справяш с това сама.

— Щях да се справя с цялата работа сама, ако бях постъпила така, както исках. Започваш от горния циферблат и продължаваш с долните.

— Това ми е познато, Ади. Знам как да отворя.

Мина покрай него и извади ключа.

— Не бъди толкова самоуверен!

— Няма, но искам и ти да не си. Как ще съм сигурен, че си прекъснала алармените системи?

— Повярвай ми. Работих упорито и твърде внимателно обмислих всичко, за да сбъркам сега. Или ми повярвай, или ме остави да го направя.

Наблюдаваше я как бързо и внимателно движи пилата по ключа.

— Не съм свикнал да работя с партньор.

— Нито пък аз.

— За щастие и двамата се оттегляме от занаята след тази кражба. Ади, щях да съм по-спокоен, ако не си толкова напрегната.

— А аз щях да съм по-спокойна, ако ти беше в Лондон сега. — Направи му знак с ръка да не я прекъсва. — Може да нямаме възможност да говорим отново за това. Ако нещо се обърка, ако изглежда, че нещо не е наред, искам ти да се спасиш. Обещай ми!

— Не можеш да искаш това.

— Не мога да не го искам. Има разлика.

— Ти още не разбираш, нали? — Обхвана брадичката ѝ с ръка. — Все още не го възприемаш. Колкото и да твърдиш, че не вярваш в любовта, чувствата ми към теб няма да се променят. Скоро, Ади, всичко ще е минало и ще бъдем само ти и аз. Трябва да свикнеш.

— Това е работа. Няма нищо общо с любовта.

— Няма ли? Ти си се заела с това както от обич към майка си, така и от омраза към баща си. Дори повече. Аз съм тук, защото за мен е важно всичко, което чувстваш, което си ти.

— Филип. — Нежно хвана китката му. — Никога не знам какво да ти отговоря.

— Думите сами ще дойдат. — Притегли я към себе си като човек, който винаги се възползва от момента. — Ще ме поканиш ли в стаята си?

— Бих искала. — Затвори, очи и се наслади на целувката. — Но не мога. Ами работата?

Тя се обърна и отново пъкна ключа в бравата. Бе в състояние да чуе и най-слабото триене на метал с метал, когато не влизаше гладко в ключалката.

— Не мога да рискувам да отключа сега. По-фино ще изпиля ключа тогава, когато алармените системи са изключени. Но мисля,

че... — Отново пхна ключа в бравата и го извади.

— Ще стане точно. — Спря и погледна съсредоточено вратата, като държеше в ръка все още затопления от пиленето ключ. — Огърлицата е от другата страна — само на няколко крачки. Чудно защо не усещаме топлината ѝ.

— Мислила ли си някога да я задържиш?

— Когато бях млада. Представях си я, представях си, че я слагам на шията на мама и гледам как лицето ѝ се оживява. Представях си, че я слагам на врата си и се чувствам...

— Как се чувстваш?

Адриан се усмихна.

— Като принцеса. — Пусна ключа в калъфа му. — Не, тя не е за мен. Сега ползата от нея ще компенсира трагедията, която винаги я е следвала през годините. — Сви рамене. Беше ѝ неловко. — Струва ми се, че това, което казах, звучи идеалистично и глупаво.

— Да. — Взе ръката ѝ и я целуна. — Но аз те пожелах, преди да знам, че си идеалистка и глупава. — Задържа ръката ѝ и двамата тръгнаха към вратата. — Ади, бъди внимателна с баща си!

— Рядко правя два пъти една и съща грешка, Филип. — Сложи устройството за улавяне на шумове срещу вратата и почака, докато се увери, че навън е тихо. — Не се безпокой за мен. От години играя ролята на принцеса.

Хвана я, преди да се измъкне през вратата.

— Адриан, не трябва да играеш на принцеса, защото всъщност си.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не бе убедена, че Филип е прав. През следващите няколко дни тя трябваше да призове цялата си самоувереност и самоконтрол. Тази нейна способност донякъде бе в кръвта ѝ. Според Адриан почти изцяло бе наследила таланта си от момичето от Небраска, което някога бе завладяло Холивуд.

Наложи се да присъства на безброй приеми, официални обеда и закуски у различни роднини — жени, където разговорите бяха неизменно едни и същи. Слушаше съвети и отговаряше на въпроси, задавани на всяка бъдеща булка. Виждаше Филип от време на време, но той никога не бе сам. Часовете минаваха в проби и в пазаруване с лели и братовчедки.

Подаръци се сипеха вече от всички краища на света. Това бе едната страна на измамата, която тя не очакваше, но обърна в своя полза. Златни чинии, сребърни самовари, вази от държавни глави и крале. В откъсването, замисляно някога като лично, бяха въввлечени приятели и непознати. Въпреки че нищо не знаеха, принцове и президенти станаха участници в играта.

Както се предполагаше, тя лично благодареше за подаръците. Времето минаваше в писане на писма и приемане на гости, пристигнали за церемонията.

Но имаше един подарък с изключително значение, изпратен от Ню Йорк. Явно Филип бе съобщил на Селест. Стоеше между другите подаръци — красиво изработена китайска кутия. Загадъчна кутия с възхитителни сложни шарки на подвижните врати с пружини. След няколко дни Адриан ще сложи „Слънцето и Луната“ в тайното чекмедже и ще я натовари на кораб заедно с другите подаръци.

Дръзкият и опасен план за контрабандното пренасяне на огърлицата отпаднаше. Благодарение на своята гордост Абду ѝ предостави съвършена възможност да отмъсти. Видя го само още веднъж преди сватбата. Бе задължена да се обърне към него. За да напусне двореца, жената, принцеса или не, все още трябваше да получи писмено разрешение за това от мъж роднина.

Адриан стоеше, скръстила ръце под дългите си ръкави. Носеше само диамантения пръстен от Филип и обиците, подарени от Селест. Огърлицата с аметисти бе вече прибрана. Щеше да плати с нея водопроводната инсталация в клиниката.

— Благодаря, че се съгласи да ме приемеш.

Кабинетът на баща ѝ бе в кралско червено и синьо. На стената зад него висеше меч със скъпоценни камъни по дръжката. Той седеше зад ебонитово бюро и нетърпеливо барабанеше с пръсти по повърхността му.

— Разполагам с малко време. Трябва да се приготвиш за утре.

Нейната гордост, наследена от Абду, пламна. Ловкостта, наследена от Фоуб, парира гордостта, така че гласът ѝ стана тих.

— Всичко е готово.

— Тогава прекарвай времето си в размисъл за женитбата и за твоите задължения.

Преди да отговори, отпусна ръцете си.

— Мислех и за още нещо. Благодаря ти за това, че подготви всичко. — И двамата знаеха, че за мъжа се съди и по разноските, направени за сватбата на дъщеря му.

— Това ли е всичко?

— Дойдох да помоля за разрешението ти да отидем с Ясмин и с другите ми сестри на крайбрежието за няколко часа. Нямах много време, за да ги опозная.

— Време имаше, но ти пожела да живееш на друго място.

— Те са мои сестри.

— Те са жени от Джакир, дъщери на Аллах, ти не си и никога не си била.

Едно от най-трудните неща, правила някога, бе да държи главата си наведена и да говори тихо.

— Нито ти, нито аз сме в състояние да се откажем от кръвта, колкото и да го желаем.

— Но аз мога да предпазя дъщерите си от покварата на твоето влияние. — Протегна ръцете си върху бюрото. — Утре церемонията ще съответства на твоя ранг. После ще напуснеш страната и аз ще престана да мисля за теб. Иншаллах. За мен ти си мъртва от момента, когато замина. Няма да твърдя нещо, което не съществува.

Адриан пристъпи напред, без да мисли дали ще я удари, или ще ѝ причини нещо по-лошо.

— Ще дойде време — тихо каза тя, — когато ще си спомниш за мен. Кълна се!

Тази нощ, сама в стаята си, тя не сънува, а дълго плака.

Поканата за молитва я събуди. Бе денят на сватбата. Адриан отвори прозорците и в стаята стана горещо и светло. Този ден щеше да е най-дългият и навярно най-трудният в живота ѝ. Малко време оставаше до момента, когато жени и слуги ще нарушат спокойствието ѝ и ще започне мъчителната процедура по обличането.

Без да мисли за нищо, тя напълни огромната вана с топла вода и сипа вътре ароматни соли.

Ако сватбата бе истинска, дали щеше да е възбудена, радостна и нетърпелива? Сега усещаше единствено скръбта за това, което не можеше да е. Церемонията ще е лъжа, както и обещанията, давани при такива церемонии — от единия край на света до другия често бяха лъжи.

Какво друго е женитбата, ако не робство за жената? Тя приемаше мъжкото име и се отказваше от своето, а заедно с него и от своите права да бъде нещо друго, освен съпруга. Неговата воля, неговите желания, неговата чест, никога нейната!

В Джакир това се наричаше *sharaf* — лична чест на мъжете. Закони и традиции се създаваха около нея. Загуби ли се, не може да се възстанови. Затова жените в семейството, по-скоро тяхното целомъдрие, фанатично се охраняваше. Мъжът е отговорен за поведението на дъщеря си, докато е жива. Вместо свобода, бяха им предоставили слуги, не работеха, животът им бе празен. Това робство в позлатена клетка щеше да продължава дотогава, докато жените разрешаваха да ги продават, когато ги женят, също както и тя допусна да я продадат в името на отмъщението.

Баща ѝ каза истината. Тя не бе жена от Джакир и Филип нямаше бедуинска кръв. Всичко бе лицемерие, маскарад. В най-важния ден от живота ѝ, деня, който чакаше от детството си, трябваше да си спомни това. Може и да тече кръвта на Абду във вените ѝ, но неговият свят ѝ е чужд.

Когато всичко свърши, когато фанфарите известят края на празника, тя ще направи това, за което е дошла, ще изпълни клетвата си. Отмъщението, дори и след толкова години, ще е сладко.

Щом го извърши, всички връзки със семейството ще са безвъзвратно скъсани. Ще страда и ще я боли. Вече знаеше това, но всяко нещо има цена.

Жените от къщата влязоха. Дойдоха, за да я напръскат с парфюм, да почернят очите ѝ с въглен и да начервят устните ѝ. Непрекъснатото удряне на барабаните, докосването на пръстите по кожата ѝ, гласовете на шепнещите жени — всичко бе сякаш сън. Баба ѝ седеше на позлатен стол, даваше указания, одобряваше и леко поправяше грима.

— Помниш ли сватбата си, бабо?

Джидах въздъхна едва доловимо.

— Една жена никога не забравя деня, когато всъщност става жена.

Облякоха я в бяла коприна с бяла бродерия.

— Как се чувстваше тогава?

Джидах се усмихна при спомена за своята сватба.

— Той бе красив, строен и толкова млад. С баща ти приличате на него. Бяхме братовчеди, но той бе по-възрастен, както е прието. Гордеех се, че съм избрана за него, и се боях, че няма да е доволен от мен. — Тя се засмя и очите ѝ загадъчно светнаха. — Но след тази нощ вече не се страхувах.

Започнаха да се шегуват за първата брачна нощ, някои с добри спомени, други с ужасни. Ръцете им бяха в косата ѝ: сплитаха я, навиваха я, докато миризмата на тамяна проникваше в нея. Адриан търпеливо понасяше всичко.

Много от жените бяха изкарани навън от стаята, когато моделиерката дойде със сватбената рокля. Дагмар помогна на Адриан да я облече. Вече се понасити на ориенталския парк и копнееше за Париж, където най-лошото, което една жена може да очаква в следобедната разходка, са подсвирквания и предложения. Чуваха се охкания и ахкания, докато закопчаваше редица облечени копчета.

— Великолепна булка сте, Ваше Височество. Почакайте! — Нетърпеливо направи знак да ѝ подадат накита за глава. — Искам да се видите едва когато сте готова.

Тънък тюл падна пред очите ѝ. Воал на главата — дори сега. „Повече от сън“ — помисли Адриан, когато погледна през него. Обърнаха огледалото и тя се видя в падащ на гънки снежнобял сатен и колосана дантела, с разкошен блестящ шлейф, който се бе проточил до вратата. Шивачките бяха работили повече от сто часа, за да прикрепят перлите по него. Накитът за глава искреше. Бе малка корона от перли и диаманти около тях, от която се спускаше тънък тюл.

— Изглеждате великолепно. Роклята е такава, каквато Ви обещах.

— Да, много ми харесва. Благодаря.

— Бе удоволствие за мен — отвърна Дагмар, като си помисли: „И облекчение да я свърша“. — Желая Ви щастие, Ваше Височество. Нека днешният ден за вас е всичко, което желаете.

— Ще бъде — отвърна Адриан, имайки предвид „Слънцето и Луната“.

Взе букета от орхидеи и бели рози. Тя бе булка, но нямаше да звучи сватбеният марш, нямаше да има обувки, вързани за пълна чаша, нямаше да хвърля ориз. Така дори по-лесно щеше да възприеме церемонията като шоу, като част от играта.

Уверена, спокойна и със студени ръце, бе въведена от жените в залата, където трябваше да я представят на нейния съпруг и на мъжете от семейството.

Филип бе поразен. Не би могъл да опише състоянието си по друг начин. Преди да се появи Адриан, той дишаше и мислеше като всеки човек, но щом я видя, земята спря да се върти за него. Дори пръстите му се сковаха. Никога не бе изпадал в такова състояние, при което гърлото му да се свие от нервно напрежение.

Мъжете от семейството я целуваха — някои тържествено, други с радост. Баща ѝ я целуна с безразличие. Взе ръката ѝ и я сложи в ръката на Филип. И с това приключи връзката си с нея.

Благословиха ги. Четоха текстове от Корана, но на арабски, и Филип не разбра нищо, освен това, че ръката ѝ е студена и започва да трепери.

Тя не знаеше, че той ще е облечен с бяла роба и ще носи покривало за глава. Всичко това правеше церемонията по-недействителна. Обаче знаеше, че женитбата е факт. Бракът ще е временен и лесно ще бъде разтрогнат, но днес той е действителен.

Мина повече от час, преди да започне процесията. Началото бе обявено чрез възглас, последван от традиционното цъкане с език на бедуинските жени, които чакаха в сватбената зала. Филип чу биенето на барабаните и музиката, щом тръгнаха.

Довечера пак щяха да минат през тези зали, но тайно.

— Това ли е всичко? — Адриан трепна, когато чу шепота на Филип, и си каза, че вече е време да види смешното в ситуацията.

— Съвсем не. Гостите трябва да бъдат забавлявани. Най-напред излизат музикантите и танцьорите. Не ти разрешавам да ги гледаш — усмихна се Адриан. — Изпълнението им ще продължи не повече от двайсет минути.

— А после?

— Ще приемаме поздравленията на сватбарите. Ще минем покрай столовете и ще седнем на подиум, отрупан с цветя. Там ще приемаме поздравления в продължение на два часа.

— Два! Добре — промърмори той. — Ще ни нахранят ли?

Прииска ѝ се да го целуне за това, но се засмя.

— По-късно на сватбения пир. Защо си облечен така?

Защото нейният баща се бе разпоредил така. Филип прецени, че е по-добре да не ѝ казва истината.

— Когато си в Рим... — започна да обяснява, но повече не можеше да говори.

Това, което Адриан каза за цветята, не бе преувеличено. Стени от тях се издигаха от пода до тавана. Още по-смайващо впечатление правеха скъпоценностите на жените, привилегировани да присъстват на тържеството. Адриан не преувеличи и за времето. Те седяха в беседката, здрависваха се, разменяха целувки и приемаха пожелания в продължение на повече от два часа, докато от миризмата на розите и тежкия парфюм го заболя главата.

Церемонията продължаваше. Бяха въведени „като стадо“, помисли Филип, в огромна зала с тесен портал. Там имаше маси, отрупани със захаросани плодове, с десерти и печено месо с много подправки. В центъра се издигаше двайсет етажна торта.

Някой тайно бе внесъл камера „Полароид“. Щастливи, жените се снимаха и скриваха фотографиите. Филип помоли да ги снимат с Адриан и също скри снимката.

Осем часа, след като бе облякла сватбената си рокля, ги въведоха в апартамента, където щяха да прекарат първата нощ като съпруг и съпруга.

— Добре — обърна се тя, когато вратата зад тях се затвори. — Беше голямо шоу.

— Липсваше само едно нещо.

— Пехливани ли?

— Колко си прозаична. — Хвана ръцете ѝ, преди тя да свали булото си от главата. — Не съм целунал булката.

Бе достатъчно спокойна, за да се усмихне.

— Има още време.

Облегна се на него. „Само този път“ — каза си тя. Все още ухаеше на цветя. Роклята ѝ прошумоля, когато Филип я обгърна с ръце. Целувката му ѝ даваше всичко, от което се нуждаеше.

— Ти си толкова красива, Ади. Бях зашеметен, когато влезе в стаята.

— Бях спокойна, преди да те видя. — Отпусна глава на рамото му. — Никога няма да ти се отплатя за това, което направи за мен.

— Когато човек върши нещо с егоистично намерение, няма смисъл да му се плаща. Тръгваме си утре.

— Но...

— Вече казах на баща ти. — Свали фибите, които придържаха воала. Бе нетърпелив да зарови пръсти в косата ѝ. — Той няма нищо против веднага да отведе съпругата си на сватбено пътешествие. Уведомих го, че ще бъдем две седмици в Париж, после в Ню Йорк.

— Прав си, така е най-добре. Колкото по-малко виждам братята и сестрите си, толкова по-лесно ще ми бъде да се разделя завинаги с тях.

— Може би пак ще се срещнете.

— Знам, той няма да им позволи да контактуват с мен след това. Не знаех само, че ще е трудно да се откажа от нещо, което съм имала за твърде кратко време. — Започна да разкопчава копчетата на роклята на тила си. — Трябва да починем, Филип. Нощта ще е дълга.

Свали ръцете ѝ и продължи сам да разкопчава роклята.

— Преди да починем, ще свършим някои други неща. — Покриваше лицето ѝ с целувки, докато разкопчаваше роклята. — Липсваше ми, Ади.

Тя свали робата от раменете му.

— Само този път ще ми се радваш.

Френските шивачки биха изтръпнали, когато сатенената рокля се свлече на купчина на пода.

Той се събуди, но не помръдна. Усещаше тялото на Адриан, притиснато до неговото. Тя спеше много леко и той знаеше, че ако се премести или прошепне името ѝ, ще я събуди. Бе още рано.

Рядко спеше, когато му предстоеше работа. Проблемът с някои професии се състоеше в това, че те никога не ставаха рутинни, обикновени или достатъчно досадни.

„Слънцето и Луната“. Преди време мисълта да вземе огърлицата, да я държи в ръка, щеше да го задоволи за няколко седмици. Сега копнееше тази дяволска работа да е приключила и двамата с Адриан да са в Оксфордшир, седнали удобно пред огъня с двете хрътки в краката им.

Навярно вече остарява. Може би става обикновен като всички хора.

Истината бе, че е влюбен и все още не можеше лесно да свикне с това.

Докосна диамантения пръстен, който ѝ подари по време на цирка, възприет от другите като сватба. Значението на този толкова обикновен символ бе много по-голямо, отколкото той предполагаше или искаше да е.

Тя бе негова, жената, която копнееше да отведе в своя дом, да я представи на майка си и да прави планове за бъдещето с нея. Да прави планове за бъдещето! Отмести косата от очите си. За кратко време направи голям скок. Той, който досега предварително планиваше само забавленията от един ден за друг, сега мислеше за деца и за семейни вечери. Но Филип е скачал и преди, и досега винаги се е приземявал леко. Един добър крадец трябва да е уравновесен и сръчен. Сега се нуждаеше и от двете качества.

Жалко, че не можеше да прекара нощта както обикновена брачна нощ с шампанско, с музика и с безумие до зори, макар че и двамата бяха достатъчно безумни и преди. Тя приличаше на опасен дремец вулкан и изригването му го караше да трепери като юноша на задната

седалка в кола. Нейните колебания и страхове, когато за пръв път заедно прекараха нощта, бяха погълнати от страстта, стаена в очите ѝ.

Сега, макар и само за няколко часа, забравиха напрежението, с което и двамата живеяха от идването си в Джакир.

Бяха заедно в леглото, а скоро, за добро или за лошо, щяха да са заедно и в откъсването. Докосна я по бузата и промълви името ѝ. Адриан веднага се събуди.

— Колко е часът?

— Минава един.

Кимна с глава, стана и започна да се облича.

Следобед дрехите им бяха бели. През нощта щяха да са облечени в черно. Не говореха, докато проверяваха инструментите и ремъците. Адриан окачи на гърдите си тънка чанта, превързана за раменете. В нея бяха скобите за проводниците, устройството за дистанционно управление, ватирана кутия и месинговият ключ.

— Необходими са ми трийсет минути. — Тя свери часовника си и натисна секундомера. — Не излизай от апартамента преди два и половина, за да не попаднеш на охраната в източното крило.

— Няма да е необходимо да се отделяме един от друг, ако се движим достатъчно бързо.

И тя като него сложи хирургически ръкавици.

— Филип, вършили сме това, много пъти. Знаеш, че съм права.

— Това не значи, че трябва да ми допада.

— Ти само се концентрирай върху комбинациите. — Надигна се на пръсти да го целуне. — Късмет!

Той я придърпа към себе си и я целуна.

— Успех!

Тя се прокрадна като сянка от стаята и изчезна.

Хладнокръвно обмисли тази работа, както и всяка друга, с която се заемаше. Планира я точно. Изчакваше тази възможност. С идването на нощта, която бе очаквала през целия си живот, тя трепереше като човек, който за пръв път ще краде в магазин на Мейсай и не е в добра форма. Движеше се плътно до стените и се ослушваше, ослушваше, ослушваше...

Очите ѝ бързо привикнаха с тъмнината, а тук-там през прозорците без решетки проникваше лунна светлина. В коридорите и салоните имаше богатства — слонова кост от Индия, нефрит от Китай,

френски порцелан. За нея те бяха важни толкова, колкото дрънкулките на пазара. Интересуваха я стражите. Забърза по стълбите към първия етаж.

Тук бе толкова тихо, че чуваше пулса си. Цветята, закупени от Европа за сватбата, пръскаха аромат. Два бели гълъба спяха в златна клетка сред хиляди листенца. Адриан се промъкна край тях, край салоните, край голямата зала и канцелариите. Вратата на стаята със система за сигурност и оръжия бе дискретно монтирана в ъгъла. Гостите трябваше да са в безопасност, но да не им се досажда със светски неща като алармени инсталации и оръжия. Със затаен дъх Адриан плъзна вратата.

Почака пет-десет секунди, докато се увери, че навсякъде е все така тихо и тъмно.

Безшумно пристъпи и затвори вратата зад гърба си. Стълбите тук бяха стръмни и без перила. Ако не успее да свърши за предвиденото време и я заварят в това помещение, няма къде да се скрие, нито с какво да се оправдае. Без светлина, без никакви перила на стълбите, за които да се хване, тя не можеше да се движи бързо и рискуваше да падне. Слизаше внимателно.

Когато стигна до дъното на помещението, сърцето ѝ биеше до пръсване. Дълбоко пое дъх. Погледна часовника си. Разполагаше с двайсет минути да се справи с алармените системи, преди Филип да докосне първия циферблат. Времето бе достатъчно. Извади малко широкообхватно фенерче и подробно разгледа стаята.

Тук имаше сандъци, натрупани един върху друг на височина два човешки боя. Сляят прах по тях показваше, че не са нови. В стъклен шкаф с две ключалки, заемащ цялата стена, стояха пушки, наредени като войници. Цевите им лъщяха от смазка. Отсреща бе алармената система. Адриан се залови за работа, като се опитваше да се абстрахира от оръжията зад гърба си.

Не докосна системата за външната сигурност на двореца. За пет минути, обляна в пот, отви болтовете от плочката, откри и стегна със скоба първия проводник. Те бяха дванайсет на брой — по четири за всяка брава. Помнеше спецификацията на алармената система. Прецизно проследяваше цветния код на всеки проводник — първо бял, после син, черен, червен. Погледна към тавана. Дали Филип вече е готов да започне? Две алармени системи бяха изключени, но

напрежението в тила ѝ не намаляваше. Най-малката грешка сега щеше да е с фатални последици.

Намери последния проводник и се протегна, за да го стегне със скоба, когато чу стъпките. Нямахше време за паника. Сложи обратно плочката и без инструмент зави един болт, който да я придържа, преди да се пъкне зад сандъците.

Бяха двама мъже, въоръжени с пистолети. Гласовете им отекваха като пушечни изстрели в главата ѝ. Адриан се сви и затаи дъх.

Единият се оплакваше от извънредната работа през нощта заради сватбата и гостите. Другият бе по-философски настроен. Похвали се с пътешествието си до Турция, където се забавлявал с проститутки от Будапеща. Бе заразил жена си със сифилис.

Светнаха, преди да се доближат до Адриан на разстояние по-малко от един метър. Вторият мъж се разсмя и извади изпод робата си списание. На корицата имаше гола жена с разтворени крака. Ако полицаите откриеха списанието, двамата мъже щяха да останат без ръка или без око, независимо от това, че охраняваха двореца. Минутите отлитаха. По гърба на Адриан се стичаше пот.

Единият извади турска цигара и я запали. Двамата стояха наведени над снимките в списанието. Главата ѝ се завъртя от опиума в цигарата. Мъжът дръпна дълбоко и я подаде на колегата си.

Тя слушаше мърморенето и забележките им, от които и проститутка би се изчервила. Единият от мъжете се приближи, така че неговата дреха почти докосна крака ѝ. Тя усещаше миризмата на потта му. Двамата започнаха да се пазарят — отначало нормално, после се разгорещиха. Не смееше да помръдне, за да погледне часовника си. Филип сигурно вече бе горе, готов да започне работа над първия циферблат. Всеки момент алармата можеше да запищи. Всичко пропадеше.

Парите отидоха от едните ръце в другите. Списанието изчезна. Цигарата бе угасена и угарката скрита. Чуваше смеха им, докато се придвижваха към изхода. Адриан мълчаливо изчака да загасят светлината.

Изправи се, щом стана тъмно. Погледна часовника си и разбра, че разполага само с минута и половина, за да стегне със скоба последния проводник.

Устата ѝ пресъхна. Повръщаше ѝ се. За пръв път изпаднаше в такова състояние по време на работа. Едва не изпусна с вдървените си пръсти свалената плоча. Оставаха четирийсет и пет секунди. Пъхна я между коленете си и се зае с проводника. Ръката ѝ бе сигурна, сякаш принадлежеше на някой друг, а не на жената, плувнала в пот. Направи клуп. Движенията ѝ бяха точни като на хирург. Оставаха още двайсет секунди. Пъхна скобата в клупа, обърна я и я затегна.

Потърка уста с opakото на ръката си и погледна часовника. Две секунди. Почака да минат. Търпеливо остана на място и отброи още една минута. Никакъв алармен сигнал не прониза тишината. Адриан отново закрепил защитната плочка на системата.

Филип имаше пъргави пръсти и остър слух. Работеше търпеливо като човек, който шлифова скъпоценни камъни. Или като крадец. Докато се ослушваше за щракването на ключалките, непрекъснато се питаше къде е тя.

Минаха петнайсет минути след оптималното определено време, за което Адриан трябваше да мине по коридорите и да дойде в скривалището. С помощта на нейния усилвател той със задоволство чу тракването, което означаваше, че първата ключалка е отворена, и Адриан се е справила с алармената система. Това го поуспокои. С очи, приковани във вратата, и с наведена глава прокара пръсти по втората брава. „Още пет минути“ помисли той. Ако тя не се появи след пет минути, Филип ще отиде да я намери, а огърлицата да върви по дяволите. Размърда пръстите си като пианист. Първата ключалка се отвори, когато видя, че дръжката на входната врата се натиска. Пъхна се зад вратата и се притисна до нея, когато Адриан пристъпи в залата.

— Закъсня.

Изхили се и това я освободи от напрежението, което едва не скъса нервите ѝ.

— Съжалявам, не можах да взема такси.

Прегърна го и това бе достатъчно, за да се успокои.

— Някаква неприятност?

— Не, всъщност не. Имаше двама души от охраната с порнографско списание и с някакъв турски опиум. Беше като на забава.

Филип погледна брадичката ѝ.

Адриан гледаше спокойно, но бе бледа.

— Трябва да ти напомня, че сега си омъжена жена. Друг път не ходи на забава, ако аз не съм поканен.

— Съгласна съм. — Отдръпна се от него, учудена, че така бързо се успокои. — Успя ли да направиш нещо?

— Що за въпрос? По-добре се заеми с ключа, скъпа. Почти съм свършил.

— Ти си моят герой.

— Имай го предвид.

Работеха един до друг: Филип се занимаваше с последната комбинация, а Адриан — с тежкия ключ. Два пъти я спря, защото пилата ѝ го разсейваше.

— Готово! — Отстъпи назад. — Почти бях забравил колко приятно звучи изщракването на езичето. — Погледна часовника си и се усмихна. — Трийсет и пет минути и четирийсет секунди.

— Поздравления.

— Дължиш ми хиляда лири, скъпа.

Адриан го погледна и изтри потта от челото си.

— Запиши го на моята сметка.

— Знаех, че ще се измъкнеш, без да платиш. — Въздъхна и се наведе над рамото ѝ. — Готова ли си?

— Дадох ти да свършиш лесната работа — промърмори тя. — Ключът съвсем не е от простите. Ако изпиля повече, отколкото трябва, няма да ни свърши работа.

— Да опитам да отворя с шперц. Ще загубим един час.

— Не. Скоро ще приключа. — Пъхна ключа, внимателно завъртя наляво, после надясно. Усещаше съпротивлението. Почти виждаше на кои места се трие. Извади го и отново започна да изпилва тук и там, като капваше масло. След това го мина с шкурка. Свиваше пръстите си както хирург по време на дълга еднообразна операция.

Изминаха още трийсет минути. Най-после тя пъхна ключа, завъртя го и отключи. Падна на колене там с ключа в ръка. През целия си живот се стремеше към този момент. И сега, след като вече бе тук, не можеше да помръдне.

— Ади?

— Знаеш ли какво изживявам? Сякаш умираш. Най-после да постигнеш най-важната цел в живота си. Да знаеш, че е свършено, и

нищо друго, което постигнеш някога, няма да има такова значение. — Издърпа ключа и го пъкна в чантата си. — Все още не сме свършили.

Извади дистанционното управление и набра кода. Светна червена лампичка. Диамантът на пръста ѝ проблясваше, докато наместваше шунта. Червената лампичка изгасна и се запали зелена.

— Сигурно е това.

— Сигурно?

Обърна се усмихната към Филип.

— Не съм дошла тук с гаранция.

Той отстъпи назад, за да може тя да отвори вратата на скривалището сама. Лъкна ги тежък въздух. Адриан почти чу някакъв звук. Навярно бе плачът на жената, умряла някога тук. Освети с фенерчето си скривалището, където блестяха злато, сребро и скъпоценни камъни.

— Пещерата на Аладин — промълви Филип. — Мечтата на всеки крадец. Господи! Мислех, че съм видял всичко.

Кюлчетата злато бяха наредени във формата на пирамида, която стигаше до кръста, до тях — свитъци сребро. Имаше чаши, самовари и подноси, изработени от същите метали, някои инкрустирани със скъпоценни камъни. Женски накит за глава с рубини като капки кръв бе поставен до корона, обсипана с диаманти. Дълбокият сандък, който Адриан отвори, бе пълен с нешлифовани камъни.

Имаше и произведения на изкуството — картини от Рубенс, Моне, Пикасо, които Абду никога нямаше да окачи в двореца, но бе достатъчно далновиден да вложи парите си в тях. Те отвлякоха вниманието на Филип от блясъка на скъпоценностите. Наведе се, освети платната с маслени бои и се замисли.

— Съкровищата на шейха — глухо проехтя гласът на Адриан. — Някои са купени с петрол, други — с кръв, някои — с любов, други — с предателство. А майка ми умря, без да има нещо, освен това, което крадах за нея.

Той се изправи и я погледна.

— А най-лошото от всичко е, че не престана да го обича.

Филип нежно погали страните ѝ, за да изтрие сълзите.

— Той не е заслужавал обичта ѝ, Ади.

— Не. — Въздъхна, сякаш се освободи от скръбта. — Ще взема това, което е мое.

Насочи светлината към отсрещната стена. Бавно я плъзна по повърхността. Откри огърлицата. „Слънцето и Луната“ сякаш запламтя от живот.

— Там.

Придвижи се към бижутото, а може би то я притегли към себе си. Сега ръцете ѝ трепереха, но не от страх, нито от скръб. Трепереха от възбуда. Огърлицата бе под стъклен капак, но той не намаляваше излъчвания от нея огън. Любов и омраза, мир и война, обещание и предателство — един поглед само бе достатъчен, за да изпита човек всички страсти. Всяко бижу е лично, но нито едно не можеше да е толкова лично като това.

Филип също насочи светлината на фенерчето си към огърлицата, така че лъчите от двата светлинни източника се пресичаха и сливаха.

— Господи, тя е много по-красива, отколкото си я представях! Нищо от това, което съм мислил да крада, не може да се сравнява с нея. Тя е твоя. — Докосна рамото ѝ с ръка. — Вземи я.

Адриан я извади. Бе тежка и това я изненада. Приличаше на илюзия, която може да изтече през пръстите на човека, който се опита да я задържи. Тежеше в шепите ѝ, пулсираща от живот, излъчваща обещание. Както бе огряна от светлина, Адриан почти видя кръвта, пролята за нея преди толкова много години.

— Като че ли е направена за нея.

— Да.

Това я накара да се усмихне. Знаеше, че той ще я разбере.

— Винаги съм се питала как ли ще се чувствам, ако държа съдбата си в ръце.

— И?

Обърна се към него с огърлицата в ръце като обещание.

— Спомням си само какъв звук издаваше, когато мама се смееше. Съжалявам единствено за това, че не мога да ѝ я върна.

— Ти правиш за нея повече от това. — Помисли за пълната с плъхове сграда в Манхатън, която младата жена щеше да превърне в клиника за малтретирани. — Фоуб би се гордяла с теб, Ади.

Тя кимна, извади от чантата си навито на руло парче кадифе и сложи огърлицата в него.

— Той ще дойде за нея. — Покри диаманта и перлата. Очите ѝ искряха както огърлицата. — Ти разбираш това.

— Разбирам, че животът с теб няма да е скучен.

За последен път Адриан освети помещението. Погледът ѝ бе привлечен от някакъв надпис, издълбан на стената зад празния сандък. Приблужи се и внимателно го разгледа. Знаците бяха стари, но все още достатъчно ясни, навярно издълбани с диамант.

— Какво пише?

— Послание от Бирайна: „Умирам за любовта, не се срамувам. Аллах акбар“.

Хвана ръката на Филип.

— Навярно сега тя може да почива в мир.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Раздялата щеше да е мъчителна. Адриан продължи да опакова багажа си, докато Ясмин крачеше из стаята и се спираше тук-там да помирише шише с парфюм или да си поиграе с листчетата на увехнало цвете. Слънчевата светлина струеше през прозореца, огряваше ярките райета по роклята на момичето и се отразяваше в златото по китките, пръстите и ушите ѝ. Адриан искаше да вярва, че слънцето е причината за болката в очите и за сълзите, готови да потекат. Страдаше, когато напусна Джакир преди, но го преживя. Този път вземаше огърлицата със себе си, но зад гърба си оставяше повече, отколкото мислеше, че е възможно.

— Ти можеше да останеш по-дълго, още един ден. — Сестра ѝ я наблюдаваше как сгъва дълга пола и я слага в куфара. Не беше честно да се срещне с такава красива и очарователна сестра и толкова бързо да я загуби отново. Другите ѝ сестри бяха досадни дори и само заради това, че постоянно бе с тях.

— Съжалявам. Не мога. — Щеше да ѝ е по-леко, ако не бе открила колко е лесно да обича. Прибра една кутия с широка двойна гривна от ковано злато, подарък от Рахман. Той искаше да стане инженер — за слава на Аллах. Случайно ли бе или предопределено от съдбата това, че той имаше същата цел, както и тя като малка. Отново взе кутията и сложи гривната на ръката си. На ревера на костюма си закопча пантерата със скъпоценни камъни. — Филип има работа. Вече твърде дълго време отсъства. — Както и тя. Затвори куфара. С голямо удоволствие би го хвърлила от самолета в морето с прибраните в него дълги прикриващи поли и блузи с високи яки. — Когато ти разрешат да дойдеш в Америка, ще бъдеш при мен.

— И ще видя мястото, за което ми разказа — Рейдио Сити?

Адриан се засмя, докато се увиваше в наметалото.

— Това и много други.

— А Блумърдейл?

— Блумингдейл — поправи я Адриан и покри косата си с шал.

— Вярно ли, че е по-голям от сука?

Бързо разбра какво имаше предвид Ясмин.

— Има всякакви дрехи, каквито можеш да си представиш, събрани на едно място, под един покрив. Хиляди парфюми и кремове.

— И мога да си купя каквото искам с пластмасовата карта?

Адриан кимна с глава и взе фереджетото си.

— Продавачките ще ти се зарадват.

Все някога щеше да се случи. Тя трябваше да повярва в това.

— Много искам да дойда и да видя метрото и Тръмп Тауър.

— И на семейство Тръмп ще им бъде приятно да се запознаят с теб.

— Хубаво е, че ще имам за какво да мисля, когато си отидеш. Но ти ще се върнеш в Джакир.

Тя можеше да излъже. Би се справила чудесно. Обърна се и погледна сестра си, седнала сред натрупаните на канапето възглавници.

— Не, Ясмин, няма да се върна.

— Съпругът ти няма да разреши?

— Филип би разрешил всичко, което искам.

Ясмин рязко стана.

— Ти не желаяш да ме видиш отново.

Адриан седна и я притегли до себе си.

— Когато дойдох в Джакир, не познавах нито теб, нито Рахман. Помнех Фахид като малко момче. Не мислех, че някой ще се интересува от краткия ми престой тук. А сега толкова се измъчвам, като те оставям.

— Тогава защо не останеш? Чула съм, че Америка е дяволско място, с мъже и жени безбожници, без чест. — Тя забрави за Блумингдейл и Рейдио Сити. — По-добре да си тук, татко е толкова мъдър и щедър.

„Дано винаги е такъв с теб“ — помисли младата жена.

— Америка не е нито по-лошо, нито по-добро място от другаде. Хората там са както навсякъде — има и добри, и лоши. Но тя е моят дом, както Джакир е твоят. Сърцето ми е там, Ясмин, но част от него ще остане тук с теб. — Свали пръстен — обикновен аквамарин с квадратна форма, монтиран на тънка златна халка. — Бил е на майката на моята майка. Подарявам ти го, за да си спомняш за мен.

Момичето завъртя камъка така, че той отрази светлината. Имаше набито око и разбра, че пръстенът е с малка стойност, но ѝ хареса. Освен това бе достатъчно голяма, за да ѝ е присъща женската сантименталност. Без да се замисля, дръпна масивните златни халки от ушите си.

— Така и ти ще си спомняш за мен. Ще ми пишеш ли?

— Да. — Мислеше, че може да разчита на баба си да ѝ предава писмата. За да са доволни и двете, Адриан свали от ушите си перлените обици и ги замени с халките. — Един ден ще ти покажа всичките места, за които ще ти пиша.

Прегърнаха се. Ясмин бе още дете и „един ден“ за нея означаваше нещо твърде далечно.

— Беше права за роклята — сподели тя. — С нея изглеждах особено.

Адриан отново я целуна. Чудеше се дали животът на момичето ще е винаги толкова лек, както например да си избере подходяща рокля. Навярно нямаше да види Ясмин отново, преди сестра ѝ да стане жена.

— Ще си спомням как изглеждаше в нея. Ела, трябва да се сбогувам с баба.

Не искаше да плаче и да изживява мъката при загубата на някого. Но щом коленичи в краката на възрастната жена, сълзите потекоха. Това бе частица от нейното детство, която ѝ бе върната за кратко време и от днес нататък безвъзвратно щеше да си отиде.

— Една млада булка не трябва да плаче.

— Ще ми липсваш, бабо, никога няма да те забравя.

Джидах сви пръсти в шепите на Адриан, докато я целуваше по бузите. Тя добре познаваше сина си. Сърцето му никога нямаше да се отвори за дъщеря му.

— Обичам те така, както обичам всички мои внучета. Ще те видя отново. Не в този живот, а в другия.

— Ако имам деца, ще им разказвам всичките приказки, които знам от теб.

— Ще имаш. Иншаллах. Върви при своя съпруг.

Трябваше да се сбогува и с другите, преди да премине през градинската врата. Някои от жените ѝ завиждаха за свободата. Други я съжаляваха за това, че ще ѝ липсва закрилата, която харемът им

осигурява. Целуна Лайха, после Сара. И двете носеха в утробите си живот, който ги привързваше към Джакир. Вече нямаше да види нито тях, нито родените от тях деца. След раздялата си с жените се питаше дали някога отново ще изпита това силно чувство на единство.

Зад нея остана харемът с присъщите му аромати и символи. Чуваше как ромони водата във фонтана, докато минаваше през градината и покрай нея. Дворецът и спомените в него бяха зад гърба ѝ.

Колата вече чакаше. До нея стояха Филип и двамата ѝ братя.

— Желая ти щастие. — Целуна я Фахид по страните. — И дълъг, плодотворен живот. Винаги съм те обичал.

— Знам. — Погали го по лицето. — Ако дойдеш в Америка, домът ми е отворен за теб. За двама ви. — Бързо влезе в колата.

По пътя до летището мълчеше. Филип я остави сама с мислите ѝ. Знаеше, че тя не се вълнува за огърлицата, която е в китайската кутия в стегнатия с ремъци багаж, натоварен вече на самолет с курс на запад, а за хората, оставила след себе си. Адриан не поглеждаше наляво, нито надясно, докато минаваха през града. Не се обърна да погледне двореца, смаляващ се в далечината.

— Добре ли си?

Сложи ръката си върху неговата и продължи да гледа напред.

— Ще се оправя.

На летището Филип успя да обезкуражи носачите турци с техния непонятен език, които грабваха чантите и ги пренасяха до такситата или до вратите, без да се съобразяват дали собствениците желаят това или не. Със заплахи и жестове той ги задържа настрана и двамата с шофьора пренесоха чантите до очакващия ги самолет. Пилотът стоеше готов и подаде ръка на Адриан, за да ѝ помогне да се качи.

— Добър ден, сър, мадам. Надявам се да не сте имали проблеми.

Филип изпита желание да целуне пилота по устата не за друго, а заради ведрия му типично английски глас.

— Как е времето в Лондон, Хари?

— Отвратително, сър, отвратително!

— Слава богу!

— Стаята Ви в Париж е резервирана, сър. Поздравявам Ви по случай женитбата.

— Благодаря. — Погледна през рамо Джакир за последен път. — Ще ни отведеш отгук, нали?

Когато Филип се качи на борда, Адриан вече бе махнала покривалото. Носеше костюм в малинов цвят. Косата ѝ бе открита, прибрана във френски кок. Филип се питаше дали тя знае, че с тази прическа изглежда по-екзотично от всеки друг път.

— По-добре ли си сега?

И двамата погледнаха към символите, които бе свалила от себе си — покривалото, шала и фереджетото.

— Малко. След колко време ще излетим?

— Веднага щом ни разрешат от летището. Искаш ли нещо за пиене?

Усмихна се, защото вече бе видяла шампанското с лед.

— Да. — Понечи да седне, но вместо това нервно закрочи из малката кабина. — Защо трябва да съм по-напрегната сега, отколкото при пристигането ни?

— Естествено е, Ади.

— Така ли? — Играеше си с брошката на ревера. — Но ти не си.

— Аз нищо не оставям зад себе си.

Бе трудно да каже дали оценява, или се възмуцава от прозорливостта му.

— Ще имаме много работа, Филип. Трябва да решим какво ще правим със сватбените подаръци.

Ако тя все още не желаше да мисли за истинската причина за емоционалния смут в душата си, той можеше да почака. Извади тапата на бутилката така, че да не изгърми. Шампанското се надигна до гърлото на шишето, после се отдръпна.

— Мислех, че подаръците са натоварени за Ню Йорк заради огърлицата.

— Така е. Но не можем да ги задържим.

Погледна я внимателно, докато разливаше виното.

— Много си съвестна за крадец.

— Едно е да крадеш, а друго да приемаш подаръци под фалшив предлог. — Пое виното. Той докосна ръба на своята чаша с нейната и внимателно я наблюдаваше.

— Церемонията не беше ли законна?

— Да, може да се каже, но такава бе целта, нали?

Филип отлично знаеше каква е неговата цел. Усмихна се и продължи:

— Мисля, че е по-добре да решим какво ще правим със „Слънцето и Луната“, отколкото да се занимаваме с няколко комплекта чаршафи и хавлиени кърпи. — Видя как веждите ѝ се вдигнаха заради пренебрежителното му отношение към малкото богатство в подаръци. — Едно по едно, Ади.

— Добре. Огърлицата е на сигурно място в тайното чекмедже на китайската кутия.

— Особено след като багажът бе запечатан с олово.

— По-приятно е да се разхождам с нея на врата, но не е практично. — Усмихна се. Едва ли митническите власти ще ровят толкова дълбоко в сватбените подаръци на принцеса Адриан. Тъй като алармената система отново работи така, както преди кражбата, може да минат седмици, преди Абду да забележи липсата.

— Това притеснява ли те?

— Какво? — Мъчеше се да се освободи от миналото. — Не, не. Можех да му разкрия картите си, но би било твърде глупаво да предизвикам спор на негова територия. Той ще дойде при мен.

— Рано е да мислим за това отсега.

Чуха гласа на пилота.

— Получихме разрешение за излитане, сър. Моля ви, седнете и затегнете коланите.

Малкият самолет набра скорост по пистата. Адриан усети как колелата се отделиха от земята. Напускаха Джакир. Наклоняването на самолета я прикова назад към седалката. Тя затвори очи. Спомни си за първия полет с Фоуб.

— Последния път, когато напуснах Джакир, пътувахме пак за Париж. Бях твърде възбудена и напрегната. За пръв път излизах от страната. Мислех за новите дрехи, които мама обеща да ми купи и за това, че ще се храня в ресторант. — Тръсна глава, за да пропъди спомена за Ясмин, обзета от някогашните нейни преживявания. — Мама е била решила да избягаме и се е чувствала ужасно. Но се смееше, когато летяхме над морето и ми показваше книга със снимки на Айфеловата кула и Нотр Дам. Никога не се качихме на Айфеловата кула.

— Ще отидем, ако искаш.

— Да, искам. — Бе уморена. Потърка очите си. Отново си представи огърлицата така, както я откри призори в скривалището. Бе

изваяна от слънчева светлина. Ледът бе влязъл в конфликт с огъня, който никога нямаше да се разреши. — Остави всичко друго. Мисълта ѝ бе заета единствено с мен. Едва когато бяхме в безопасност в Ню Йорк, разбрах, че е рискувала живота си, за да ме отведе.

— Тогава и аз съм ѝ задължен като теб. — Взе ръцете ѝ и ги целуна. Усети, че страстта ѝ се възпламени. — Тя бе необикновена жена, толкова необикновена, колкото дъщеря ѝ и огърлицата, която взе заради нея. Няма да те забравя как изглеждаше, когато я държеше в ръце. Греша, като мислиш, че огърлицата е създадена за нея. Тя е за теб.

Адриан си спомни как тежеше в ръцете ѝ. Спомни си сиянието, което я обгръщаше. И усети печал.

— Филип, искам да се любим.

Той откопча своя предпазен колан, после нейния. Хвана я за ръката и я изправи на крака. Стояха на тясната пътека между седалките, свали сакото ѝ и го остави да падне на пода. Доближи устните си до нейните и усети нервното напрежение, което тя постоянно се опитваше да превъзмогне. Устните ѝ бяха разтворени, меки и уязвими. Нейните пръсти, така уверени друг път, сега не можеха да се справят с копчетата на ризата му.

— Глупаво е — промълви тя и пусна ръцете си, — но се чувствам като първия път.

— Донякъде е така. Има различни повратни точки в живота, Ади. — Филип съблече блузата и разкопча полата, която се плъзна по бедрата ѝ. Носеше тънко фино бельо.

Бавно, изгарящ от желание да продължи мига, той свали фибите и косата ѝ падна върху гърдите. Тя пристъпи и се притисна към него.

Филип не бързаше заради себе си и заради нея: бавни целувки, нежни ласки, шепот, въздишка. Докато самолетът летеше над морето, двамата се свлякоха на тясното канапе.

Имаше във Филип сила, която тя постепенно откриваше. Той не бе само мъж, предлагащ на жената рози и искрящо вино на лунна светлина, само крадец, промъкващ се през прозорци в мрака. Филип държеше на думата си и винаги щеше да я подкрепи. Изненадваше я, но с него се чувстваше сигурна.

Не можеше да каже кога премина границата, определила сама за себе си, и се влюби в него. Не можеше да каже защо стана така, след

като твърдо бе решила да го предотврати. Навярно това се случи още първата нощ, когато се разминаха в мъглата като двама непознати. Но знаеше момента, когато призна пред себе си, че е влюбена.

Филип усети настъпилата промяна. Тялото ѝ стана по-топло, по-меко, така че кожата ѝ се движеше под ръцете му като вино. Сърцето ѝ биеше силно. Тя го привлече към себе си. Устните ѝ се отвориха за неговите. Това бе вкусът на страстта, примесена с нещо по-тъмно и по-дълбоко. Кожата ѝ бе влажна и ставаше по-гореща, докато Филип милваше гърдите, талията и бедрата ѝ. И все още трепереше. Той повдигна глава и видя сълзи в очите ѝ.

— Ади...

— Не. — Докосна устните му с пръсти. — Обичай ме! Имам нужда от теб.

Тези думи породиха в душата му надежда и радост. Внимателно доближи устни до нейните, като обуздаваше желанието си да се нахвърли яростно върху това, което му се предлагаше.

— Кажи ми го пак.

Преди да му отговори, той я притегли така, че пръстите ѝ се впиха в раменете му и влажните им тела се притиснаха едно до друго. Тя се задъхваше. Видя как очите ѝ се разшириха и заблестяха, докато тялото ѝ се сви и се отпусна под неговото. Адриан затаи дъх, когато отново започна да се надига. Сега мислеше само за него и тялото ѝ бе като вода, придошла, развълнувана, издигаща се. Светлина обливаше кабината, а в затворените ѝ клепащи пулсираше червена мъгла.

Тя се премести, нетърпелива да му достави същите безумни наслади. Тялото му бе силно и стройно, а кожата му много по-бледа от нейната. Покриваше го с влажни целувки. От ласките ѝ тялото му гореше. С устните си усети ударите на сърцето му, а с пръстите си ускори пулса му. Някои от движенията ѝ бяха инстинктивни, други бе научила от него, но това, което правеше, бе всичко, което той би могъл да желае.

Пръстите му се спуснаха по ръцете ѝ. Дланите им се срещнаха. Адриан отвори очи и видя, че той я гледа. Стиснаха преплетените си пръсти, сякаш даваха обет.

Тя потръпна, когато той проникна в нея. После започна да се движи с него, тласък след тласък.

Самолетът се люлееше през облаците. Прегърнати, те усещаха само бурята, бушуваща в тях. Тя викаше неговото име и му казваше всичко, което той искаше да знае.

— Утре тръгваме за Ню Йорк. — Филип пренесе телефона до прозореца и погледна навън. Валеше сняг, а небето бе сиво като олово. Съжaliaваше, че Адриан излезе навън сама.

— Е, как така се обади?

Филип не се впечатли от иронията в думите му.

— Човек има право на уединение през медения си месец.

— Колкото до това... — промърмори Спенсър и захапа дръжката на лулата си, — моите поздравления!

— Благодаря.

— Можеше да ме уведомиш.

— Беше, а... шеметна история. Това не значи, че ще се измъкнеш, без да изпратиш подарък, старче. Нещо направено с вкус, скъпо.

— Няма да пиша в досието ти, че си мъмрен. Този подарък ти е достатъчен. Пренебрегваш установения ред за разрешение, после се промъкваш незабелязано зад гърба ми в някаква затънтена държава, докато ние сме затънали до пояс в един случай.

— Любовта прави странни неща с мъжа, Стюарт, сигурен съм, че си спомняш. Колкото до случая — добави Филип, — не съм го зарязал напълно. Мой бивш колега ми каза, че нашият човек се е оттеглил от занаята. Засега е напуснал континента.

— Дяволска работа!

— Да, така е. Мога да ти дам нещо за компенсация.

— Какво?

— Ще върнеш картината на Рубенс, открадната от колекцията „Ван Уай“ преди около четири години.

— Три и половина — картина на Рубенс, заедно с две на Коро и рисунки на Уиът и на Биърдзли.

— Имаш феноменална памет, капитане. Мога да ти помогна само за картината на Рубенс.

— По какъв начин?

— Знам къде е. — Усмихна се, като си припомни как светлината от фенерчето му пробягна по платното в скривалището на Абду. Да, имаше най-различни начини за отмъщение. — Възможно е картината на Рубенс да те отведе до другите.

— Филип, искам да си в Лондон утре за пълен доклад.

— Боя се, че вече съм поел друг ангажимент. Но — продължи той, преди Спенсър да започне да вика — с най-голямо удоволствие ще ти кажа всичко, което знам, а то е доста важно, след няколко дни. Но само ако се споразумеем.

— Какво споразумение? Ако имаш информация за откраднатата картина, твоето задължение е да ми я кажеш.

Филип чу, че се отваря вратата. Усмивката му стана по-широка, когато младата жена пристъпи в стаята с влажна коса. Огромно бе удоволствието му в момента да я гледа само как сваля ръкавиците си.

— Капитане, знам точно какви са задълженията ми. — Прегърна Адриан през талията и я целуна по главата. — Ще си поговорим надълго. Виж дали можеш да дойдеш в Ню Йорк. Бих искал да ти представя жена си.

Окачи слушалката.

— Студена си. — Разтърка ръцете ѝ.

— Това бе твоят капитан Спенсър, нали?

— Изпраща поздравите си.

— Обзалагам се, че е ядосан. — Тя отмести чантата.

— Много. Но имам нещо, което ще подобри настроението му. Купи ли нещо за мен?

— Да. Като избирах шал за Селест, видях това. — Извади кашмирен пуловер в същия цвят като очите му. — Не си се подготвил за зимата в Париж. Сигурна съм, че вкъщи имаш дузина такива пуловери.

Навярно бе глупаво, но Филип се развълнува.

— Да, но не са от теб. Затова ли не ми разреши да дойда?

— Не. Трябваше за малко да бъда сама, да помисля. Свързах се със Селест. Всичко е доставено в апартамента. Тя е разопаковала китайската кутия.

— А огърлицата?

— Е точно там, където съм я сложила. Казах ѝ да я остави там. Предпочитам да се занимавам с нея сама, когато се върнем.

— Изглежда, че контролираш всичко. — Повдигна брадичката ѝ с пръст. — Защо не ми кажеш какво всъщност те мъчи?

Адриан дълбоко пое въздух.

— Филип, изпратих писмо на баща си. Казах му, че „Слънцето и Луната“ е при мен.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Ужасно съм обидена, че не ме покани на сватбата.

— Селест, обясних ти вече, че това бе само уловка.

— Уловка или не, аз трябваше да съм там. — Селест сложи новия шал и застана пред огледалото. — Освен това, доколкото разбирам, ще трябва да тичаш дълго и упорито, за да избягаш от човек като Филип Чембърлейн. — Усмихна се и прокара пръсти по шала. — Преди двацет години щях да ти бъда съперница.

— Каквото и да става, щом свърши това, всеки от нас тръгва по своя път.

— Мила моя! — Обърна се и я погледна. — Не си актриса като майка си.

— Не знам за какво говориш.

— Ти си влюбена в него.

— Чувствата не променят фактите. — Играеше си с пръстена. — С Филип се споразумяхме.

— Скъпа моя! — Целуна я по бузата. — Чувствата променят всичко. Искаш ли да говорим за това?

— Не. — Въздъхна, ядосана от факта, че в гласа ѝ прозвуча съжаление. — Всъщност все още не искам да мисля за това. Имам достатъчно други грижи.

Селест стана сериозна.

— Тревожа се за теб и за това как той ще реагира сега, когато знае, че огърлицата е при теб.

— Какво може да направи? — За да прекрати разговора, Адриан взе палтото си. — Може да иска да ме убие, но така няма да си върне колието. — Отново се огледа, докато се закопчаваше. — Знаем, че ще иска да я вземе и ще прави компромиси, за да я получи обратно.

— Как можеш да говориш спокойно за всичко това?

— Защото съм достатъчно бедуинка да приемам съдбата си. През целия си живот се подготвих за това. Не се безпокой, Селест. Той няма да ме убие, а ще плати. — Видя в огледалото, че очите ѝ станаха

студени. — След като се оправя с него, навярно ще мога да видя останалите неща в живота си по-ясно.

— Ади! — Селест я прегърна през кръста. — Има ли смисъл всичко това?

Помисли за всички пътища, по които бе минала и които я отведоха в задушното подземие в древния дворец. Неволно докосна халките на ушите си.

— Трябва да има. Ще има.

Тръгна си. Реши да се прибере пеш, вместо да взема такси. Улицата бе тиха.

Бе вече февруари и твърде студено за разходки. Имаше няколко твърдоглавци, които вървяха край парка. Дъхът излизаше на облаци. Портиерите бяха загърнати във вълнени дрехи, със зачервени от студа уши. С ръце в джобовете Адриан вървеше, без да бърза.

Знаеше, че я следят. Още вчера забеляза това. Беше сигурна, че е работа на баща ѝ, макар че на Филип не спомена нищо. Огърлицата гарантираше нейната сигурност.

Филип сигурно е на среща със Спенсър. „Има някаква тайна тук“ — размишляваше тя. Той бе объркан, когато всеки се зае с работата си този следобед. Всъщност Филип изпадна в това състояние от момента, когато Спенсър се обади, че пристига.

Това не я засягаше. Нали току-що каза на Селест, че двамата са се споразумели. Ако той има тайни или някакви проблеми със своя началник, имаше право на уединение. Но тя желаше — не можеше да му помогне, но желаше да сподели с нея.

Видя голямата бяла лимузина пред сградата, в която живееше. Гледката не бе необикновена, но сърцето ѝ заби по-бързо. Още преди вратата да се отвори, знаеше кой ще слезе от колата.

Абду бе с костюм, с хубави италиански обувки, но все още носеше покривалото за глава, типично за неговата страна. Изгледаха се безмълвно.

— Ела с мен.

Видя мъжа зад него. Знаеше, че той е въоръжен и безапелационно ще изпълни заповедите на баща ѝ. Подтикнат от яростта си, Абду можеше да я застреля на улицата, но той не беше глупак.

— Мисля, че е най-добре ти да дойдеш с мен. — Обърна се с гръб към него и със затаен дъх влезе в сградата. — Горилата ти да остане навън — добави тя, когато той я последва. — Това засяга само нас двамата.

Качиха се в асансьора. Ако някой бе погледнал към тях, би видял красив изискан мъж в тъмно широко палто и млада жена, очевидно негова дъщеря, в палто от норка. Представляваха очарователна гледка.

Стана ѝ горещо. И това не се дължеше нито на топлината в сградата, нито на коженото палто. Не беше и от страх, макар да знаеше, че ръцете му са достатъчно силни и би могъл да я удуши, преди да стигнат по-горния етаж. Това дори не бе тържество, не още, а само предчувствие за дългоочаквания момент.

— Получил си писмото ми. — Той не отговори и тя го погледна. — Изпратих ти друго преди няколко години. Тогава не дойде. Очевидно за теб огърлицата е по-важна от живота на майка ми.

— Можех да те върна в Джакир. Щеше да си благодарна, ако се отървеше само с отсичане на ръце.

— Нямах власт над мен. — Вратите на асансьора се отвориха и тя излезе. — Вече не. По-рано те обичах и много се страхувах от теб. Сега дори не се страхувам.

Отвори вратата на апартамента и видя, че неговите хора вече са били вътре. Възглавниците бяха разрязани, масите преобърнати, чекмеджетата измъкнати. Това не бе обиск, бе отмъщение. Очите ѝ заблестяха от гняв.

— Нима си мислил, че ще я оставя тук? — Тръгна из стаята, като заобикаляше разхвърлените по пода вещи. — Твърде дълго съм чакала, за да те улеснявам. — Очакваше удара и отстъпи назад, така че ръката му не успя да я засегне. — Кълна се, че ако още веднъж ме докоснеш, няма да я видиш — спокойно каза тя.

Той стисна ръцете си в юмруци.

— Ще върнеш това, което е мое.

Адриан свали палтото си и го метна настрана. Китайската кутия лежеше счупена в краката ѝ, но вече бе изпълнила предназначението си. Огърлицата отново бе скрита, този път в трезора на Нюйоркската банка.

— Тук няма нищо твое. Това, което търсиш, принадлежеше на майка ми, а сега е мое. Такъв е законът на исляма, на Джакир и на

шейха. — Очите ѝ бяха същите като неговите. — Ти ли не зачиташ закона?

— Законът съм аз. „Слънцето и Луната“ принадлежи на Джакир и на мен, а не на дъщерята на една блудница.

Адриан отиде до портрета на майка си, свален от стената и хвърлен настрана. Внимателно го изправи така, че прекрасното лице бе обърнато към него. Почака, докато той го погледна, видя и си спомни.

— Тя принадлежеше на съпругата на шейха пред Бога и пред закона. — Отиде при него. — Ти си този, който открадна... нейната огърлица, нейната чест, а накрая и живота ѝ. Заклех се, че ще я взема от теб, и го направих. Заклех се, че ще платиш, и така ще бъде.

— Какво може да се очаква от жена, освен да ламти за скъпоценни камъни? — Сграбчи ръката ѝ и впи пръстите си в нея. — Ти нямаш представа за истинската им стойност и за значението им.

— Знам толкова, колкото и ти — отвърна тя и освободи ръката си. — Навярно и повече от теб. Мислиш ли, че ме е грижа за диаманта или за перлата? — Отвърна се от него с отвращение. — За нея бе важно, че ти си я дарил с огърлицата и че когато я взе от нея, си ѝ изменил. Тя не се интересуваше от огърлицата, от начина на шлифование, от цвета и от каратите. За нея бе важно това, че ти си ѝ я дал от обич и си я взел от омраза.

Не можеше да понася портрета, който се взираше в него и събуждаше толкова спомени.

— Бях луд, когато дадох огърлицата, и здравомислещ, когато я взех. Ако искаш да си жива, ще ми я донесеш.

— И още една смърт да тежи на съвестта ти? — Тя сви рамене, сякаш за него въпросът бе много по-важен, отколкото за нея. — Ако умра, и тя си отива с мен. — Изчака, за да е сигурна, че ѝ вярва. — Виждаш, че мисля това, за което говоря. Готова съм да умра. И дори със смъртта си ще отмъстя. Но предпочитам да избегна това. Можеш да я вземеш обратно в Джакир, ако платиш.

— Ще я взема, а ти ще платиш за това.

Адриан се обърна към него. Това бе нейният баща, а тя не изпитваше нищо. Слава богу, че сега не изпитваше нищо!

— Мразех те през по-голяма част от живота си. — Говореше спокойно. — Знаеш ли как тя страда, как умря? — Почака, вперила поглед в очите му. — Болка, мъка, скръб, объркване! Гледах я как

умира бавно година след година. След всичко това трябва да разбереш, че каквото и да направиш, за мен ще бъде без значение.

— Сигурно е така, но ти не си сама.

Тя пребледня, на което Абду се зарадва.

— Ако навредиш на Филип, ще умреш преди мен. Кълна се, че ще хвърля „Слънцето и Луната“ в морето.

— Значи той е важен за теб.

— Много, но ти едва ли би могъл да разбереш това. — Със стегнато гърло извади последната си карта. — Но дори и той не знае къде е огърлицата. Знам само аз. Имаш работа само с мен, Абду. Обещавам ти, че цената, която съм определила за твоята чест, е много по-ниска от стойността на живота на майка ми.

Този път той вдигна юмрук срещу нея. Адриан се стегна, щом се затръшна външната врата.

— Още веднъж вдигни ръка срещу нея и ще те убия!

Тя залитна, за да се предпази от удара, но Филип вече държеше Абду за реверите.

— Не, недей! — Уплашена, сграбчи ръката му и го дръпна. — Той не ме удари.

— На устната ти има кръв.

— Нищо ми няма. Аз...

— Този път няма да ти се размине, Абду — каза го много спокойно, миг преди да стовари юмука си в челюстта му. Шейхът се строполи и повлече масата от времето на кралица Ана след себе си. Парещата болка по кокалчетата на пръстите задоволи Филип повече, отколкото ако държеше в шепата стотици изключителни скъпоценни камъни. — Това е за шамара по лицето й. — Почака, докато Абду се добра до разпрания диван. — За останалото, което й дължиш, бих те убил, но тя те иска жив. Ще кажа само, че има много начини да се осакати един човек. Разбираш ме, нали? Внимателно помисли за тях, преди отново да вдигнеш ръка срещу нея.

Абду изтри кръвта от устата си. Дишаше тежко не от болка, а от унижение. Откакто бе станал шейх, никой не бе го докосвал, с изключение на случаите, когато му благодаряха.

— Ти ще умреш.

— Не мисля. Твоите двама убийци отвън вече отговарят пред моя колега за това, че тайно носят оръжие. А той е капитан Стюарт

Спенсър от Интерпол. Пропуснах да спомена, че работя за Интерпол, нали? — Огледа наоколо. — По-добре би било да се запали покъщнината, Адриан. Пие ми се бренди. Можеш ли да намериш малко?

Тя никога не бе виждала Филип в такова състояние. Никога не бе го чула да говори така. В този момент не се страхуваше от Абду, а от него.

— Филип...

— Моля те, направи го за мен. — Погали я по бузата.

— Добре. Сега ще се върна.

Съпругът ѝ почака, докато тя излезе от стаята, и седна на облегалката на стола.

— Ако беше в Джакир, нямаше да дочакаш залеза на слънцето, и умирайки, щеше да възхваляваш Бог.

— Ти си мръсник, Абду. Това, че кръвта ти е синя, не те прави човек. — Дълбоко пое въздух. — Сега, след като свърши веселата част, искам да ти кажа, че пет пари не давам за твоите методи. Тук не минават. Какво мисля или изпитвам към теб сега, също е без значение. Това е работа. Преди да се заловим с нея, бих искал да ти обясня правилата.

— Нямам работа с теб, Чембърлейн.

— Ти не си глупав. Няма да изяснявам подбудите на Ади да вземе огърлицата. Трябва да знаеш, че планът бе неин. Аз бях само изпълнител и макар това да накърнява гордостта ми, ще призная, че тя можеше и сама да се справи. Измъкна я изпод носа ти и с нея ще си уреждате сметките. — Почака малко. — Но ще отговаряш пред мен, ако с Адриан се случи нещо. И още, ако мислиш да сключиш сделката с нас и после да ни прережеш гърлата, в Интерпол вече знаят всичко за случая. Нашата смърт, независимо дали е нещастен случай или нещо друго, ще насочи следствието към теб и твоята държава. Уверен съм, че това няма да ти хареса. Тя те победи, Абду. Съветвам те да го приемеш като мъж.

— Какъв мъж си ти? Ти си играчка в ръцете на една жена.

Филип само се усмихна.

— Ако предпочиташ да слезем долу и да си изясним това на улицата, нямам нищо против, уверявам те. — Погледна към влизащата

в стаята Адриан. — Благодаря ти, скъпа. — Взе брендито и посочи към баща ѝ. — Да продължим с работата. Абду е делови мъж.

Тя отново беше спокойна. Седна между двамата.

— Вече казах, че огърлицата ми принадлежи. Такъв е законът и той ще се спази и в Джакир, ако случаят стане публично достояние. Предпочитам да не се стига дотам, но ако се наложи, ще направя изявления в пресата тук, в Европа и на Изток. Скандалът ще е без последствия за мен.

— Историята за кражбата и за твоята подлост ще те съсипе.

— Точно обратното — усмихна се Адриан. — Ще се забавлявам с нея до края на живота си. Но това едва ли е изход. Ще ти върна огърлицата. Ще мълча за начина, по който се държеше с майка ми и за това колко си нечестен. Ще се върнеш в Джакир със „Слънцето и Луната“ и с твоите тайни срещу пет милиона долара.

— Високо оценяваш честта си.

Погледна го право в очите.

— Не моята, а на майка ми.

Можеше да убие и двамата. Абду мислеше колко доволен ще е да ги види разкъсани на парчета от бомба, поставена в кола, или пронизани от пистолет със заглушител, или отровени на някакво парти в Америка. Той имаше средства и власт да уреди това. Удоволствието щеше да е голямо. Но и последствията щяха да са такива.

Ако се открие, че е отговорен за тяхната смърт, ще се вдигне голям шум. Ако се разчуе, че „Слънцето и Луната“ е открадната от двореца, народът му ще се разбунтува и той ще е опозорен. Искаше да върне огърлицата, а не можеше да си отмъсти.

Връзките със Запада му бяха необходими, макар и омразни. Всеки ден от пустинята се изпомпваха пари. Пет милиона долара едва ли щяха да се отразят на кесията му.

— Ще имаш парите.

— Това е всичко, което искам от теб. — Стана, отвори чантата си и извади визитна картичка. — На моите адвокати — обясни тя и му я подаде. — Сделката ще стане чрез тях. Щом се уверя, че парите са депозираны по сметката ми в Швейцария, ще дам „Слънцето и Луната“ на теб или на твой представител.

— Ти никога няма да се върнеш в Джакир, нито ще се срещаш с някого от моето семейство.

Цената, която тя трябваше да заплати, бе по-висока, отколкото си представяше.

— Няма, докато ти си жив.

Тихо на арабски ѝ каза нещо, от което тя пребледня. След това се обърна и я остави сред хаоса в нейния дом.

— Какво ти каза?

Адриан не трябваше да се тревожи. Сви рамене, сякаш думите му ѝ бяха безразлични.

— Каза, че ще живее дълго, но за него и за всички от семейството в Джакир аз съм мъртва. Ще се моли на Аллах да умра с болка и отчаяние както майка ми.

Филип се приближи до нея и повдигна брадичката ѝ.

— Едва ли си очаквала да те благослови.

— Не съм. Всичко свърши. Очаквах, че ще получа удовлетворение и радост.

— Какво чувстваш?

— Нищо. След всичко това като че ли не изпитвам нищо.

— Тогава може би трябва да идем и да видим твоята клиника.

Стана ѝ приятно и се усмихна. После се засмя и прокара ръка през косата си.

— Може. Искам да знам дали там всичко е наред. — Когато погледна към портрета на майка си, почувства облекчение. — Парите за него не са нищо, но искам да съм сигурна, че разбра и ще си спомня.

— Разбра, Ади. И ще си спомня.

— Филип! — Докосна ръката му, после се отдръпна. — Трябва да поговорим.

— Ще имам ли нужда от повече бренди?

— Искам да знаеш, че съм ти благодарна за всичко, което направи.

— Хмм. — Прецени, че е по-добре отново да седне.

— Говоря сериозно. Помогна ми да изляза от най-трудното положение в моя живот. Навярно щях да осъществя замисъла си и без теб, но нямаше да е същото.

— О, съмнявам се! Съмнявам се, че би могла да успееш без мен. Но ако се чувстваш по-добре, като мислиш така, карай нататък.

— Знаех точно какво... — Запъна се. — Както и да е. Всъщност искам да ти благодаря за всичко.

— Преди да ме изпратиш до вратата?

— Преди всеки от нас да се върне към собствения си живот — поправи го тя. — Опитваш се да ме ядосаш, нали?

— Съвсем не. Трябва само да разбере какво точно искаш. Свърши ли вече с благодарностите?

— Да. Свърших. — Обърна се и ритна една счупена ваза.

— Е, можеше да изречеш и повече благодарности. Сега ти искаш да изляза през вратата и да се разкарам от живота ти, така ли?

— Искам да направя това, което е най-добре за двамата ни.

— В този случай... — Сложи ръце на раменете ѝ, но тя се отдръпна.

— Всичко свърши, Филип. Имам планове, които трябва да осъществя — клиниката, оттеглянето от занаята, моя... социален живот.

Той реши да почака ден-два, преди да ѝ съобщи, че тя ще работи за Интерпол. Когато му дойде времето, ще разбере и за Абду. Шейхът трябваше да отговаря на някои неудобни въпроси относно притежаването на откраднати картини. Сега двамата имаха друга работа, лична.

— И в живота ти няма място за съпруг?

— Женитбата бе част от плана. — „Струваше ми се, че ще е лесно. Случка, над която ще се посмеем, преди да се разделим“ — помисли тя. — Малко неловко ще ни бъде заради пресата и добронамерените приятели, но между нас всичко може да се реши много просто. Няма причина да се чувстваме обвързани заради едно...

— Обещание! — довърши той. — Мисля обаче, че обещанията са няколко.

— Не усложнявай!

— Добре тогава. Досега всичко бе според вашите обичаи. Да свършим с женитбата, както е според тях. Кажете как трябва да постъпя.

Устата ѝ пресъхна. Взе чашата му и отпи.

— Лесно е. Ще кажеш три пъти „Аз се развеждам с теб“.

— Само това? Не трябва ли да го изговоря, застанал на един крак при пълнолуние?

Адриан шумно остави чашата на масата.

— Никак не е смешно.

— Не, абсурдно е. — Взе ръката ѝ и силно я стисна, когато тя се опита да я отдръпне. Филип умееше да преценява шансовете, но този път не бе сигурен как ще реагира тя. — Развеждам се с теб — промълви, наведе се и я целуна. Устните ѝ трепереха. Адриан стисна пръстите му. — Развеждам се с теб. — Притегли я със свободната си ръка и този път целувката му бе по-настойчива. — Аз...

— Не! — Адриан го прегърна и се притисна към него. — По дяволите, не!

Краката му се разтрепериха от облекчение. За миг зарови лице в косата ѝ.

— Прекъсна ме, Ади. Сега трябва да започна наново. След около петдесет години.

— Филип...

— А сега, както аз искам. — Отдръпна се, за да може да гледа лицето ѝ. Отново бе бледа. Добре. Надяваше се, че я е изплашил до смърт. — Ние сме женени за добро или за лошо. Ако е необходимо, ще сключим брак още веднъж тук или в Лондон. Брак, за разтрогването на който ще бъдат необходими куп неприятности.

— Не съм казала, че...

— Късно е. — Целуна я. — Пропусна шанса си.

Адриан затвори очи.

— Не знам защо.

— Не, знаеш. Кажу го високо, Ади. Няма да ти изгори езика. — Опита се да се отдръпне, но той я притисна по-силно. — Хайде, скъпа, никога не си била страхливка!

Тя отвори очи. Филип я наблюдаваше усмихнат.

— Може би те обичам.

— Може би?

— Мисля, че те обичам! — промълви с въздишка.

— Опитай още веднъж. Кажу го както трябва.

— Обичам те. Доволен ли си?

— Докажи ми го!

Притегли я на дивана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.